karl may

VALEA MORȚII

EDITURA PALLAS

Consilier literar
NICULAE GHERAN

Ediţia princeps:
KARL MAY
Im Tal des Todes

KARL MAY
Opere – 20

VALEA MORŢII

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-97194-6-5

CUPRINS

1. În prerie

Un călăreţ singuratic, obosit, a cărui faţă tăbăcită arăta că trecuse de cincizeci de ani, se îndrepta către un pârâiaş. Ochii săi vioi cercetau cu cea mai mare atenţie împrejurimile. Ţinea o puşcă în mână, gata să tragă în orice moment. Calul, obosit şi el, se mişca foarte greoi.

Ajungând în dreptul unui tufiş, călăreţul opri calul, căci i se păruse că aude un zgomot suspect. Ascultă câteva clipe cu atenţie şi, chiar în momentul când vroia să-şi continue drumul, tresări înspăimântat văzând că ramurile tufişului se despart. Din mijlocul lui apăru un om, la a cărui vedere calul se ridică în două picioare, astfel încât călăreţul avu mult de furcă pentru a-l linişti.

Aspectul omului din tufiş era foarte curios. De sub borurile unei pălării boţite apăru un codru de barbă încâlcită, din mijlocul căreia ieşea un nas ale cărui dimensiuni erau înspăimântătoare. Din restul feţei se mai puteau vedea doi ochişori mici, inteligenţi şi vioi, a căror privire şireată era aţintită asupra călăreţului. Restul corpului era acoperit de o veche haină de vânătoare, confecţionată din piele de ţap. Se părea că această haină fusese destinată unei persoane cu mult mai mari, astfel încât omuleţul acesta avea înfăţişarea unui copil care, în joacă, îmbrăcase o haină a bunicului său. Din acest veşmânt mai mult lung decât larg ieşeau două picioruşe subţiri şi încovoiate ca secera. O uriaşă pereche de cizme indiene acoperea aceste picioruşe caraghioase. Făptura aceasta curioasă ţinea în mână o flintă, ce semăna mai mult cu un ciomag.

— *Good day*, salută omuleţul zâmbind.

— *Good day*, răspunse călăreţul.

— Ei, ai terminat să te miri? Ai pliscul deschis ca o barză

care ar vrea să înghită un broscoi cu piele, păr şi coarne.

— Mulţumesc pentru învăţămintele acestea! Nu am ştiut că un broscoi are coarne şi păr. Afară de aceasta, aspectul dumitale nu este atât de apetisant ca să-mi facă poftă de a te înghiţi.

Aruncând o privire pătrunzătoare călăreţului, omuleţul zise clătinând din cap:

— Unde ţi-ai lăsat căruţa?

Celălalt tresări şi, privind la el plin de neîncredere, îl întrebă:

— Dar ce-ţi trăsneşte prin cap să mă întrebi de căruţă?

— Pentru că dumneata ai o căruţă, dacă nu mă înşel.

— Mii de draci! Nu cumva ai vorbit cu derbedeii aceia?

— Nicidecum.

— Ascultă omule, îmi pari cam suspect. M-ai întrebat de căruţa mea şi aceasta îmi dă de gândit. Spui că nu ai vorbit cu nemernicii aceia, dar eu cer un răspuns lămurit, de altfel o să te silesc la acesta. Să nu-ţi închipui că un vestman pune întrebări numai pentru a se distra.

Omuleţul izbucni în râs şi-i răspunse plin de veselie:

— Dumneata vestman? Pfui! Aşa ceva nu se prinde la mine. Ştii ce impresie îmi faci?

— S-o auzim.

— Arăţi exact ca un forestier neamţ, care a prins un hoţ de lemne şi acum procedează la interogarea lui, aşa după cum o cer legile şi conştiinţa.

— Nu ai deloc ochi răi, piciule.

— Ai putea să laşi acest „piciule”. În privinţa aceasta nu prea sunt dispus să glumesc.

— Nu am avut intenţia să te ofensez. Dar m-a surprins comparaţia dumitale cu un forestier neamţ. De altfel, ce ştii dumneata despre Germania?

— În orice caz mai mult decât dumneata. Şi totuşi, englezeasca dumitale cam miroase a pădure. Nu cumva ţi-ai petrecut copilăria dincolo de Rin sau chiar pe Elba?

— Ai ghicit-o, omule.

— Aşadar, eşti neamţ?

— *Yes*.

— Termin-o cu *yes*-ul dumitale. Când un neamţ vrea să

vorbească nemţeşte, atunci nu întrebuinţează *yes* sau *oui*. Apoi continuă în limba germană: Şi eu sunt de dincolo, suntem deci, cum s-ar zice, concetăţeni. Uite laba mea şi fii binevenit.

Călăreţul ezită, nu strânse imediat mâna întinsă. Examinând încă o dată pe omul din faţa sa, de la pălăria antediluviană şi până la enormele cizme, după care zise, de data aceasta tot în limba germană:

— Să nu mergem chiar atât de repede, trebuie mai întâi să am siguranţa că dumneata nu faci parte din ceata nemernicilor care m-au jefuit.

— Am cunoscut destui ticăloşi în viaţa mea, dar, ţine seama, mă las mâncat de viu, dacă nu voi fi în stare să ţi-l arăt pe acela care te-a prădat. Dar când s-a întâmplat lucrul acesta?

— Acum patru zile.

— În ce loc anume?

— Pe un platou stâncos.

— Hm! Cunosc o asemenea regiune, dar nu este situată la patru, ci numai la o zi depărtare de aici.

— Probabil că aşa este, dar trebuie să ai în vedere că noi nu am putut înainta decât foarte încet şi a trebuit să ne odihnim deseori. Suntem patru persoane şi avem la dispoziţie numai un singur cal, adică acesta pe care-l vezi aici.

— Văd că eşti foarte obosit şi abia te mai ţii în şa. Descalecă şi lasă să se mai odihnească bietul animal.

— Nu ştiu dacă pot să am încredere în dumneata.

— Ascultă, prietene, altuia i-aş fi băgat pumnul în gură pentru vorbele acestea, căci este prea din cale afară să n-ai încredere în Sam Hawkens. Este foarte adevărat că aici nu-ţi este permis să ai încredere în oricine, chiar dacă-ţi este concetăţean, dar cu mine poţi face o excepţie. N-o să te mănânc, hi-hi-hi!

— Sam Hawkens? Dumneata eşti Sam Hawkens? Am auzit multe despre omul acesta. Uite mâna mea!

— Haide, descălecă odată!

— Nu se poate, căci în felul acesta pierd timp, ori eu trebuie să vânez. Altfel, oamenii mei nu vor avea ce mânca, astă-seară.

— Dacă este vorba numai de atât, nu-ţi face nici o grijă, căci am destulă mâncare, atât pentru dumneata, cât şi pentru ceilalţi.

De data aceasta călăreţul descălecă şi, lăsând calul să pască, se aşeză pe iarbă lângă Sam.

— Cine sunt celelalte trei persoane care te însoţesc?

— Soţia, fiul şi cumnata mea. Vreau să fiu sincer cu dumneata şi o să-ţi povestesc totul. M-ai luat drept forestier, ceea ce sunt, într-adevăr. Numele meu este Rothe. Proprietatea pe care am avut eu serviciul a căzut în mâini străine. Am avut fricţiuni cu noul stăpân şi, dreptatea fiind de partea mea, m-am încăpăţânat. Dânsul s-a enervat şi, pierzându-şi cumpătul, a pus mâna pe cravaşă. Asta a pus capac la toate; m-am apărat şi am ajuns de l-am lovit. Natural că am fost dat imediat afară din serviciu. Deoarece în meseria mea erau peste tot locurile ocupate, nu am reuşit să-mi găsesc altă slujbă, deşi mi-am dat cea mai mare silinţă şi am aşteptat un timp mai îndelungat. Atunci am hotărât să plecăm în America. Ne-am făcut bagajele şi am pornit. Din păcate ne imaginasem toate mai uşor de făcut. Intenţia noastră a fost să mergem spre California. Am cumpărat o căruţă, cai şi boi şi, încărcând tot calabalâcul, am ajuns la Santa Fé. Acolo am făcut cunoştinţă cu mai mulţi oameni, care şi ei intenţionau să plece în California. Ne-am asociat şi am pornit. După aproape patru zile, am ajuns la platoul stâncos despre care ţi-am povestit adineauri. Acolo am constatat că am pierdut din căruţă un întreg balot cu pături. Am plecat imediat înapoi, călare şi după câteva ore l-am găsit. Între timp, se înserase. Când m-am înapoiat la locul unde poposisem, caravana nu mai era acolo, în schimb soţia mea, fiul şi cumnata zăceau pe pământ, legaţi. La puţin timp după plecarea mea, fuseseră atacaţi şi legaţi de către tovarăşii noştri de drum. Imediat după aceasta derbedeii au plecat, luând cu ei şi căruţa mea.

— Desigur că ai plecat imediat pe urmele lor?

— Fireşte, dar nu i-am mai putut descoperi.

— Trebuia să fi dat, totuşi, de urmele lor.

— Pe terenul acesta stâncos?

Sam Hawkens râse în felul său, zicând:

— Ce fel de forestier şi vânător eşti dumneata? Nu cumva crezi că urmele unei căruţe trebuie să fie late şi adânci ca râul Elba pentru ca să le poţi descoperi? Cred că ai pierdut tot ce ai avut!

— Totul, afară de ceea ce este pe noi.

— Şi banii?

— Desigur, se găseau doar în căruţă, păziţi de cele două femei.

— Ce sumă?

— Eu am avut o mie cinci sute, iar cumnata mea opt mii de dolari.

— Vai de mine!

— Da, dânsa este bogată, sau mai bine zis a fost bogată.

— Sunt aproape sigur că o să fie din nou, căci, este de la sine înţeles, vom lua înapoi banii de la aceşti nemernici.

— Vorbeşti cu atâta siguranţă ca şi când ai fi convins că se va întâmpla aşa, or noi nici măcar nu ştim încotro s-au îndreptat hoţii.

— O s-o aflăm, căci ne vom înapoia la locul unde s-a petrecut fapta şi acolo voi afla urmele, pe care le vom căuta apoi.

— Dar au trecut deja patru zile, zise forestierul mirat.

— Nu contează. Dacă terenul ar fi acoperit de iarbă, desigur că nu s-ar mai găsi nici o urmă, căci iarba călcată şi-ar fi revenit; fiind însă vorba de un teren stâncos, putem spera că vom găsi urmele, căci nu a fost nici vânt sau ploaie. Sunt absolut sigur că nu vom face zadarnic acest drum.

— Chiar dacă-i vom ajunge pe hoţi, nu voi primi nimic înapoi.

— Dar câţi sunt la număr?

— Doisprezece.

— Şi din această cauză crezi dumneata că trebuie să te temi de ei? Această liotă de derbedei o iau singur asupra mea, dacă nu mă înşel. Dar să nu pierdem timpul cu discuţii. Oamenii dumitale se găsesc la mare distanţă de aici?

— Cred că vom ajunge la ei peste o jumătate de oră.

— De ce ne trebuie atâta timp?

— Pentru că dumneata, neavând cal, trebuie să mergi pe jos.

— Eu? Hm! Fii atent!

Hawkens băgă două degete în gură şi scoase o fluierătură straşnică. Îi răspunse imediat un nechezat, iar din tufiş ieşi un animal la vederea căruia fostul forestier izbucni în râs; era un catâr, care părea atât de bătrân, încât făcea impresia că părinţii lui trebuie că au trăit la puţin timp după potop. Urechile lungi, într-o continuă mişcare, ca aripile unei mori de vânt, erau complet lipsite de păr. Coamă nu mai avea de mult timp, iar din coadă mai rămăsese doar un smoc. Afară de aceasta, animalul era înspăimântător de slab. Doar ochii îi luceau, ca al unui mânz tânăr, iar expresia lor ar fi inspirat respect unui cunoscător.

Sam Hawkens fu neplăcut impresionat de râsul lui Rothe, şi-l întrebă:

— De ce râzi, domnule?

— Mă mai întrebi? Nu cumva vrei să spui că ţapul acesta ar fi animalul dumitale de călărie?

— Ţap? E drept că Mary a mea nu a fost niciodată premiată pentru frumuseţe, însă cu toate acestea n-aş schimba-o pentru o mie de cai de rasă, căci mi-a salvat de sute de ori viaţa. Ar trebui s-o cunoşti mai întâi şi apoi să-ţi dai părerea asupra ei, dacă nu mă înşel. Dar acum să încălecăm, căci trebuie să ne grăbim, deoarece în curând se va însera.

Încălecară şi porniră în direcţia din care venise pădurarul.

— La început, te-am cam suspectat, zise Rothe, deoarece m-ai întrebat de căruţă, acum însă sunt liniştit şi am toată încrederea în dumneata.

Se deplasau în direcţia est, având în spate soarele care apunea, iar în faţă savana întinsă, acoperită numai de izolate insule de tufişuri. Sam Hawkens era de părere că nu era nevoie să fie mai prevăzători, căci în ultimul timp nu se arătase nici un indian prin împrejurimi.

Deodată scoase un strigăt de surprindere, căci observase spre stânga doi călăreţi, care se apropiau în galop.

— Mii de trăsnete, zise Sam către Rothe, o să fie o poveste frumoasă! Să nu scoţi încă puşca de pe umăr.

— Pentru ce nu? După câte văd, sunt indieni.

— Desigur. După penele de vultur din păr, par a fi căpetenii, iar acolo pe unde apar aceştia, se găsesc prin

apropiere şi destui războinici, căci căpeteniile nu se plimbă singure prin prerie. Fiind doi, se poate bănui că este vorba de o chestiune mai importantă. Dar, deocamdată, nu trebuie să ne facem prea mare grijă. Să descălecăm însă, căci e bine să fim prevăzători. Dumneata să faci întocmai ceea ce voi face eu.

Sam se opri, descălecă şi se postă înapoia catârului. Luă apoi puşca în mână. Pădurarul urmă întocmai exemplul său.

Cei doi indieni se apropiară fără sfială şi opriră caii cam la douăzeci de paşi de cei doi albi.

— Stai, nici un pas mai departe, altfel trag, strigă Sam.

Cele două căpetenii şuşotiră între ele, apoi râseră cu zgomot, lucru ce nu prea era în obiceiul rasei lor, după care unul dintre ei răspunse într-un amestec de indiană, englezească şi spaniolă, obişnuit pe acolo între indieni şi albi:

— Nu cumva faţa palidă se teme?

— Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva.

— Atunci ieşiţi de acolo, ca să putem vorbi.

— Nu ştiu ce-am avea de vorbit. Dar cine sunteţi voi în definitiv?

— O să ţi-o spunem imediat.

— Ah, vasăzică, vă ascundeţi numele! Aceasta nu este deloc o recomandare pentru voi. Vom încăleca deci şi ne vom continua drumul.

— În cazul acesta vom merge şi noi după voi.

— Atunci ţin să vă spun că, dacă ne plictisiţi, o să aveţi parte de gloanţele noastre.

— Preria este proprietatea tuturor şi fiecare poate să se mişte prin ea după cum îi place.

— Dar despre ce vorbeşti cu ei? întrebă Rothe. Nu înţeleg deloc acest amestec de vorbe.

Sam îi dădu explicaţiile necesare.

— Nu sună deloc bine, zise pădurarul; ce ne facem acum?

— Deocamdată nu sunt încă lămurit. Nu ştiu ce să fac. După câte văd, nu sunt comanşi.

— Atunci din ce trib?

— Pawnei, de asemenea, nu. Cu atât mai puţin siuxi, care în anotimpul acesta nu vin atât de departe spre sud. Şi-au vopsit feţele, dar nu în culorile de război, ca să se poată

cunoaşte tribul din care fac parte. Într-adevăr, nu mai ştiu ce să cred. Afară de aceasta, mai duc cu ei încă doi cai înşeuaţi, dar fără stăpâni. De obicei nici o căpetenie nu face aşa ceva.

Sam Hawkens părăsi adăpostul din spatele catârului şi păşi spre indieni, ţinând puşca gata de tragere. Rothe îl urmă. Căpeteniile descălecară şi-i întâmpinară tot cu armele gata de tragere. Se opriră la cinci paşi unii de ceilalţi.

— Aţi venit să fumaţi pipa păcii cu noi? întrebă Sam Hawkens.

— S-ar putea întâmpla să o fumăm, răspunse cel care vorbise şi mai înainte.

— Vrei să te aşezi aici lângă noi?

— Desigur.

Cei patru se aşezară, câte doi faţă-n faţă, ţinând puştile de-a curmezişul pe genunchi. Deocamdată se studiară reciproc.

Ambele căpetenii erau cam de aceeaşi statură, înalţi, deşiraţi şi cu membrele musculoase. Erau complet îmbrăcaţi în piei de bivol. Părul îl aveau strâns într-un coc, în care erau înfipte şi penele de vultur. Trăsăturile feţelor nu se puteau cunoaşte, deoarece vopseaua era închisă într-un strat foarte gros.

— În definitiv, ce vreţi? întrebă Sam Hawkens. Pentru ce ne-aţi oprit din drum?

— Am vrea să ştim numele voastre.

— Eu mă numesc Daniel Willers, iar tovarăşul meu se numeşte Isak Baalten.

— Sunt „Taurul mugitor”, zise cu demnitate căpetenia.

— Iar eu, zise celălalt, la fel de mândru, sunt „Ursul săltăreţ”.

— Nu am auzit încă niciodată numele voastre.

— Nici noi pe ale voastre. Probabil că nu sunteţi de prea mult timp prin regiunea aceasta.

— Cunoaştem bine preria, dar suntem vânători liniştiţi. Nu vânăm altceva decât castori şi bizoni.

— Aţi mai cunoscut şi alţi vânători?

— Câţiva.

— Aţi întâlnit poate pe unul care se numeşte Sam Hawkens?

— Da.

— Cu el s-ar mai găsi încă doi vânători subţiri şi înalţi ca prăjinile unui cort. Nu cumva sunteţi prieteni de-ai lor?

— Nu.

— Aceasta este foarte bine pentru voi, căci altfel v-am fi omorât.

— Sam Hawkens este duşmanul vostru?

— Da, căci a omorât câţiva prieteni de-ai noştri.

— Dar cărui trib aparţineţi voi?

— Suntem pawnei.

La auzul acestor cuvinte, Sam simţi o mâncărime sub pielea capului, căci de mult purta o perucă, deoarece nişte indieni, cu ocazia unei lupte, îi luaseră scalpul, după care, crezându-l mort, l-au lăsat în pace. Indienii aceştia fuseseră din tribul pawneilor. Nici o mirare deci dacă această întâlnire îi reaminti de neplăcuta întâmplare de atunci.

— Dar de unde ştii că Sam Hawkens s-ar găsi în regiunea aceasta? cercetă vânătorul mai departe.

— Mi-au spus-o prietenii lui.

— Care prieteni?

— Ei se numesc Dick şi Will.

— Şi v-au comunicat ei acest lucru, cu toate că sunt duşmanii voştri şi prietenii lui Sam?

— Desigur.

Fruntea i se încreţi, dar numai pentru o clipă. Era foarte neliniştit de soarta celor doi prieteni ai săi, dar îşi ascunse gândurile.

— Aşadar, v-aţi întâlnit cu ei?

— Da.

— Unde se găsesc ei acum?

— Au plecat, dar nu ştim încotro.

— Şi voi îl căutaţi pe acest Sam Hawkens?

— Da, credeam că poate l-ai văzut tu.

— Nu l-am văzut; sunt împreună cu acest tovarăş al meu numai de câteva ore. El a stat mai mult timp prin regiunea aceasta şi poate că l-a întâlnit. O să-l întreb eu, căci nu cunoaşte limba voastră.

— Atunci întreabă-l.

Aceasta intenţionase Sam Hawkens, căci voia să vorbească cu tovarăşul său, fără a stârni bănuiala indienilor. Acum i se

oferea prilejul. Făcu deci o mutră foarte indiferenţă şi, adresându-se în limba germană, îi zise:

— Fii calm! Ne găsim în mare pericol. Fii şi tu mai gânditor, ca şi cum ai vrea să-ţi aduci aminte de ceva. Priveşte prietenos la aceşti indivizi, cu toate că am avea motive destul de serioase să-i ştim la mama dracului.

— Pentru ce?

— Mă caută pentru a-mi face de petrecanie. Au omorât deja pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ce-i drept, sunt prea deştepţi să spună acest lucru, dar am observat că puştile din mâinile lor au aparţinut celor doi prieteni ai mei.

— Să-i ia dracu' atunci.

Zicând cuvintele acestea, pădurarul privi prietenos la cei doi indieni, astfel încât prefăcătoria care i se recomandase reuşi pe deplin.

— Ticăloşii aceştia sunt pawnei şi o să le arăt eu lor ce înseamnă să omori prieteni de-ai lui Sam Hawkens. Priveşte cu atenţie la mine. Când o să spun cuvântul „acum”, eu voi pune mâna pe puşca unuia dintre ei, iar dumneata pe a celuilalt. Vom sări în picioare, ne vom da câţiva paşi înapoi şi îi vom lua la ochi. Nu le vor mai rămâne decât cuţitele, cu care însă nu vor putea face faţă puştilor noastre. În cazul că vor schiţa cel mai mic gest de opunere, îi împuşcăm. Te încumeţi să faci ceea ce-ţi propun?

— De ce nu?

— Fii deci foarte atent.

Întorcându-se din nou către cele două căpetenii, Sam Hawkens le zise:

— Da, l-am văzut aici.

— Cu neputinţă, fiindcă aici nu există alte urme decât doar ale voastre şi ale noastre.

— Ei bine, în cazul atesta urma lui Sam Hawkens este între ele.

— Nu te înţeleg.

— O să mă înţelegi imediat. „Acum!”

În aceeaşi clipă, smulseră puştile din mâinile indienilor, săriră câţiva paşi înapoi şi îi luară la ochi. Cu toate acestea, feţele gros vopsite nu exprimară nici cea mai mică mirare; ei continuară să stea mai departe jos, chiar foarte comod, ca şi

când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Aşa, câinilor, acum am pus mâna pe voi, strigă Sam Hawkens ameninţător.

— Şi noi pe tine, răspunse una dintre căpetenii pe un ton foarte liniştit. Nu cumva credeţi că două căpetenii hoinăresc singure prin prerie. Înapoia noastră, în tufişul acela, se găsesc războinicii noştri. E nevoie să ridic numai braţul în sus şi atunci gloanţele lor au să vă culce la pământ.

— Drace, zise Sam Hawkens şi privi îngândurat spre tufiş.

— Puneţi jos armele, ordonă acum una dintre căpetenii, altfel sunteţi pierduţi.

Sam lăsă să-i cadă puşca jos.

— Nu cumva credeţi că m-aş teme de voi? mârâi el. În cazul acesta v-aţi înşela grozav. Vreau să vă arăt că nu mă tem nici chiar de o ceată întreagă de războinici roşii. Eu sunt Sam Hawkens, pe care-l căutaţi voi.

— Lucrul acesta l-am ştiut noi, dar afară de aceasta mai e ceva.

— Ce anume?

— Îţi închipui că pieile roşii nu înţeleg limba feţelor palide? Noi am înţeles prea bine tot ce ai vorbit tu cu prietenul tău.

Sam făcu o faţă foarte mirată şi zise:

— Dar noi am vorbit în limba germană.

— Exact, noi am înţeles însă tot ce ai propus tu. V-aţi hotărât să ne luaţi puştile.

— Căpetenii de indieni care să înţeleagă nemţeşte?... Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată, dacă nu mă înşel.

— Într-adevăr, eşti un mare măgar. Ar fi trebuit, însă, să ne recunoşti puştile noastre.

Acum vorbitorul avea o voce foarte cunoscută.

— Pe toţi sfinţii! Te pomeneşti că acesta este... Voi sunteţi... Ah, netrebnicilor!

— Să nu mă recunoşti pe mine? râse Will Parker, întinzându-i mâinile sale lungi.

— Şi nici pe mine? adăugă Dick Stone, râzând cu poftă.

— De fapt, nici nu e de mirare, se apără Sam Hawkens supărat. O oaie seamănă întotdeauna cu alta. Costumele acestea, părul cu penele de vultur, stratul gros de vopsea de pe faţă şi... Dar cum aţi ajuns la această travestire?

— Nici o travestire, căci este adevăratul nostru costum. Ne-am întâlnit în mod prietenos cu o căpetenie de pawnei, pe care siuxii îl făcuseră prizonier şi intenţionau să-l prăjească niţel la stâlpul torturii. Noi însă l-am eliberat şi l-am adus cu bine la căminul lui. Drept recunoştinţă am primit aceste două costume, împreună cu cei patru cai pe care-i vezi aici. Vechile noastre costume le-am învelit cu grijă în două pături şi le-am legat apoi de cai.

— Dar este periculos să umblaţi pe aici ca indieni.

— Uneori da, alteori însă nu. Vom fi când piei roşii, când feţe palide, după cum o va cere situaţia.

— Bine, băieţi, vreau să vă procur imediat o asemenea ocazie, căci intenţionăm să dăm o mică lovitură, pentru care costumele voastre se pretează de minune. Dar să stăm jos şi am să vă explic pe scurt totul.

Scena atât de duşmănoasă de adineauri se transformă într-o consfătuire foarte paşnică.

— Ce aveţi de zis de toate acestea? întrebă Sam după ce-şi termină expunerea referitoare la cele păţite de pădurarul Rothe.

Will Parker ridică din umeri.

— Să-i urmărim pe ticăloşii aceştia şi să le luăm înapoi prada. Aceasta este de la sine înţeles. Întrebarea este cum să începem. Ai vreun plan?

— Încă nu. Trebuie mai întâi să vedem cum şi unde vom da de ei. Să nu pierdem însă timpul cu discuţii şi să pornim pentru a pune cât mai curând mâna pe răufăcătorii aceştia.

Zis şi făcut. Sam îşi lăsă catârul să gonească în aşa fel încât pădurarul se miră de ceea ce era capabil acest animal pe care-l numise ţap. Soarele începuse să apună când călăreţii ajunseră, în sfârşit, în preria deschisă, unde nu mai exista nici un tufiş. Sam descoperi trei puncte, care se mişcau în linie dreaptă spre est. Veneau, deci, spre ei.

— Iată oamenii mei, zise pădurarul, recunoscându-şi soţia, fiul şi cumnata.

— Ar fi bine să ieşi singur înaintea lor, căci altfel ar putea să se sperie văzând atâţia oameni străini. Noi o să vă aşteptăm aici.

În mai puţin de două minute Rothe ajunse la ai săi, care

erau foarte obosiţi. Vestea bună adusă de el îi făcu însă să uite toată oboseala şi le dădu forţe noi.

— Prietenii noştri trebuie să fie flămânzi, dacă, nu mă înşel, zise Sam când fură toţi împreună şi când, mai ales, doamna Rothe şi sora ei începură cu mulţumirile. Să facem un mic popas. Am o bucată bună de spinare de cerb, pe care trebuie s-o dăm gata, căci mâine o să ne procurăm altă friptură.

Se aşezară şi începură să mănânce. Sam Hawkens se gândea cum ar fi putut scuti de eforturi şi pericole pe cele două femei, care nu erau obişnuite cu neajunsurile preriei.

— Cel mai bine ar fi, zise el, să căutăm pentru doamne o ascunzătoare, unde să poată rămâne până ce o să ne întoarcem din expediţia noastră. Nu eşti de aceeaşi părere, Will?

— Să facem mai întâi o mică socoteală. Furtul s-a produs acum patru zile. Câte ore de marş se pot executa cu un car cu boi într-o zi?

— Opt, până la nouă.

— Deci, cam treizeci de ore de marş. Acestea, la nevoie, le străbatem călare într-o singură zi. Astăzi nu vom mai putea găsi nici o urmă, căci este prea întuneric. Ar fi bine însă să mergem chiar astă-seară la locul unde s-a produs atacul. Vom rămâne peste noapte pentru a ne odihni, atât noi, cât şi caii. Să sperăm că în zorii zilei vom găsi urmele şi, luându-ne după ele, să-i ajungem pe ticăloşii aceştia până-n seară. Nu eşti de aceeaşi părere, Sam?

— Sunt de acord. În ceea ce priveşte doamnele, cred că ele nu sunt în stare să suporte o deplasare călare, cum va fi cea de mâine. Lucrul acesta este cert. Pentru ziua de astăzi, însă, nu le putem scuti de această călătorie.

— Referitor la aceasta, îşi dădu cu părerea pădurarul Rothe, ţin să vă aduc la cunoştinţă că nu vom întâmpina prea mari necazuri. Ce-i drept, nu călăresc perfect, dar pe timpul plicticoasei călătorii cu căruţa au mai încălecat uneori, pentru a se mai dezmorţi. Pentru aceste motive sunt convins că cel puţin nu vor cădea de pe cai.

Tânărul Rothe, fiul pădurarului, aduse pachetul de pături care devenise atât de nenorocos pentru întreaga familie. Păturile fură aşezate pe şei, astfel că cele două femei avură

parte de un loc destul de moale. După aceasta se reluă mişcarea. Mary a lui Sam Hawkens se dovedi a fi complet de talia celor doi cai ai lui Dick şi Will. Unul din caii de rezervă era încălecat de fiul pădurarului, cele două femei mulţumindu-se cu al doilea cal.

Încă înainte de miezul nopţii ajunseră la locul unde se produsese atacul. Tabăra fu curând pregătită. Nu era de aşteptat să fie prin apropiere indieni sau alţi duşmani, astfel încât a fost aprins un foc în jurul căruia păgubaşii au povestit încă o dată, în mod amănunţit, toată păţania lor.

Cu această ocazie s-a amintit şi numele Jack. Fapt care nu constituia nimic extraordinar, deoarece în Statele Unite numele acesta este purtat de un mare număr de oameni. Totuşi Sam, cu pedanteria-i obişnuită, întrebă:

— Jack? Ce fel de păr avea individul acesta?

— Roşu şi des, răspunse pădurarul.

— Drace, te pomeneşti că a fost însuşi „Jack cel sângeros”.

— Chiar el a fost, strigă tânărul Rothe, îmi amintesc perfect de bine că i-am auzit vorbind despre el pe doi dintre tovarăşii lui.

— Să fie oare el? Ei bine, atunci Dumnezeu să-l ierte, dacă voi pune mâna pe el, căci în cazul acesta îşi va trăi ultima clipă, dacă nu mă înşel.

— Aceasta sună urât de tot, zise bătrânul. Nu cumva îl cunoşti?

— Pe ăsta să nu-l cunosc? Noi trei am avut de-a face cu el, este un individ foarte periculos. Intenţiona să atace o plantaţie, dar prin vicleşug am reuşit să punem mâna pe el şi pe întreaga lui bandă. Toată şleahta a fost dusă apoi la Van Buren, pentru-a i se face proces. Unii dintre ei au fost achitaţi şi tocmai aceştia au folosit prima ocazie pentru a-i scoate pe timpul nopţii şi pe ceilalţi din închisoare. Natural că sângerosul Jack şi-a reluat vechea lui meserie. Când i s-a dat de urmă, a luat-o imediat din loc, aşa că mult timp nu s-a mai auzit nimic de el. Acum aflu că el a fost cel care v-a prădat. Ei bine, cred că de data aceasta o să-şi găsească naşul.

După ce au mâncat ceva, din rezervele lui Dick şi Will, s-au tras la sorţi santinelele, după care toţi ceilalţi s-au culcat.

Sam Hawkens se trezi simţind că cineva îl trage de braţ.

Will stătea în faţa lui, palid şi speriat. După poziţia stelelor, părea a fi cam orele două după miezul nopţii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam, frecându-se la ochi. Doar nu este timpul să pornim, dacă nu mă înşel.

— Sam, au dispărut puştile noastre.

Vestea aceasta îl puse imediat pe picioare pe micul vânător.

— Eşti nebun? Nu vezi că pe Lidy a mea o am în braţe?

— Da, dar ale noastre? zise Will supărat. Către seară le-am pus grămadă şi acum nu mai sunt acolo.

— Drace, faci o glumă proastă.

— Nici prin cap nu-mi trece. Stăteam de pază dincolo de stânca aceea, iar când mi-a trecut schimbul şi voiam să-l trezesc pe Dick, am observat lipsa armelor.

— Will, Will, ce mi-a fost dat să păţesc cu tine! Faci de râs educaţia pe care ţi-am dat-o. Să laşi tu să se fure armele în schimbul tău? Eşti şi rămâi un ageamiu, dacă nu mă înşel.

Din pricina acestui dialog se treziră şi ceilalţi, care începură să pună fel de fel de întrebări. Sam le făcu semn să tacă din gură.

— Întindeţi-vă repede la pământ, să nu oferiţi ţinte sigure. Dacă ne-ar fi rămas măcar caii! Staţi liniştiţi şi aşteptaţi aici înapoierea mea. Mă duc să văd de animale.

Sam Hawkens dispăru în noapte, târându-se pe pământ. Dar după mumai câteva secunde i se auzi din nou vocea.

— Ce-i asta? Ia veniţi aici!

Alergară cu toţii într-acolo. La distanţă de aproape cincisprezece metri, se găseau puştile ce dispăruseră, făcute piramidă, iar în vârful piramidei fusese înfiptă o bucată de hârtie.

— Ce să însemne asta? întrebă Will.

— O vom afla imediat, răspunse Sam, luând biletul. Luaţi-vă puştile, căci eu mă duc să văd de cai.

Plecă de-a buşilea şi se înapoie după un timp oarecare.

— Totul este în cea mai perfectă ordine, spuse el. Caii se găsesc la locul lor şi nu am observat nici un om prin apropiere. Dacă ar fi fost inamici, în momentul acesta sufletele noastre s-ar fi aflat deja în rai, dacă nu mă înşel.

— Vezi, Will, ce necaz ai fi putut să ne pricinuieşti prin

neatenţia ta? zise Dick.

— Nu mai vorbi aşa, se apără Will. Nici tu nu ai fi auzit nimic. Este prea din cale afară să se strecoare cineva în mijlocul nostru şi să ne ia puştile. Individul care a izbutit acest lucru este un maestru, dar sigur nu ne e duşman.

— Care sunt atunci motivele pentru care nu s-a arătat? întrebă Dick.

— Aceasta constituie şi pentru mine o enigmă, îşi dădu cu părerea Sam, clătinând din cap.

— Se va lămuri totul când vom citi biletul pe care ni l-a lăsat. Vezi că mai este niţel jar. Suflă bine, Dick şi pune câteva crengi peste el.

Sam ţinu biletul la lumina focului şi încercă să... citească. Descifrarea nu era chiar atât de uşoară, deoarece cuvintele fuseseră scrise cu creionul şi pe întuneric. Se scurse un timp oarecare, după care Sam sări în sus, scoţând un strigăt de bucurie; făcu apoi mâinile pâlnie la gură şi strigă cu glas tare, în aşa fel încât, desigur, se putea auzi la o distanţă de cel puţin o milă englezească:

— Aloo, sir, aloo! Mulţumesc foarte mult...

Dick Stone tresări speriat şi-l apucă de umeri zicând:

— Ai înnebunit, Sam? Prin urletul tău ne atragi pe cap toţi indienii din Munţii Stâncoşi.

— Nici o grijă. Acolo unde se găsesc aceia pe care-i cred eu, nu există nici o piele roşie prin apropiere. E drept că mai înainte am avut mare poftă să-l pălmuiesc pe Will, dar acum când ştiu cine ne-a jucat această festă, pot să-l iert. Ascuţiţi-vă urechile! Aţi avut cea mai nobilă vizită pe care o poate primi cineva aici, în Vestul Sălbatic, dacă nu mă înşel.

Se aşeză jos şi ţinu din nou biletul la lumina focului.

— Ascultaţi, deci şi minunaţi-vă! Aici scrie mare şi lămurit — atenţie doamnelor şi domnilor — aici scrie clar şi răspicat Winnetou, iar alături mai citesc...

Lunganul Will sări în sus ca aruncat de un resort şi strigă:

— Winnetou? Atunci se schimbă toată chestiunea. Scrie într-adevăr numele acesta acolo?

— Nu mă întrerupe. Numele lui Winnetou este scris aici, dar biletul a fost scris de altcineva.

— Cine ar putea fi? stărui Will, în timp ce Sam se delecta

văzând ochii mari făcuţi de femei şi de cei doi Rothe. Continuă, Sam!

Dar Sam zâmbi, netezindu-şi vesel, barba.

— Niciodată nu vei deveni un bun vestman, Will, dacă nu o să reuşeşti să-ţi înfrânezi curiozitatea, zise el dojenitor. Primul lucru pe care trebuie să-l înveţe un om al preriilor este răbdarea. Cum aş fi putut eu să ies cu voi la capăt, până azi, dacă nu aş fi avut această frumoasă virtute?...

— Vorbeşti ca un predicator de Biblie din Salt Lake City, mârâi Will. Afară de aceasta, este o impoliteţe din partea ta să laşi să aştepte atât de mult doamnele.

— Aş fi terminat de mult, ageamiule, dacă nu m-ai întrerupe mereu. Celălalt nume valorează — prin aceste cuvinte: „tainic şi sângeros domeniu” — tot atât cât al lui Winnetou.

— Old Shatterhand? strigară Dick şi Will ca dintr-o singură gură.

— Nu. Dar unul care desigur este tot atât de renumit şi care, ca şi Old Shatterhand, a stat cu voi şi cu Sam Hawkens la atâtea focuri de tabără; dacă nu mă înşel este Old Firehand

— Mii de trăsnete!

— Old Firehand? strigă Will. Să fie într-un ceas bun! Într-adevăr, aceştia sunt cei mai renumiţi oameni care există aici în Vest. Nu trebuie să ne mai mirăm că ne-au dus de nas în felul acesta.

— Winnetou? Old Shatterhand? Old Firehand? întrebă Rothe. Sunt de puţin timp în Vest, însă am auzit de numele lor. M-aş bucura dacă aţi putea să-mi povestiţi mai multe despre ei.

Sam Hawkens clipi vesel din ochi şi zise:

— Winnetou este o căpetenie a apaşilor, un călăreţ, un luptător şi un trăgător cum nu există altul. Cel mai inteligent indian pe care l-am întâlnit vreodată, care se poate lua la întrecere cu cei mai renumiţi vestmeni. Vai şi amar de pielea albilor, dacă lui Winnetou i-ar trăsni prin cap vreodată să se pună în fruntea tuturor triburilor indiene. Între vestmeni există numai doi care ar putea să se măsoare cu el: adică Old Shatterhand şi Old Firehand.

Pădurarul se aplecă spre Sam şi, arătând spre hârtia pe

care acesta o ţinea în mână ca pe ceva foarte preţios, întrebă:

— Old Firehand a scris fiţuica aceasta?

— Bănuiesc, răspunse Sam. Nu-i cunosc scrisul, dar este semnată de el.

— Acest mare Firehand e prieten cu dumneata?

Sam Hawkens îşi netezi barba şi zise zâmbind:

— Dacă nu mă înşel, el cunoaşte Vestul cum îmi cunosc eu buzunarele. Copiii indieni pălăvrăgesc despre el de la vârsta de doi ani, iar bunicii şi bunicile albilor povestesc nepoţilor despre el. E puternic ca un urs şi totuşi are sufletul unui tânăr. Apare şi dispare ca o nălucă. Nu lasă niciodată urme şi, dacă cumva se găseşte vreodată o urmă a calului său, aceasta încetează deodată, ca şi când cal şi călăreţ ar fi zburat de acolo. Pot să vă spun că mă consider şi eu un vestman şi nu chiar dintre cei mai răi, dar în nici un caz nu pot să mă compar cu aceştia doi. Will Parker zise nerăbdător:

— Ai putea să ne spui ce mai scrie în biletul acela misterios? Dacă Firehand şi Winnetou ne scriu în mijlocul nopţii, atunci desigur că dorinţa lor este ca noi să citim această scrisoare.

Sam se aplecă spre foc şi citi:

„Călăriţi exact spre nord-vest. La distanţă de aproape patru ore se găseşte o vale îngustă, având trei salcâmi la intrare. Înăuntru sunt căruţele. Doi oameni stau de pază. Ceilalţi au plecat spre sud s-o prade pe Paloma Nakana.

La căruţa din faţă, sub roata stângă dinapoi, au fost îngropaţi banii. Pe viitor să fiţi mai vigilenţi. Am fi putut să vă curăţăm pe toţi.

Old Firehand — Winnetou”

— De necrezut, zise Will mirat. Scrie într-adevăr aşa?

— Uite, citeşte singur, îi răspunse Sam, întinzându-i biletul.

— Păstrează-ţi liniştit fiţuica. Prefer să mă lupt cu cincizeci de indieni decât cu trei buchii. Cu indienii s-ar putea s-o scot la capăt, cu buchiile însă sunt sigur că nu. Totuşi, chestiunea îmi pare cam ireală.

— Din ce cauză?

— În primul rând, că derbedeii s-ar găsi la numai patru ore de aici. Or, părerea mea este că nu s-au oprit atât de aproape de locul unde au comis fărădelegea.

— Nu putem şti ce cauză i-a determinat.

— Al doilea motiv ar fi faptul că au îngropat banii. Aşa ceva se bagă în buzunar şi se păstrează.

— Phi! Indivizii au pornit la o nouă expediţie de jaf. Ei nu pot şti dacă le va reuşi. În caz de nereuşită se expun pericolului de a pierde şi ce au asupra lor. Aşa că au făcut foarte bine îngropând banii.

— Prin urmare, eşti decis să urmezi indicaţiile din bilet?

— Desigur. Avantajul cel mare este că nu mai trebuie să căutăm o ascunzătoare pentru femei, căci patru ore se vor putea menţine şi dânsele în şa, aşa că putem să le luăm cu noi.

— Dar pentru care motive prietenii noştri au lucrat atât de discret? De ce nu ne-au trezit, pentru a ne face această comunicare verbală?

— Cred că au motivele lor, care i-au determinat să procedeze în felul acesta.

— Dar de unde pot avea ei toate informaţiile acestea?

— Treaba lor. Dar reţineţi ce scrie aici: „*Ceilalţi au plecat spre sud s-o prade pe Paloma Nakana*." Ştiţi voi ce înseamnă asta?

— Bineînţeles, răspunse Dick. Se vorbeşte că Paloma Nakana ar poseda comori mari. Probabil că intenţia lui Jack este să pună mâna pe ele.

— Dar cine este această Paloma Nakana? se interesă pădurarul.

— De la o vreme încoace a început să se vorbească foarte mult despre ea, răspunse Sam. Se zice că ar fi o tânără de o frumuseţe neobişnuită, o albă, care este adorată de indieni ca o divinitate. Noi am vânat mereu în Nord şi de mult timp nu am mai venit spre Sud, din care cauză nu am ajuns încă la ea. Sper însă că o vom vedea acum. Dânsa îşi are căminul acolo unde se mărgineşte teritoriul comanşilor cu cel al apaşilor. Aceste două triburi sunt de mult timp duşmane de moarte. Locuinţa Palomei, însă, le este sfântă. Acolo unde trăieşte fata

aceasta frumoasă este teren neutru. Comanşii vin din est, iar apaşii din vest, pentru a o adora şi copleşi cu daruri. Acum două săptămâni m-am întâlnit cu unul care fusese la ea şi mi-a descris drumul ce duce acolo. Fata aceasta trăieşte cu tatăl ei în clădirea unei foste misiuni. Am întrebat de numele acestui om, dar nu am putut afla decât că fata îl numeşte Pa, iar el îi zice Almy, dacă nu mă înşel.

— Ascultaţi, zise Will, numele acesta îmi pare foarte cunoscut. Nu se numea oare aşa tânăra domnişoară Wilkins din Wilkinsfield, unde ne-am întâlnit noi cu Walker-Hopkins, pe care l-am făcut prizonier şi care ne-a scăpat apoi?

— Într-adevăr, aşa se numea. Era o fată foarte frumoasă.

Văzând ochii întrebători ai celor doi Rothe şi ai femeilor, Sam le povesti despre aventura din Wilkinsfield:

— Plantatorul Wilkins a pierdut procesul împotriva vecinului Leflor şi era cât pe ce să fie băgat la puşcărie, căci trăsese asupra lui. Fapta aceasta atrase după sine cercetări pentru tentativă de omor, astfel încât el a fost nevoit să fugă împreună cu fiica sa Almy. Supraveghetorul şef Alder, parcă aşa se numea, dispăruse mai înainte, dar nimeni nu ştia încotro o apucase. Aceasta e tot ce pot să vă povestesc deocamdată.

— Oare această Paloma să fie domnişoara Wilkins? întrebă soţia pădurarului.

— Îmi face impresia că dumneata întrebi mai mult decât aş putea să-ţi spun, răspunse Sam Hawkens. S-ar putea să fie ea, căci în Vestul Sălbatic se petrec uneori cele mai curioase întâmplări.

— Vai, Doamne! exclamă femeia. Ticăloşii aceştia vor s-o jefuiască pe Paloma, aşa cum au făcut şi cu noi. Nu trebuie să admitem aşa ceva. Datoria noastră este s-o avertizăm şi să-i dăm ajutor.

— Dânsa are cei mai buni protectori pe care poate să-i aibă cineva aici, adică Winnetou şi Old Firehand. Desigur că o să mergem şi noi la ea. Ne găsim aici la est de Sierra de los Mimbros. Dacă mergem o jumătate de zi spre sud şi trecem aceşti munţi spre vest, atunci ajungem la Sierra della Acha. Acolo, sus pe Acha, este un minunat lac de munte, încadrat de stânci abrupte. Este Tu-lisch-to, „Apa albastră”, unde cu

zece ani în urmă m-am încăierat cu nişte comanşi. Pentru ei regiunea trece drept sfântă, deoarece îşi înmormântează acolo căpeteniile cele mai renumite, astfel încât am fost bucuros atunci că am scăpat cu viaţă şi cu câteva împunsături de cuţite, dacă nu mă înşel. Pe malurile acestui lac se găseşte clădirea unei vechi misiuni catolice, părăsite acum. Acolo îşi are locuinţa Paloma.

— Dar ce înseamnă cuvântul acesta Paloma? se interesă pădurarul.

— De fapt, numele întreg este Paloma Nakana. Ambele cuvinte sunt din limba tehua. Primul înseamnă porumbiţă, iar cel de-al doilea pădure, sau mai bine zis pădure seculară. Deci la un loc ar fi: „Porumbiţa din pădurea seculară”. Pentru care motiv a fost numită de indieni aşa, nu ştiu. Dar s-ar putea să aflăm de acum înainte.

— Ai uitat că intenţia noastră este să mergem în California?

— Cel mai bun drum de aici spre California duce peste Sierra della Acha. Afară de aceasta, faptul că o ştim pe „Porumbiţa din pădurea seculară” în pericol ne obligă să venim în ajutorul ei.

— Bravo! strigară cele două femei.

— De fapt nu ar fi nevoie de noi, zise Will. Crezi oare că Old Firehand s-a mulţumit doar să ne comunice că „Porumbiţa” este în pericol? Poţi fi sigur că el se găseşte deja în drum spre locuinţa ei. Se poate întâmpla să ne fi lăsat această comunicare scrisă tocmai ca să nu fie reţinut de noi şi să poată ajunge cât mai repede acolo.

— Foarte adevărat, zise Sam. Dar tocmai din cauză că Old Firehand este în drum spre ea, iar Winnetou îl însoţeşte, vreau să merg şi eu într-acolo. Doresc să-i văd pe aceşti oameni şi să mai stau de vorbă cu ei. Ai înţeles, lungane?

— Da, întotdeauna tu ai dreptate, cedă Will.

— Nu sunteţi însă şi voi de părere că ar fi mai bine să dormim şi noi o oră? Caii noştri sunt mai deştepţi decât noi, căci ei s-au întins pe iarbă şi se odihnesc deja. Noi însă stăm la taifas ca şi când mâine ar fi sărbătoare. Închideţi deci ochii şi tăceţi din gură.

Sentinela îşi luă în primire serviciul şi peste câteva minute toţi fură cuprinşi de un somn adânc.

2. „Porumbiţa din pădurea seculară”

Odată cu ivirea zorilor, toţi erau în picioare. Gustarea de dimineaţă fu terminată repede şi, întrucât toaleta în Vestul Sălbatic nu reclamă prea mult timp, mica ceată se puse iute în mişcare cu direcţia nord-vest, după cum era indicat în biletul primit de la Old Firehand.

Sam Hawkens călărea în frunte. Micii dar agerii săi ochi cercetau cu cea mai mare atenţie împrejurimile, terenul pe care se mişcau. După ce călăriră un timp, vânătorul se adresă tovarăşilor săi:

— Am crezut că voi putea găsi urmele lăsate de căruţe, dar zadarnic. Dacă nu am fi primit indicaţiile acelea precise de la Old Firehand, am sta acum ca nişte viţei în faţa unei porţi noi şi nu am şti încotro s-o apucăm.

După ce se mai scurseră două ore de drum, timp în care Sam cerceta cu cea mai mare atenţie terenul, micuţul vânător se opri brusc şi întrebă:

— Will, vezi ceva?

— Nimic altceva decât iarbă.

— Dacă nu mă înşel, am găsit urma pe care o căutam. Priveşte înapoi şi pe urmă înainte. Nu observi nimic în iarbă?

— Văd nişte fire uscate. Nu cumva aceasta să fie urma pe care o vezi tu?

— Desigur. Uită-te bine şi o să vezi că firele acestea au fost smulse în linii regulate, pe o direcţie care duce drept înainte. Dacă nu mă înşel, atunci au fost smulse cu un obiect care seamănă cu o grapă, ceva mai lată decât o căruţă.

— Ai dreptate, admise Will.

— Cred că am dat peste urmele căutate. Să ne mişcăm ceva mai repede.

Preria începu să fie acoperită de tufişuri. Terenul urca încetul cu încetul şi apărură pomi izolaţi. Într-o parte se vedea

o ridicătură de teren. Sam Hawkens se urcă pe ea pentru a observa împrejurimile. Înapoindu-se, zise dumirit:

— Peste zece minute vom fi acolo. Trebuie să facem însă un ocol, căci este de aşteptat ca la gura văii, sau undeva prin împrejurimi, să se găsească un om de pază. Pentru aceste motive propun să ocolim înălţimea şi să ne apropiem din altă direcţie. S-o apucăm deci spre stânga.

Se deplasară în aşa fel încât călăriră mereu la poalele înălţimii. Aici, o apă cândva destul de mare, săpase valea. Acum însă abia mai putea fi numită pârâu. Pe malurile acestei ape se găseau tufişuri dese, care făceau posibilă apropierea fără a fi observaţi.

— Foarte bine, zise Will, numai aşa îi vom putea surprinde uşor pe câinii aceştia.

— Nu cumva eşti de părere să intrăm pe la gura văii? Aşa ceva şi-ar putea închipui numai un ageamiu ca tine, dacă nu mă înşel. Este de la sine înţeles că cei doi hoţi, despre care vorbeşte Old Firehand în biletul său, au luat oarecare măsuri de precauţie. Cred că poţi să-ţi închipui în ce constau acestea, sau poate că mintea ta redusă nu te ajută.

— Cred că da. Părerea mea este că unul dintre oamenii de pază va veghea la gura văii.

— Despre aceasta am mai vorbit o dată. Desigur că individul va sta acolo, ascuns înapoia unei stânci sau a unui tufiş, în aşa fel încât să nu-l putem vedea. El însă ne va vedea şi ne va putea trimite din ascunzişul său câteva gloanţe. Tovarăşul său, auzind împuşcăturile, va interveni şi el, astfel încât vom fi curăţaţi în mod sigur

— Aşadar, vrei să intri în vale prin altă parte?

— Desigur. Uite colo, în stânga, pădurea. În mai puţin de o jumătate de oră putem ajunge la ea. Adăpostiţi de copacii pădurii, nu ne va mai putea descoperi nimeni, iar noi ne vom apropia în felul acesta de munte, pe care, urcându-l, vom ajunge la valea cu pricina.

Se apropiară la trap de pădure, a cărei margine forma un arc ce atingea muntele, ţinta deplasării lor. Povârnişul muntelui nefiind prea mare, putură să urce călare. Ajunşi pe culme, văzură valea, care despărţea muntele în două jumătăţi unite la partea dinapoi printr-un perete de stâncă abruptă,

care nu oferea nici o posibilitate de coborâre. Ceva mai înainte, către intrare, pantele erau mai dulci şi acoperite cu tufişuri.

— Priviţi, zise Sam, este întocmai aşa cum mi-am închipuit. Vom lăsa caii aici, sus şi vom coborî în vale. Doamnele vor rămâne sus, sub protecţia celor doi Rothe, căci deocamdată, pentru ceea ce avem de gând să facem, suntem de ajuns noi ăştia trei. Când voi fluiera de trei ori, veţi coborî şi voi la vale, luând doamnele cu voi. Caii o să-i luăm mai târziu.

Cei trei vestmeni ajunseră curând într-un loc de unde puteau vedea partea dinainte a văii. Acolo se găseau căruţele, iar boii păşteau ceva mai departe. În apropierea căruţelor era un foc; un individ îşi frigea pe un băţ o bucată de carne.

— Vedeţi, omul acela? întrebă Sam. Este un băiat bun, căci ne pregăteşte dejunul. Hi-hi-hi! Cred că nu aveţi nimic împotrivă. Dar ascultaţi, a fluierat.

— Probabil că a fost un semn pentru celălalt.

— Desigur, bătrâne vulpoi. Sau poate crezi că semnalul acesta a fost pentru noi? Dar ia uitaţi-vă, se apropie camaradul său. Trebuie să ne grăbim să ajungem jos, ca să ne primim şi noi porţia de friptură.

Sam continuă să coboare, urmat de ceilalţi doi. Iarba şi muşchiul moale acoperiră zgomotele paşilor. Adăposturi erau destule înapoia tufişurilor. În felul acesta, cei trei ajunseră în toată liniştea în apropierea celor doi derbedei.

Ascunşi în spatele unui tufiş, la o depărtare de cinci sau şase paşi de ei, putură asculta în voie convorbirea lor.

— Sunt de părere să nu ne complicăm prea mult, zicea acela care fripsese carnea. Aici nu este nevoie de multă pază, aşa că nu mă mai duc la vechiul meu loc de pândă, ci o să mă întind niţel aici.

— Dar dacă se va întoarce căpitanul şi-ţi va observa lipsa, am putea avea de suferit.

— Într-adevăr, acest Jack se poartă uneori cu noi ca un adevărat stăpân de sclavi. De fapt ar trebui să ne fie recunoscător pentru faptul că nu l-am lăsat să fie atârnat de o frânghie, la câţiva metri deasupra pământului. La Van Buren era să-i meargă prost de tot dacă nu l-am fi scos noi din

încurcătură. Se pare că a uitat treaba asta.

— Adevărat. Dar, la drept vorbind, eram şi noi destul de încurcaţi şi dacă ni s-ar fi putut dovedi ceva, nu ne-am găsi acum aici. Dacă o fi să-l mai întâlnesc o dată pe blestematul acela de vânător, atunci va fi vai de cozonacul lui.

— Vorbeşti de Sam Hawkens?

— Da. El a fost vinovat de toate, după cum am aflat mai târziu. Ne-a spionat în pădure, unde eram siguri că nu puteam fi auziţi de nimeni. Dacă va mai cădea o dată în mâinile mele, am să-l tai ca pe un porc şi o să fac lumânări din grăsimea lui.

— Iar eu o să-i scot ochii cu degetele.

— De fapt, a fost o mare imprudenţă din partea lui Jack că ne-a lăsat aici.

— Nu cumva ai de gând s-o iei din loc cu carele acestea?

— Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva. Dar am putea s-o ştergem, luând cu noi celelalte lucruri.

— Cele câteva mii de dolari nu ar ţine prea mult timp. Ar trebui să renunţăm în acest caz la tot ce vor aduce cu ei de la „Apa albastră”. Sunt curios dacă lovitura va reuşi.

— De ce nu ar reuşi? Jack este şiret. Prada se va încărca în căruţele acestea şi după aceea plecăm spre Arizona.

— La Walker?

— Da. Cu el vom face o afacere tot atât de bună. Este un om de ispravă. Atunci, la Wilkinsfield, era cât pe ce s-o păţească şi el. A fost asediat de javra aceea râioasă de Sam Hawkens, înainte de a ajunge noi la coliba lui Bommy cel negru.

— Nu înţeleg deloc „Trifoiul” acesta. Ce câştigă Sam şi ai lui stingherindu-ne mereu în afacerile noastre? Dacă ar şti nemernicii aceştia că Walker se găseşte acum la Prescott şi că este putred de bogat, ar porni imediat să-i viziteze. Sunt nişte derbedei obraznici, care-şi bagă mereu nasul în afacerile altor oameni. Sper însă că o să-i mai întâlnesc o dată, căci aş vrea să-mi reglez conturile cu ei.

— Uite-i că sunt aici! răsună o voce în spatele lor. Cei doi tâlhari întoarseră speriaţi capetele. Înapoia lor stătea Sam Hawkens. Acesta zâmbea „prietenos” şi clipea vioi din ochi, rezemat de ţeava Lidyei sale. Şnapanii priviră la el ca la o

arătare nepământeană.

— Bună dimineaţa, oameni buni, râse el. Ce căscaţi aşa gura? Nu cumva aţi înlemnit din cauza bucuriei de a mă revedea?

Unul dintre ei sări de jos, scoţând cuţitul de la brâu. Camaradul său făcu la fel. Sam clătină capul râzând şi le zise:

— Nu vă repeziţi! Priviţi mai întâi la cei doi oameni care au îndreptat puştile asupra voastră.

În acest moment apărură Dick şi Will, având puştile la ochi, gata să tragă. Cei doi tâlhari rămaseră nemişcaţi şi nu mai erau capabili să scoată un cuvânt.

— Ei, ce aveţi de spus? îi întrebă Sam. Vorbiţi, căci altfel o să vă descleştez dinţii.

— Indieni?

— Nu prea aveţi ochi buni. Aceşti doi gentlemeni nu sunt indieni, dacă nu mă înşel. Sunt nişte albi foarte cumsecade, care s-au vopsit acum niţel, pentru a glumi cu voi. Dorinţa voastră arzătoare a fost să ne vedeţi. Suntem nişte oameni politicoşi şi nu ne place să lăsăm pe cineva să ne aştepte.

— Să vă ia dracu', zise unul dintre derbedei, dându-şi seama că orice rezistenţă era de prisos.

— Staţi, râse Sam, n-aveţi ce face. Cine se mişcă din loc, primeşte un glonte.

— Câine blestemat, strigă unul dintre ei, făcând un salt mare spre spatele căruţelor, pentru ca, acoperit de acestea, să ajungă în partea cealaltă a văii. Celălalt îl urmă. Dar glontele este mai rapid decât cel mai sprinten alergător. Două împuşcături răsunară şi cei doi nemernici se prăbuşiră le pământ.

— Ei poftim, zise Sam. De ce sunteţi atât de proşti şi încercaţi să fugiţi? Mulţumiţi lui Dumnezeu că a fost atât de milostiv cu voi. De data aceasta am ochit numai în picioarele voastre. Rândul viitor vom ochi ceva mai sus.

Zicând acestea îşi desfăcu lasoul şi se îndreptă spre ei. Răniţii renunţară la orice rezistenţă care le-ar fi îngreunat situaţia şi se lăsară pansaţi şi legaţi.

— Aşa, zâmbi Sam. Cu aceasta am terminat. Acum aş vrea să ştiu ce anume căutaţi voi în această frumoasă vale şi cui aparţin căruţele acestea?

— Nouă, răspunse unul dintre ei.

— Cine le-a adus aici?

— Noi.

— Numai voi doi?

— Desigur.

— Atunci aţi săvârşit un lucru pentru care vă invidiez, căci nu prea îmi vine a crede să fi reuşit voi singuri asta. Nu v-a ajutat nimeni?

— Nu.

— Nici chiar Jack cel sângeros?

— Nu cunoaştem nici un om cu acest nume.

— Ei, băieţi, nu vă faceţi de râs. Văd acolo un bici destul de frumos, destinat boilor. Will, adu-l te rog încoace. Să încercăm să întărim memoria acestor domni.

Will aduse biciul. Era împletit din curele tari, după modelul harapnicelor.

Derbedeii observară abia acum că nu este de glumit cu Sam Hawkens, iar atunci când biciul intră în acţiune, ei se hotărâră să spună adevărul.

— Bine, dar să ştiţi că dacă nu veţi fi oameni de înţeles, atunci o să vă ajutăm noi. Aşadar, ce se aude cu sângerosul Jack? Unde se găseşte?

— La vânătoare, căci avem nevoie de carne.

— Doar n-o să v-o aducă de la „Apa albastră”.

Cei doi tăcură.

— După cum vedeţi, n-avem deloc nevoie de mărturisirile voastre. Conştiinţa voastră este foarte delicată, aşa că nu vreau să vă pun în situaţia de a-l trăda pe căpitanul vostru. Ţin să aflu un singur lucru. Aţi vorbit despre un oarecare Walker. De unde ştiţi voi că acest om se găseşte acum la Prescott?

— A spus-o Jack.

— Dar el de unde o ştie?

— De la un om pe care i l-a trimis Walker la Santa Fé.

— Ce fel de afaceri vreţi să faceţi cu el?

— Nu ştim, căci chestiunea aceasta îl priveşte pe Jack.

— Dar poate că şi pe noi, dacă nu mă înşel. Vă lăsăm în pace acum. Aţi revărsat asupra noastră toată sinceritatea voastră, aşa că nu o să vă mai dojenim, ci o să ne ocupăm

niţel de friptura voastră.

Sam scoase o fluierătură şi se aşeză lângă foc. Dick şi Will făcură la fel. Toţi trei îşi îndreptară atenţia asupra cărnii din faţa lor şi se făcură că nici nu observă că în spatele lor se apropiau paşi — venea pădurarul cu ai săi. La vederea acestuia, şarlatanii se speriară în mod serios. Soţia şi cumnata pădurarului alergară imediat la căruţa lor să vadă ce mai există din avutul lor.

— Sper că ştiţi cât a bătut ceasul acum, zise Sam către prizonieri. Uite pădurarul, acuzatorul vostru. El o să vă judece. Ce părere ai, domnule Rothe?

— Eu nu sunt dornic de răzbunare şi vreau numai să-mi recapăt avutul meu. De altfel, observ că nemernicii aceştia sunt răniţi, astfel încât au fost pedepsiţi destul.

— După legile savanei ar merita moartea. Dacă însă dumneata nu pretinzi acest lucru, atunci o să-i punem în libertate. O amintire însă trebuie să le dăm şi atunci le vom aplica câte douăzeci şi cinci de lovituri sănătoase pe spinare. În felul acesta vom contribui foarte mult la vindecarea rănilor lor. Poate voi fi însă dispus să-i iert şi de aceste lovituri, dacă-mi vor răspunde cinstit la o întrebare: La cine se găsesc banii luaţi de la aceşti oameni?

— Habar n-avem de nici un fel de bani.

— Cum aşa? Au fost doar aici în căruţă.

— Atunci i-a luat Jack, căci el a cotrobăit prin căruţă, nu noi.

— Ei bine, o să vă primiţi cele douăzeci şi cinci de lovituri. Dacă aţi fi spus adevărul, aţi fi scăpat de această pedeapsă.

Sam întinse pădurarului o secure, pe care o găsise în căruţă, şi-i zise în limba germană:

— Sapă la roata din spate a primei căruţe, căci acolo vei găsi banii furaţi. Se întoarse apoi către prizonieri şi observă plin de veselie stupefacţia lor, atunci când pădurarul începu să sape. După puţin timp, Rothe scoase un strigăt de bucurie, ridicând în sus pătura în care era învelită o pungă mare.

— Adu niţel încoace obiectul acela, zise Sam, să vedem ce se găseşte în el.

Desfăcând punga, constată că era plină cu bani. Suma trecea de douăsprezece mii de dolari.

— Mi-am închipuit, râse Sam. Jack a fost atât de amabil

încât a lăsat aici şi banii lui. Ei bine, aceştia o să servească drept dobândă, dacă nu mă înşel. Master Rothe, ai ajuns din nou la banii dumitale. Bagă-i în buzunar şi pe viitor să ai mai multă grijă de ei.

După aceasta se sfătuiră ce să facă cu prizonierii, cu căruţele şi conţinutul lor.

— Luăm cu noi ceea ce putem duce, fără a îngreuna prea mult caii, hotărî Sam. Restul ardem totul, chiar şi căruţele. Lepădăturile astea nu trebuie să se pricopsească cu nimic.

— Nu am putea să luăm căruţa cu noi? întrebă soţia pădurarului.

— Imposibil.

— În felul acesta pierd totul, păturile mele frumoase, rufăria...

— Nu plânge din cauza aceasta, căci voi avea grijă să fiţi despăgubiţi pentru pierderea suferită. Vom părăsi locul acesta călare. Căruţele nu ne sunt necesare, dimpotrivă vor constitui pentru noi un neajuns.

Una dintre căruţe conţinea obiecte de îmbrăcăminte, muniţii şi alimente. Tot ceea ce se putea lua, fu împachetat. Cu ajutorul pernelor fură amenajate două şei mai bune pentru femei. După aceea, căruţele fură trase la un loc şi li se dădu foc. Călătorii noştri mai rămaseră în vale până ce flăcările îşi făcură datoria şi mistuiră totul. Apoi se pregătiră pentru plecare. Adresându-se celor doi tâlhari, Sam Hawkens le zise:

— Nu vrem să vă prăpădiţi în mizerie. O să vă lăsăm armele şi câteva gloanţe. Nu veţi muri de foame. Uite, aici curge apă şi acolo aveţi animalele. Împuşcând un bou, aveţi de mâncare cât doriţi. Acum însă o să vă aplic cele douăzeci şi cinci de lovituri promise, ca să nu mai aveţi nici un fel de pretenţie faţă de noi.

Cei doi credeau că intenţia lui Sam era numai să-i sperie, dar iată că se apropiară Dick şi Will. Femeile se îndepărtară pentru a nu asista la supliciu; bărbaţii însă ramaseră pe loc. Dick şi Will preluară executarea sentinţei, pe care o îndepliniră cu toată conştiinciozitatea. Cei doi bandiţi îşi primiră pedeapsa îndârjiţi, fără a scoate nici o vorbuliţă. Dar după ultima lovitură, unul dintre ei spuse, scrâşnind din dinţi:

— Ne-aţi lăsat viaţa — o vom păstra pentru a ne răzbuna

într-o zi.

— Nu căuta să ne înfricoşezi, râse Sam. De fapt, derbedeii de teapa voastră ar trebui scurtaţi cu un cap. Viaţa voastră o datoraţi numai acelora pe care i-aţi prădat, îngrijiţi-vă bine, ca să vă însănătoşiţi repede. Ceea ce veţi face după aceea, îmi este indiferent, dacă nu mă înşel.

Călătoria peste Sierra de los Mimbros, spre Sierra della Acha, se desfăşură bine şi fără surprize. Sam cunoştea acest drum încă de la şederea şa la Tulisch-to. Ştiind însă că acum era nevoie de cât mai mare grabă, se feri de orice ocol inutil. Noroc că cele două femei suportau cu bărbăţie călăritul, deşi nu prea erau obişnuite cu acest fel de călătorie. Dick Stone şi Will Parker îmbrăcară din nou vechile lor costume şi-şi spălară de pe obraz vopseaua. În regiunea în care se găseau, travestiul nu mai prezenta nici un avantaj.

Toţi erau dornici de a cunoaşte pe „Porumbiţa pădurii seculare”, despre care se vorbise atât. Sam spuse în dimineaţa când au pornit de la ultimul foc de tabără, că nu vor mai poposi înainte de a ajunge la lac. Se găseau acum pe un platou flancat de înălţimi împădurite. Pe măsură ce înaintau, platoul se îngusta din ce în ce mai mult. Sam explică tovarăşilor săi că apele care alimentează lacul coboară de pe înălţimile din stânga, iar acolo unde platoul se îngustează complet, ele se revarsă în vale, căzând printr-o cascadă. Terminând aceste explicaţii, privi înapoi şi zise:

— Ei, dacă nu mă înşel, nu suntem singurii oameni pe aici. Priviţi!

La o depărtare destul de mare se vedeau doi călăreţi, ce se apropiau în galop. Dincolo de o bătaie de puşcă, se opriră.

— Indieni, zise Sam. Par a fi tineri.

— Apaşi sau comanşi? întrebă Dick.

— Nu au nici un semn distinctiv. Dar uite-i că se apropie.

Cel mai mare era îmbrăcat într-un costum de vânătoare, de culoare închisă, părând să aibă cam douăzeci de ani. Pe umeri avea o puşcă cu două ţevi. Faţa lui, nevopsită, de culoare brună, avea trăsături aproape caucaziene. Celălalt, mai tânăr, purta un costum de vânătoare alb, făcut din piele de căprioară şi cusut cu fire roşii. Faţa lui era vopsită cu dungi roşii şi galbene, astfel încât trăsăturile propriu-zise nu puteau

fi recunoscute. Poseda o admirabilă puşcă Lefaucheux, mare raritate la un indian. Primul călărea un armăsar murg, celălalt o iapă bălaie, exemplare superbe, amândouă. Indienii opriră caii.

— Uff, uff, exclamă cel mai tânăr, cu o voce delicată de copilandru, ca şi când s-ar fi mirat de ceva, în timp ce mai vârstnicul său tovarăş examina cu seriozitate întreaga societate.

— Încotro vor să meargă feţele palide? întrebă el.

— La Tulisch-to, luă Sam cuvântul. Vreţi să vânaţi acolo?

— Nu, vrem să ne odihnim numai.

— Fratele meu alb nu ştie că acolo este cuibul „Porumbiţei pădurii seculare” şi că războinicii roşii au grijă ca nici o pasăre răpitoare să nu se apropie de acest cuib?

— Eu vin însă ca prieten al „Porumbiţei”, pentru a-i aduce o veste importantă.

— Dânsa nu-l va primi pe omul alb.

— Şi totuşi va face acest lucru, interveni cel mai tânăr dintre indieni. Vei fi binevenit la ea.

— Îţi mulţumesc, tinere! Cuvintele tale sunt mai prietenoase decât ale fratelui tău.

— Îmi place să discut prieteneşte cu tine, căci eşti un vânător îndrăzneţ, iar inima ta este plină de bunătate şi cinste.

— Dar de unde poţi şti asta?

— Orişicine va aprecia pe Sam Hawkens, în felul cum am făcut şi eu.

— Ia te uită!

— De asemenea, Dick Stone şi Will Parker vor fi la fel de bineveniţi în preajma „Porumbiţei”.

— Măi, să fie! Dar de unde ne cunoşti tu pe noi?

— Mi-aţi făcut odată un mare serviciu.

— Ce anume?

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu.

Tânărul indian dădu pinteni calului şi dispăru în galop, urmat de tovarăşul său.

Micul grup, care nu mai ştia ce să creadă despre cei doi indieni, îşi continuă drumul. După un timp, înălţimile din dreapta şi din stânga se apropiară. Începu să se audă

zgomotul cascadei, formată prin căderea pârâiaşului de la o înălţime de peste cincizeci de metri, într-un bazin stâncos, pe care îl săpase acolo, continuând apoi să curgă mai departe către lacul care nu se vedea încă. Drumul descria acum un arc în jurul cascadei, coborând spre bazin şi apoi în lungul pârâiaşului. Deodată se văzu valea, în care se găsea lacul Tulisch-to. Era o privelişte de o frumuseţe rară.

Pereţii stâncoşi, urcând aproape vertical, erau împânziţi de tufişuri care găsiseră suficiente crăpături pentru a-şi înfige rădăcinile. Ici-colo se mai vedea câte un cedru. Nici un picior omenesc nu era în stare să urce sau să coboare pe aceşti pereţi. Existau numai două drumuri prin care s-ar fi putut ajunge la vale — pe unde intra şi ieşea pârâiaşul. Cea mai mare parte a fundului văii era acoperită de apele lacului, care luceau într-un minunat albastru sub razele soarelui. Probabil că acestui fapt îşi datora lacul numele de „Apa albastră”.

Pe malul lacului se ridica clădirea vechii misiuni, construită din piatră, în genul unei mănăstiri. Construcţia era solidă, deoarece ziditorii ei avuseseră în vedere că vor trebui să o apere împotriva atacurilor indienilor. La nivelul de jos construiseră puţine ferestre, fără geamuri, având deschizături doar pentru tragere. De asemenea, exista numai o singură intrare, care se închidea printr-o poartă puternică, din lemn. În apropierea clădirii păşteau câţiva cai. La mal erau trase câteva bărci, construite din coajă de copac. Împrejurul lacului se ridicau mai multe movile de pământ, acoperite de iarbă, având în vârful lor un tufiş, lângă care erau înfipte în pământ lănci şi alte arme.

— Sunt mormintele căpeteniilor, explică Sam Hawkens. Ele sunt socotite locuri sfinte în toată regiunea aceasta.

— De ce atât de mari? întrebă pădurarul.

— Trebuie să ştii că şefii indieni, după moarte, nu sunt înghesuiţi într-un coşciug. Mortul este îmbrăcat în haina lui cea mai bună, este aşezat pe calul său favorit şi i se dă în mână tot armamentul său şi talismanul. După aceea se ridică pământ împrejurul calului şi al mortului. Când animalul nu se mai poate mişca din cauza pământului îngrămădit, este omorât. Movila de pământ este apoi ridicată din ce în ce mai sus şi întărită cu pietre. În vârful ei se înfig apoi toate armele

care au aparţinut răposatului, precum şi obiectele la care a ţinut mai mult. Nimeni nu are voie să le atingă. Cine pune mâna pe ele comite un sacrilegiu care poate fi ispăşit numai prin moartea lui. Apropierea unui alb pângăreşte aceste locuri. Dar iată că am ajuns la poarta clădirii.

Sam trase clopotul agăţat lângă poartă. După puţin timp se deschise o ferestruică şi apăru faţa unei bătrâne indience.

— Aici locuieşte „Porumbiţa pădurii seculare”? întrebă Sam Hawkens.

— Paloma Nakana locuieşte aici, fu răspunsul bătrânei.

— Aş vrea să vorbesc cu ea.

— S-a întâmplat o mare minune, căci, deşi sunteţi feţe palide, care aduc numai nenorociri, am primit ordin să vă las să intraţi.

Poarta se deschise scârţâind şi, prin intrarea largă şi boltită, pătrunseră într-o curte mare, pătrată, împrejmuită de cele patru aripi ale clădirii. Nici o fiinţă omenească nu se găsea în această curte.

— Cine este conducătorul vostru? întrebă bătrâna.

— Eu, răspunse Sam.

— Urcă scările acestea, ceilalţi să aştepte jos.

Zicând acestea, arătă o uşă deschisă. Sam descălecă şi urcă o scară de piatră, la capătul căreia îl aştepta cel mai în vârstă dintre cei doi indieni pe care-i întâlnise la venire. Acesta îi zise:

— Vino cu mine, căci ai să-l vezi pe tatăl „Porumbiţei”.

Îl conduse în faţa unei uşi, o deschise şi îl lăsă să intre într-o încăpere înaltă, întunecoasă, unde, în afară de pereţii goi de piatră, nu se mai găsea nimic altceva decât o masă rudimentară, precum şi câteva scaune simple.

În faţa lui stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum din piele, după moda indiană. Trăsăturile acestui om aproape că nu puteau fi recunoscute, fiind ascunse de o barbă mare şi deasă. Întinzându-i mâna, îi zise:

— Fii binevenit, master Hawkens! M-am bucurat foarte mult auzind că o să te revăd.

Vânătorul căută un semn cunoscut pe faţa bărboasă. Răspunse clătinând din cap:

— M-aş lăsa mâncat pe loc, dacă aş fi în stare să spun unde

te-am mai întâlnit vreodată. Eşti tatăl „Porumbiţei”?

— Da.

— Aş putea să stau niţel de vorbă cu ea?

— De fapt ai şi vorbit. La venirea voastră aţi întâlnit doi indieni. Cel mai mic dintre ei era fiica mea.

— Hm, credeam că am ochi buni... Dar, la drept vorbind, mi s-a părut de la început ceva curios. Mâinile acelea mici şi vocea cunoscută... eram convins că o mai auzisem undeva.

— Exact.

— Am o bănuială, căci am auzit că „Porumbiţa pădurii seculare” se numeşte de fapt Almy; nu cunosc nici o Almy afară de una — hm!

— Cine este aceea?

— Fiica unui plantator din Van Buren.

— Crezi asta?

— Mai bine, spune-mi: îl cunoşti pe omul acela?

— Da, îl cunosc şi dânsa îl cunoaşte de asemenea.

Zicând aceasta, deschise o uşă şi o chemă pe Almy, care veni imediat. Fata era îmbrăcată simplu, după moda indiană. Toate piesele costumului erau confecţionate din pielea cea mai fină, albă ca zăpada, împodobită cu broderii grele din fire roşii. Admirabilul păr negru îi atârna în cozi grele. Nu purta nici o podoabă, în afară de o agrafă dublă, de care erau prinşi doi bulgări de aur cât un cu de porumbel. Faţa, pe vremuri atât de trandafirie, era acum palidă. Surâsul ei prietenos nu putea masca un văl de amărăciune. Întinzând mâna vânătorului, ea zise:

— Fii binevenit, master Sam Hawkens! Probabil că adineauri nu m-ai recunoscut.

— Phi! Să fie oare adevărat? Miss Wilkins?

— Da, eu sunt.

— Atunci domnul acesta este într-adevăr master Wilkins? Cum aţi ajuns la „Apa albastră”, în mijlocul comanşilor şi apaşilor?

— Este o poveste prea lungă şi prea tristă, pe care am să ţi-o povestesc altă dată, răspunse Wilkins. Eu singur port vina, căci am comis greşeala de a nu asculta cândva sfatul dumitale.

— Da, da... aveaţi un fel de teamă de acel Leflor.

— Nu am putut să-ţi mulţumesc atunci. Vreau s-o fac acum şi m-aş bucura din suflet dacă aş putea să vă fiu de folos astăzi.

— Aveţi chiar o ocazie foarte bună.

— Atunci spuneţi-mi, ce doriţi?

— Dorinţa noastră este să-l nimicim la prima ocazie pe „Jack cel sângeros”.

— Pe ăla? Ah, asta este şi dorinţa mea, numai dacă mi-ar cădea în mâini nemernicul acela.

— Tocmai asta este şi dorinţa lui, căci intenţionează să vă facă o vizită aici.

— Nu cumva se găseşte în regiunea aceasta?

— Da, cu întreaga lui bandă, dacă nu mă înşel. Este în drum încoace, căci crede că „Porumbiţa pădurii seculare” ar poseda comori mari.

— Dar cum aţi aflat că intenţionează să-mi dea această lovitură?

Sam îi relată lui Wilkins evenimentele petrecute în ultimul timp.

— Curios, zise Wilkins, clătinând din cap. Omul acesta a vrut să mă prade de două ori şi de fiecare dată dumneata eşti cel care mă previne. Îţi sunt foarte obligat.

— Dacă eşti de aceeaşi părere, atunci desigur că o să-mi îndeplineşti rugămintea şi o să-mi permiţi să te ajut şi eu niţel la captură.

— Dacă-ţi face plăcere, da; deşi nu sunt chiar atât de lipsit de apărare.

— Până acum am văzut numai o indiancă bătrână şi un tânăr. Aceştia sunt întreaga dumitale apărare?

— A, nu. În primul rând, clădirea aceasta îmi oferă protecţie în faţa unei întregi cete de duşmani. Dar cea mai bună apărare o constituie indienii, care o adoră pe fiica mea ca pe o fiinţă superioară.

— Vor putea aceşti indieni să sosească la timp, când veţi avea nevoie de ei?

— Desigur, iar eu pot să mă menţin aici până la sosirea lor.

— Prin urmare, trebuie să-i anunţi?

— Da.

— Te pomeneşti că trimiţi pe cineva la ei? Lucrul acesta ar

fi foarte greu şi periculos.

— Trimisul meu este mai iute decât cel mai sprinten călăreţ.

— Dar cine ar putea fi acest minunat sol?

— Nu este vorba de un om, căci mă folosesc de apele râului.

Sam făcu o mutră mirată şi întrebă:

— Cum se poate aşa ceva?

— Lacul avea o scurgere laterală mică, pe care noi am astupat-o. Dar din clădire duce o sârmă până la stăvilar. E suficient să trag de sârmă şi calea apei va fi din nou deschisă. Imediat ce va ajunge jos, la şes, indienii vor şti că mă găsesc în pericol şi o să-mi vină în ajutor.

— Nu e rău, dimpotrivă, e un aranjament foarte bun. Cred însă că nu va fi nevoie să recurgem la el. Suntem destui bărbaţi aici pentru a ne măsura forţele cu aceste lichele, aşa că le vom curăţa imediat ce vor apărea.

— Mai bine ar fi să-i prindem vii.

— Fireşte că ar fi mai bine. Dar cum vrei s-o faci?

— Nu-mi închipui că ar fi prea greu. Crezi că aceşti oameni vor asalta zidurile mele?

— Sunt sigur că nu.

— Probabil vor trimite mai întâi pe unul dintre ei să vină aici, la mine. Acesta o să-mi ceară găzduire, iar pe timpul nopţii va deschide poarta.

— Problematic, dar o să-l primim.

— Mai avem încă timp, aşa că nu trebuie să ne grăbim. Să coborâm acum, căci aş vrea să urez bun-venit tovarăşilor dumitale, deoarece i-am lăsat să aştepte prea mult.

Peste scurt timp şedeau cu toţii la masă în sala cea mare, unde li se serviră fripturi de bivol şi turte de mălai.

3. Intervine Old Firehand

Mergând pe malul lacului Tulisch-to, se ajunge după un sfert de oră la locul unde râuleţul părăseşte lacul, făcându-şi loc printre stânci şi căzând de la înălţime în mai multe cascade. Locul acesta este atât de strâmt, încât cei doi călăreţi care se apropiau, abia puteau merge alături.

Unul dintre ei era bine făcut, lat în umeri. Faţa-i era încadrată de o barbă mare, care începuse să-i încărunţească. Costumul lui era din piele de cerb netăbăcită. La brâu avea un tomahawk, un pumnal şi două revolvere. Peste umeri înfăşurase un lasou, iar pe spate purta una din vechile puşti de Kentucky. Omul acesta călărea un cal mare şi ciolănos. Urechile şi coada îi atârnau în jos, dându-i un aspect de completă lipsă de viaţă. Când se întâmpla însă, ca un uliu să-şi ia zborul de pe o stâncă apropiată, scoţând un strigăt strident, calul ridica brusc capul, iar ochii îi sclipeau cu vioiciune. Abia după ce vedea pasărea îndepărtându-se în cercuri mari, lăsa din nou capul în jos, convins că strigătul nu arătase apropierea unei primejdii.

Cel de-al doilea călăreţ era încă tânăr şi făcea impresia că nu s-ar potrivi deloc cu peisajul. Avea un costum din stofă fină, care, e drept, suferise cam mult de vrăjmăşia vremii. Restul echipamentului se asemăna cu al tovarăşului său, numai că îi lipsea tomahawkul de la brâu.

Ambii păreau adânciţi într-o convorbire interesantă, care însă nu le micşora cu nimic atenţia cu care cercetau împrejurimile.

— Părerea dumitale este că voi primi de la Paloma Nakana oarecare lămuriri în ceea ce priveşte soarta fratelui meu? întrebă cel mai tânăr.

— Sunt foarte convins despre aceasta, căci urma dispărutului Wilkins duce indiscutabil la „Apa albastră”.

— Într-adevăr, master Firehand, a fost un mare noroc pentru mine de a te fi întâlnit la Santa Fé. Pentru asta trebuie

să fiu recunoscător providenţei, în afară de marea recunoştinţă pe care ţi-o datorez dumitale personal.

Zicând acestea, tânărul adresă o privire călduroasă însoţitorului său.

— Crede-mă, dragă baroane, bucuria mea a fost cel puţin tot atât de mare. De altfel, nu ai ce să-mi mulţumeşti, căci, dacă asemănarea dumitale cu regretatul dumitale părinte nu ar fi fost atât de mare, desigur că nu te-aş fi recunoscut.

— Acestea le spui numai din modestie.

— Dumnezeu îmi este martor că pentru un Adlerhorst aş face chiar mai mult, dacă ar sta în puterile mele.

— Dar nu mi-ai povestit până azi, cum dumneata, vechiul pădurar al tatălui meu, ai ajuns aici în Vestul Sălbatic?

Faţa lui Old Firehand se întristă şi zise:

— Pentru ce să dezgropăm lucruri apuse? De ce să reînviem chestiuni date uitării?

— Dar dacă te-aş ruga din suflet?

— Ei bine, atunci o să-ţi îndeplinesc dorinţa şi vei afla cum din pădurarul tatălui dumitale am devenit Old Firehand.

Sprâncenele tânărului se ridicară în aşteptare.

— Povestea este simplă de tot. Dumnezeu îmi este martor, mă simţeam fericit în meseria mea şi nu-mi doream nimic altceva decât să hoinăresc toată viaţa prin pădurea dragă. Afară de aceasta aveam un stăpân ca tatăl dumitale, mai mult prieten decât stăpân, aşa că ce puteam să-mi doresc mai mult? După aceea veni însă nenorocirea. Bruno de Adlerhorst plecă în Orient şi-şi vându proprietatea. Or, dacă nu ar fi făcut acest lucru? Ar fi fost mai bine pentru el şi pentru mine.

— Cum aşa?

— Mi-ai povestit toată nenorocirea familiei dumitale şi trebuie să-ţi mărturisesc că m-a impresionat profund. Dacă tatăl dumitale ar fi rămas acasă, atunci toate s-ar fi petrecut altfel pentru familia lui şi pentru mine.

— Cum aşa — şi pentru dumneata?

— Proprietatea tatălui dumitale trecu în mâini străine. Veniră ani foarte neliniştiţi din punct de vedere politic. Am fost implicat şi eu în unele evenimente şi, deoarece mă expusesem prea mult am fost nevoit să fug.

— După aceea?

— Am plecat în America, aşa cum au făcut majoritatea acelora care participaseră la aceste evenimente.

— Dar ce s-a întâmplat cu familia dumitale? Nu erai căsătorit?

— Aveam soţie şi copil, răspunse Old Firehand posomorât. Soţia îmi muri în timpul călătoriei peste ocean, dar băiatul l-am adăpostit la o familie bogată, care-l trată ca pe propriul lor copil. Eu am plecat mai departe spre Vest şi am devenit ceea ce sunt acum.

— Dar norocul nu ţi-a mai ieşit deloc în cale?

Old Firehand privi îngândurat în zare şi răspunse plin de amărăciune:

— Mi-a ieşit şi m-a recompensat pentru patria pierdută. Am întemeiat un al doilea cămin. Dar nenorocul a izbucnit pentru a doua oară şi anume într-un fel cum în patrie nu ar fi fost posibil.

— Cum aşa?

— Să nu mai vorbim despre aceasta. Nu este bine să redeschizi răni vechi.

— Dar de ce nu te înapoiezi în patrie? După cât ştiu eu eşti bogat, iar atitudinea dumitale politică de atunci este de mult uitată. Ai putea trăi în ţară liniştit.

Old Firehand îşi trecu cu un gest obosit mâna peste frunte, ca şi când ar fi vrut să alunge de acolo gânduri şi amintiri, după care continuă:

— De ce nu mă înapoiez? Pentru că nu aş mai putea suporta viaţa în vechea mea patrie. Dumneata eşti încă prea nou pe aici, altfel ai şti că savana are o putere mistică, ce-i reţine pe toţi copiii ei şi-i leagă cu cătuşe de nedesfăcut. Vestul Sălbatic mi-a devenit a doua patrie, pe care o iubesc cu toate grozăviile ei. Nu pot să mă despart de el, căci aici am petrecut cei mai fericiţi ani. Iar atunci când norocul s-a sfărâmat în ţăndări, mi-am creat drept scop al vieţii găsirea distrugătorului fericirii mele. L-am găsit după mulţi ani şi am gustat din plin senzaţia pe care ţi-o produce răzbunarea.

Această ultimă frază, Old Firehand o exprimase aproape în şoaptă. Dar tocmai prin aceasta obţinuse un efect profund asupra celui care-l asculta. Acestuia îi trecu un fior prin şira

spinării. Adevărul este că un fiu al savanei nu cunoaşte porunca cea mai înaltă a creştinătăţii, aceea de a-ţi iubi duşmanul. El se supune unor obiceiuri barbare, iar cuvântul iertare nu există în vocabularul său. Herman de Adlerhorst simţea că şi în el se trezeşte spiritul răzbunării, gândindu-se la cei ce-l aruncaseră pe el şi familia lui în mizerie. După salvarea surorii sale, Tşita-Lisa, din mâinile lui Ibrahim bey, călătorise cu iahtul unchiului său, lordul David Lindsay, din Tunisia în Germania. De acolo îi scrisese fratelui său, Martin, la Wilkinsfield, să vină pentru a sărbători revederea, precum şi căsătoria Lisei cu pictorul Paul Normann. Scrisoarea se înapoie însă, deoarece nu putuse fi înmânată adresantului. După oarecare chibzuinţă, căsătoria fu amânată până la sosirea lui Martin, iar Lindsay îl aduse pe Herman cu iahtul său până la Van Buren. Spre marea lui surprindere, află la Wilkinsfield că proprietatea trecuse în alte mâini, iar Martin Adler plecase să-l caute pe nepotul vechiului său stăpân. Urmele duceau spre Santa Fé. Acolo Herman află că nu se ştia nimic despre Martin.

Era aproape de disperare, când, într-o zi, îl opri pe stradă un străin. Era Old Firehand, pe care-l frapase marea asemănare a tânărului bărbat cu bătrânul Adlerhorst. Aflând toată povestea, vânătorul îi promise să se ocupe de chestiunea lui Herman.

Lordul Lindsay, pus la curent de nepotul său, se hotărî să nu mai aştepte la New Orleans, ci să ocolească Capul Horn şi să abordeze coasta de vest. Comunică lui Herman diferitele locuri unde avea să-i lase veşti şi porni.

Old Firehand, însă, îşi începu imediat greaua misiune. Deoarece Herman, care nu prea era familiarizat cu greutăţile vieţii în Vestul Sălbatic, nu putea să-i fie de nici un ajutor, îl duse la „Mână tare”, căpetenia apaşilor chiricahuani, cu care era vechi prieten. Norocul a vrut să-l găsească acolo pe Winnetou, căpetenia tribului mescaleros, care se afla într-o călătorie pe la toate sub împărţirile apaşilor. De dragul lui Old Firehand, acesta îşi întrerupse călătoria, zicând:

— Winnetou iubeşte tribul fraţilor săi, Old Firehand şi Old Shatterhand, de aceea va merge acum cu Old Firehand.

În timp ce Herman rămase la chiricahuani, cei doi îşi

începură cercetările, cu surprinzătorul rezultat de a fi descoperit în tatăl Palomei Nakana pe dispărutul Wilkins. La înapoiere dădură peste urma lui „Jack cel sângeros” şi a bandei sale şi aflară planul acestuia de a ataca clădirea vechii misiuni. Astfel se explică misterul biletului care-i uimise atât de mult pe Sam Hawkens şi tovarăşii săi. În timp ce aceştia luară urmele carelor cu boi, pentru a reintra în posesia avutului furat, Old Firehand se duse la apaşi şi porni cu Herman spre Tuliseh-to, pentru a-i anunţa pe cei ameninţaţi, precum şi pentru a afla de la Wilkins ceva despre dispărutul Martin Adler. Ajunseră la „Apa albastră” numai cu puţin timp mai târziu decât „Trifoiul” şi emigranţii. Între timp, Winnetou, singur, era pe urmele lui „Jack cel sângeros”.

În apropierea clădirii misiunii le ieşi înainte tânărul indian, însoţitorul lui Almy. Zărindu-l, Old Firehand îi zise lui Herman:

— Vei face cunoştinţă acum cu un indian care, cu toată tinereţea lui, este destul de cunoscut, datorită Vitejiei şi iuţelii sale, care i-a adus şi numele de „Cerbul sprinten”.

— E apaş?

— Da şi anume fiul lui „Mână tare”. El a fost dat pe lângă Paloma pentru a o proteja.

„Cerbul sprinten” se opri respectuos, pentru a face loc să treacă, renumitului războinic alb şi tovarăşului său. După aceea, o luă înainte pe o potecă laterală pentru a anunţa sosirea lor.

Primirea prilejui o scenă foarte mişcătoare. „Trifoiul” îl înconjură pe Old Firehand şi-l copleşi cu întrebări, până ce Wilkins îşi pierdu răbdarea şi-şi manifestă drepturile de gazdă, exprimându-şi bucuria de a primi pe marele vestman ca oaspete în casa lui. Aceasta cu atât mai mult, cu cât avea să-i mulţumească pentru informaţia referitoare la atacul ce se pregătea asupra casei sale.

Old Firehand şi Herman de Adlerhorst fură conduşi în vechea sufragerie a misiunii, pentru a servi mai întâi o gustare. Ceilalţi îi însoţiră pentru a le ţine de urât.

— Haideţi, mâncaţi şi beţi şi nu vă lăsaţi deranjaţi zise Wilkins. Sper că nu o să mă consideraţi nerăbdător dacă mă voi interesa de anumite chestiuni, pe care aş dori să le aflu cât mai curând.

Old Firehand îi răspunse:

— Ceea ce trebuie să aflaţi ştiţi deja de mult. Restul se va arăta de la sine, o dată ce banda lui Jack va sosi aici.

— Dar trebuie să ştiu...

— Vreau să-ţi destăinui că nu am venit aici numai din cauza dumitale.

— Cum aşa?

— Altă cauză care m-a făcut să vin aici este tânărul acesta, pe care-l vezi lângă mine. Dânsul caută un dispărut.

— Aici? În teritoriul indian?

— Desigur.

— Cunosc pe toţi albii din împrejurimi, aşa că-mi permiteţi să întreb cum se numeşte dispărutul acesta?

— Martin Adler, un german care lucra ca administrator pe o plantaţie în Arkansas. Dar... ce ai, domnule Wilkins?

— Sunt extrem de uimit, căci un Martin Adler a fost angajat ca administrator la mine. Pe atunci locuiam în Arkansas.

Vestmanul dădu din cap zâmbind şi întrebă:

— La Wilkinsfield?

— Cum, cunoşti locul acela?

— Am fost acolo.

— Ce coincidenţă! Căutaţi pe acelaşi om pe care l-am căutat şi eu mult timp, fără a-l găsi. Era copilul meu adoptiv şi l-am preţuit foarte mult. Îmi era atât de ataşat încât, la sfârşit, s-a jertfit pentru mine. După cum se prezintă împrejurările, trebuie să presupunem că a murit.

— Aşadar, părerea dumitale este că n-ar mai trăi?

— Cu tot regretul, deşi mult timp am sperat contrariul.

— Dar cum s-au petrecut toate acestea?

— Nu aţi aflat nimic?

— Prea puţine. La Wilkinsfield erau două negrese care au lucrat când dumneata erai proprietar acolo. Mi se pare că se numeau My şi Ty.

— Cum? Mai sunt acolo? întrebă Wilkins.

— Da, mi-au povestit unele lucruri, desigur, aşa cum vorbesc negresele, că trebuie apoi să faci singur legătura între toate. Din această pricină mi-au rămas multe lucruri nelămurite.

— Leflor nu era acolo?

— Nici nu m-am adresat lui, căci m-ar fi indus în eroare. Pentru a urmări mai bine chestiunea, m-am hotărât să vorbesc cu dumneata.

— M-aţi căutat? întrebă Wilkins, care se mira din ce în ce mai mult. Dar ştiaţi unde puteam fi găsit?

— Ptiu! râse vestmanul. Sunt doar Old Firehand şi afară de aceasta mai era şi Winnetou cu mine.

— Ei, Winnetou! Master Hawkens mi-a povestit ceva. Dar unde a rămas căpetenia?

— Se găseşte pe urma lui „Jack sângerosul” şi banda lui; va veni însă aici la timpul potrivit.

— Te rog să-mi permiţi încă o întrebare: ce te leagă de Martin Adler?

— Această întrebare să nu mi-o pui mie, ci acestui domn. Cunoşti povestea familiei Adlerhorst?

— Da; cel puţin în măsura în care Martin însuşi o cunoştea, întrucât dânsul era încă mic când răposatul meu frate l-a adus dintr-o călătorie în Orient. Astfel ştiu, pe baza unor cercetări pe care le-am întreprins, că în realitate el aparţinea unei familii nobile germane şi se numea Adlerhorst.

— Bine! Tânărul acesta este fratele lui!

Wilkins privi mirat, spre Herman.

— Imposibil!

— Pentru ce?

— Deoarece, după câte ştiu eu, toţi membrii familiei Adlerhorst au fost vânduţi ca sclavi, cu excepţia lui Martin, care a ajuns pe vaporul de sclavi capturat de englezi.

— Totuşi, cele spuse de mine sunt adevărate, căci domnul acesta, care se numeşte Herman de Adlerhorst, vine de-a dreptul din Orient. Ba încă mai mult, el a adus-o cu sine şi pe sora sa, pe care a eliberat-o din mâinile unui turc.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, acestea sunt noutăţi de-a dreptul fantastice.

— Şi încă n-am terminat, spuse Old Firehand. Cunoaştem, de asemenea, locul unde se găseşte Gottfried, cel de-al treilea Adlerhorst, care urmează a fi adus din Rusia, imediat ce va fi regăsit Martin.

— Auzi, Almy? se adresă Wilkins fiicei sale, care urmărise tăcută, dar cu ochii mari această convorbire. Fraţii şi surorile

lui Martin sunt în libertate. Scopul vieţii lui fusese să-i caute. Cât i-am dorit să-i găsească, dar mă tem că nu o să-l mai aflăm în viaţă.

— Eu nu părăsesc speranţa, zise Old Firehand cu hotărâre, până ce nu voi avea în mâini certificatul de deces al lui Martin. Chiar şi în cazul acesta aş examina actul cu cea mai mare atenţie, pentru a vedea dacă nu este falsificat. Dar discuţiile acestea le vom putea continua mai târziu, căci trebuie să facem toate pregătirile necesare în vederea vizitei pe cărei o aşteptăm.

— Care este părerea dumitale în această privinţă?

— După cât îl cunosc pe Jack, cred că va proceda cu cea mai mare prevedere, aşa că sunt de părere că nu trebuie să ne aşteptăm la un atac asupra clădirii. Cred că va trimite înainte pe unul din bandă, cu misiunea să spioneze situaţia de aici.

— Aceeaşi presupunere am făcut-o şi noi.

— Bine, atunci cred că ar fi bine să trimitem pe „Cerbul sprinten” să stea de veghe şi să anunţe venirea acestui trimis, înainte de a apărea aici. Cred însă că înainte de căderea serii nu ne putem aştepta la vizita lui.

— Voi lua imediat măsurile de trebuinţă.

Wilkins se ridică pentru a da ordinele necesare, după care se înapoie. Old Firehand îl rugă să povestească cum s-a întâmplat de a trebuit să-şi părăsească proprietatea.

— Un mare rol în toată chestiunea l-au jucat aceşti trei prieteni ai dumitale, adăugă plantatorul la sfârşitul povestirii sale. Cu părere de rău trebuie să recunosc, însă, că nu am dat ascultare sfaturilor lor. Actele pe care le cumpărase Leflor de la Walker erau inatacabile, aşa că am fost obligat să predau frumoasa proprietate, rodul unei vieţi întregi de muncă, fără a primi un ban în schimb, ba încă la sfârşit urma să rămân şi dator. Deoarece nu eram în stare să achit aceste datorii, am fost ameninţat cu puşcăria. Natural că m-am pus la adăpost, dar înainte de aceasta am avut o scenă cu Leflor, care mi-a adus poliţia pe cap, astfel încât am fost nevoit să plec.

— Nu ai venit imediat aici la „Apa albastră”?

— A, nu, căci a trebuit să-l caut mai întâi pe nepotul meu. Urma lui ducea la Santa Fé, unde perfectase vânzarea cu

Walker...

— Înşelăciune! Greşiţi, căci a făcut-o într-adevăr. Nici eu n-am vrut să cred la început, căci mi se părea cu neputinţă să-mi facă aşa ceva. Dar s-a legitimat în faţa autorităţilor, aşa că este adevărat.

— Cu toate acestea mă îndoiesc. Încotro s-a îndreptat el după aceea?

— Nimeni nu mai ştie, căci la Santa Fé i s-a pierdut urma. După cum v-am povestit, administratorul meu, Adler, a pornit spre Santa Fé imediat după evenimentele petrecute la Wilkinsfield, pentru a întreprinde ceva cercetări. Dar nici acesta nu s-a mai înapoiat. Am găsit şi urma lui. De la Santa Fé a pornit spre sud, în Mexic. Am plecat imediat după el, dar toate cercetările mele au rămas zadarnice. S-a prăpădit fie în Llano Estacado, fie în Bolsomul din Mapimi.

— Cu toate acestea, cred că s-ar mai putea nutri speranţe.

— Nu. În călătoriile mele am dat peste „Mână tare”, căpetenia apaşilor chiricahuani şi am avut prilejul să-i fac un serviciu. Dânsul află că nu puteam să mă mai întorc în est şi, din recunoştinţă, îmi oferi acest locaş.

L-am primit. Este situat cam la mijlocul teritoriului aventurierilor şi mi-a dat posibilitatea de a-mi continua cercetările în toate direcţiile. Afară de aceasta, mi-a plăcut locul. Indienii nu m-au întrebat nici de nume, nici de unde vin. Devenii prietenul şi sfătuitorul apaşilor şi comanşilor. Am aplanat deseori conflictele ivite între aceste triburi, iar ei m-au servit în aşa fel încât am putut întreprinde intense cercetări despre cei doi dispăruţi. Totul a fost însă zadarnic. Dacă Adler sau nepotul meu ar mai fi în viaţă, aş fi aflat.

Old Firehand dădu din cap, neîncrezător.

— Sunt obişnuit să sper, până la proba contrară. Am cercetat şi eu urmele lăsate de Adler şi, aflând de la voi indicii noi, sunt hotărât să-mi continui cercetările.

— Dragă master Firehand, mă tem că urma, lui Adler se pierde definitiv aici.

— Nu trebuie să ne gândim numai la personajul principal, căci, deseori, personajele care joacă un rol mic pot prezenta o importanţă mai mare. Cum se numeşte omul de la care Leflor a primit titlurile de proprietate asupra Wilkinsfieldului?

— Walker.

— Individul acesta a dispărut atunci?

— Da şi numai eu sunt vinovat, căci master Hawkens m-a sfătuit să mă asigur de persoana lui; eu însă nu am făcut-o.

— Ar trebui să aflăm unde se găseşte acum.

— Dar pentru ce aveţi nevoie de ei? întrebă Sam.

— Avem chiar foarte mare nevoie de individul acesta, căci el susţine că ar fi cumpărat proprietatea de la tânărul Wilkins, căruia i-a achitat banii. Părerea mea este că lucrul acesta nu ar fi adevărat, căci acest Walker, un aventurier de duzină, nu putea să dispună de o sumă atât de mare. Trebuie să se fi petrecut nişte potlogării, iar eu o să-l forţez pe omul acesta să mi le povestească. Chiar dacă tranzacţia s-ar fi făcut în mod cinstit şi legal, Walker ar trebui să ştie încotro s-a îndreptat Arthur Wilkins. Aici, în Vestul Sălbatic, când cumperi de la cineva o plantaţie şi o plăteşti imediat, te interesezi măcar ce intenţii de viitor are omul acesta.

— Asta cam aşa e, îşi dădu cu părerea Wilkins.

— Desigur că acest Walker va fi în măsură să ne spună în mod precis încotro s-a îndreptat nepotul dumitale, după ce a plecat din Santa Fé. Probabil că mai târziu l-a urmat şi Martin Adler. Ne găsim deci în faţa unei situaţii care începe să se lămurească oarecum. Principalul este să punem mâna pe acest Walker.

— În chestiunea aceasta aş putea să vă dau eu oarecare lămuriri, interveni Sam.

— Ştii dumneata unde se află?

— Din fericire da, căci este vorba de acelaşi individ care îl are pe conştiinţă pe Droll al nostru. După cum ştiţi, eu personal nu am fost de faţă, dar Dick şi Will l-au recunoscut şi ar putea jura oricând că el a fost.

— Atunci trebuie cu atât mai mult să punem mâna pe el. Dar unde se găseşte potlogarul acesta acum?

— La Prescott.

— A, în capitala Arizonei, deci nu prea departe de aici.

— Exact.

— Dacă vom coborî în jos pe Rio Gilla, la ale cărui izvoare ne găsim, vom putea ajunge în câteva zile acolo.

— Va fi admirabil. Old Firehand şi „Trifoiul” vom dărâma tot

Prescottul, dacă nu mă înşel.

— Pari foarte sigur, Sam; ştii chiar atât de precis că el se găseşte acolo?

— Deh! Nu aş putea să jur. De la cine ai aflat?

— Am auzit din întâmplare şi tot datorită dumitale.

— Mie? Cum aşa?

— Ne-ai trimis o scrisoare recomandată, hi-hi-hi! În felul acesta am ajuns pe urmele câtorva şnapani, pe care i-am urmărit şi spionat. Am aflat cu această ocazie că intenţia lor era să meargă la Prescott, la acest cinstit master Walker. În orice caz, el îi aşteaptă pentru a da împreună o nouă lovitură.

Sam Hawkens povesti amănunţit întâmplările din ultimele zile, astfel încât timpul trecu în zbor. Se găseau încă în toiul povestirilor, când „Cerbul sprinten” anunţă apropierea unui călăreţ. Imediat, atenţia celor prezenţi se concentră asupra pericolului actual. Old Firehand îl rugă pe pădurarul Rothe şi familia acestuia să se retragă în cazul când ar fi vorba de o iscoadă trimisă de Jack, care i-ar putea recunoaşte.

Nu avură prea mult de aşteptat, căci după puţin timp sună clopoţelul de la poartă. Peste câteva minute veni bătrâna indiancă şi spuse că un alb cere permisiunea de a intra.

— Ai întrebat cum îl cheamă? se interesă Wilkins.

— Numele lui este Bill Newton şi susţine că ar fi un vânător rătăcit. El cere permisiunea de a se odihni o zi aici la noi.

— Lasă-l să intre, dar să închizi bine poarta după el.

Se apropiară cu toţii de fereastră, pentru a-l vedea pe noul venit. „Cerbul sprinten” părăsi tăcut camera. Bill Newton intră călare în curte, descălecând apoi. Herman tresări când văzu faţa acestui om.

— Dumnezeule, este oare posibil?

— Ce anume? întrebă Old Firehand. Apoi, cercetându-l pe străin cu mai multă atenţie, fu rândul lui să-şi manifeste uimirea. Văd oare bine, zise el, sau mă înşală bătrânii mei ochi? Aceleaşi trăsături le avea şi cameristul tatălui dumitale. Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar faţa aceasta n-o pot uita niciodată.

— Ai dreptate, zise Herman încet. Este Florin, dervişul de mai târziu. Sunt sigur de asta. Dar cum o fi ajuns aici? Cum a putut scăpa din captivitatea beyului din Tunis?

— O să aflăm la timp. În nici un caz însă individul acesta nu trebuie să te vadă pe dumneata. Lasă totul în grija mea. Ce se aude? se adresă apoi lui Rothe, îl cunoşti pe omul acesta?

Pădurarul scutură din cap:

— Nu, individul nu face parte din banda lui Jack. Asta o ştiu precis.

— Este posibil însă ca liota lui Jack să fie mai numeroasă decât crezi dumneata. În orice caz, puteţi rămâne aici, căci omul acesta nu vă cunoaşte, aşa că va crede că nici voi nu-l cunoaşteţi. Dumneata însă du-te acum, îl sfătui pe Herman, căci îi aud paşii pe sală. Abia dispăruse Herman pe o uşă laterală, când intră Bill Newton.

Wilkins ură bun-venit noului sosit. Old Firehand, care se retrăsese într-un colţ, făcu acum câţiva paşi spre noul sosit, exclamând:

— Hei! Oare îmi văd bine ochii? Dumneata, Florin, aici?

Străinul privi la el ca trăsnit, se gândi câteva clipe după care zise:

— Winter, dumneata? Într-adevăr, dumneata? Ce minune!

— Da, însă faptul că dumneata eşti în America constituie o minune şi mai mare.

Bill Newton păli şi, nemaiputând tăgădui că-l cunoaşte pe fostul pădurar al stăpânului său, răspunse:

— Într-adevăr, aceste două evenimente sunt minunate.

— Dumneata, din Turcia...

— Şi dumneata, din Germania...

— De ce ţi-ai schimbat numele?

— Am motivele mele, după cum multe lucruri aici în America îşi au motivele lor, care dincolo nu ar fi luate în considerare.

— Atunci cum să te numesc? Newton sau Florin, ca mai înainte?

— Spune-mi Newton. M-am hotărât să mă numesc aşa.

— Frumos, permite-mi să-ţi fac cunoştinţă cu ceilalţi. Newton, căruia nume ca Sam Hawkens, Dick Stone şi Will Parker îi erau cunoscute, se arătă foarte încântat de cunoştinţa cu aceşti renumiţi vestmeni. Doar la auzul numelui Rothe păru că tresare niţel. Old Firehand, care observase această tresărire, se mulţumi să-i şoptească ceva lui Wilkins.

— Master, fii binevenit, repetă gazda urarea. Permite-mi acum să-ţi repartizez o cameră. După aceea vei primi mâncare şi băutură.

Îl conduse, apoi se înapoie imediat, pentru a cere instrucţiuni de felul cum trebuia să se comporte. Herman apăru şi el.

— Care este părerea dumitale, master Firehand? întrebă Sam Hawkens. Face parte omul acesta din banda lui „Jack cel sângeros”?

— Sunt convins, chiar dacă momentan nu pot s-o dovedesc. Aşteaptă să mănânce; după aceea voi şti cum stau lucrurile. În orice caz, este un individ foarte periculos, după cum puteţi deduce din cele discutate adineauri.

— Să fie oare într-adevăr servitorul fostului dumitale stăpân?

— Aţi auzit-o, doar.

— Pe legea mea, să fiu mâncat pe loc dacă întâlnirea asta nu-i cea mai curioasă pe care mi-aş fi putut-o închipui. Ce ai de zis, domnule Adlerhorst, sau cum îţi spune, căci nu pot să ţin minte numele dumitale, dacă nu mă înşel.

— Adlerhorst, zise Herman. Ard de nerăbdare să aflu cum a putut scăpa acest om din închisoarea din Tunis. Ceva îmi spune că apariţia lui are o oarecare legătură cu familia mea. La fel a fost la Constantinopole, poate că şi aici va fi la fel.

— O să-l supraveghem, zise Old Firehand. Lucrul acesta este cu atât mai uşor, cu cât el habar nu are de prezenţa dumitale aici. În orice caz, să nu te arăţi la masă, nici mai târziu.

— Astăzi încă nu, căci sunt prea obosit din cauza drumului lung ce l-am parcurs şi prefer să mă odihnesc niţel. Mai este timp şi mâine.

Când se înapoie Bill Newton, Herman se îndepărtase deja. Ceilalţi, urmând exemplul lui Old Firehand, adoptară o atitudine indiferentă, astfel încât Newton căpătă convingerea că nimeni nu bănuia ce soartă se pregăteşte locuitorilor din clădirea vechii misiuni. În timpul discuţiilor, Old Firehand întrebă pe noul sosit dacă nu ar vrea să viziteze lacul şi împrejurimile.

— Întâi aş vrea să mă odihnesc, spuse Newton.

— Bine, aprobă Old Firehand, mulţumit. Newton-Florin, fostul derviş, după ce mancă, se duse în camera lui.

Imediat ce ieşi pe uşă, Will Parker întrebă ironic:

— Ei, master, ai spus că după masă vei şti cum stau lucrurile. Ţi-ai ajuns scopul, căci iată că s-a terminat masa! Am fost foarte atent la toate cuvintele rostite de individul acesta, dar nu am auzit nimic din care ar fi putut să reiasă că-l cunoaşte pe Jack şi că ar fi venit încoace cu intenţii rele. A spus că vine de la Santa Fé şi că intenţia lui este să meargă în Texas. De altfel, acesta este şi singurul lucru rostit despre sine şi intenţiile sale.

— Prin aceasta mi-a trădat mai multe, zâmbi Old Firehand. V-aţi uitat bine la el? I-aţi văzut hainele şi armele? Nu v-a sărit nimic în ochi?

— Nu aş putea spune nimic, zise Will.

— Ei bine, cât timp crezi dumneata că i-a trebuit lui Jack să ajungă de la Santa Fé până aici?

— Cam zece zile.

— Şi cât timp crezi că s-a scurs de la ultimul popas al acestui aşa-zis Newton?

— Poate că ştii dumneata!

— I-aţi văzut cuţitul când a mâncat? Era nou şi curat, fără pete de rugină. Se vedea că n-a prea fost întrebuinţat. Apoi, punga lui de tutun era atât de plină, încât nu putea să fi fumat din ea mai mult de trei pipe.

— Poate că fumează puţin, interveni Will.

— Din contră! Pipa pe care o avea la brâu era veche şi atât de muşcată, cum vezi numai la fumătorii înrăiţi. Dar barba lui aţi observat-o?

— Nu cumva crezi că i-am numărat firele?

— Nu la asta mă refer, dar se vedea clar că s-a bărbierit cu cel mult trei zile înainte.

— Pe legea mea, de la dumneata se poate învăţa ceva.

— Sunt de părere că acest Newton a fost acum trei zile într-o localitate populată. Aceasta poate fi numai Silver City, care se găseşte în direcţia Prescott, unde trăieşte Walker. Presupun că Walker l-a trimis pe Newton pentru a se întâlni cu Jack la Silver City sau în împrejurimi, precum şi pentru a duce o veste oarecare. Ce părere ai dumneata, Sam Hawkens, în

această privinţă?

Micul vânător stătea la masă zâmbind şi se bucura de lecţia pe care o încasase Will, ageamiul.

— Sunt cu totul de părerea dumitale, master. Lucrul principal este să-l spionăm pe acest Newton, pentru a afla care-i sunt intenţiile, astăzi, aici, la noi.

— Asta am şi făcut când l-am întrebat dacă vrea să viziteze împrejurimile. Răspunsul că vrea să se odihnească mi-a fost de-ajuns, acum ştiu destul.

— Ce poţi să ştii? Că atacul va avea loc astăzi? Dacă Newton face parte din banda lui Jack, atunci ar trebui să cerceteze casa şi împrejurimile. Nefăcând aceasta, trebuie să deducem că atacul nu se va produce astăzi.

— Sunt de altă părere. Aveţi suficiente curele pe aici? se adresă Old Firehand lui Wilkins.

— Da, sunt atârnate în grajd.

— Dar cu fânul, cum staţi?

— Mai prost, căci nu prea se găseşte pe aici.

— Dar apă aveţi suficientă, căci mai târziu nu o să mai puteţi scoate din lac?

— Am un puţ jos în beci. Călugării nu au neglijat nimic din ce ar putea contribui la mărirea siguranţei clădirii.

— Care cameră i-ai dat-o lui Newton?

— Uşa a cincea, socotind de la sufragerie.

— Aşadar, a doua fereastră pe peretele lateral al clădirii.

— Nu ar fi bine să vă arăt şi camera destinată dumneavoastră?

— Pentru asta mai e timp. Sunt atâtea de făcut, încât timpul o să treacă pe neobservate. Cred că o să-l inviţi la masa de seară şi pe acest Bill Newton.

— Desigur.

— Veţi da înapoi arătătoarele ceasului, cu atât cât vă voi spune eu.

— Nu aş putea afla pentru ce toate acestea?

— Bine, veţi afla după ce mă voi orienta niţel. Cu aceste cuvinte, Old Firehand părăsi sufrageria şi coborî la poartă, pentru a verifica încuietoarea, care se compunea din două zăvoare paralele, destul de puternice ca să nu poată fi forţate. După aceea ieşi afară şi merse în jurul clădirii. Privi cu

multă precauţie după colţ şi observă că Newton stătea la fereastra lui şi privea afară, în lungul zidului şi exact sub fereastră creşteau tufişuri dese, care se pretau admirabil drept ascunziş. Old Firehand se înapoie în casă, cercetând-o în amănunţime, pentru a-i cunoaşte toate detaliile. Revenind în sufragerie, ochii tuturor se îndreptară cu încordare asupra lui. Vânătorul se adresă mai întâi tânărului Rothe:

— Master, vrei să ai bunătatea de a sta de pază pe sală, ca să nu fim surprinşi de Newton?

Fiul pădurarului se ridică şi ieşi.

După aceasta, Old Firehand se adresă celorlalţi, zicând:

— Ascultaţi părerea mea, oameni buni. E drept că nu pot să vă spun încă precis cum se vor desfăşura evenimentele, dar m-am uitat afară şi am observat că situaţia este foarte avantajoasă pentru Newton. El nu are nevoie să părăsească clădirea pentru a sta de vorbă cu cei ce l-au trimis aici, căci poate face lucrul acesta chiar de la fereastra sa. La nevoie va putea chiar să introducă în casă întreaga bandă, fără a folosi poarta.

— Nu cumva crezi că va folosi fereastra? întrebă Wilkins.

— Ba da, dacă este deştept va alege acest drum. Mie mi-ar conveni, căci în felul acesta am putea să-i capturăm cel mai uşor. Cred însă că nu are nici un rost să vorbim de pe acum despre toate astea. Trebuie să aşteptăm mai întâi ca Newton să intre în legătură cu ai săi.

— Chiar crezi că se va întâmpla asta?

— În orice caz, nu înainte de a se întuneca. O să-l spionez niţel cu această ocazie.

— Cum?

— Mă voi ascunde sub fereastra lui, căci se găsesc acolo destule tufişuri pentru o ascunzătoare bună.

— Dar ce ai vrut să spui adineauri cu ceasul? reluă Sam vorba.

— M-am gândit că Newton va stabili cu ai lui ora atacului, respectiv a intrării pe fereastră. Îi vom primi noi în locul lui, în timp ce Newton, indus în eroare, se va găsi aici în cameră.

— Mi-am închipuit eu, căci planul e tot atât de şiret ticluit ca şi când ar fi pornit chiar de la Sam Hawkens, hi-hi-hi! Dar cine va avea plăcerea să-i strângă în braţe pe aceşti simpatici

tipi?

— Dumneata şi cu mine, eventual şi cu „Cerbul sprinten”, timp în care ceilalţi îl vom ţine de vorbă pe Newton, pentru ca să nu bănuiască ceva.

Acestui plan i se opuseră ceilalţi, în special Dick Stone şi Will Parker, care ar fi dorit să participe şi ei. Old Firehand ştiu însă să-i convingă.

Între timp se întunecase. În bucătărie fură aprinse lămpile şi apoi se servi masa de seară. Old Firehand aşteptă până ce apăru şi Newton, îndepărtându-se apoi sub un pretext oarecare. Se duse până în faţa clădirii la fereastra cu pricina. Nu chiar imediat sub ea, ci puţin mai departe, unde tăind câteva crengi, îşi amenaja un ascunziş comod. După aceasta se înapoie în casă şi se aşeză la masă.

Din cauza ferestrelor lipsite de geamuri, aerul intra liber în sufragerie şi se auzeau toate zgomotele de afară. Foarte curând, Old Firehand putu observa o oarecare nelinişte la Bill Newton. Era indiciul cel mai sigur că aştepta pe cineva şi că se va îndepărta în curând. Înainte de aceasta însă, vânătorul trebuia deja să se găsească în ascunzătoarea sa, pentru ca Newton să nu-l observe de la fereastră.

Acum, când era seară, poarta nu putea fi lăsată deschisă. Motivând aceasta, Old Firehand luă cu el pe bătrâna indiană, spunându-i să închidă poarta. Se furişă după colţ, desfăcu crengile tufişului şi-şi ocupă locul în ascunzişul de lângă zid. Făcuse lucrul la timp, căci ceva mai târziu se auzi orăcăitul unui broscoi. Urechea obişnuită a vânătorului îşi dădu imediat seama că sunetul acesta ieşise dintr-un gâtlej omenesc. Era curios cum va reacţiona Newton care nu putea răspunde prin viu grai fără a atrage atenţia altor persoane. Old Firehand presupuse bine, căci orăcăitul răsună pentru a doua oară. Atunci, ca răspuns, licări sus la fereastră, pentru foarte scurtă durată, o flacără mică, ca şi când s-ar fi aprins o mică grămăjoară de pulbere. Astfel, Newton arătase unde se găseşte. Peste câteva minute se apropie tiptil o figură întunecată, care se ascunse şi ea în tufişul de sub fereastră. Omul stătea în aşa fel încât Old Firehand aproape că putea să-l apuce de picioare.

— Pst! făcu noul venit spre fereastră.

— Cine-i acolo? întrebă Newton.
— Eu, Jack. Ce se aude?
— Bine şi nu prea bine, după cum vrei s-o iei.
— De ce?
— Bine, pentru că nu avem de ce să ne temem de indieni; nu prea bine, pentru că au sosit nişte vânători albi.
— Câţi?
— Şase, cu două femei.
— Nume cunoscute?
— Da; Sam Hawkens, cu prietenii săi.
— Excelent. Mă bucur foarte mult, căci o să am în sfârşit prilejul să mă socotesc cu ei. Cine mai este afară de ei?
— Un străin, care mă cunoaşte mai dinainte, după aceea alţi patru, pe care nici nu-i bănuieşti: pădurarul Rothe cu fiul, soţia şi cumnata lui.
— Lua-i-ar moartea! Cum e posibil?
— I-a întâlnit Sam Hawkens şi i-a adus încoace. De ce, nu ştiu.
— Atunci desigur că s-a pus ceva la cale împotriva noastră.
— Probabil că nu, altfel ar fi trebuit să observ. Sunt sigur că nu bănuiesc nimic.
— Să sperăm. Dar cine mai este?
— „Porumbiţa”, tatăl ei şi o indiancă bătrână, care îndeplineşte funcţia de portăreasă.
— Foarte bine, căci atunci le suntem superiori. A fost bine că te-am trimis pe dumneata; dacă ar fi mers altul, blestemaţii aceia de oameni ai pădurarului l-ar fi recunoscut şi ar fi pus mâna pe el. Poţi deschide poarta?
— Nu, ar fi prea bătător la ochi. Mai bine cobor lasoul şi vă căţăraţi cu toţii. După ce veţi fi ajuns în camera mea, mă voi duce înaintea voastră la ei şi voi avea grijă să nu poată folosi puştile.
— De acord. Mă bucur de micul Sam şi de cei doi lungani, căci ei sunt aceia care au vrut să ne pună atunci frânghia la gât. Când îi dăm drumul?
— Când vrei.
— Nu prea târziu. De altfel, ar putea să ne-o ia înainte cei trei sute de marikopaşi din cauza cărora mi te-a trimis Walker. Intenţia acestora este s-o atace pe „Porumbiţa pădurii

seculare” şi s-o aducă la stâlpul torturii, iar de aici să ia comorile comanşilor şi apaşilor. În cazul că se vor grăbi, vor putea fi aici mâine pe la prânz. Până atunci însă noi trebuie să terminăm lucrul. Nu s-a vorbit nimic de comorile ce s-ar găsi aici?

— Nici un cuvânt.

— Desigur că nu vor să se trădeze, dar le voi strivi fiecare deget în parte, până ce vor mărturisi totul. Noi nu putem aştepta mai mult de miezul nopţii.

— Bine. Atunci exact la douăsprezece voi fi aici la fereastră.

— Trebuie să încerci să rămâi în mijlocul lor, până atunci, să stea cu toţii grămadă; în felul acesta îi vom putea surprinde mai uşor. Dacă fiecare va merge la camera lui şi îşi va lua arma, va fi mai dificil. Să vezi după poziţia stelelor când va fi miezul nopţii.

— Nu este nevoie. În camera unde ne găsim este un ceas vechi de lemn.

— Atunci am terminat, sau mai ai să-mi spui ceva?

— Nu, sau totuşi da. Ştii cine este tatăl „Porumbiţei”? Nu cumva este acelaşi cu care ai mai avut de lucru, căci se numeşte Wilkins!

— La naiba! E din Wilkinsfield?

— Asta nu ştiu. Din câteva cuvinte scăpate am înţeles că a trebuit să fugă din cauza unei răzbunări şi că a căutat pe cineva pe aici prin Vest.

— Drace! El este. Bucură-te, bătrâne. Trosneala-i mai babană decât am crezut-o. Acum ar fi bine să mai rămâi niţel la fereastră şi să te gineşti dacă nu cumva se mişcă ceva. După zece minute, atenţie la broscoi; dacă-mi răspunzi prin pulbere aprinsă, e pe bune, dacă nu, e pe nasoale.

După aceasta, Jack se îndepărtă. Old Firehand trebui să se grăbească şi el, pentru a ajunge în cameră înaintea lui Newton. Vânătorul era destul de îndemânatic pentru a ieşi din ascunziş fără a face cel mai mic zgomot. După aceea se furişă în lungul zidului, târându-se pe pământ. Se ridică abia când ajunse după colţ. În faţa porţii stătea cineva.

— Fratele meu alb a spionat? îl întrebă o voce în şoaptă. Ai auzit cuvintele nelegiuitului?

— Da.

— Winnetou i-a urmărit până aici şi va intra cu Old Firehand în clădire. Fratele meu alb mă va conduce.

— O să te conduc în camera în care se găseşte „Cerbul sprinten”, căci Bill Newton nu trebuie să te vadă.

Căpetenia dădu din cap aproape imperceptibil.

Aşadar, acesta era Winnetou, căpetenia apaşilor, al cărui nume era amintit pretutindeni, la focurile de tabără, ca şi în saloane, în coliba săracului, ca şi în palatul bogatului. În jurul persoanei lui se ţesuse o coroană de inegalabile fapte de glorie. Bătrâna indiancă, care rămăsese în aşteptare, deschise poarta. La vederea acestui mare războinic, ochii ei străluciră de bucurie.

Winnetou se lăsă condus în camera în care se găsea „Cerbul sprinten”. Old Firehand se duse apoi în sufragerie.

— Dă ceasul înapoi cu o oră, zise el lui Wilkins, aşezându-se la masă.

— Ei? întrebă Sam cu încordare.

— Totul e în ordine.

— Atacul?

— La miezul nopţii.

— Rămâne deci aşa cum am vorbit?

— Da, dumneata vei merge au mine pentru a-i primi pe indivizii aceştia. Totul se va desfăşura repede, căci a venit şi Winnetou.

— Winnetou?

— Tăcere! ordonă Old Firehand. Newton poate să se întoarcă în orice clipă.

Abia spuse aceste cuvinte şi afară răsună orăcăitul broscoiului, iar după câteva clipe intră Newton. Acesta nu se uită la ceas şi deci nu observă că era dat înapoi cu o oră.

Urmă una din serile care dau farmec vieţii. Pe cât de tăcuţi şi închişi sunt oamenii preriei şi savanei, pe atât de vioi devin când întâmplarea îi adună la un foc de tabără sau la o masă. Atunci se povesteşte şi se discută fără răgaz, iar bărbaţii, care în mod obişnuit, la căderea serii, se învelesc în păturile lor pentru a dormi, văd uneori ridicându-se zorile, înainte de a înceta cu amintirile despre propriile lor aventuri, precum şi ale altora. În felul acesta se scurse timpul şi acum.

Când ceasul arătă cinci minute înainte de orele unsprezece,

Old Firehand ieşi afară, aruncând o scurtă privire lui Sam Hawkens. După scurt timp, micul vânător îl urmă, fără ca Newton să se fi sinchisit de ieşirea lor. Amândoi coborâră în curte, unde îi aşteptau Winnetou şi „Cerbul sprinten”.

Apaşul întinse tăcut mâna lui Sam, căci între aceşti oameni nu era nevoie de nici un salut.

— Aşadar, hoţii vor veni pe fereastră? zise Sam. Cum o să ne împărţim misiunile?

Winnetou nu răspunse. Nici o trăsătură a feţei sale bronzate nu se mişcă.

— ”Cerbul sprinten” a procurat curele şi căluşe, răspunse tânărul indian în locul lui.

— Totul se va petrece foarte repede. Marele meu frate Firehand va sta la fereastră; Winnetou va primi pe cei ce vor intra, Sam Hawkens şi „Cerbul sprinten” îi vor lega şi îi vor duce imediat în camera învecinată.

— Bine, zise Old Firehand. Haideţi, că nu avem timp de pierdut.

4. Winnetou

Evitând orice zgomot, se furişară sus în camera lui Newton. Ca măsură de prevedere deschiseră uşa camerei învecinate, după care aşteptară desfăşurarea evenimentelor. Peste puţin timp Winnetou ridică fruntea, căci de sub fereastră se auzi un „pst” în şoaptă. Old Firehand privi pe fereastră în jos şi văzu un om, care întrebă:

— Totul e în regulă?

— Da, răspunse vânătorul.

Urmă un al doilea „pst”, şoptit spre înapoi, după care se apropiară mai mulţi indivizi, evitând orice zgomot.

— Aruncă lasoul, ordonă Jack.

Old Firehand dădu drumul lasoului său pe fereastră şi trase apoi cu ajutorul lui alte trei lasouri sus, fixându-le de un cârlig în perete. În felul acesta, cele patru erau îndeajuns de rezistente pentru a se putea urca pe ele.

Jack fu primul care urcă, sărind apoi îndemânatic pervazul ferestrei.

— Aşa, şopti el mulţumit, ăsta-i primul pas către aur şi răzbunare.

Imediat ce coborî de pe fereastră în cameră, Old Firehand îl apucă cu mâna de gât, înainte ca Jack să fi putut face vreo mişcare. Punerea unui căluş în gură, precum şi legarea braţelor şi picioarelor s-au petrecut în câteva clipe. Înainte ca următorul bandit să fi putut ajunge sus, Jack zăcea legat în camera învecinată.

În acelaşi fel fu primită toată liota lui Jack, afară de unul, care se mai găsea sub fereastră. Nici unul dintre cei care urcaseră nu avea asupra lui puşca. Individul de jos zise în şoaptă:

— Acum, puştile! Uite, le leg la un loc cu lasoul.

În felul acesta fură trase sus şi armele, după care urmă individul ce avu aceeaşi soartă ca şi ceilalţi.

„Cerbul sprinten” aduse o lumânare, pentru a vedea faţa

prizonierilor. „Jack cel sângeros” îndreptă asupra celor patru bărbaţi o privire ucigaşă.

— Sunt Old Firehand, zise vânătorul liniştit. Soarta voastră va fi aceea pe care aţi pregătit-o locuitorilor acestei case. Este drept că nu o să vă omorâm, dar o să vă dăm în schimb pe mâinile marikopaşilor, care vin încoace.

Jack tresări şi închise ochii, căci nu mai voia să vadă nimic. Old Firehand lăsă prizonierii sub paza celorlalţi şi se îndepărtă. Intrând în camera în care se găsea Newton, observă că era puţin după ora unsprezece şi jumătate. Aşadar, fusese nevoie de numai o jumătate de oră pentru capturarea bandiţilor.

Între timp Newton, care fusese rugat să povestească aventurile sale din Turcia, sporovăia vrute şi nevrute, tot ce-i trăsnea prin cap. În momentul când intră Old Firehand, tocmai povestea despre cunoştinţele făcute.

— Master Newton, îl întrerupse acesta, nu cumva ai făcut cunoştinţă pe acolo şi cu străini?

— Chiar foarte mulţi.

— Poate şi un lord Lindsay?

— Lindsay? întrebă acesta bâlbâindu-se. Nu.

— Un Norman effendi şi un Walter effendi?

— Nici vorbă.

— Dar de un oarecare Ibrahim bey ai auzit?

— De numele ăsta am auzit, răspunse el, în timp ce obrazul îi devenea din palid roşu.

— Dar despre Zykyma şi Tşita nu ai auzit nimic?

— Sunt nume care nu-mi spun nimic, spuse el, făcând cele mai mari eforturi pentru a se stăpâni.

— Aş vrea să-ţi spun numai că de la derviş şi până la vânător de prerie este un salt uriaş, un salt mortal.

— Derviş?

— Haide, las-o baltă prietene, căci ştii tot atât de bine ca şi mine că ai aparţinut clasei dervişilor tânguitori. Cunosc toate isprăvile dumitale şi nu pot pricepe cum ai scăpat din Tunis, unde ai fost dat în judecată pentru tentativă de omor asupra lui Mohammed es Sadok.

Newton îşi dădu seama că singura lui salvare era de a recurge la obrăznicie, astfel încât strigă bătând în masă:

— E prea din cale afară! Eu să fi fost un derviş şi un ucigaş? Master Winter, dacă mi-o mai spui o dată, atunci o să ai de-a face cu mine.

— Chiar acum am de-a face cu dumneata şi voi termina foarte repede. Master Wilkins, fii te rog drăguţ şi adu-l pe celălalt oaspete al dumitale. Ştii pe care.

Natural că Herman era pregătit, astfel încât apăru imediat. La apariţia acestuia, fostul camerist şi derviş deschise ochii mari şi exclamă întinzând braţele înainte:

— Drace, Walter effendi!

Herman nici nu clipi măcar, ci zise, măsurându-l cu o privire dispreţuitoare: „ticălosule”, după care luă loc între ceilalţi.

— Ei, exclamă Old Firehand, ce ai de zis acum? Mai continui să minţi? Dar să lăsăm aventurile turceşti şi să vorbim deocamdată de astea de aici.

— Sunt foarte curios, răspunse Newton ironic. Nu ştiu despre ce aventuri ar putea fi vorba. După care privi nerăbdător la vechiul ceas de lemn.

— Nu-i aşa că exact la orele douăsprezece urmează să se întâmple nişte evenimente importante? Mai lipsesc exact zece minute, aşa că ai tot timpul să mergi în camera dumitale şi să-i dai drumul lui Jack să intre împreună cu întreaga lui bandă.

— Minciună, strigă Newton, văzând că speranţa lui în ceea ce-l privea pe Jack şi tovarăşii săi se spulbera. Probabil că fusese trădat. Singura scăpare era în fugă, pentru care trebuia să-şi deschidă drum cu cuţitul.

Old Firehand îşi dădu seama de aceasta şi intenţiona să i se pună în cale; observă însă că uşa era deschisă şi în spatele ei se afla cineva, astfel încât Newton-Florin n-avea cum să scape.

— Dânsul susţine că totul e minciună, zise Will Parker. Master Firehand, dovedeşte-i că este adevărat.

— N-ai stat adineauri la fereastră şi ai aranjat cu „Jack cel sângeros” întregul plan?

Newton nu ştiuse că acela pe care-l cunoştea sub numele de Winter purta în Vest numele de Old Firehand. Auzise prea multe despre acest vânător ca să nu-şi dea seama de ceea ce-l aştepta. De aceea sări spre uşă. Dar se dădu înapoi

speriat, căci Winnetou intrase repede şi fără a spune un cuvânt îl ameninţa cu pumnalul în mână. Old Firehand îl apucă pe Newton de încheietura mâinii, atât de strâns, încât acesta scoţând un strigăt de durere scăpă din mână cuţitul, pe care îl scosese între timp de la brâu.

— Nu cumva mai ai de gând să tăgăduieşti, javră împuţită?

— Sunt nevinovat.

— Ei bine, atunci o să-ţi arătăm noi nevinovăţia dumitale. Master Stone, fii te rog atât de amabil şi leagă-l în aşa fel ca să nu mai poată mişca braţele.

— Cu cea mai mare plăcere, sir.

Protestele lui Newton fură zadarnice.

— Acum, luaţi-l cu voi şi mergeţi cu Winnetou, se adresă Old Firehand celorlalţi. El o să vă ducă acolo unde se găsesc dovezile vinovăţiei acestei lepădături.

— Winnetou! strigă Wilkins mirat.

— Winnetou, repetară cu veneraţie emigranţii.

— Da, oameni buni, veţi avea astăzi marele noroc de a face cunoştinţă cu cea mai mare căpetenie de indieni din Vest.

Există oameni care, din primul moment, ne lasă o impresie ce nu mai poate fi ştearsă. Unul dintre aceştia era şi Winnetou. Îmbrăcămintea lui se compunea dintr-o cămaşă albă din piele tăbăcită, cu broderii roşii pe motiv indian. Pantalonii, erau confecţionaţi din acelaşi material şi erau împodobiţi cu ciucuri de păr. În picioare avea mocasini, ornaţi cu mărgele şi păr de mistreţ. La gât îi atârna o preţioasă pipă a păcii şi un triplu şirag de gheare de urs. Era încins cu un brâu lat, făcut dintr-o pătură de cea mai bună calitate. Două revolvere şi un pumnal de vânătoare erau băgate în acest brâu. Părul său lung, des, de culoare albăstruie-neagră, era strâns într-un coc asemănător unui coif şi împodobit cu o piele de viperă. Nici o pană de vultur nu împodobea această coafură Şi totuşi, de la prima vedere, îţi dădeai seama că indianul acesta este o căpetenie şi anume una dintre cele mai importante. În mâna stângă ţinea o puşcă pe patul căreia erau bătute numeroase ţinte de argint. Era „puşca de argint” despre care se povestea la atâtea focuri de tabără.

Winnetou, care observase că atenţia tuturor era îndreptată asupra sa, le întinse mâna cu prietenie. Când strânse mâna

lui Dick şi Will, peste trăsăturile sale serioase trecu un zâmbet.

— Au trecut multe luni de când Winnetou nu i-a mai văzut pe cei doi itseh. El se bucură că drumul lor s-a încrucişat din nou cu al său.

Cei doi se bucurară de asemenea. Dar ei nu cunoşteau atât de bine dialectul apaşilor, încât să înţeleagă cuvântul *itseh*. Din această cauză, Will Parker se adresă lui Old Firehand, întrebându-l:

— *Itseh?* Nu înţelegem acest cuvânt. Ce înseamnă?

Vânătorul răspunse râzând:

— *Itseh*, adică „lemnele”. Uitaţi-vă bine unul la altul şi o să vă daţi imediat seama de ce vi s-a dat de către apaşi această poreclă.

— Pe legea mea, n-am ştiut până acum. Ce ai de zis, Dick?

— Faptul că ne poreclesc aşa trebuie să însemne că suntem nişte indivizi cunoscuţi.

— Vreau să vă spun adevărul, voi doi sunteţi mai cunoscuţi decât poate vă închipuiţi.

— Hi-hi-hi! se auzi şi vocea lui Sam Hawkens de dincolo de uşă. „Lemnele!” Să fiu sfâşiat de un urs dacă acesta nu este cel mai bun nume pe care l-am auzit vreodată, dacă nu mă înşel.

— Taci, bufniţă bătrână, îl dojeni Will Parker. Nu ne supărăm deloc, căci acum avem o poreclă de război. Lemne sau ciomege sau tomahawkuri, ne este indiferent. Tu însă nu poţi să te lauzi nici măcar cu aşa ceva.

— Încetaţi cu porecla asta, că îmi vine să vă plâng de milă.

— Ei, master Hawkens, veni Old Firehand în ajutorul celor doi lungani, nici chiar aşa, căci s-ar putea întâmpla să am nedelicateţea de a dezvălui porecla pe care ai primit-o de la chiricahuani.

— Ce? Sam are şi el o poreclă? strigă Will Parker. Spune-ne-o, te rog şi nouă.

— Trebuie s-o ştim, îl aprobă Dick Stone. Spune-ne-o, master Firehand, altfel te consider un fricos, care nu îndrăzneşte nici măcar să spună porecla prietenului său, Sam.

— Ei bine, dacă mă ameninţaţi atât de grozav, zâmbi Old Firehand, atunci trebuie să vă îndeplinesc dorinţa.

— Ei? întrebă Will încordat.

— E un nume de glorie? întrebară şi ceilalţi.

— Nu, prietenul nostru e poreclit de către chiricahuani „Tschikone”.

— Şi ce înseamnă?

— Cam aşa ceva, „Nas lucitor”.

Cei doi lungani izbucniră într-un râs zgomotos. Sam duse mâna la nas, ca şi când ar fi vrut să se convingă dacă merită această poreclă. A fost o mişcare involuntară, dar tocmai de aceea stârni cea mai mare veselie.

În cercurile intelectuale nu este obiceiul să-ţi baţi joc de defectele fizice ale altora. În Vestul îndepărtat, însă, există oameni căliţi de vremuri, care nu se dau în lături de la glume şi mai grosolane. Acolo nimic nu este socotit ofensator, astfel încât fiecare râde cu plăcere, chiar de propria lui persoană.

Aşa se întâmplă şi acum, căci micuţul vânător râse şi zise:

— Blestemaţi indivizi apaşii aceştia! De altfel, în Vestul Sălbatic, un nas bun constituie un lucru de mare importanţă. Iar voi, necopţilor, să nu râdeţi, se adresă el pădurarului Rothe şi fiului acestuia. Voi aveţi cele mai puţine motive, căci nu o să ajungeţi niciodată celebri, nici datorită nasului şi nici din cauza îndemânării de a pierde pături şi dolari. Întrebaţi pe cucoanele voastre dacă Sam Hawkens are sau nu dreptate.

Cuvintele acestea avură darul de a mări şi mai mult veselia.

Plecară cu toţii râzând la prizonierii păziţi de „Cerbul sprinten”.

Situaţia lui Jack şi a tovarăşilor lui nu era deloc de invidiat. După legile savanei, aveau de aşteptat numai moartea, pe care trebuiau să recunoască şi ei că o meritau cu prisosinţă.

Sam Hawkens se adresă lui Wilkins, zicând:

— Şarlatanii ăştia se găsesc în casa dumitale. Dumneata eşti acela pe care au vrut să-l atace, prin urmare, deocamdată, tot dumneata eşti cel care trebuie să hotărăşti asupra soartei lor.

Wilkins privi la Old Firehand.

— Ce părere ai, sir?

— Cred că nu trebuie să te grăbeşti. Nu există nici o încăpere unde am putea să-i închidem pe nemernicii ăştia?

— Ba da, chiar mai multe. Ziditorii acestei clădiri erau duşmăniţi de toţi indienii, aşa că trebuiau mereu să fie pregătiţi de apărare. Ei au avut grijă să amenajeze şi mai multe celule, care se găsesc încă în bună stare şi sunt în beci.

— Foarte bine, căci o să-i găzduim acolo pe aceşti prea cinstiţi domni. Pe unul însă o să-l separăm de ceilalţi, căci am socotelile mele cu domnia lui.

— Pe Newton?

— Da. Nu cumva ai o celulă specială pentru el?

— Aici se găsesc cele mai variate celule: mici, mari, joase, înalte, uscate, umede, după plac.

— Aş, interveni Sam, să nu le-o facem prea comodă. Vom alege încăperea cea mai joasă şi mai umedă. Intenţia lor era să ne prăjească, pentru aceea o să-i răcorim puţintel. În ce priveşte hrana, propun să le dăm stridii, ciuperci, cuiburi de rândunică şi şampanie cât le va dori sufletul, hi-hi! Înainte de asta doresc să ciripesc un cuvânt cu acest Jack.

Sam Hawkens se aplecă şi, scoţându-i căluşul din gură, îl întrebă:

— Mă cunoşti?

Jack nu răspunse.

— Ascultă, băiatu', eu sunt obişnuit să mi se răspundă când pun o întrebare. În caz că refuzi, am eu ac de cojocul tău. Aşadar, treci pe recepţie: mă cunoşti?

— Da, răspunse Jack repede.

— Aşadar, ştii cine sunt!

— Sam Hawkens, scrâşni acesta.

— Exact, iar aceşti doi gentlemeni sunt Dick Stone şi Will Parker, cunoştinţe vechi de la Wilkinsfield, nu-i aşa? Aţi venit să ridicaţi comorile de aici?

— Nu, căci acum suntem oameni cinstiţi şi am venit doar după adăpost.

— Intrând pe fereastră în loc de uşă? Ce fel de a cere adăpost este acesta? Vreţi să spuneţi că sunteţi oameni cinstiţi? Minunat! Ce ai de zis, domnule Rothe?

— A fost numai o glumă, încercă Jack să dea lucrurilor o altă turnură.

— Ce fel de glumă? strigă Rothe mânios. Expui oamenii să moară de foame, în glumă? Luaţi banii şi tot avutul numai

aşa, în glumă? Dacă aceasta a fost o glumă, atunci şi voi să consideraţi drept glumă pedeapsa de care nu o să scăpaţi. De altfel, să nu credeţi cumva că mă găsesc din întâmplare aici. Old Firehand vă cunoştea ascunzişul şi ni l-a comunicat. Am fost în vale la căruţe, le-am dat foc şi am găsit şi banii îngropaţi sub căruţa din faţă.

— Blestematule, îi scăpă lui Jack.

— Da, iar cei doi paznici lăsaţi acolo şi-au primit pedeapsa. După aceea am venit aici ca să serbăm revederea cu voi. Sper că sunteţi încântaţi de ocazie.

— În ce priveşte încântarea, o să mă îngrijesc eu de asta, interveni Sam. Dar altfel, ce se mai aude, master Jack? Nu cumva cunoşti pe un domn care se numeşte Walker? Locuieşte în Prescott.

— Nu-l cunosc.

— Şi totuşi vin la dumneata oameni trimişi de el. Lucru curios.

— Nu ştiu nimic despre un astfel de trimis.

— Nu ţi l-a trimis pe master Newton?

— Nu.

— Prin vrăjeala asta îţi îngreunezi situaţia. Ce părere ai, master Wilkins? Să-i închidem până una-alta, ca să se mai gândească dacă nu ar fi mai bine să devină ceva mai comunicativi?

— Da, răspunse Old Firehand în locul lui Wilkins. Înainte de aceasta, însă, aş vrea să văd celulele.

Wilkins aduse lumânări şi-l conduse pe vânător în beciuri. Pereţii celulelor, din blocuri de piatră, uşile ferecate în fier, făceau imposibilă orice încercare de fugă. Cea mai joasă dintre celule era ca o gaură, în care nu se putea sta în picioare.

— Asta-i pentru Newton, hotărî Old Firehand. În ceea ce priveşte persoana lui, vă recomand cea mai mare vigilenţă şi severitate. Nu trebuie să ne scape. Să mergem acum şi să alegem o încăpere şi pentru ceilalţi.

Wilkins deschise câteva uşi, iar vânătorul cercetă celulele. Acestea erau ceva mai înalte. Old Firehand observă în mijlocul tavanului uneia dintre ele o mică deschizătură.

— Gaura aceasta serveşte pentru aerisire? întrebă el.

— Da, dar mai are şi alt scop, căci corespunde într-o mică încăpere de la parter şi este acoperită cu o piatră. Ridicând-o şi punând urechea la deschizătură, se poate auzi tot ce se vorbeşte aici.

— Foarte bine. În felul acesta vom putea afla ceea ce musafirii noştri n-au vrut să spună. De fapt, intenţia mea era să-l închid pe Newton singur; dar fiindcă mă interesează mai mult să aflu unde se găseşte acest Walker care l-a trimis la Jack, o să-l închid la un loc cu ceilalţi, căci bănuiesc că vor vorbi între ei şi atunci vom afla totul. Deci, să-l lăsăm deocamdată şi pe el împreună cu ceilalţi. Dick va sta în camera de sus cu urechea la gaură şi va asculta tot ce se va vorbi.

Urcară din nou. Sus îl găsiră pe Sam, care mai era încă ocupat cu interogarea prizonierilor. Tocmai voia să afle unde îşi lăsaseră caii, dar ei tăceau cu încăpăţânare.

Winnetou, care până atunci nu spusese nici un cuvânt, puse mâna pe umărul lui Sam, zicând cu un zâmbet imperceptibil:

— Fratele meu alb poate să-şi cruţe glasul. Winnetou a fost pe urmele lor, astfel încât ştie totul. Au lăsat caii sub paza unui om, la cei patru cedri care se găsesc dincolo de stânci.

Dick Stone fu trimis la postul de ascultare. El dădu la o parte piatra, se întinse la pământ şi puse urechea la „vorbitor”. După aceea fură aduşi tâlharii şi închişi în încăperea ce le era destinată.

După puţin timp, Will Parker aduse animalele prizonierilor, precum şi pe omul care fusese lăsat acolo. Acesta fu închis împreună cu ceilalţi.

După capturarea lui „Jack cel sângeros” şi a tovarăşilor săi, Wilkins crezu că tot pericolul fusese îndepărtat, astfel încât se sperie în mod serios când auzi de la Old Firehand că trei sute de marikopaşi sunt în drum spre misiune.

— Dar ce vor aceştia? întrebă Sam Hawkens.

— Două lucruri. În primul rând pe „Porumbiţa pădurii seculare”, iar în al doilea rând au pus ochii pe comorile ce s-ar găsi la „Apa albastră”; de altfel, se vorbeşte foarte mult despre aceste comori, master Wilkins. Este ceva adevărat în toată povestea asta?

— În privinţa aceasta se înşală foarte mulţi, căută plantatorul să evite un răspuns precis.

— În cazul acesta, pot să poftească aceşti gentlemeni roşii, căci nu au ce lua.

Winnetou zise, încreţind fruntea:

— Marikopaşii au ieşit ca şobolanii din găurile lor, dar Winnetou o să-i alunge înapoi, fără prea mare osteneală. Voi merge acum înaintea lor pentru a-i spiona. Putem foarte uşor să ne dăm seama cam pe unde vor apărea, căci aşezările lor se găsesc pe malul de nord al lui Rio Gilla, iar noi ne găsim la est de cursul principal al acestui râu, astfel încât părerea mea este că marikopaşii vor veni pe la nord de Gilla. Inconvenientul acestui drum este că le stă în cale Silver City, unde nu trebuie să se lase văzuţi.

— În cazul acesta ar veni la Fort West, unde li s-ar face imediat de petrecanie, interveni Sam Hawkens.

— Atât de departe nu vor merge, căci vor lăsa fortul spre stânga şi vor trece printre aceste două obstacole.

— Am auzit de la Jack că marikopaşii ar putea fi aici chiar în cursul zilei de mâine, observă Old Firehand, aşa încât nu se mai găsesc nici la o zi depărtare de noi. Poate că s-au oprit undeva peste noapte.

— Aşa ceva nu o să le trăsnească prin cap.

— Sau poate în apropiere de Silver City şi Fort West?

— Sunt sigur că nu. Părerea mea este că s-au oprit dincolo de aceste localităţi.

— Când credeţi că vor trece printre ele?

— Astăzi, după ce se întunecă. Trebuie să spunem „astăzi”, deoarece a trecut de miezul nopţii.

— Sunt cu totul de aceeaşi părere cu dumneata. Până atunci, însă, cred că ei vor rămâne înapoia unei linii ce ar trece de la Silver City spre Fort West. Cunoşti regiunea aceasta, master Sam?

— Aşa puţin, dacă nu mă înşel.

— Dincolo de Silver City, Rio Gilla face un cot destul de mare de la sud spre vest. Acolo apa este mică şi îngustă, astfel încât poate fi trecută cu uşurinţă călare, deoarece abia ajunge până la burta cailor. Terenul situat în interiorul acestui cot este acoperit de pomi seculari, de păpuriş şi tufişuri, între

care creşte din belşug iarbă pentru cai. Cred că acolo s-au oprit marikopaşii.

— Drace, nici că există pentru ei o ascunzătoare mai bună ca locul acela. În mijlocul pădurii, acoperiţi de râu, sunt tot atât de adăpostiţi ca în sânul lui Avraam. Cred că numai acolo şi nicăieri în altă parte trebuie căutaţi şi vor putea fi găsiţi. Unul dintre noi trebuie să meargă într-acolo, să vadă cum se prezintă situaţia.

— Cine?

— Winnetou, zise căpetenia liniştit.

— Şi eu, adăugă Sam.

— Winnetou va merge singur. Dacă Sam Hawkens vrea să recunoască şi el, n-are decât s-o facă. Old Firehand poate să-l însoţească.

— Dar eu? interveni Will Parker. Nu cumva credeţi că o să rămân aici?

— Da, hotărî Sam. Nu este nevoie ca toată lumea să meargă cu noi. Ai grijă, lungane, că ţie îţi revine sarcina de a apăra clădirea şi pe „Porumbiţa pădurii seculare”.

Auzind cuvintele acestea, tânărul apaş făcu un gest de dezaprobare şi zise:

— ”Cerbul sprinten” va apăra „Porumbiţa”! El nu are nevoie de nimeni altcineva.

— Duşmanii pe care-i aşteptăm sunt mulţi la număr, interveni Winnetou cu vocea-i melodioasă, astfel încât un singur braţ nu este suficient pentru apărarea ei. Prietenii albi vor păzi casa. Winnetou porneşte acum spre nord, pentru ca, trecând pe lângă Fort West, să ajungă în spatele marikopaşilor.

— Atunci noi doi o s-o apucăm spre sud, zise Old Firehand. Vom ocoli Silver City şi vom cădea în spatele indienilor venind din partea opusă. Acolo ne vom întâlni poate cu Winnetou.

— *Howgh!*

Apaşul pronunţă doar acest cuvânt şi în momentul următor dispăru din cameră. Cuvântul indian howgh este comun aproape tuturor triburilor şi are înţelesuri diferite. De obicei, însă, îndeplineşte rolul unei afirmaţii. După aceasta, Sam se adresă lui Old Firehand, întrebându-l:

— Când pornim şi noi?

— Deocamdată, nu. Mai întâi trebuie să cobor la Dick. Cred că master Wilkins o să-ţi dea unul din caii săi mai buni, deoarece sunt sigur că dobitocul dumitale este obosit.

— Mary a mea obosită? Atunci înseamnă că nu o cunoşti, căci ea se poate lua oricând la întrecere cu pur-sângele dumitale, dacă nu mă înşel.

În camera de la parter, Old Firehand îl găsi pe Dick întins la pământ, cu urechea la deschizătura din duşumea. Când îl văzu pe vânător, se ridică şi astupă deschizătura cu lespedea de piatră, şoptind:

— Blestemată însărcinare, nu cumva o să stau toată noaptea aici?

— Nu, master Dick, nu pretind de la dumneata acest lucru. Dar ce se mai aude, au vorbit ceva băieţii?

— Numai în şoaptă, se tem că a rămas cineva dintre noi să asculte la uşă. Abia după ce a fost adus Newton, au început să ciripească ceva mai tare. Dar nu este nimic important. Chiar acum Newton povesteşte ceva despre Turcia.

— Asta trebuie s-o aud neapărat.

Old Firehand se întinse la pământ şi ascultă. Conversaţia luase o altă întorsătură.

— Cel puţin dacă nu ar fi pus mâna pe tine, auzi el vocea lui Newton-Florin, atunci ai fi putut merge la Prescott şi l-ai fi adus pe Walker să ne salveze.

— Poate că nici nu l-aş fi găsit, răspunse acela, care părea a fi paznicul lăsat la cai.

— Posibil, căci acolo nu este cunoscut sub numele de Walker, căci şi-a luat numele de Zenort şi locuieşte într-o vilă din Sierra Preta.

— Dar aceasta nu este în Prescott.

— Nu. De acolo mai sunt încă patru ore de drum. În ţara asta nu se socoteşte totul chiar atât de precis. De altfel, orice hangiu ţi-ar putea arăta drumul spre el. Dar povesteşte-mi cum se face că aţi căzut în cursă ca nişte piţigoi?

Era un lucru pe care Old Firehand îl ştia destul de bine, aşa că nu mai era nevoie să asculte. Părăsi deci locul, acoperind din nou deschizătura şi plecă împreună cu Dick pentru a-l căuta pe Sam.

Micul vânător se găsea în curte, să pună şaua pe Mary.

În momentul plecării, veni Wilkins pentru a-şi lua rămas-bun şi a le mulţumi.

— Nu merită atâta atenţie, zise Sam. Până la înapoierea noastră, nu este nici un pericol pentru voi, dacă nu mă înşel.

— Mulţumesc, sir. De altfel mă bizui niţel şi pe mine însumi. Imediat ce veţi fi plecat, voi da drumul la apă; în cazul acesta, până la prânz, vor fi aici cel puţin o sută dintre cei mai destoinici războinici chiricahuani.

— Să nu lăsaţi să fie văzuţi. Trebuie să-i ascundeţi în casă, căci nici marikopaşii nu sunt proşti şi vor trimite şi ei iscoade.

5. La marikopaşi

În zorii zilei, Old Firehand şi Sam Hawkens ieşiră din vale. În faţa lor era şesul. Călăriră mereu spre sud, făcând un mare ocol. Peste două ore lăsară în dreapta Silver City şi o apucară spre vest, după aceea mai mult spre nord, până ce dădură de râu. După ce îl trecură, Old Firehand zise:

— Dacă nu m-am înşelat în socotelile mele, indienii nu pot fi departe. Să descălecăm deci şi să ascundem caii în tufişurile acelea, foarte potrivite pentru aşa ceva.

Ceea ce şi făcură, după care şterseră toate urmele. Old Firehand păşi înainte, mereu în lungul râului, adăpostit de tufişuri, evitând cu cea mai mare grijă să lase vreo urmă. La un moment dat, privind printre tufe, se dădu brusc înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam.

— Indieni!

Se pitiră la pământ. Râul făcea aici o cotitură. Dincolo de ea, pe acelaşi mal, o duzină de piei roşii, răsfiraţi de-a lungul apei, pescuiau absorbiţi. Feţele lor erau vopsite în culori de război. Old Firehand îi recunoscu imediat: erau într-adevăr marikopaşi. Tribul acesta aparţinea seminţiei indienilor yuma, care erau extrem de războinici.

— Bine, acum ştim cum stăm, îi şopti tovarăşului său. Se pare că tabăra lor se găseşte chiar după această cotitură. Trebuie să facem un ocol dacă vrem să ne apropiem nevăzuţi de ei. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem acolo unde ne-am lăsat caii şi să încercăm să ne apropiem de tabără din partea opusă.

— Dar dacă vom fi descoperiri?

— În cazul când vom fi descoperiţi amândoi, atunci nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să căutăm să ajungem cât mai repede la caii noştri şi s-o luăm din loc. Dacă va fi descoperit numai unul dintre noi, acesta va fugi, dar nu în direcţia cailor, căci ar face imposibilă fuga călare a celui nedescoperit. În orice caz, să rămânem împreună, sau cel

puţin la o distanţă apropiată unul de altul, ca la nevoie să ne putem înţelege prin semne. Acum însă, să mergem.

Se târâră înapoi pe lângă caii lor şi făcură un mare ocol în jurul cotiturii, căutând să nu lase urme. În apropierea apei se întindea o porţiune nu prea mare de teren, acoperită de tufişuri, după care începea pădurea formată din copaci. În Vest, ei sunt numiţi *deepranch*, *greatlaf*, uneori şi *straigwoods*, fiind destul de înalţi şi puternici. Ramurile lor, cu frunze mari, încep chiar la doi metri deasupra pământului, ating uneori grosimea unui om şi pornesc de la tulpină în unghi drept. Ce-i drept, copacii aceştia nu se află foarte aproape unul de altul, dar ramurile lor sunt foarte lungi, astfel încât se ating între ele, formând prin diferitele straturi suprapuse un acoperiş des şi oferind o admirabilă protecţie împotriva ploilor, precum şi ascunzişuri foarte bune. Un căţărător îndemânatic va putea să se mişte din copac în copac fără să fie observat de jos.

Old Firehand şi Sam Hawkens trecuseră de marginea tufişurilor şi intraseră în pădure, când auziră sforăitul unui cal. Vânătorul îşi trase imediat tovarăşul înapoi în tufiş, şoptind:

— Stai, master, se pare că indienii au animalele aici prin apropiere. Înainte să întreprindem ceva, să ne orientăm asupra inamicului. Să vedem dacă e vreun paznic la animale.

Se târâră în direcţia din care venise sforăitul, mişcându-se între marginea tufişului şi pădurea propriu-zisă. Într-un luminiş acoperit de iarbă păştea un număr destul de mare de cai. După aprecierea lor, erau aproape trei sute de animale, cu picioarele dinainte legate, aşa încât să nu se poată îndepărta.

— Nu văd nici un fel de paznic, zise Sam.

— Nici eu. Indienii se simt aici în cea mai mare siguranţă. Dar ia priveşte la acei doi roibi!

— Într-adevăr, sunt nişte animale admirabile. Desigur că nu sunt încălecate de războinici de rând.

— Nu sunt hoţ de cai, dar tare mi-ar place să-i ştiu ai mei. Acum, haide să intrăm în pădure.

Se căţărară într-un copac. Acoperiţi de frunziş, nu puteau fi văzuţi de jos. Sam începu să miroasă aerul şi zise:

— Nu-ţi gâdilă nimic nările?

— Ba da, indienii frig peşti.

— Ai un nas tot atât de fin ca şi mine. Cred că şi dumneata ai putea fi numit „Tschikone”. Dar de unde vine acest miros, căci aici în mijlocul frunzişului te poţi înşela foarte uşor?

— Se pare că dinspre râu.

— Aceeaşi impresie o am şi eu. Va trebui să mergem deci într-acolo.

— Da, hm, dacă aş şti unde.

Old Firehand îşi îndreptă privirea cercetător în sus şi apoi spre tovarăşul său, întrebându-l:

— Poţi să te caţări?

— Ca o veveriţă.

— Cred că ar fi mai bine să ne urcăm cât mai sus şi de acolo să ne mişcăm din ramură în ramură.

— De acord.

Sam aruncă puşca pe umeri, apucă o cracă groasă şi în momentul următor era călare pe ea. Un salt, încă unul şi Sam se găsea deja pe al treilea strat de crăci, astfel încât Old Firehand nu mai putea să-l vadă. Vânătorul zâmbi mulţumit, căci peste câteva clipe se găsea lângă el. Sam tocmai voia să-şi continue drumul, dar Old Firehand îl reţinu, zicând:

— Stai, înainte de a părăsi acest adăpost, trebuie să ne convingem dacă următorul prezintă suficientă siguranţă. Pentru aceasta voi merge eu înainte, iar dumneata mă vei urma. Nu văd nici un om pe aici, aşa că putem să ne continuăm drumul.

Se ridică şi păşi până ce ajunse la o cracă groasă care venea dinspre copacul următor. Păşi şi pe aceasta şi cercetă împrejurimile. Îi făcu semn lui Sam şi amândoi continuară drumul, din pom în pom, fără a face nici cel mal mic zgomot. Deşi erau stânjeniţi de arme, mişcările lor erau atât de îndemânatice încât ramurile abia se mişcau.

Deodată însă pădurea se termină. Una din acele furtuni care devastează marginile pădurilor, dezrădăcinase şi aici copacii, pe o mare întindere, prăbuşindu-i unii peste alţii. În felul acesta se iscase un haos de nepătruns, iar la marginea acestuia...

— Uite-i acolo, şopti Old Firehand.

La râu, mulţi dintre ei erau ocupaţi cu pescuitul; alţii

frigeau peştii prinşi. În acest scop săpaseră cu tomahawkul gropi în pământ, făcuseră foc şi puseseră în cenuşa încinsă peştii necurăţaţi.

Cei doi vânători îşi continuară drumul cu cea mai mare prevedere. După scurt timp auziră sub ei voci. Erau doi oameni, care vorbeau în amestecul acela de spaniolă şi indiană folosit de albi când stau de vorbă cu indienii.

— Care este planul „Săgeţii de fier”? Eu sunt de părere că ar trebui să întrebuinţăm vicleşugul.

— La ce vicleşug se gândeşte fratele meu alb Sonakata?

Cel ce rostise aceste cuvinte, „Săgeata de fier”, părea a fi căpetenia. Îl numise pe celălalt Sonakata, ceea ce însemna „Omul de argint”.

— Să plecăm înainte şi să le spunem că vrem să cinstim mormintele căpeteniilor; în acest caz vom fi primiţi la misiune ca oaspeţi. În timpul nopţii vor veni oamenii noştri şi le vom deschide poarta.

— Asta nu se poate, căci „Săgeata de fier” este prea bine cunoscut şi vom fi imediat luaţi prizonieri. În felul acesta vom ajunge la stâlpul torturii, în cinstea mormintelor căpeteniilor. Nu, planul nu e bun.

— Atunci, arată-mi altul.

— Ceea ce trebuie să fac, ştiu deja de mult. În misiune locuiesc puţini oameni, iar protectorii lor, apaşii chiricahuani, se găsesc la vânătoare. Numărul nostru este de zece ori trei ori zece. Vom ajunge noaptea la „Apa albastră” şi vom încercui imediat misiunea. Locuitorii ei nu bănuiesc nimic şi vor fi surprinşi înainte de a le trăsni prin cap să se apere, iar noi o să-i frigem după aceea la stâlpul torturii, întocmai cum ne-ar fi pârjolit ei.

— Dar ce se va întâmpla cu comorile ce se găsesc în misiune?

— Îţi vor aparţine ţie, aşa cum am stabilit. Le vei primi, însă, numai după ce ne vei fi dat pulbere şi gloanţe, cum a fost înţelegerea noastră.

— Dar dacă nu găsim aurul şi argintul?

— În cazul acesta o vom tortura pe „Porumbiţă” până ce ne va dezvălui ascunzătoarea.

— După aceea veţi omorî-o?

— Nu ştiu încă, răspunse căpetenia cu oarecare scârbă. Sunt căpetenia marikopaşilor şi sunt obişnuit să fac ce vreau eu.

— Uiţi că nu sunt subordonatul tău.

— Iar tu uiţi că o căpetenie nu are nevoie să-şi dezvăluie planurile sale. Acum însă du-te şi mănâncă şi te culcă, ca să nu fii obosit la noapte.

Se auzi o înjurătură înăbuşită, după care „Omul de argint” se îndepărtă.

Ascultătorii priviră prin stratul de frunziş şi-l văzură pe alb plecând. Individul părea să aibă puţin peste treizeci de ani.

— Cine este gentilomul acesta? întrebă Sam Hawkens în şoaptă.

— Nu ştiu. Despre „Săgeata de fier” am auzit şi ne putem socoti norocoşi că am dat tocmai peste această căpetenie.

— Dar ce ştii despre el?

— Nu se bucură de un remune prea bun şi se zice că ar fi nesocotit uneori în acţiunile sale. În cazul de faţă nu este singurul vinovat, poate că nici vinovatul principal. Ai auzit doar că de data aceasta este amestecat şi un alb, la fel ca întotdeauna când omul roşu comite o fărădelege.

— Ce facem acum? Se pare că individul a mai rămas jos, sub copac.

— Desigur, aşa că vom coborî mai jos cu o cracă, să-l spionăm niţel.

Cu ocazia aceasta observară că, pentru căpetenie, se construise o colibă de frunziş, în acoperişul căreia era înfiptă o lance, de care atârna un scalp. „Săgeata de fier” stătea în faţa intrării şi avea în faţa sa două vase mici cu vopsele, în care introducea mereu o pensulă, cu ajutorul căreia îşi vopsea faţa.

— Roşu şi negru, şopti Sam Hawkens. Sunt culorile de război; ele înseamnă sânge şi moarte. Individul acesta are deci intenţii foarte serioase. Dar mi se pare că se apropie cineva.

Într-adevăr, de-a lungul porţiunii distruse de uragan veneau în fugă doi tineri indieni. Puteau avea şaptesprezece sau optsprezece ani. Observând ocupaţia căpeteniei, tinerii se opriră la o distanţă respectabilă, căci ceremonia vopsirii în

culorile de război este socotită sfântă şi nu este permis să fie întreruptă. Totuşi, căpetenia le făcu semn să se apropie, întrebându-i:

— Ce vor cele două „Degete”?

Cel mai în vârstă se apropie, zicând:

— ”Degetul drept” şi „cel stâng” au venit să facă o rugăminte căpeteniei.

— Spuneţi-o.

— De ce să stăm noi aici sub copaci? Nu ne găsim oare pe poteca războiului? Nu avem noi cei mai buni cai din tribul nostru? Cunoaştem ţinta expediţiei noastre. Vrem să devenim războinici şi să aducem dovezile vitejiei noastre. Întotdeauna tinerii care vor să-şi câştige un nume sunt întrebuinţaţi ca iscoade. Pentru care motiv nu trimite şi părintele nostru iscoade? De ce nu vrea să ne acorde favoarea de a ne întoarce cu scalpurile duşmanilor noştri?

Aşadar, aceşti doi tineri indieni nu aveau încă un nume definitiv, ci erau numiţi numai în mod provizoriu „Degetul drept” şi „Degetul stâng”. Numele pe care indianul urmează să-l poarte toată viaţa îl primeşte abia atunci când a trecut un examen. Căpetenia zâmbi foarte satisfăcut de spiritul întreprinzător al odraslelor sale.

— Nu cumva „Degetele” vor să dea ordine părintelui lor? răspunse el. Ce puteţi să înţelegeţi voi din războiul pe care-l ducem noi acum? Pentru ce să am nevoie de iscoade? Cunosc precis locul unde vrem să ajungem. Prin iscoade ne-am trăda numai. Mâine în zorii zilei, cele două „Degete” vor avea ocazia să ia scalpurile albilor, căci ei vor fi cei dintâi care vor intra în misiune.

— Numărul nostru este atât de mare, iar feţele palide sunt atât de puţini la număr, încât nu vom primi scalpurile dacă vom aştepta. Pentru acest motiv vom pleca înainte.

— Veţi rămâne pe loc, ordonă căpetenia.

— „Săgeata de fier” este prea sever cu fiii săi. Avem cuţite, tolbe, săgeţi şi arcuri. Să nu vânăm cu ele nimic altceva decât fluturi?...

Aluzia era legată de faptul că tinerii indieni învaţă să tragă cu arcul vânând fluturi care, datorită zborului lor neregulat, sunt foarte greu de ochit. Mai târziu însă, după ce au devenit

războinici în toată legea, se ruşinează de aceste începuturi.

— Vânaţi fluturi până când veţi învăţa să ascultaţi de căpetenia voastră!

Tinerii se priviră întrebători, după care făcură stânga-mprejur şi se îndepărtară în pădure. Pe feţele lor se putea citi însă că erau ferm decişi să întreprindă ceva ce le-ar fi adus glorie şi cinste.

Bătrânul îşi închipui acelaşi lucru, căci mârâi, nu fără oarecare satisfacţie, *ok mek nososs* — ceea ce însemna „lei tineri”...

— Mi se pare că ăştia o să comită o mare prostie, şopti Sam.

— Pe care o s-o folosim noi. Urmează-mă şi desfă-ţi lasoul.

— Pentru ce?

— O să vezi imediat.

Old Firehand se caţără din cracă în cracă, din copac în copac, în direcţia în care dispăruseră cei doi tineri indieni.

Ajuns înapoia lor, se întinse pe cracă şi îşi plecă urechea în jos, pentru a auzi mai bine. Nimeni nu era prin apropiere. Sări repede în spatele celor doi şi-i apucă de gât, strângându-i ca într-un cleşte de oţel. Tinerii îşi pierdură imediat cunoştinţa, fără a scoate cel mai mic sunet.

— Măi, să fie! răsună de sus vocea înfundată a lui Sam. De altfel, m-am aşteptat la aşa ceva.

— Să ne grăbim, căci în orice clipă poate trece cineva pe aici. Ridică-i repede sus.

Sam trase mai întâi pe unul şi pe urmă pe celălalt. Old Firehand adună de jos săgeţile împrăştiate, deoarece acestea ar fi putut trăda cele întâmplate acolo, după care se urcă şi el în copac, legă prizonierii şi apoi se ridică cu o cracă mai sus, ducând şi prizonierii cu el.

— O lovitură de maestru, dacă nu mă înşel, zâmbi Sam. Să sperăm că mai trăiesc încă. Ar fi păcat dacă i-ai fi vătămat pe aceşti drăgălaşi tineri.

— Nu sunt morţi. Intenţionez să mă servesc de ei pentru rezolvarea chestiunii noastre, fără vărsare de sânge.

— Aha, ca ostateci.

— Da, însă haide acum la cai, căci o să luăm roibii cu noi. În felul acesta „Săgeata de fier” va crede că fiii săi au pornit-o

înaintea tribului ca iscoade. Lucrul acesta ne convine.

Fiecare luă câte un prizonier. Coborâră din pomi la marginea pădurii.

— Să le punem acum repede căluşe în gură. Vom folosi iarbă, căci altceva nu avem la îndemână.

Prizonierii fură duşi la cei doi roibi. Animalele erau cu şeile pe ele, lucru ce convenea de minune celor doi vânători. Cu ajutorul lasourilor prizonierii fură legaţi pe cai. Feţele lor trădară cea mai mare spaimă când îşi reveniră şi-i văzură pe vânătorii ai căror prizonieri erau. Scoaseră nişte gemete, înfundate, dar până la urmă se împăcară cu soarta.

— O să conduc caii indienilor pe malul râului, în sus, zise Old Firehand. Dumneata te vei duce între timp la caii noştri, vei intra cu ei în apă şi vei merge apoi o bucată în susul apei, pentru a evita orice urmă.

Ajungând la râu, Old Firehand nu avu mult de aşteptat până la sosirea lui Sam.

— Ai şters toate urmele din tufiş?

— Crezi că Sam Hawkens este atât de prost ca să neglijeze un lucru atât de important? Aş vrea să-l văd pe indianul care ar putea să bănuiască măcar că a avut o vizită atât de simandicoasă.

— Vom cerceta urmele acestor doi cai şi, dacă vor observa că în realitate sunt patru cai, vom fi descoperiţi. De aceea, trebuie să ne despărţim. Dumneata cu un prizonier vei trece râul. Eu o să-l iau pe celălalt şi mă voi deplasa puţin mai în sus, prin apă, după care voi face un ocol, pentru a pune o distanţă cât mai mare între urmele noastre.

— Dar unde ne vom întâlni?

— La dealul pe unde am trecut la venire. Îţi mai aduci aminte că la poalele lui se putea vedea albia uscată a unui râuleţ?

— Exact, master.

— Ne vom întâlni acolo. Cine soseşte primul, aşteaptă.

— Bine, aprobă Sam. Bătrânul a promis fiilor lui că vor fi cei dintâi care vor intra în acţiune. Noi o să-i facem plăcerea de a-i îndeplini promisiunea chiar mai repede decât a crezut-o el. Dă-mi acum pe unul din domnişorii aceştia, ca să nu rămână trei urme pe mal.

Old Firehand conduse cei doi cai ai indienilor în apă, dădu un cal micului vânător şi, ţinând pe celălalt de dârlogi, încalecă propriul său cal. În felul acesta se găseau toţi patru în apă, iar pe mal erau numai două urme, ducând spre râu.

— Aşa, master, zise Sam. Acum totul e în regulă Şi putem porni, dacă nu mă înşel. Rămâi cu bine!

Se întoarse şi conduse caii către celălalt mal. Ajunse cu bine acolo şi o luă apoi la galop în direcţia indicată.

Când Old Firehand, care făcuse un ocol, ajunse la locul întâlnirii, Sam Hawkens îl aştepta deja. Continuară drumul împreună spre „Apa albastră”. Pe măsură ce se apropiau de ţintă, dădeau peste cete izolate de apaşi, care străbăteau acelaşi drum. Erau bine înarmaţi, dar fără cai. Ei recepţionară semnalul cu apa dat de Wilkins, ştiau că era vorba de apărarea „Porumbiţei” împotriva unui atac. La vederea prizonierilor, scoteau câte un „uff” mirat şi se dădeau la o parte cu respect, pentru a face loc lui Old Firehand şi însoţitorilor săi.

Intrând în curtea misiunii, găsiră peste o sută de apaşi, gata de luptă.

6. Lupta pentru clădirea vechii misiuni

Apariţia prizonierilor stârni o mare vâlvă în clădirea misiunii, iar laudele la adresa celor doi vânători nu mai luau sfârşit. Între apaşii chiricahuani sosiţi, se afla şi căpetenia „Mână tare”, un războinic înalt şi bine legat. Acesta se apropie şi salută cu demnitate pe celebrii vânători.

La consfătuirea ce se ţinu, Old Firehand propuse să se aştepte sosirea lui Winnetou înainte de a se întreprinde ceva. Atât Wilkins, cât şi căpetenia fură de acord cu această propunere.

— Master Wilkins, ai auzit cumva despre un alb care-i numit de către indieni Sonataka, adică „Omul de argint”? întrebă Old Firehand.

— Am auzit, dar nu l-am văzut. În regiunile acestea, puţin locuite, se aude foarte repede când se stabileşte un alb.

— Ce fel de om este?

— E proprietarul unei mine de mercur...

— Aşadar, din cauza asta a primit numele de „Omul de argint”. Cunoşti adevăratul său nume?

— Se numeşte Roulin.

— Francez, după cât se pare.

— Posibil. Precis nu pot să ştiu. Am auzit că ar locui dincolo de Colorado, într-o vale numită de indieni Valea morţii. De altfel, omul acesta nu se bucură de o faimă prea bună. El scoate cantităţi mari de mercur, dar nimeni nu ştie cum. Se pot vedea puţurile, dar niciodată nu a fost văzut un lucrător. Vecinii mai superstiţioşi susţin că ar fi încheiat un pact cu diavolul şi că slujitorii iadului i-ar scoate la suprafaţă acest metal otrăvitor. Dar pentru ce te interesezi de acest om?

— Fiindcă este un nemernic, care ia şi el parte la această expediţie a marikopaşilor; ba chiar, mai mult, am impresia că

tocmai el este acela care ne-a adus indienii pe cap.

— Nu greşeşti cumva?

— Nu cred, căci Sam şi eu l-am văzut cu ochii noştri, bineînţeles presupunând că Roulin şi cu Sonataka sunt una şi aceeaşi persoană.

— Vai de el dacă va apărea în faţa ţevii puştii mele!

Între primele pregătiri în vederea primirii marikopaşilor a fost şi procurarea materialului pentru iluminat, care fu transportat pe acoperişul plat al clădirii. Petrol, smoală şi răşină existau în cantităţi suficiente pentru a se putea întreţine un foc, care să lumineze toată valea.

După ce se întunecă, numărul indienilor adunaţi în incinta misiunii ajunse cam la o sută cincizeci. Winnetou nu se înapoiase, lucru care produse oarecare îngrijorare lui Wilkins. Old Firehand însă era foarte liniştit şi aştepta plin de încredere desfăşurarea evenimentelor.

Se apropia miezul nopţii. Afară era întuneric beznă. În clădirea misiunii domnea cea mai perfectă linişte. Nici una dintre ferestre nu era luminată. Deodată, cineva bătu încet în poartă. Bătrâna indiancă deschise ferestruica şi întrebă:

— Cine-i acolo?

— Winnetou.

Căpetenia intră în curte. Calul îl lăsase la un loc sigur. Winnetou se apropie de „Mână tare”, discută cu el, după care acesta dădu câteva ordine războinicilor săi; aceştia se împrăştiară pe platforma casei şi prin încăperile ale căror ferestre dădeau în afară. Winnetou urcă scările şi, intrând în camera unde erau adunaţi albii, zise atât:

— Marikopaşii au sosit!

— În sfârşit, exclamă Sam, reprezentaţia poate să înceapă. Crezi că vor ataca imediat?

— Se găseau în urma mea. Vor încercui mai întâi casa. Dar fraţii mei albi au avut grijă de iluminare?

— Da.

Fiecare merse la postul său. Afară nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Sam stătea la ferestruica din poartă, dar nu putea vedea nimic. Cu toate acestea avu impresia că inamicul se găseşte numai la câţiva paşi de el. Era ceva care-i spunea asta, un fel de al şaselea simţ.

Deodată auzi pasul unui cal care se apropia încet şi se opri în faţa porţii. Cineva bătu în poartă. Sam aşteptă un timp, pentru a lăsa impresia că toţi ai casei dormeau. Abia după ce bătăile se repetară, deschise ferestruica şi întrebă:

— Cine este acolo?

— Un sol pentru „Porumbiţa”.

— De la cine?

— De la „Mână tare”.

— Unde se găseşte căpetenia?

— Vânează bivoli pe malul lui Gilla.

Sam auzi un zgomot uşor, astfel încât acum ştia prea bine că veniseră câţiva duşmani în faţa porţii. Planul lor era să intre cu toţii după aşa-zisul sol. Micul vânător vorbise destul de tare ca să poată fi auzit de cei de pe acoperiş.

— Vânează? întrebă el râzând. Fratele meu roşu se înşală, „Mână tare” se găseşte aici în casă.

Se auzi un „uff” speriat.

— Da, ticălosule! Cine vrea să înşele, trebuie să fie ceva mai deştept decât tine. Voi, marikopaşii, sunteţi cei mai proşti indivizi, dacă nu mă înşel. Am fost astăzi în tabăra voastră şi am luat prizonieri din mijlocul vostru pe fiii lui „Săgeată de fier”, aducându-i aici. Acum ştiţi cum staţi. Pe tine însă vreau să te răsplătesc pentru minciuna pe care ne-ai servit-o aici.

După care, scoase ţeava puştii prin ferestruică şi, imediat, se auzi o împuşcătură, la lumina căreia se văzu indianul căzând de pe cal. Urlete turbate fură răspunsul. Sus, pe acoperişul clădirii, se aprinse un foc uriaş, astfel încât toate împrejurimile fură luminate ca ziua. Asediaţii putură observa acum că marikopaşii încercuiseră clădirea din toate părţile.

În acest moment se auzi sus o voce sonoră:

— Aici se află Winnetou, căpetenia apaşilor, pentru a primi pe „Săgeată de fier”. Fraţii mei roşii să se întoarcă liniştiţi la căminele lor, înainte de a fi ucişi de gloanţele noastre.

Un râs batjocoritor izbucni, dar puternica voce a apaşului îl acoperi.

— Marikopaşii să-şi deschidă bine urechile. Nu foloseşte nimănui ca războinicii noştri să se ucidă între ei. În casa aceasta se găsesc cei doi fii ai lui „Săgeată de fier”. Aceştia vor putea să plece liberi dacă marikopaşii vor promite că nu

vor mai dezgropa niciodată securea războiului împotriva Palomei Nakana. Am vorbit!

— Nemernicule mincinos, răspunse vocea răguşită, a lui „Săgeată de fier”. Primeşte-ţi răsplata!

O împuşcătură răsună, dar în acelaşi moment Winnetou se întinse la pământ, astfel încât glonţul trecu peste el. Imediat după aceasta se sculă din nou în picioare şi, ridicând mâna, zise:

— Winnetou este prietenul tuturor bărbaţilor roşii, pe coioţii râioşi însă îi nimiceşte. Să vorbească deci armele.

De sus, precum şi de la toate ferestrele, răsunară în aceeaşi clipă o mulţime de împuşcături, ale căror gloanţe nu-şi greşiseră ţinta, deoarece flăcările luminau foarte bine pe atacatori. Marikopaşii scoaseră un urlet înfiorător şi o luară la fugă, pentru a ieşi din bătaia puştilor. Primirea de care avură parte făcu să le piară orice poftă de a mai ataca misiunea. Flăcările de pe platforma casei fură întreţinute până-n zorii zilei. Când se mai lumină niţel, se putură număra morţii. Erau peste patruzeci.

Marikopaşii se opriseră dincolo de bătaia puştii, nu departe de malul lacului. Erau foarte liniştiţi, astfel încât era de presupus că luaseră o hotărâre oarecare.

Old Firehand stătea pe acoperiş şi privea spre inamic cu ajutorul unui binoclu. Wilkins, care venise şi el pe acoperiş, ceru să i se dea binoclul, după care, cercetând cu atenţie tabăra duşmană, scoase un strigăt înfundat.

— Ce s-a întâmplat?

— Fantastică surpriză. Nepotul meu Arthur este printre ei.

— Arthur? Dar a dispărut cândva!

— Da.

— Să fie el acum între duşmanii noştri?

— Îl văd foarte bine, stă lângă căpetenie.

— Să-mi fie cu iertare, sir, dar acela pe care-l indici dumneata, este tocmai ticălosul de Sonataka, despre care ţi-am vorbit doar.

— Nu pot să cred, trebuie să fie Arthur.

— Nu cumva te înşeli?

— În nici un caz. El este, cu siguranţă.

— Gândeşte-te că omul acesta nu este prizonierul

marikopaşilor, ci e liber şi stăpân pe acţiunile sale. Dacă ar fi acela pe care-l crezi, atunci de mult s-ar fi înapoiat acasă.

— Ar fi de aşteptat, dar cine poate şti ce l-a împiedicat? Aici se petrec uneori lucruri greu de înţeles. Arthur a vândut plantaţia; oricare ar fi motivele, nu îndrăzneşte să se înapoieze, căci îi este ruşine să mai apară în faţa ochilor mei.

— Eu însă nu mă pot împăca cu gândul ca proprietarul minei de mercur din Valea morţii să fie o rudă de-a dumitale. Poate vom primi foarte curând explicaţia. Dar, uite, se apropie unul dintre roşii.

Într-adevăr, se apropia de clădire un marikopaş, fluturând deasupra capului o bucată de piele albă, semn că vine cu intenţii paşnice.

— Un sol, zise Wilkins. Vom vedea imediat ce vrea.

Winnetou, care se găsea şi el pe platformă, se ridică în picioare, zicând:

— Tu, trimis al „Săgeţii de fier”. Fratele meu alb Old Firehand va coborî la poartă, va vorbi şi va proceda după cum va crede el că este mai bine.

Old Firehand plecă, iar Wilkins clătină mirat capul, zicând:

— De fapt, ar fi fost treaba mea să primesc orice sol.

— Da, dar fratele meu nu ştie ce doreşte; or, dacă inamicul cere un răspuns urgent, va trebui să ia o hotărâre urgentă şi s-ar putea întâmpla să greşească cu această ocazie.

Între timp, Old Firehand ieşi afară, deoarece marikopaşul dădea de înţeles prin semne că nu îndrăzneşte să se apropie mai mult.

— Sunt trimis de „Săgeata de fier” să-ţi comunic că războinicii roşii doresc să-şi ridice morţii. Albii o să le permită acest lucru?

— Noi nu permitem aşa ceva. Scalpurile morţilor voştri aparţin apaşilor.

— Dar cum se face că se găsesc aici atât de mulţi războinici chiricahuani?

— Au venit cu scopul de a vă primi pe voi.

— Dar nimeni nu ştia că o să venim.

— Toţi au ştiut-o, căci eu însumi am fost în mijlocul taberei voastre, am auzit ceea ce a vorbit „Săgeata de fier” cu „Omul de argint” şi după aceea am luat prizonieri pe cei doi fii ai

căpeteniei.

— Nu se poate, căci aceştia au plecat călare pe caii lor.

— Eu i-am legat pe cai. Marikopaşii sunt copii care se joacă cu fluturii, căci nu au pus nici măcar un paznic la cai, lucru greşit în timp de război.

— Fratele meu alb îi va omorî pe fiii căpeteniei?

— Da.

Roşul se înspăimântă şi răspunse:

— Din ce cauză? Nici un viteaz nu omoară un om pe care nu l-a învins în luptă.

— Eu i-am făcut prizonieri pe cei doi şi viaţa lor îmi aparţine, aşa încât pot face cu ei tot ce vreau. Dacă mai ai ceva de comunicat, spune mai repede şi mai pe scurt.

— Căpetenia marikopaşilor cere o întâlnire cu Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Unde?

— Chiar aici unde ne găsim noi.

— Bine. Să-l aducă cu el pe Sonataka şi încă un om.

— Va aduce şi căpetenia apaşilor pe cineva?

— Doi. Acum du-te şi comunică ce ţi-am spus.Old Firehand se înapoie în clădire. Relatând rezultatul întrevederii, fu întrebat de Wilkins:

— Aşadar, vor merge trei persoane. Ai putea să-mi spui cine vor fi aceştia?

— Dumneata, apaşul şi eu. Rog să mi se lase mie dreptul de a vorbi. Misiunea dumitale este să te uiţi bine la acest Roulin şi să-mi comunici, cât mai nebătător la ochi, dacă recunoşti sau nu în el pe nepotul dumitale. Restul lăsaţi pe seama mea.

Trecu mai bine de o oră până se văzură venind „Săgeata de fier” cu cei doi însoţitori ai săi. Întârzierea se datora pregătirilor făcute pentru această întâlnire care, potrivit concepţiilor indiene, trebuia să se desfăşoare cu toată solemnitatea. Ţinuta căpeteniei era copleşitoare. Din coafura lui, împletită cu măiestrie, ieşeau douăzeci şi patru de pene ale vulturului de război. Drept manta purta blana unui jaguar, împodobită cu numeroase cozi de bivol şi piei de viperă. Purta tot soiul de arme, astfel încât era de mirare cum le putea duce: puşcă, cuţit, tomahawk, arc, tolbă şi pungă pentru

gloanţe. Peste piept avea mai multe lasouri împletite. Piesa principală a recuzitei era purtată înaintea lui de indianul cu care vorbise Old Firehand. Ea se compunea dintr-o lance lungă, de care erau atârnate trei talismane şi care era prevăzută cu mai multe beţe transversale. Pe aceasta, precum şi pe lancea propriu-zisă, atârnau cam treizeci de scalpuri de oameni roşii şi albi. Întrucât şi costumul era împodobit cu şuviţe de păr, se putea deduce numărul celor ucişi de mâna lui „Săgeata de fier”. Sonataka păşea la o jumătate de pas mai în spate.

Ajunşi la locul destinat, marikopaşul înfipse lancea în pământ, apoi luă mantaua căpeteniei şi o întinse pe pământ. „Săgeata de fier” se aşeză pe ea, conştient de demnitatea sa. Apoi se aşezară şi ceilalţi doi, ceva mai înapoi, aşa după cum o cerea ierarhia.

Abia după scurgerea încă a unui timp se deschise poarta şi-şi făcură apariţia Winnetou, Wilkins şi Old Firehand. Deosebirea între înfăţişarea apaşului şi cea a căpeteniei inamice era bătătoare la ochi, căci el nu purta nici o pană, iar ca armă avea doar un cuţit de vânătoare la brâu. Wilkins nu avea asupra lui decât un revolver, ca şi Old Firehand.

Toţi trei se aşezară tăcuţi în faţa celorlalţi. Stătură astfel cam un sfert de oră, fără a scoate un singur cuvânt, în sfârşit, căpetenia marikopaşilor îşi pierdu răbdarea şi, ridicându-se în picioare, începu să înşire strălucitele fapte ale tribului său, precum şi propriile sale isprăvi. Discursul acesta plin de emfază dură mai mult de o jumătate de oră. Acum era rândul să vorbească şeful apaşilor. Acesta se ridică în picioare; îşi sprijini mâna pe mânerul pumnalului şi zise simplu:

— Eu sunt Winnetou. Cred că sunt destul de cunoscut. Pentru mine vorbesc faptele. Cine nu m-a cunoscut încă, mă va cunoaşte de acum înainte. În locul meu va vorbi fratele meu alb.

Spunând aceasta, arătă spre Old Firehand şi se aşeză pe locul său. Dar marikopaşul aruncă o privire plină de dispreţ vânătorului, mârâind:

— Eu sunt o căpetenie şi nu pot să stau de vorbă cu un om inferior mie.

— De unde poţi să ştii tu că eu îţi sunt inferior? întrebă

liniştit vânătorul. Cred că Old Firehand este o căpetenie mai mare decât tine.

— Uff, uff, *Inshava nonton!* strigă „Săgeata de fier”, pierzându-şi cumpătul.

— *Inshava nonton*, uff, repetă şi însoţitorul lui.

În acest timp, Old Firehand i se adresă în şoaptă lui Wilkins:

— Ei, el este?

Wilkins îi răspunse la fel:

— Asemănarea este uluitoare, dar sunt sigur că nu este nepotul meu. Acum când stau atât de aproape de el, pot să-mi dau mai bine seama.

Marikopaşii îl priveau parcă hipnotizaţi pe vânător, până ce, în fine, acesta întrerupse tăcerea zicând:

— Ei, va vorbi acum „Săgeata de fier” cu mine?

— Dacă tu eşti vestita căpetenie albă, atunci voi răspunde la întrebările tale.

— Spune-mi dacă această faţă palidă care stă lângă tine este prietenul tău?

— Da, este prietenul şi fratele meu.

În clipa următoare, Old Firehand i se adresă pe neaşteptate acestuia, în limba engleză:

— Te numeşti Roulin?

Buimăcit, albul nu avu timp să se gândească. Răspunse automat:

— Da...

— Eşti francez?

— Numai prin naştere, căci sunt crescut în America.

— De cât timp locuieşti în Vest?

— De ce mă întrebi?

Roulin deveni neliniştit. Privirea lui Old Firehand era atât de pătrunzătoare, încât francezul simţea apropiindu-se un pericol.

— Am destule motive. Aşadar, de cât timp te găseşti în Vest?

— De mai mulţi ani.

— Cunoşti pe un om care se numeşte Walker?

Roulin deveni palid şi negă.

— Dar pe domnul acesta îl cunoşti? întrebă Old Firehand, arătând spre Wilkins.

— Bănuiesc că este tatăl „Porumbiţei”.
— Exact, dar nu-i cunoşti numele?
— Nu.
— Se numeşte Wilkins şi a venit aici de la Wilkinsfield.
Roulin înghiţi în sec şi-şi dădu toată silinţa să spună ceva, reuşind în sfârşit să bâiguie:
— Nu-l cunosc.
— Ei bine, în cazul acesta o să te ajut niţeluş. Nu cumva se mai găsesc încă la dumneata documentele lui Arthur Wilkins?
Paloarea lui Roulin deveni cadaverică, dându-şi totuşi silinţa să-şi recapete calmul.
— Nu te înţeleg deloc şi nici nu ştiu ce vrei dumneata.
— Poate că mă vei înţelege când te voi întreba ce s-a întâmplat cu administratorul Martin Adler din Wilkinsfield...
— Habar nu am de chestiunea aceasta.
— Ei bine, poate o să vină timpul când voi reuşi să-ţi reîmprospătez memoria. Deocamdată însă, avem altceva de discutat.
Adresându-se apoi căpeteniei marikopaşilor, îl întrebă:
— De ce a cerut „Săgeata de fier” această întrevedere?
— Pentru a cere corpurile celor ucişi de voi.
— Le va primi, după ce vitejii apaşi le vor fi luat scalpurile.
— Căpetenia albă nu vorbeşte ca un mijlocitor de pace. Oare el nu ştie că omul roşu căruia i s-a luat scalpul, nu mai poate ajunge în câmpiile veşniciei? Dacă voi o să scalpaţi morţii noştri, atunci o să vă scalpăm şi noi pe voi.
— N-aveţi decât. Dacă nu mai ai nimic să ne spui, atunci nu te mai obosi degeaba. Noi am terminat.
— Mai am ceva. Tu mi-ai răpit cei doi fii şi ai spus acestui sol al meu că ai avea de gând să-i omori. Este adevărat?
— Da.
— Dar ce ţi-au făcut ei ţie de vrei să-i omori?
— Ce ţi-au făcut ţie locuitorii acestei case, de i-ai atacat?
— Sunt duşmanii mei, deoarece sunt prietenii apaşilor.
— Şi eu trebuie să-i socotesc pe fiii tăi ca duşmani ai mei, pe care o să-i omor.
— Te încarci cu o mare vină, căci noi vom ucide cel puţin atâţia apaşi câţi oameni de-ai noştri aţi omorî voi, ceea ce face mai mult de patru ori zece.

— Apaşii sunt viteji şi vor şti să se apere.
Singura slăbiciune a căpeteniei părea a fi dragostea părintească; văzând dârzenia lui Old Firehand, recurse la ultimul mijloc care-i mai rămânea.
— Sunt dispus să-ţi plătesc o răscumpărare. Vei primi toţi caii războinicilor mei, care au fost omorâţi azi-noapte.
— Nu sunt geambaş de cai. Există numai un singur preţ, în schimbul căruia aş fi dispus să-ţi restitui fiii.
— Spune-l.
— Să-mi dai în schimbul lor o altă persoană.
— Pe cine vrei?
— Pe omul acesta alb de lângă tine, pe nume Roulin.
Francezul sări în picioare speriat, dar marikopaşul îl linişti imediat:
— Nu te teme, căci te găseşti sub protecţia mea şi nu pot să te sacrific.
— Aşadar, nu primeşti? zise Old Firehand.
— Nu! Prefer să las ca fiii mei să fie ucişi, decât să se spună despre „Săgeata de fier” că şi-a sacrificat un prieten pentru a-şi salva copiii.
— Dar acela pe care îl numeşti prietenul tău este un nemernic.
— Oh, strigă Roulin.
Marikopaşul îi aruncă o privire liniştitoare şi zise:
— Poate că după legile voastre a comis fapte rele, dar după ale noastre sunt protectorul lui şi trebuie să îmi respect cuvântul dat.
— În cazul acesta, fiii tăi vor trebui să moară.
Un zâmbet de încăpăţânare trecu peste faţa marikopaşului atunci când răspunse:
— Nu chiar aşa de repede. O să te gândeşti mult înainte de a-i omori. O să-ţi dovedesc asta.
— Sunt foarte curios să văd această dovadă.
— Voi vorbi cu tine prin fapte şi nu prin cuvinte.
— Pfui, ne faci să râdem.
— Am venit ca prieteni la voi.
— Old Firehand nu este un copil care să nu ştie ce face. Am fost ieri la voi în pădurea cu frunze mari şi am stat chiar în copacul sub care ai vorbit tu cu „Omul de argint”. În felul

acesta am aflat tot ceea ce nu vrei să ne spui.

— Uff, uff!

— Pentru aceasta am luat prizonieri pe cele două „Degete”. Dacă aţi fi trimis un sol, care să ne anunţe în mod cavaleresc atacul, atunci nu ar fi căzut nici unul dintre ai voştri, iar acum am sta împreună pentru a fuma pipa păcii. Dar voi aţi vrut altfel.

— Daţi-ne înapoi pe cele două „Degete” şi atunci războinicii marikopaşi vor pleca şi nu vor mai urmări „Porumbiţa pădurii seculare”.

— Cred că nu eşti tu acela care are de pus condiţii, ci noi. Iar noi ţi-am comunicat condiţiile.

— Atunci vom elibera prizonierii cu forţa.

— Cum vrei tu să încerci acest lucru?

— Marikopaşii vor ataca clădirea.

— Priveşte la ferestrele şi acoperişul clădirii. Nu observi câte puşti sunt îndreptate asupra voastră? Câţi războinici sunteţi voi? Pieirea voastră este sigură. Dar acum am terminat; afară de aceasta, ai spus că o să vorbeşti cu noi prin fapte şi nu prin cuvinte. Suntem curioşi să vedem faptele tale.

Zicând aceasta, Old Firehand se sculă şi păşi încet, plin de demnitate, spre clădirea misiunii. Winnetou şi Wilkins îl urmară fără a spune un cuvânt şi fără a mai arunca o singură privire marikopaşilor care, desigur, nu se aşteptaseră la această bruscă întrerupere a tratativelor.

— Master Firehand, zise Wilkins, când ajunseră la poartă, m-am mirat de întrebările pe care le-ai pus lui Roulin. Se pare că vrei să faci o legătură între el şi nepotul meu. Cum ţi-a venit această idee?

— Ai dreptate, a fost o inspiraţie care mi-a venit pe neaşteptate. Ai observat cum s-a speriat Roulin la auzul numelui dumitale şi, mai mult, la cel al nepotului dumitale?

— Desigur.

— Ideea aceasta mi-a venit în modul următor: Walker, care susţine că ar fi cumpărat plantaţia de la nepotul dumitale, ştia despre atacul intenţionat de marikopaşi. De unde putea să ştie el acest lucru? Sau de la indieni, sau de la Roulin. Ceea ce înseamnă că ei se cunosc. Aflând apoi de la dumneata

despre uluitoarea asemănare dintre „Omul de argint” şi nepotul dumitale, aveam o a doua verigă în lanţul presupunerilor mele. Nu este oare posibil ca Roulin să-l fi îndepărtat pe nepotul dumitale şi să fi pus apoi mâna pe actele lui personale? Având în vedere marea asemănare cu el, nu i-ar fi fost prea greu să se dea drept Arthur Wilkins.

— Zău, pe legea mea, dumneata eşti de părere că Roulin s-a substituit lui Arthur şi că a vândut plantaţia lui Wilkins în numele lui?

— Întocmai, asta e părerea mea.

— Master, presupunerea este destul de îndrăzneaţă.

— Din acest punct de vedere ai dreptate. Adineauri, intenţia mea era să-l sondez, doar. Rezultatul a fost însă peste aşteptări. Văzând că numai la auzul numelui Walker a tresărit, iar la auzul numelui dumitale s-a zăpăcit complet, convingerea mea a fost formată. Crede-mă, master Wilkins, firele care duc la nepotul dumitale converg spre Roulin. De aceasta sunt absolut sigur.

— Să dea Dumnezeu să fie adevărat. În cazul acesta, trebuie să punem mâna pe Roulin.

— Vom face acest lucru.

— Dar căpetenia nu vrea să ni-l predea.

— Vom încerca altfel, căci Roulin trebuie neapărat să încapă în mâinile noastre.

— Ce crezi că va face acum căpetenia marikopaşilor?

— Părerea mea este că nu avem de aşteptat prea mult până la reînceperea ostilităţilor.

De data aceasta, însă, Old Firehand se înşela. Timpul până la prânz trecu fără ca indienii, care se instalaseră pe malul lacului, să se fi mişcat. După cât se părea, nu voiau să întreprindă nimic înainte de căderea întunericului, în felul acesta, trecu şi prima jumătate a după-amiezii. Old Firehand, care privea din când în când prin binoclu, observă o oarecare mişcare în rândul marikopaşilor, după care câţiva călăreţi se îndepărtară prin valea pe unde veniseră.

Trecuse cam o oră de la această întâmplare inexplicabilă, când se apropie de misiune un indian, care ţinea în mână o bucată de piele albă, aşadar un nou parlamentar. Acesta se apropie până la intrarea în clădire. I se deschise poarta, iar

Sam Hawkens, care de la miezul nopţii şi până acum nu părăsise postul decât pentru câteva clipe, îl aşteptă sub bolta porţii, întrebându-l:

— Ce doreşti, piele roşie?

— Du-mă la Inshava nonton.

— Dar ce vrei de la el?

— Acest lucru, „Securea ascuţită” îl va spune numai omului pe care voi îl numiţi Old Firehand, căci la el am fost trimis şi nu la tine.

— Dacă nu vrei să spui, atunci şterge-o de aici, căci căpetenia ta ne-a asigurat destul de lămurit că nu mai vrea să stea de vorbă cu noi prin cuvinte. Aşa că ia-o din loc! De altfel, te iuţesc eu, dacă nu mă înşel.

Indianul încreţi fruntea supărat şi se putea observa că încerca să se stăpânească, fiindcă era trimis de şeful său, astfel încât datoria lui era să-şi îndeplinească misiunea primită.

— Toate feţele palide sunt atât de ciudate ca tine?

— Tinere, să nu devii obraznic.

— Răspunde-mi dacă mă vei conduce sau nu la Inshava nonton?

— Nu!

Ochii indianului scânteiară plini de mânie atunci când zise:

— Bine, „Securea ascuţită” va pleca, dar faţa palidă să se ferească să mai apară în faţa ochilor mei, căci atunci o să-i iau scalpul.

Un zâmbet dureros trecu peste faţa bărboasă a lui Sam.

— Drace! Scalpul meu îl vrei, piele roşie? Uite-l, poţi să-l iei!

Îşi scoase de pe cap, cu mâna stângă pălăria boţită, iar cu dreapta peruca... Ochii indianului se deschiseră mari, iar privirea i se plimbă îngrozită de la perucă la craniul fără păr, roşu ca sângele, al vânătorului, apoi din nou la perucă. De când trăia nu văzuse o perucă! Un alb să se scalpeze singur şi să-şi ofere propriul său scalp era cea mai inexplicabilă vrăjitorie pe care o pomenise...

— Ei, ce te holbezi? Ai vrut scalpul meu, ia-l! îl dojeni Sam Hawkens, văzând că nu-şi mai revine din uimire.

— Uff!

Era singurul cuvânt pe care-l scosese indianul, apoi făcu o

săritură spre poartă şi fugi în salturi mari către ai săi.

Pe urmele fugarului răsună puternicul „hi-hi-hi” al vânătorului, căruia i se asociară şi ceilalţi, deşi nu toţi ştiau despre aventura care-l costase pe vânător pielea capului său. Văzând privirile mirate ale pădurarului Rothe şi ale fiului acestuia, Sam se destăinui:

— Mi-am purtat din copilărie cu cinste părul, până ce tăbărâră asupra mea una sau două duzini de pawnei, care mi l-au smuls de pe cap cu piele cu tot. A fost pentru mine o senzaţie blestemat de neplăcută, dar am suportat-o cu bine. După aceea am mers la Tekana şi mi-am cumpărat un scalp nou, dacă nu mă înşel; se numeşte perucă şi m-a costat trei legături groase de piei de castor. În schimb, am luat şi eu blana la multe piei roşii, hi-hi-hi!

Old Firehand observase de pe acoperiş venirea indianului, dar până să ajungă la poartă, pentru a-l întreba ce doreşte, Sam începuse discuţia. Aşa că acum ceru să i se istorisească cele petrecute, după care îi reproşa lui Sam:

— Nu ar fi trebuit să-l iei la goană.

— Pentru ce? Dacă doreşte ceva de la noi, atunci va reveni, sau vor trimite pe altul în locul lui; dacă însă avea de gând să pună iarăşi condiţii, atunci e mai bine că l-am pus pe goană, dacă nu mă înşel.

Se adeveri că avea dreptate, căci după o jumătate de oră văzură venind alt marikopaş care se opri la o distanţă respectabilă de poartă şi anunţă prin semne că ar avea ceva de comunicat.

— Ce părere ai, master Firehand? Să ies la el? întrebă Sam.

— Lasă, spuse vânătorul. Mă tem că o va lua la fugă numai când te va vedea... Desigur că cel de dinaintea lui şi-a povestit păţania şi poţi fi sigur că, începând de azi, toţi marikopaşii vor avea cel mai mare respect pentru dumneata.

— Aşa îi sfătuiesc şi eu, dacă nu mă înşel. Atunci, du-te dumneata singur.

— Deschide poarta!

Parlamentarul aducea ştirea că „Săgeata de fier” ar fi dispus să dea curs cererii lui Old Firehand şi că doreşte o a doua întrevedere. Vânătorul acceptă, dar ceru însă ca ea să aibă loc în clădire. Totodată, dădu asigurări căpeteniei că se

va putea întoarce liber la ai săi. Nu primi însă nici un răspuns referitor la motivele acestei schimbări în atitudinea căpeteniei, căci solul răspunse că nu este autorizat să vorbească despre asta.

După scurt timp, căpetenia sosi în faţa porţii, însoţit de un singur indian. De data aceasta renunţase la orice fast, lipsindu-se de ornamentaţia sa de război. Sam Hawkens îl primi şi-l conduse împreună cu însoţitorul său într-o cameră de la parter. Cu această ocazie trecură pe lângă un grup de albi, între care se găsea şi Herman de Adlerhorst. Imediat ce căpetenia îl văzu, se opri mirat în faţa lui. Dar numai pentru o clipă. După aceea dădu din cap, ca şi când s-ar fi mirat foarte mult, urmând călăuza prin coridorul clădirii.

La consfătuire mai participară, în afară de Winnetou si Old Firehand, „Mână tare” şi Wilkins. Căpetenia marikopaşilor se purtă cu totul altfel decât la prima întâlnire: Nu mai era de părere că demnitatea i-ar reclama să păstreze mult timp tăcere, ci se adresă imediat lui Old Firehand:

— Inshava nonton este rugat să-mi spună dacă condiţiile pentru răscumpărarea fiilor mei sunt aceleaşi?

— Da, aceleaşi. Predă-ne pe „Omul de argint” şi vei primi în schimb cele două „Degete”.

— Dorinţa lui Inshava nonton va fi satisfăcută. „Săgeata de fier” este dispus să primească această condiţie.

— Atunci adu-l pe Sonataka.

Căpetenia nu se mişcă de la locul său, ci răspunse liniştit:

— Nu pot să vi-l predau astăzi pe omul acesta.

— De ce?

— Fiindcă a fugit.

La auzul acestei veşti, Old Firehand nu-şi trăda supărarea decât printr-o mică tresărire a feţei, altfel destul de liniştită. Winnetou rămase şi el foarte liniştit. Numai „Mână tare” nu se putu stăpâni şi strigă:

— „Săgeata de fier” vrea oare să-şi bată joc de noi? Sau poate ne crede nişte copii, care nu au învăţat încă tâlcul vorbelor? Noi să-ţi redăm fiii, iar tu să ne oferi în schimb o făgăduială pe care să nu o poţi îndeplini?

— Căpetenia marikopaşilor o va îndeplini. El va goni atâta timp pe urmele „Omului de argint”, până ce-o să-l aducă

înapoi la „Apa albastră”. Abia după aceea îşi va cere fiii de la apaşi. Până atunci, ei vor rămâne aici drept ostatici.

— Dar de ce a fugit Sonataka? se interesă Old Firehand.

Căpetenia ridică din umeri.

— Omul acesta este ca roua. Atunci când apare soarele păcii, el se evaporă. Din cauză că cele două „Degete” au fost luaţi prizonieri, zicea că expediţia noastră a dat greş şi credea că ne vom răzbuna pe el; era iniţiatorul ei. A plecat pe furiş.

— Aceasta a fost deci cauza neliniştii care s-a produs în tabăra marikopaşilor. Dar vreau un răspuns mai clar: Sonataka nu se mai găseşte sub scutul tău?

— Nu. Omul acesta a fugit, nu mai e tovarăşul meu, nu va mai fi niciodată!

— Hm!...

Old Firehand privi cu atenţie la căpetenie. După aceea aruncă lui Winnetou o privire întrebătoare, la care apaşul răspunse printr-o mişcare a capului, apoi se ridică şi ieşi din cameră.

Când se înapoie, aduse cele două „Degete”. Tinerii nu mai erau legaţi şi aveau asupra lor toate armele.

— Căpetenia marikopaşilor nu va mai trebui să aştepte eliberarea fiilor săi, zise Winnetou. Noi avem încredere în cuvintele sale şi o să-l ajutăm să-l prindă pe „Omul de argint”.

„Săgeata de fier” fu mişcat de cuvintele lui Winnetou şi de apariţia fiilor săi. Ce-i drept, era prea indian pentru a-şi exprima sentimentele, astfel că rămase liniştit, făcând semn celor doi tineri să se aşeze în spatele său. Dar în ochi avea luciri care nu puteau fi ascunse, iar vocea îi tremura când întrebă:

— Aşadar, redaţi libertatea celor două „Degete”?

— Ei pot pleca dacă vor.

Atunci „Săgeata de fier” privi tăcut în jos. Nimeni nu-l întrerupse în gândurile sale. În sfârşit, ridică privirea, îndreptând-o de la Winnetou la Old Firehand, după care zise răguşit:

— Cele ce se povestesc despre Winnetou şi Inshava nonton sunt adevărate!

— Ar vrea „Săgeata de fier” să devină prietenul lor?

— Desigur.

— Ce te împiedică să devii?

Căpetenia privi încruntat la „Mână tare” şi răspunse:

— Gloanţele apaşilor chiricahuani au ucis în ultima noapte mulţi războinici de-ai mei, iar Winnetou şi toţi ceilalţi au ajutat la aceasta. Ei sunt deci prietenii lor şi nu pot deveni şi ai mei. Vom fuma pipa păcii cu ei numai atunci când îmi vor da tot atâţia războinici câţi au fost ucişi.

— Fireşte că acest lucru nu putem să-l facem, dar o să-ţi dau în schimbul războinicilor tăi roşii, câţiva albi, zise Old Firehand.

Marikopaşul privi mirat la vânător, căci oferta îl făcu să-şi piardă pentru a doua oară stăpânirea de sine. Aşa ceva nu i se întâmplase niciodată în viaţa lui bogată în lupte. Afară de aceasta, un prizonier alb valorează pentru indieni mai mult decât zece roşii.

— Urechea mea este foarte ageră, răspunse el după o scurtă pauză, dar cred că de data aceasta am auzit greşit.

— Ai auzit bine, căci avem jos în beci mai mulţi prizonieri albi, pe care sunt dispus să ţi-i dau în locul apaşilor pe care-i ceri.

— Câţi sunt?

Vânătorul spuse numărul.

— Pe toţi aceştia vrei să mi-i dai ca să-i pot scalpa? strigă indianul mirat.

— Nu, asta nu trebuie s-o faci. Poţi să-i duci cu tine în satul tău, ca să te servească şi să execute ordinele tale. Dacă nu o să-ţi fie credincioşi şi o să comită vreo fărădelege, atunci vei putea face cu ei ce vei dori.

— Albii aceştia nu sunt de-ai tăi?

— Nu. Sunt nişte hoţi şi ucigaşi. Dacă nu ar fi fost ei, nici expediţia ta nu ar fi dat greş.

— Vrei să-mi explici mai amănunţit?

— Ei sunt vinovaţi că am aflat despre sosirea voastră. Unul dintre ei le-a spus celorlalţi că vei veni la „Apa albastră”. De la ei am aflat apoi şi noi.

Ochii marikopaşului scânteiară de înverşunare.

— Şi pe aceştia vrei să mi-i dai mie?

— Pe toţi, numai pe unul îl păstrez pentru mine.

— Sunt gata să fumez cu voi pipa păcii!

După puţin timp, cele două căpetenii stăteau împreună cu Old Firehand, cu „Trifoiul” şi Wilkins în jurul unui foc şi aranjară baza unei păci durabile între apaşi şi marikopaşi. Pacea a fost încheiată după un lung discurs al „Săgeţii de fier” şi consfinţită prin fumarea calumetului.

În cursul discuţiilor s-a amintit de câteva ori numele lui Roulin. Old Firehand îl întrebă pe marikopaş cum se face că omul acesta i-a devenit prieten.

— Este singura faţă palidă în apropierea noastră. Marikopaşii cumpără de la el, în Valea morţii, puşti, pulbere, gloanţe, cuţite şi toate celelalte obiecte necesare. Din cauza aceasta îl cunoaştem. Ai vreun motiv de a te răzbuna pe el?

— Da.

— Atunci păzeşte-te, căci este viclean şi crud. Am cunoscut mai mulţi bărbaţi, care de asemenea aveau de aranjat cu el o socoteală. Aceştia, ce-i drept, au ajuns în „Valea morţii'', dar nu au mai plecat niciodată de acolo.

— Le-ai auzit, poate, numele?

— Le-am auzit, dar numele unei feţe palide este pentru urechea omului roşu ceea ce nisipul este pentru gură, căci îi produce usturime la limbă. Am văzut pe doi dintre ei. Mai întâi a venit unul care era tânăr. Când acesta va îmbătrâni, va avea faţa prietenului tău căruia îi aparţine această casă.

La cuvintele acestea, Wilkins, care stătea lângă Old Firehand, deveni palid ca un cadavru.

Old Firehand era cât pe-aici să sară în sus, se răzgândi însă la timp, deoarece unui vânător de talia lui nu-i era permis să-şi trădeze emoţia.

— Dar cel de-al doilea?

— Acela semăna cu tânăra faţă palidă pe lângă care am trecut adineauri.

Asta era într-adevăr curios, căci faţa palidă în cauză nu putea fi decât Herman, la vederea căruia „Săgeata de fier” tresărise!...

— Unde i-ai întâlnit pe cei doi bărbaţi?

— „Omul de argint” i-a adus ca oaspeţi în tabăra marikopaşilor.

— Când?

— A trecut o iarnă şi o vară de când ochii mei l-au văzut pe

cel dintâi.

— Dar pe cel de-al doilea?

— Câteva luni mai târziu.

Toate acestea aveau un înţeles, căci de la aventura la plantaţie trecuse aproape un an.

Dacă bănuiala lui Old Firehand se confirma, dacă Roulin se dăduse într-adevăr drept Arthur Wilkins, atunci înşelăciunea trebuia să se fi petrecut cam în timpul acela, deoarece actele pe care le prezentase Walker purtau data de atunci. Mai mult nu se putuse afla de la căpetenie, însă atât pentru Wilkins, cât şi pentru Old Firehand — care era ferm decis să ducă la bun sfârşit problema protejatului său — erau suficiente şi acestea.

O altă urmare a tratativelor de pace a fost faptul că „Mână tare” trebuia să renunţe la scalpurile marikopaşilor ucişi. Este drept că, la început, nu era dispus să accepte această condiţie, dar Winnetou reuşi să-l convingă. Apaşii nu aveau nici cea mai mică pierdere şi, afară de asta, alianţa cu marikopaşii le aducea mari avantaje. În felul acesta, „Mână tare” se văzu nevoit să cedeze. Aranjamentele acestea şi vestea împăcării fură primite în tabăra marikopaşilor cu mare bucurie, iar la serbarea păcii se adaugă un mare ospăţ, care dură toată noaptea.

Între timp, în clădirea misiunii avură loc consfătuiri importante. Acum când Wilkins ştia unde duceau urmele celor doi dispăruţi, ale nepotului său Arthur şi ale administratorului său Adler, nimic nu-l mai putea reţine la „Apa albastră”. Dorinţa lui era să pună mâna cât mai repede pe Roulin. Planul lui Old Firehand era făcut, iar „Trifoiul” declară că i se asociază, mai ales că spera să se întâlnească cu această ocazie cu Walker-Hopkins, ucigaşul „mătuşicăi” Droll.

Noaptea trecu în discuţii aprinse. Dimineaţa fură predaţi marikopaşilor tâlharii promişi. Chiar şi aceşti ucigaşi şi criminali fără de pereche fură cuprinşi de spaimă când aflară ce soartă li se hotărâse. Ei se dedară la înjurături sălbatice, apoi la rugăminţi şi văicăreli mizerabile, dar fără nici un rezultat. Marikopaşii plecară cu ei. De atunci nu s-a mai auzit nimic de banda lui „Jack cel sângeros”.

Către amiază se înapoiară marikopaşii trimişi în urmărirea

lui Roulin. Ei raportară că „Omul de argint” intrase în Fort Grant.

Începură pregătirile de plecare. Se hotărî ca fata să fie dusă la Deming, de unde urma să ia diligenţa poştei până la Granite Station, pentru ca acolo să-i aştepte pe ceilalţi, sub protecţia, tatălui ei.

Dintre prizonieri rămase numai unul: Newton-Florin, dervişul de odinioară, pe care Old Firehand îl oprise pentru sine. Acesta urma să fie păzit de pădurarul Rothe, care rămânea cu ai săi până la înapoierea lui Wilkins. În clădire mai rămâneau şi apaşii însărcinaţi cu paza.

Porniră chiar în zorii zilei. Lacul Tulisch-to, pe malurile căruia se petrecuseră în ultimul timp atâtea evenimente, rămase iar liniştit şi singuratic.

După-amiază, însă, liniştea fu întreruptă. Prin trecătoarea care dădea în vale, se apropiau dinspre nord, la trap, trei călăreţi. Unul era acel Leflor, care cu aproape un an în urmă îl scosese pe bătrânul Wilkins de pe plantaţia de la Van Buren, ceilalţi doi erau călăuzele sale. Una dintre călăuze zise, arătând spre lac:

— Aceasta este „Apa albastră”, sir. Sunteţi grăbit?

— De ce întrebi?

— Deoarece îmi face impresia că o să vină ploaia; în acest caz ar fi de preferat să petrecem noaptea într-o cameră, decât sub cerul liber.

— Dar există pe aici vreo aşezare omenească?

— O fostă misiune de călugări.

— Călugări? Aşa ceva nu este pe gustul meu.

— Călugării s-au dus de multă vreme la cele eterne. Ceea ce veţi găsi aici, nu arată deloc a călugăr, nici măcar a călugăriţă.

— Doar nu cumva o miss?

— Exact şi încă ce miss!

— Cine e, cum se numeşte?

— Fata este numită aici „Porumbiţa din pădurea seculară” şi locuieşte împreună cu tatăl ei, sub protecţia apaşilor.

— E bogată?

— Se spune că are îngropate, în jurul lacului, multe comori.

— Cât mai este până la misiune?

— Imediat ce trecem de stânca aceea, vom vedea clădirea.

— Dar ne vor primi?

— De ce nu? În regiunile acestea, oamenii sunt bucuroşi să zărească un alb.

— Să încercăm, atunci.

Se părea că în împrejurimi nu se mai afla nici un om şi chiar la poarta misiunii fu nevoie să bată de mai multe ori până să se deschidă ferestruica.

— Cine sunteţi? se arătă în cadrul ei capul bătrânei îngrijitoare.

— Călători. Venim de la Jsleta şi mergem în jos spre Prescott.

— Şi ce doriţi?

— Rugăm să fim găzduiţi peste noapte.

— Dormiţi sub copaci!

— Ne e frică de ploaie.

— Trebuie să întreb dacă veţi fi primiţi.

Bătrâna închise ferestruica.

— Ei, râse yancheul, nu cumva aceasta a fost „Porumbiţa”! De care vorbeai?

— Nu vă bateţi joc. Pe cât de urâtă este bătrâna, pe atât de frumoasă este „Porumbiţa”.

— Numai să fie şi ceva mai primitoare decât bufniţa asta.

— Nici o grijă. Vom fi primiţi în mod sigur.

După scurt timp, bătrâna deschise poarta, zicând:

— Intraţi în curte.

Călătorii se supuseră invitaţiei. În curte se găsea un indian călare. Se părea că nici nu i-a văzut, dar pe ascuns îi cercetă foarte atent cu privirile sale agere. După ce descălecară, le ieşi înainte un om. Era pădurarul Rothe, care le ură bun-venit într-o engleză stricată.

— Vreţi să rămâneţi peste noapte aici, oameni buni? Bine, nu vreau să refuz nici un gentleman, fără motive serioase. Am spus gentleman — cum staţi cu calitatea aceasta?

Leflor râse şi răspunse:

— Te izbeşte exteriorul nostru? Master, te rog să ai în vedere că o călătorie prin această sălbăticie...

— Nu, nu, ripostă pădurarul. Este de datoria mea să întreb, căci nu sunt eu stăpânul aici.

— Dar cine?

— Casa aparţine lui master Wilkins.

— Wilkins?

— Îţi este cunoscut acest nume?

— Am auzit despre un Wilkins... dincolo, în Arkansas, zise yankeul cu prevedere.

De altfel, era pregătit s-o ia la fugă. Din motive lesne de înţeles, se ferea de o întâlnire cu Wilkins, deşi, pe de altă pante, îl căutase atâta timp.

— Exact, exact, zise pădurarul, care nu bănuia pe cine are în faţă. Chiar de acolo este originar master Wilkins al nostru.

Leflor era cât p-aci să scoată o înjurătură. Enervarea sa trecu şi asupra calului, care începu să se agite.

— Nu aş vrea să deranjez gazda, zise Leflor anevoie, căutând un motiv ca să se retragă.

Rothe râse, zicând:

— Dar master Wilkins nici nu este acasă, astfel că nu îl deranjezi deloc. În locul lui, îţi urez eu bun-sosit, atât dumitale, cât şi însoţitorilor dumitale. Descălecă şi vino sus. Însoţitorii dumitale să se adreseze indianului de colo şi va avea el grijă de ei.

Leflor, care se speriase la început era acum foarte mulţumit, căci găsise locul unde se adăpostea cel pe care-l căutase atâta timp şi era acum decis să obţină avantaje cât mai mari din această descoperire. Important era să nu-şi trădeze numele şi să stabilească dacă nu se găsea vreo persoană care să cunoască cele întâmplate între el şi Wilkins.

Dădu deci călăuzelor sale instrucţiuni cum să se comporte, zicându-le în şoaptă:

— Aş vrea să fiu precaut, să nu se ştie cine sunt, căci nu prea am încredere în oamenii aceştia, aşa că să vă ţineţi gura.

După aceasta îl urmă pe pădurar în cameră, unde se găseau doamna Rothe cu fiul şi sora ei.

— Vă aduc un oaspete, zise pădurarul.

— Litton, se prezentă yankeul. Phill Litton.

— Mă numesc Rothe. Am fost pădurar în Germania. Iată pe soţia şi fiul meu, iar dânsa este cumnata mea. Ceilalţi locatari ai casei sunt plecaţi. Păcat, căci altfel ai fi găsit o societate

foarte selectă. Afară de stăpânul casei şi fiica lui, se mai găseau aici renumitul „Trifoi”, vânătorii Sam Hawkens, Will Parker şi Dick Stone, precum şi alţi câţiva.

Lui Leflor îi trecu un fior prin toate mădularele. „Ce revedere ar fi putut deveni asta!” îşi spuse el. Îşi dădea însă toată silinţa să-şi ascundă gândurile.

— Am auzit despre aceşti bărbaţi. Păcat că nu sunt aici, într-adevăr păcat! Dar încotro au plecat? întrebă el după ce îşi recapătă calmul.

— Asta nu este chiar atât de simplu de spus, zise Rothe. S-au petrecut aici lucruri curioase. O să ţi le povestesc, în măsura în care sunt şi eu la curent cu ele. În timpul acesta, femeile o să pregătească ceva de mâncare.

În felul acesta, Leflor află de la pădurar tot ce dorea să ştie, căpătând şi o descriere completă a ultimelor evenimente. În sfârşit, Rothe, nu neglija să-i comunice şi intenţiile prietenilor săi în privinţa acţiunilor lor viitoare.

— Tânăra domnişoară a plecat sub protecţia tatălui ei, cu diligenţa poştei, la Granite Station, povesti el mai departe. Acolo urmează să aştepte sosirea celorlalţi, care au luat-o pe urmele acestui domn Roulin. Toate acestea le-am auzit numai din întâmplare, astfel încât nu ştiu nimic mai mult. Un lucru este însă sigur şi anume că-l caută pe un tânăr Wilkins şi pe un oarecare Adler.

În timpul mesei, musafirul observă că femeia pregăti o porţie de mâncare în altă farfurie, pe care o duse afară.

— Pentru însoţitorii mei? întrebă el.

— Nu.

— A, mai sunt şi alţi musafiri?

Rothe avu un moment de ezitare, dar i se păru nedemn pentru o gazdă binevoitoare.

— Vreau să-ţi acord toată încrederea şi o să-ţi spun adevărul. Mâncarea aceasta este destinată unui prizonier.

— Un prizonier? Probabil un indian?

— Nu, un alb. Individul acesta a vrut să comită o spargere aici şi a fost prins împreună cu ceilalţi.

— Mi-ai povestit însă că toţi răufăcătorii aceia au fost predaţi marikopaşilor. Cum se face că acesta a rămas aici?

— Se pare că Old Firehand are cu el intenţii deosebite

Probabil, fiindcă este un sol de la un anumit Walker.

Leflor duse instinctiv mâna la buzunarul de la piept; acolo se găsea o scrisoare de la Walker, cu următorul conţinut:

„Porneşte imediat şi vino la mine, căci am să-ţi comunic lucruri foarte importante. Mă numesc acum Zenort şi locuiesc lângă Prescott, Arizona, în munţii Prieta. Oricine îţi poate arăta drumul spre locuinţa mea”.

Musafirul era atât de emoţionat, încât aproape că se înecă cu mâncarea. Ce coincidenţă ciudată! Ce noutăţi! Dar cine putea fi acest sol căzut prizonier? Leflor trebui să-şi consume toată energia pentru a-şi reveni. Întrebă apoi pe un ton de nevinovată curiozitate:

— Walker? Cine este acest om?

Rothe nu bănui nimic nici acum şi iarăşi povesti tot ce ştia. Leflor se lămuri imediat şi tot atât de repede luă hotărârea să-l elibereze pe prizonier şi să se întovărăşească eu el. Rothe îi veni din nou în ajutor, cu aceeaşi bunăvoinţă, arătându-i cheile de la beci, care atârnau pe un cui lângă şifonier, descriindu-i amănunţit şi celula în care se găsea prizonierul. Leflor era nerăbdător să ştie dacă va putea găsi ocazia favorabilă pentru a putea executa neobservat această operaţiune dificilă. În acest scop îşi manifestă oarecare îngrijorări în ceea ce priveşte siguranţa clădirii. Pădurarul îl linişti însă şi-i spuse că pe timpul nopţii veghează în curte doi indieni.

— Dar în casă nu păzeşte nimeni? mai întrebă Leflor.

— Aici nu este nevoie. Afară însă, în faţa porţii, mai stau de pază încă trei indieni. În interiorul casei, mă găsesc doar eu şi fiul meu, completă el plin de încredere.

Leflor avea toate motivele să binecuvânteze întâmplarea norocoasă. În clipa aceea se gândi chiar să ridice primul monument din lume închinat prostiei omeneşti. Puţin mai târziu pretextă că este obosit şi rugă să i se dea o cameră.

— O cameră? zise pădurarul râzând. Dumneata vorbeşti de parcă te-ai găsi într-un hotel. Aş putea să-ţi dau numai o cameră goală, astfel încât este mai bine să rămâi aici. Poţi dormi pe divanul acesta, ceea ce în orice caz constituie un lux

în Vestul Sălbatic.

— Dar nu aş vrea să vă deranjez.

— Cine vorbeşte despre deranj? Noi nu dormim aici, ci în două camere situate în fundul coridorului.

Familia pădurarului îi ură noapte bună şi plecă, astfel încât Leflor rămase singur. Acum ştia că nimeni nu mai putea să-l stingherească. Pădurarul îşi dăduse toată silinţa pentru a-i uşura cât mai mult lucrul.

Aproape de miezul nopţii, se porni o ploaie care acoperea orice zgomot. Leflor luă cheile din cui şi se furişă în beci. Nu avea de ce să se teamă de indienii din curte, căci aceştia nu puteau auzi nimic. În rest, nu dădu peste nici un fel de piedică şi găsi uşor celula în care se găsea prizonierul. Deschise uşa fără zgomot şi intră.

— Cine eşti dumneata? întrebă Newton-Florin când Leflor se apropie de el fără nici o vorbă şi-i desfăcu legăturile de la mâini şi picioare.

— Ieşi mai întâi afară de aici şi taci din gură. Haide, vino cu mine, căci vei fi liber.

Ajunseră fără nici un incident sus, în cameră.

— Te-a trimis Walker? întrebă Newton.

— Nu, te-am eliberat din proprie iniţiativă.

— Dar nici nu te cunosc.

— Nici eu pe dumneata. Cu toate acestea mă interesează foarte mult soarta dumitale. Am cunoscut înainte cu câtva timp pe acest Walker, despre care ai amintit şi am făcut o afacere bună cu el. Acum sunt în drum pentru a-i face din nou o vizită. Am venit din întâmplare pe aici şi am auzit că ai fost închis fiindcă eşti un trimis de-al lui Walker. De aceea m-am hotărât să te eliberez.

— Într-adevăr, m-ai scos aici dintr-o situaţie blestemată. O să-ţi fiu recunoscător pe viaţă. Dumneata pari a fi un om de condiţie bună, iar eu, deşi sunt sărac, totuşi te asigur că ajutorul meu nu este de dispreţuit.

— Cred cu plăcere şi-l accept.

— În orice caz, Walker trebuie prevenit de pericolul ce-l ameninţă din partea lui Old Firehand. Trebuie să plec pentru a aduce la îndeplinire acest lucru.

— Nu chiar atât de repede. Cum vrei să ajungi la Prescott?

— Drace, nu am cal!

— Iar eu nu pot să-ţi procur nici unul, cel puţin acum. Mai avem de mers peste Silver City, spre San Carlos şi Phoenix.

— Vrei să ajungi la Prescott?

— Desigur, am două călăuze.

— Pricepuţi oameni! Derbedeii ăştia te înşală cu cel puţin trei zile de drum. Sau poate într-adevăr nu cunosc drumul peste munţi. Dar când ai de gând să porneşti?

— Imediat după ivirea zorilor.

— Desigur că eu o s-o iau din loc mai curând. Dispariţia mea nu va fi observată decât către amiază. O pornesc deci în direcţia Silver City, iar dumneata vei veni ceva mai târziu. După două ore de drum vei ajunge la o prăpastie. Vei descăleca, iar călăuzele dumitale să-ţi urmeze exemplul. Eu voi sta ascuns şi voi folosi apoi momentul pentru a o lua din loc cu cei doi cai ai călăuzelor. Natural că dumneata vei încăleca imediat pe calul dumitale şi vei porni în urmărirea mea. După aceasta, cei doi gentilomi te vor aştepta; noi doi însă ne vom îndrepta spre Prescott, la Walker. Cum îţi place acest plan?

— Este excelent. Dar cum vrei să ieşi de aici?

— În nici un caz pe poartă.

— Desigur că nu, căci poarta este închisă, iar în curte stau de veghe doi indieni.

— Va trebui deci să ies pe fereastră şi să cobor.

— Bine. O să-ţi dau lasoul meu. Afară să fii cu cea mai mare atenţie, ca să nu fii prins, căci în faţa porţii stă alt indian.

— Poarta este după colţ. Odată ajuns afară, n-o să mă mai prindă atât de uşor. Aşadar, să legăm lasoul de piciorul mesei, ca să nu te oboseşti inutil. Aşa. Acum să deschidem fereastra.

Bill Newton coborî, Leflor trase lasoul înapoi şi închise fereastra.

A doua zi, Leflor părăsi locul acesta ospitalier, strângând mâna pădurarului şi mulţumindu-i pentru ospitalitate.

7. Señorita Miranda

Prescott este localitatea cea mai mare din Yavapai Country, statul nord-american Arizona. Datorită faptului că în apropiere s-au descoperit bogate zăcăminte de aur şi argint, oraşul a atras fel şi fel de oameni decăzuţi.

Nu departe de aici, urmând valea râului Hassayampa, se întindea un platou străjuit de o clădire care, după aspectul ei masiv, părea să fi servit cândva drept bastion împotriva indienilor. Intrarea avea o poartă mare şi solidă. Pe pereţii clădirii, viţa sălbatică se întindea până la acoperiş. La unul din colţuri, un stejar uriaş făcea impresia că se căzneşte să cuprindă cu enormele sale braţe întreaga clădire. În ton cu această faţadă mohorâtă, încăperile păreau a fi şi ele întunecoase. Doar o verandă, cu faţa spre curte, mai deschidea cumva atmosfera.

În această verandă stătea o tânără doamnă, care putea avea cel mult douăzeci şi patru de ani. Era îmbrăcată pe de-a-ntregul în alb. Tânăra era frumoasă, dar privind-o mai de aproape puteai descoperi în ochii ei, în colţurile buzelor puternic dezvoltate şi lăsate în jos o expresie aproape cinică, un aer dispreţuitor.

Aceasta era señorita Miranda, stăpâna casei. Era ocupată cu un lucru de mână, dar de fapt nu lucra nimic; ţinând ochii pe jumătate deschişi, făcea impresia că visează.

Intră o tânără negresă, care se opri la uşă, aşteptând. Miranda deschise ochii şi-i aruncă o privire rece.

— Ce vrei?

— Missis să fie bun cu Milly, răspunse negresa cu frică. Milly spart o farfurie. Uite cioburile.

Ţinuse până atunci mâinile la spate. Acum însă arăta trei bucăţi care mai rămăseseră din farfurie. Faţa Mirandei se înroşi:

— Dar ce treabă ai avut tu cu farfuria asta?

— Milly pus pâine pentru missis, farfuria căzut.

— N-ai putut fi atentă, creatură tâmpită? Unde ţi-au fost ochii şi mintea? Adu aici cioburile.

Negresa i le întinse, ezitând:

— Vai, missis, nu bate pe sărman Milly.

— Să nu te bat? Tu nu vezi că este una din farfuriile cele bune? O să te învăţ eu să fii altă dată mai atentă. Ia-ţi bucăţile!

Miranda le aruncă în faţa negresei, care scoase un strigăt de durere şi duse mâinile la ochi. Unul dintre cioburi îi făcuse o rană pe faţă, iar vârful altuia îi intrase în ochi.

— Ah, ochiul meu! ve vaită ea. Milly nu mai vede, Milly de acum este orb. Missis nu fost bun cu sărman Milly.

— Ce, nu am fost bună? Asta îndrăzneşti să-mi spui, creatură mizerabilă? Uite, atunci!

Zicând acestea, apucă gherghefул, care era întărit la colţuri cu tablă argintată şi o lovi peste faţă, astfel încât biată fată strigă din nou de durere.

Se deschise o uşă şi intră un tânăr negru, care văzând-o pe Milly plângând, se apropie de ea, întrebând:

— Ce s-a întâmplat cu bun Milly?

— Missis aruncat în ochi farfurie, Milly nu mai vede.

— Arată-mi!

Îi dădu la o parte mâinile şi-i examina rana, apoi, întorcându-se către Miranda, zise:

— Missis nu trebuit să lovească, poate că Milly rămâne orb. Chiar dacă spart farfuria, atunci plăteşte, dar nu trebuie bătut.

Aceasta era prea mult pentru señorita Miranda.

— Señor Zenort, señor Zenort! strigă ea.

De sus, dintr-o cameră, apăru în grabă cel strigat.

— Ce s-a întâmplat, Miranda?

— Te rog să mă aperi împotriva acestor bestii. Femeia aceasta mi-a spart toată vesela. Iar când am pedepsit-o, a venit acest negru obraznic, m-a tras la răspundere şi a îndrăznit chiar să mă ameninţe.

— Ce? Ameninţări?

— Nu señor, Zeus nu ameninţat, rugat numai, lămuri negrul.

— Mincinosule! strigă stăpâna. Nu m-ai ameninţat tu că te vei răzbuna dacă o voi mai pedepsi pe femeia aceasta?

— Nu, eu nu vorbit de răzbunare.

Cine privea faţa negrului, putea să-şi dea imediat seama de partea cui era dreptatea. Zenort, însă, nu-şi dădu această silinţă, ci strigă:

— Ameninţări? Asta mi-a mai lipsit aici. Îţi arăt eu, bestie neagră, cum se răspunde la ameninţări.

Zicând acestea, îl lovi pe negru cu pumnii în faţă până ce acesta căzu jos, iar sângele îi ţâşni pe gură şi pe nas. Negresa se aruncă peste el. Zeus însă o împinse la o parte, se sculă şi plecă afară fără a spune un cuvânt. Milly îl urmă. Ajunşi jos, în camera servitorilor, negrul strânse pumnii, zicându-i fetei, în limba lor:

— Acum, gata. Nu voi mai suporta această ocară. Mă voi răzbuna. Domnul a rămas sus la missis?

— Da, suspină fata.

— O să merg să iau banii. Toţi banii.

— Să nu te apuci să furi, Zeus!

— Nu, nu o să fur, ci o să restitui banii bietului om căruia îi aparţin!

Zeus intră în camera Mirandei. Aici, într-un mic birou, se aflau banii. Dar, spre marea lui decepţie, cheia de la sertar lipsea.

Încercând încet să se retragă, auzi din verandă, prin uşa întredeschisă, ceva ce-l pironi locului:

— El trebuia să moară!

„Despre cine o fi vorba?” se întrebă negrul. „Trebuie să ascult”. Se furişă ca o pisică în spatele uşii, astfel încât acum putea auzi orice cuvânt.

— Păcat de el, adăugă señorita Miranda, căci tânărul Wilkins era un bărbat foarte frumos.

— Frumos...! zise Zenort dispreţuitor. Probabil că pentru tine acesta este lucrul cel mai important la un bărbat.

— Desigur, ce altceva?

— La tine bogăţia nu trage în cumpănă?

— Ba da, dar asta nu mă împiedică să regret că a trebuit să moară.

— Atunci probabil că s-a purtat foarte drăguţ cu tine...

— Regret din nou! Deşi mi-am dat toată silinţa, era rece ca gheaţa. Cred că inima lui era dată. Dar să lăsăm astea; Arthur este mort de aproape un an.

În clipa aceea, clopoţelul de la poartă fu tras cu putere. Pentru negru era momentul să dispară, aşa că fugi la Milly.

— Ai banii?

— Nu, căci nu era cheia acolo.

— Slavă ţie, Doamne! Prin urmare, nu ai devenit încă hoţ?

— Nu, dar master şi missis sunt ucigaşi.

— Vai, ce vorbeşti?

— Au omorât pe bunul mister Arthur, care a dat un bacşiş atât de frumos lui Zeus.

— Nu cumva ai visat?

— Ah, Zeus nu visat; Zeus auzit. Zeus nu va rămâne la nişte stăpâni ucigaşi. Zeus va mai spiona.

În curte se auzi tropot de cai. Sosiră doi călăreţi — Leflor din Wilkinsfield şi Bill Newton, fostul derviş. La vederea acestora, Zenort scoase un strigăt de surpriză.

— Dumneata, master Leflor! strigă el din verandă. Bine ai venit!

Caii erau extenuaţi, iar celor doi călăreţi li se putea citi pe faţă oboseala. După ce luară măsuri să se dea apă şi hrană animalelor, urcară scările.

Leflor se grăbi să-i spună lui Zenort:

— Să mergem imediat într-o cameră unde să nu ne poată auzi nimeni.

— Ei, prietene, chestiunea pentru care te-am rugat să faci acest drum este, ce-i drept, importantă şi discretă, dar, nici atât de presantă.

— Mai sunt şi alte chestiuni care trebuie urgent discutate. Deci, te rog, o cameră, master Zenort.

— Atunci, haide!

Apăru şi Miranda care, la rugămintea lui Zenort, îi conduse pe oaspeţi în camera sa, unde cei doi se lăsară obosiţi pe scaune.

— Vi s-a întâmplat ceva neplăcut în ultimele zile? îi cercetă Leflor.

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu au ajuns încă aici, iar noi am sosit

la timp ca să te prevenim.

— Să mă preveniţi? Asta sună cam îngrijorător.

— Chiar şi este, căci venim direct de la „Apa albastră”.

— Aşadar, acolo te-ai întâlnit cu Bill Newton?

— Da, era prizonier şi am reuşit să-l eliberez.

— Prizonier? Cum s-a întâmplat asta, Bill?

Newton răspunse ridicând din umeri:

— Vinovat este numai „Jack cel sângeros”, căci lovitura lui a dat greş.

— Ce spui?

— Sunt cu toţii prizonieri şi desigur că nici unul nu mai trăieşte. Marikopaşii i-au omorât pe toţi.

— Dar sunt aliaţii noştri!

— Acum nu mai sunt, căci au încheiat pace cu apaşii.

— De necrezut.

— Ce urmează şi mai rău: dumneata să fii luat prin surprindere!

— De către cine?

— De Wilkins.

— Despre care Wilkins e vorba?

— Cel din Wilkinsfield.

— E mort. Nu cumva a reapărut?

— Desigur, căci el este tatăl acelei „Porumbiţe din pădurea seculară”.

— Mă înşală auzul? Dracu' să-l ia! Şi ăsta vrea să mă ia prin surprindere?

— Da, împreună cu Winnetou, căpetenia apaşilor, cu Old Firehand şi „Trifoiul”, Sam Hawkens, Dick Stone, Will Parker.

Zenort sări în picioare şi începu să se mişte agitat prin cameră. Faţa lui deveni palidă, aproape cadaverică. Şi Miranda părea a fi speriată.

— Toţi aceştia vin încoace, zise Leflor.

— Ce, ai înnebunit?

— Trebuie să ne aşteptăm că, în prostia lui şi Roulin se va îndrepta încoace.

— Cine ar fi crezut acest lucru? Chestiunea stătea pe roate şi acum, deodată, se prăbuşeşte totul. Ai putea să-mi dai ceva amănunte?

Leflor, pe care vorbăreţul pădurar îl pusese la curent cu

toate, povesti cele aflate. Zenort, care păşea gânditor prin cameră, se opri deodată, zicând:

— Lovitura poate fi îndreptată împotriva lor.

— Aş vrea să ştiu, cum?

— Abandonând deocamdată refugiul nostru inamicului, iar noi să pătrundem într-al lui. Prin aceasta vom deveni noi atacatorii, iar atacatorul este întotdeauna în avantaj.

— Ideea nu este rea. Vrei aşadar să mergem în vizuina adversarului, la „Apa albastră”?

— Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva. Nu ai spus dumneata că Almy Wilkins este în drum spre Granite Station?

— Da.

— Ei bine, vom merge şi noi într-acolo.

— Fantastic! strigă Leflor entuziasmat. Vrei să pui mâna pe fată?

— Da.

— Şi ce-o să faci cu ea?

— Nu ştiu încă, vom vedea mai târziu. Dar, oricum, vom fi stăpâni pe situaţie, dacă fata va fi în mâinile noastre.

— Asta-i sigur. Îţi mai aduci aminte, master Walker, că am cerut cândva mâna lui Almy? Aş avea prilejul să mă răzbun.

— Aşadar, vrei să mergi cu noi?

— În orice caz.

— Îmi convine să fim mai mulţi, dar mă tem că vei abandona planul acesta.

— De ce?

— Te-am rugat să vii încoace pentru a-ţi comunica ceva important, care nu o să-ţi prea placă.

— Ceva în legătură cu Wilkins şi Wilkinsfieldul?

— Da...

În acest moment, discuţia se întrerupse. De afară se auzi zgomot de copite. Walker ieşi la fereastră.

— E Alfonso, unul din oamenii mei. Dar iată că aduce cu el şi pe individul despre care tocmai vorbeam — Roulin...

Sună clopoţelul, după care se auzi deschizându-se poarta.

— Master Leflor, l-ai văzut vreodată pe señor Roulin? întrebă Zenort-Walker.

— Niciodată.

— Atunci, fii atent. O să te miri!

Peste câteva clipe intrară cei doi nou-sosiţi. Se întâmplă întocmai după cum spusese Walker. Leflor sări în sus îngrozit şi întinse mâinile ca pentru a se apăra.

— Drace, au înviat morţii? Arthur Wilkins, tu eşti?

— Nu am această onoare, zise Roulin, înclinându-se batjocoritor.

— Cum, nu? Doar trebuie să mă mai cunoşti.

— Señorul îmi este complet necunoscut.

— În cazul acesta, asemănarea e uimitoare.

— Tocmai această asemănare, râse Walker, te-a ajutat să obţii atât de ieftin Wilkinsfieldul.

— Cum aşa?

— Despre asta o să vorbim mai târziu. Acum să ne ocupăm de master Roulin.

Trăsăturile lui Walker se schimbară. Vocea îi sună dur, ca a unui superior care interoghează un subaltern.

— Spune-mi, master Roulin, ce înseamnă prostiile astea? Am auzit că ai mers cu marikopaşii la „Apa albastră”!

— Da. A fost o greşeală?

— Desigur.

— Dumneata ai comis aceeaşi greşeală că l-ai trimis acolo pe „Jack cel sângeros” cu oamenii lui. Suntem deci chit şi nu ai ce să-mi reproşezi.

— Acţiunea dumitale a dat greş.

— A dumitale la fel, aşa că suntem din nou chit. Dintre noi doi, nici unul nu are dreptul să-i facă morală celuilalt.

— Crezi? Atunci te înşeli foarte mult, prietene, căci eu sunt acela căruia trebuie să-i mulţumeşti.

— Foarte exact, iar dumneata ai să-mi mulţumeşti de asemenea. Din nou, chit. Dar mi se pare că eşti prost dispus. În cazul acesta voi pleca, căci nu sunt obişnuit să fiu tratat de sus. Rămâneţi cu bine!

Roulin îşi juca perfect rolul, astfel încât Walker fu nevoit să-şi schimbe atitudinea. Apucându-l de braţ, zise:

— Să pleci? Asta-mi mai lipseşte. Pe capul meu cad atâtea, încât nu este de mirare dacă-mi pierd câteodată buna dispoziţie. Dă-mi voie şă-ţi explic.

— Fie, dar cred că-mi este permis să deschid şi eu gura?

— De ce nu?

— Vreau să zic că nu ştiu dacă toţi cei de faţă pot auzi cele ce ne interesează.

— Toţi, răspunse Walker şi aruncă spre Bill Newton o privire care spunea multe, căci nu voia să-l ofenseze, dar Roulin înţelese semnul.

— Mai întâi vă rog să trimiteţi câţiva cercetaşi care să ne aducă veşti când se va apropia inamicul.

— Vor veni chiar astăzi?

— Cred că sunt în urma mea. Ce-i drept, am făcut îndrăcite încercări de a-i induce în eroare, prin aceea că am mers în cerc. Dar nu sunt convins că un Winnetou sau Old Firehand s-ar lăsa induşi în eroare în felul acesta. Ei ar putea fi aici în orice clipă.

— Ce părere ai, Bill Newton? Nu ai vrea să preiei recunoaşterea, dumneata şi Alfonso?

— Da, master.

— În cazul acesta trebuie să te rog să porneşti chiar acum, căci viaţa noastră depinde de graba şi priceperea dumitale.

Câteva clipe mai târziu Newton porni călare împreună cu Alfonso.

— Au plecat, zise Zenort-Walker uşurat, acum putem vorbi nestingheriţi. Señorita Miranda este confidenta mea şi poate auzi totul. Te ascultăm, master Roulin.

Roulin, după ce povesti cele ştiute despre expediţia şi eşuarea planurilor sale, zise:

— Pentru toate acestea este vinovat numai Old Firehand. De ce trebuie individul acesta să se amestece mereu în chestiunile altora?

— Cu tot atât de puţin drept ca şi noi, râse Walker. De altfel, dacă aş fi fost în locul dumitale, nu aş fi părăsit atât de repede „Apa albastră”.

— Ehei, am observat eu cum stau lucrurile: era aproape sigur că vor să pună mâna pe mine. De aceea am şters-o imediat de-acolo. Am făcut tot posibilul să-i rătăcesc pe urmăritorii mei.

— Cred că în chestiunea asta nu prea te-ai acoperit de glorie. Greşeala cea mai mare ai comis-o, însă, venind la noi. Astfel ai atras pe capul nostru pe urmăritorii dumitale. Ai fi putut s-o apuci în orice direcţie, numai spre noi nu.

— Cu câtă înţelepciune vorbeşti dumneata, sir! Câinii aceştia ştiu cine sunt eu, iar de la marikopaşi au aflat şi unde locuiesc. Puteau deci să meargă la Valea morţii şi să mă aştepte acolo.

— Şi ce-ţi puteau face? Absolut nimic!

— Gândeşte-te că participă şi Wilkins.

— Ptiu! Nu cumva te temi de el?

— Desigur! Probabil că dumneata, master Walker, ai uitat multe lucruri.

— Memoria mea este foarte bună şi nu ştiu ce aş fi putut uita referitor la acest Wilkins. Dar informaţia pe care mi-ai oferit-o era atât de ciudată, încât l-am anunţat imediat pe master Leflor să vină cât mai repede la mine. Ai vrea poate să-mi spui acum ce însemna acea scrisoare a dumitale, căci era foarte misterioasă?

— Mă temeam să nu încapă în mâini străine, de aceea n-am fost mai clar. Master Leflor ştie doar prea bine în ce mod a ajuns la plantaţia din Wilkinsfield...

— Cum să nu, prin cumpărare, răspunse Walker.

— Dar prin ce cumpărare! strigă Roulin înfierbântat. Nu a plătit nici măcar jumătate din valoarea adevărată a plantaţiei, aşa că ar fi trebuit să se gândească că această chestiune nu era prea curată.

Apoi, aruncând o privire semnificativă spre Leflor, care asculta mirat, îi spuse lui Walker:

— Dânsul ştie cum ai ajuns dumneata în posesia plantaţiei?

— Nu. Trebuie să afle?

— Desigur, este chiar foarte necesar.

— Îmi este foarte neplăcut, ripostă Walker, de altfel nu văd nici un motiv care ar reclama acest lucru. Chestiunea a fost tranşată între noi doi, master Roulin şi nu ştiu de ce n-ar trebui să rămână între noi doi.

— Ce s-ar întâmpla dacă acel Arthur s-ar prezenta acum la Wilkinsfield?

— Dracu' să te ia! strigă Walker speriat.

— Împreună cu administratorul Adler?

— Dar aşa ceva nu este posibil, căci ambii sunt morţi.

— Uneori se trezesc din somnul de veci şi morţii. Ce ar fi dacă ar mai trăi?

Walker strânse din pumni şi se postă în faţa lui Roulin. Leflor se arătă extrem de surprins, deşi nu bănuia nici pe departe tot ce se întâmplase, precum şi ce se mai putea întâmpla încă. Totuşi, încercă să-şi ascundă neliniştea:

— De fapt, ar trebui să-mi fie foarte indiferent dacă aceşti doi oameni mai trăiesc sau nu...

— Mai domol, interveni Walker. Dumneata nu ştii încă totul. Dacă Arthur Wilkins trăieşte, atunci dumneata trebuie să-i cedezi Wilkinsfieldul.

— Cum aşa? I-am plătit doar.

— Dar nu lui, ci mie.

— Ce schimbări ar aduce asta?

— O nimica toată, sir, căci el nu mi-a vândut plantaţia.

— Nu face glume proaste!

— Sunt extrem de serios. L-am întâlnit pe acest Wilkins la Santa Fé şi am fost mirat de asemănarea uluitoare care era între el şi scumpul meu prieten Roulin. M-am împrietenit cu el şi am aflat cu timpul toate chestiunile sale particulare. Ba mai mult, mi-a arătat chiar şi documentele pe care le poseda. Afacerea aceasta promitea o pradă foarte bună. L-am convins să întreprindă o călătorie în Valea morţii, unde Roulin începuse mai de mult să reexploateze o veche mină de mercur. I-am expus apoi acestuia întregul meu plan. Roulin l-a împuşcat pe Wilkins, a înlăturat cadavrul şi a pus stăpânire pe documentele lui. Am plecat apoi la Santa Fé, unde Roulin se dădu drept Wilkins, ceea ce şi reuşi din pricina marii asemănări dintre ei. El îmi vându apoi Wilkinsfieldul, precum şi creanţa faţă de unchiul tânărului Wilkins. Eu am plecat, la rându-mi, la Wilkinsfield şi ţi-am vândut dumitale toate drepturile mele. În felul acesta ai ajuns dumneata, master Leflor, în posesia plantaţiei, încheie el apoi cu un râs răutăcios.

Miranda, care stătea ceva mai la o parte, râse şi ea. Leflor însă făcu o faţă buimacă.

— Să cred într-adevăr ce spui? întrebă el.

— Chiar te rog foarte mult.

— Voi doi l-aţi omorât pe Arthur Wilkins?

— Dacă dumneata vrei s-o numeşti aşa, atunci da, râse Walker.

— Atunci înseamnă că m-aţi înşelat şi pe mine.

— Se poate, dar asta nu trebuie să te impresioneze prea mult, căci după cât te cunosc eu, conştiinţa dumitale nu este chiar atât de curată, încât, pentru o bagatelă ca asta, să ai crampe, sau poate chiar să leşini.

— Atunci aş fi complicele vostru?

— Până acum încă nu, dar vei deveni în curând.

— Am prea puţin chef de aşa ceva.

— În cazul acesta vei pierde Wilkinsfieldul.

— Asta ar însemna distrugerea mea. Plantaţia pe care am avut-o înainte s-a dus dracului, astfel încât acum nu mai posed nimic altceva decât Wilkinsfieldul.

— Dacă se va dovedi că vânzarea nu este legală, vei deveni cerşetor...

— Blestemaţilor...

— Afară de asta, vreau să-ţi mai spun ceva, master Leflor; dumneata, sau mergi cu noi, sau, în caz contrar, vom fi nevoiţi să vorbim cu dumneata pe alt ton.

— Cum aşa?

— Ei bine, poţi să-ţi închipui că nu vom tolera ca cineva să ne cunoască secretele fără ca să ne fie complice.

Leflor se prăbuşi pe scaun.

— Ei, ce se aude? întrebă Walker ironic. Nu vreau să cred că din cauza remuşcărilor te vei arunca în râu. Până acum, însă, chestiunea nu prezintă nici un pericol. Furtuna e încă desparte. Arthur Wilkins este mort şi Adler la fel. Dumneata trebuie să ştii că acest Adler a venit în Vest pentru a-l căuta pe Arthur Wilkins. I-a găsit urma şi, în felul acesta, a ajuns în Valea morţii. Acolo însă a căzut în mâinile lui Roulin, care s-a purtat cu el mai drastic.

— Cum aşa?

— L-a cam făcut să dispară.

— Nu cumva l-a omorât?

— De ce vorbeşti întotdeauna cu atâta uşurinţă despre omor? A fost înlăturat, pentru că era duşmanul nostru. Asta este totul — adică o luptă şi nimic mai mult. Cel mai deştept învinge şi gata!

Îngrijorarea pe care o manifestase Leflor părea să se evapore.

— Ei bine, zise el, dacă Arthur Wilkins este mort, nu mai am de ce să mă tem.

— N-aţi auzit ce-am spus? interveni Roulin. E aşa cum am zis adineauri: Wilkins şi Adler trăiesc!

— Trăiesc încă? sări Leflor de pe scaun.

— Atunci înseamnă că nu i-ai omorât! strigă şi Walker.

— Nu.

— De ce?

— Am avut două motive serioase de a le lăsa viaţa.

Walker devenise palid. Apucându-l pe Roulin de braţ strigă:

— Nebun blestemat! Ştii prea bine că nu te-ai vârât în pericol singur, ci şi pe mine şi pe acest master.

— Te rog, ia mâinile de pe mine, răspunse Roulin liniştit. Nu sunt un băieţandru cu care poţi să faci ce vrei. Obişnuiesc să ştiu ce fac.

— Lăsându-i în viaţă pe aceştia doi, nu ai ştiut ce faci.

— Ba din contră, chiar foarte bine. Repet: am motivele mele.

— Ei bine, atunci te rog, scumpul meu prieten Roulin, să ai bunătatea de a ni le comunica şi nouă, zise Walker, spumegând de furie.

Roulin râse ironic:

— Ştiţi doar că într-o mină de mercur nu prea este sănătos, căci aburii mercurului descompun măruntaiele omeneşti; pentru aceste motive este foarte greu să găseşti lucrători. Iar dacă găseşti, trebuie să le plăteşti salarii extraordinare...

— Ce legătură are asta cu problema noastră?

— Are şi chiar foarte multă, căci, negăsind lucrători, nu l-am omorât pe acest Arthur Wilkins, când mi l-ai adus dumneata, ci l-am băgat în mina mea de mercur, unde trebuie să muncească.

— Pe toţi dracii! Dar dacă-ţi scapă?

— Ptiu! Este prizonier şi nu poate ieşi afară. Lucrează, iar dacă trage chiulul, o încasează vârtos şi i se scade raţia.

— Dar Adler?

— Se bucură exact de aceeaşi soartă.

— Roulin, eşti un demon. Eu îi omor pe oamenii care-mi stau în cale, dar nu-i las să se prăpădească în felul acesta, încet, printr-o moarte în chinuri.

— Fiecare face ce crede. Iar eu am crezut că e mai bine aşa. Am mai mulţi lucrători de aceştia, care nu vor mai vedea niciodată lumina zilei. Totuşi, speranţa în fugă şi libertate le mai menţine forţele.

Povestirea lui Roulin era însoţită de un râs diabolic. Miranda îi făcu semn cu capul.

— Mister, dumneata eşti un om de ispravă, zise ea cu ochi scânteietori. Omul trebuie să fie sau foarte bun, sau foarte rău. Mediocrităţile nu-mi plac. Îţi mărturisesc că-mi placi.

— E o cinste foarte mare pentru mine, señorita. Când am să vă comunic şi al doilea motiv, veţi vedea că sunt nu numai foarte sincer, dar şi dârz. Puşlamalele nu trebuie niciodată să aibă încredere între ele — acesta este un principiu sănătos. Nici eu nu am prea mare încredere în prea cinstitul master Walker. Dacă nu i-am omorât pe Wilkins şi pe Adler, asta înseamnă că am în mână două arme bune împotriva lui. Iată de ce i-am lăsat să trăiască.

Miranda împreună degetele pline de inele şi râse zgomotos.

Walker strigă:

— Individ blestemat!

— Ptiu! Am fost precaut, atâta tot!

— Eşti o lichea patentată.

— Dar te rog, zise Miranda încă râzând. Părerea mea este că señor Roulin este într-adevăr un om de ispravă.

— Prostii! O întâmplare oarecare ar putea să-i elibereze pe cei doi, iar pe noi să ne bage în hârdăul satanei, turbă Walker.

— Imposibil! ripostă Roulin.

— Îi mai vezi, mai vorbeşti din când în când cu ei?

— Despre asta, n-aş vrea să discut, este o chestiune particulară. Dar ne-am luat cu vorba şi ţin să-ţi atrag atenţia că urmăritorii pot sosi aici din moment în moment, aşa că nu avem timp pentru scene sentimentale.

Tocmai atunci se auzi din nou zgomot de copite. Bill Newton şi Alfonso se înapoiau şi raportară că au zărit şase călăreţi, care vor sosi în mai puţin de o oră.

— Ce facem? întrebă Roulin.

— Nu ne rămâne nimic de făcut decât să le cedăm deocamdată acest loc, reluă Walker planul său.

— N-are nici un sens. Mai bine să-i facem inofensivi!

— În felul acesta poţi vorbi numai dumneata. Deşi nici eu nu sunt un vestman fără experienţă, nu aş îndrăzni să mă măsor cu nici unul dintre ei. Trebuie să ne ferim din calea lor. În nici un caz nu trebuie să mă las prins.

— Nu-ţi pare rău după frumoasa gospodărie pe care o părăseşti? zise Newton.

— Doar nu renunţ la ea. După un timp oarecare, Old Firehand şi toţi ceilalţi vor pleca. Ce ar putea să mi se întâmple apoi? Unde nu există un acuzator, nu poate fi nici un judecător! De altfel, tot am vrut să merg la Granite Station, pentru a prinde fata. După aceea, vom pleca în Valea morţii.

— Ah, oamenii aceştia ştiu să găsească urmele, interveni Leflor.

— Apa nu lasă urme!

— Ce fel de apă?

— Vom merge călare numai până la Prescott. Acolo ne vom părăsi caii şi vom călători pe râu în jos. Barca mea este mai rapidă decât cel mai iute cal.

— Cum? Ai o barcă?

— Desigur. Vom pleca pe Hassayampa, apoi pe Gilla, până la Gilla Bend. De acolo vom lua diligenţa poştei până la Granite Station.

— Dar dacă ei vor afla?

— N-au de la cine să afle şi nici nu le-ar trece prin gând că am pornit spre Granite Station.

— Dar eu? întrebă Miranda. Ce se va întâmpla cu mine?

— Mergi cu noi.

— Nu s-ar putea să rămân? Mie nu-mi pot face nimic.

— Te-ar putea forţa să ne trădezi.

Miranda ezită, căci o fugă în condiţiile acestea, lăsând în urmă tot ce-i era drag şi plăcut, nu-i convenea deloc.

— Tu trebuie să mergi cu noi, hotărî Walker. Alfonso rămâne aici. El îi va primi pe musafiri şi va ţine casa în ordine pe timpul absenţei mele Acum însă trebuie să trecem la fapte, dacă vrem să le-o luăm înainte atacatorilor.

După puţin timp, Zenort-Walker părăsi casa împreună cu tovarăşii săi, însoţiţi de Miranda. Nu urmară şoseaua, ci făcură un ocol prin pădure. La Prescott încărcară în cea mai mare grabă alimente, după care porniră cu barca.

În acest timp, Winnetou şi Old Firehand porniseră de la Tulisch-to cu „Trifoiul” şi Herman, călărind către Fort Grant. Acolo dădură peste urma lui Roulin şi se ţinură de ea. Nu reuşiră însă să-l ajungă. Ce-i drept, nutreau speranţa că s-ar fi îndreptat către Walker, dar era numai o presupunere.

Când se convinseră că Roulin mergea într-adevăr la Prescott, nu mai pierdură timpul cu cercetarea urmei, ci călăriră rapid într-acolo, adică spre locuinţa lui Walker.

Winnetou mergea în frunte, serios şi tăcut ca întotdeauna. Urma Old Firehand, avându-l alături pe Sam Hawkens, iar după ei veneau cei doi lungani, care întreţineau o discuţie vie cu Herman de Adlerhorst.

— Mă bucur de pe acum de mutra pe care o s-o facă acest Zenort-Walker sau Hopkins, când ne va vedea, zise Herman.

Will Parker ridică din umeri şi zise:

— Cine ştie? Cred că nu vom vedea din acest Walker nici vârful nasului, cu atât mai puţin întreaga faţă.

— Eşti de părere că Roulin a sosit înaintea noastră şi l-a prevenit pe Walker?

— Da. Cu tot regretul, noi nu am putut înainta atât de repede cât am fi dorit. Sunt convins că cele două păsărele au zburat. Nu eşti de aceeaşi părere, bătrâne Dick?

— S-ar putea să ai dreptate, Will.

— De ce să fugă din faţa noastră? continuă Herman. Nu ar fi mai simplu să se închidă în casă şi să ne primească cu ţevile puştilor prin ferestre?

— Asta s-o crezi dumneata, râse Will. Crede-mă, pentru Walker nu există nimic mai bun de făcut decât s-o şteargă. De altfel, o să vedem imediat cum se prezintă situaţia, căci, după cât se pare, am şi ajuns.

După o cotitură, apărură printre copaci masivele ziduri ale clădirii. Poarta era larg deschisă, astfel încât se putea vedea în curte. Nu se zărea nici un om. Aspectul era inofensiv şi paşnic. Tocmai acest lucru stârni bănuiala oamenilor noştri.

Old Firehand făcu un semn celor doi lungani să rămână la poartă, pentru a le acoperi o eventuală retragere, însoţit de Winnetou, Hawkens şi Herman se strecurară în curte. Cineva, într-un colţ, era ocupat cu înşeuarea unui cal.

Omul îi văzu şi veni spre ei. Era Alfonso, care primise de la

Walker instrucţiuni cum să se poarte cu aceşti vizitatori nepoftiţi.

— Ce doriţi, oameni buni? întrebă el, ridicându-şi politicos pălăria.

— Locuieşte aici un oarecare master Zenort? se interesă Old Firehand.

— Da.

— Este acasă?

— Nu. A plecat călare astăzi la prânz şi nu mi-a lăsat vorbă că se va înapoia înainte de căderea serii. Dar ce vreţi?

— Am dori să vorbim cu el.

— Cu tot regretul...

— Altcineva nu mai e pe aici?

— Nu.

— Nici n-a fost, de curând?

— Nu.

— Nu cumva te înşeli? Se poate să fi venit într-un moment când dumneata nu erai prezent.

— Nu mă înşel, căci toată ziua nu am ieşit din curte, aşa că ar fi trebuit să ştiu, dacă ar fi venit cineva în vizită.

— Hm, zâmbi vânătorul. Pot să-mi închipui că ai primit instrucţiuni precise de la master Zenort.

— Ce fel de instrucţiuni?

— Despre felul cum trebuie să ne primeşti pe noi.

— Nu vă înţeleg. De unde putea şti el despre sosirea voastră?

— De la musafirul despre care am vorbit adineauri.

— Dar când trebuia să fi sosit acel musafir?

— Acum vreo două ore. Tocmai de aceea socotesc că discuţia noastră e de prisos. Presupun că master Zenort ţi-a comunicat numele noastre, aşa că ştii cu cine ai de-a face.

— Master, vă asigur că habar n-am...

— Bine, dumneata eşti servitorul stăpânului dumitale şi eşti obligat să-i dai ascultare. De aceea, nu-ţi iau în nume de rău balivernele. Cu master Zenort trebuie însă neapărat să vorbim.

— Dacă doriţi, puteţi să-l aşteptaţi.

Era vădit că omul avea tot interesul să-i ţină cât mai mult timp în loc şi să creeze astfel stăpânului său un avans cât mai

mare.

Vânătorul înţelesese prea bine intenţia lui Alfonso, dar îi şi convenea, fiindcă singurele indicii despre cei fugiţi şi direcţia lor puteau fi aflate numai în această casă. O scurtă privire aruncată lui Winnetou, care-i răspunse printr-o uşoară mişcare a capului, îi spuse că prietenul său roşu era de aceeaşi părere.

— Desigur că pentru noi ar fi mai comod dacă am putea să-l aşteptăm aici pe master Zenort.

— Atunci urmaţi-mă, să vă arăt camerele.

— Dar ce facem cu caii noştri?

— Îi duc la grajd, voi avea grijă şi de ei.

— Nu aveţi un ocol lângă casă?

— Cum să nu, chiar aici în stânga.

— Atunci o să-i adăpostim mai bine acolo, căci animalele noastre sunt obişnuite în libertate.

Sosi şi Sam. Alfonso deschise ocolul. Vânătorul adăugă:

— Şi mai e ceva: animalele noastre nu suferă nici un străin în apropierea lor. Sam Hawkens va avea grijă de hrana lor.

Sam îi aruncă o privire complice. Înţelese pentru ce anume era nevoie să rămână tocmai el cu caii. Old Firehand vroia să prevină orice surpriză.

Alfonso conduse oaspeţii în casă, în partea stângă a clădirii, repartizându-le acolo două camere alăturate, încăperile erau modest mobilate, însă foarte curate. Ele conţineau o masă, un scaun, o saltea drept pat, o pătură de cai pentru acoperit, un vas cu apă şi un lighean pentru spălat. Asta era totul, dar prea destul pentru regiunea aceea.

— O să vă anunţ imediat ce se va înapoia master Zenort, zise Alfonso şi se depărtă foarte bucuros de a-i fi reţinut pe aceşti periculoşi urmăritori.

Dick Stone privi în jur, clătinând din cap.

— Dacă mă uit bine, nu am nici o îndoială că am fost aşteptaţi.

— Ai dreptate, spuse Will. Se vede că erau pregătiţi pentru vizita noastră.

— Da, este clar că toate au fost puse la punct aici. S-a adus chiar şi apă proaspătă pentru băut.

— Drace! Te pomeneşti că or fi plecat să-şi adune

mercenari, pentru a tăbărî peste noi.

— Aşa ceva este cu putinţă.

— În cazul acesta am căzut într-o cursă.

— Ar putea să fie şi-aşa! De altfel, pentru ce nu se mai arată nimeni? Nu e de crezut că el ar fi singurul servitor într-o casă atât de mare. Will, să-ţi spun drept, mi se pare cam suspect.

Dick avea dreptate, căci restul personalului de serviciu, care se compunea din câţiva negri şi negrese, primise ordine severe de a nu se lăsa văzuţi de cei ce vor veni. Motivul pentru care se luase această măsură, era destul de clar: Walker se temea ca negrii să nu-i încurce socotelile.

În timp ce Dick şi Will făceau tot felul de presupuneri, iar Old Firehand se sfătuia cu Winnetou cum ar putea să afle ceea ce li se ascundea, Sam Hawkens nu stătuse degeaba. Căutând nutreţ pentru cai, intră într-o magazie lipită de aripa dreaptă a clădirii. În acel moment se deschise o uşă din clădire, pe unde intră un om care îi făcu un semn cu degetul la gură. Sam se apropie şi îl întrebă în şoaptă:

— Ce doreşti, gentilomule cu pielea tuciurie?

— Cum se numeşte massa?

— Sam Hawkens, dacă nu mă înşel.

— Oh! Asta este bine, foarte bine.

— De ce?

— Mai întâi să-mi spui dacă se mai găsesc aici massa Old Firehand şi massa Winnetou?

— Da, căpăţână creaţă.

— Vai, dacă aş şti că massa nu mă va trăda...

— Eu nu trădez niciodată un om cinstit,

— Oh, Zeus este un om cinstit, foarte cinstit.

— Aşadar te numeşti Zeus şi, după cât se pare, ai vrea să-mi „cânţi” ceva. Numai să fie ceva interesant, căci voi negrii le încurcaţi de obicei pe toate.

— Ah, ştirea lui Zeus este foarte important şi nu încurcat. Zeus spionat pe massa Zenort, care bătut pe Zeus, spionat şi pe miss Miranda, care bătut pe sărman şi bun Milly.

— Dar cine este Milly.

— Frumos mireasa lui Zeus.

— Aşa? Ei, ce ai auzit?

— Mai întâi venit massa Leflor şi...

Sam rămase cu gura căscată de mirare şi întrebă:

— Cine?

— Massa Leflor.

— Nu cumva ştii de unde este acest om?

— Zeus ştie. Leflor din Wilkinsfield.

— Adevărat? Este aproape de necrezut, dacă nu mă înşel. Continuă, prietene!

— Massa Leflor venit cu massa Bill Newton...

— Ce? Visezi?

— Zeus nu visează. Zeus cunoaşte Bill Newton. Bill Newton mai fost o dată aici. El Venit de la „Apa albastră”.

— Omule, negrule, aurule, toate acestea corespund, căci noi l-am prins pe acest Bill Newton la „Apa albastră”.

— Da, dar Leflor eliberat.

— Pe legea mea, asta este ceva cu totul extraordinar! Ştii mai multe?

— Zeus ştie tot.

— Atunci continuă-ţi povestea.

— După aceea venit massa Roulin.

— Aşadar, am presupus bine...

— După asta fost mare sfat. Massa Zenort spus merge Granite Station, unde este fată albă.

— Drace! De unde pot şti derbedeii aceştia de fata de la Granite Station?

— Massa Leflor auzit pădurar prost.

— Vai, acest pădurar, care nu pare a fi mâncat înţelepciune cu lingura, nu şi-a ţinut gura. Iată cine a îndrăznit să râdă de „Tschikone” al meu. Ei, acolo trebuie să se fi întâmplat lucruri frumoase, dacă nu mă înşel.

— Apoi, massa Zenort plecat cu trei massa şi cu missis Miranda.

— Dar cine este această Miranda? Soţia lui?

— Nu, nu soţie, menajeră.

— Ce drum au apucat? Asta ai mai auzit?

— Zeus auzit, afirmă negrul zâmbind şi arătându-şi cu această ocazie frumoşii lui dinţi.

— Călăreţii plecat Prescott, de acolo pe Rio Gilla, cu barca lui massa Zenort.

— Bravo! Aceasta se numeşte o informaţie bună, dacă nu mă înşel. Zeus, am cunoscut mulţi negri, dar nici unul nu mi-a insuflat atâta stimă ca tine.

Se putea observa cât de măgulit se simţea negrul de cuvintele acestui bărbat, despre care ştia că este un vânător renumit, astfel încât răspunse foarte mândru:

— Oh, Zeus mare şmecher.

— Ce ochi o să facă ceilalţi, când vor afla veştile acestea! Poate mai ştii şi altceva, Zeus, băiete?

— Nu, Zeus acum butoi gol.

— Ia spune-mi, nu ai auzit niciodată nimic despre un oarecare Arthur Wilkins? Nu l-ai văzut niciodată împreună cu stăpânul tău?

Negrul aproape că sări ca ars.

— Zeus văzut. Zeus vorbit. Massa Arthur gentleman.

— Unde se găseşte el acum?

— Massa Arthur mort, dar nu mort, munceşte greu la mină.

Sam îl mai interogă pe Zeus asupra celor pe care le ştia el în toată această chestiune. Negrul dădu toate informaţiile şi anume că Walker şi Miranda crezuseră în omorârea tânărului Wilkins; Roulin le-a adus la cunoştinţă faptul că, în loc să-l ucidă, l-au lăsat să muncească în mina din Valea morţii, ca şi pe Martin Adler.

După ce Sam îl asigură pe negru de deosebita sa stimă şi-i declară solemn că n-o să-l trădeze, se înapoie la tovarăşii săi, unde fu ascultat cu cea mai mare atenţie. Cel mai impresionat a fost Herman, aflând că fratele său Martin nu ar fi mort, ci se găseşte viu, în puterea lui Roulin. El aruncă lui Old Firehand o privire care vădea dorinţa fierbinte de a porni neîntârziat pe urmele celor ce reuşiseră să le scape deocamdată.

Dacă plecau imediat, mai exista posibilitatea de a-i ajunge pe fugari, înainte ca aceştia să se îmbarce. Era de aşteptat că tovărăşia Mirandei şi pregătirile de îmbarcare le vor întârzia şi ele întrucâtva plecarea.

Porniră, deci. Când îşi scoaseră caii din ocol, Alfonso, foarte mirat, îi întrebă:

— Încotro, oameni buni?

— Puţin la plimbare, răspunse Old Firehand.

— Dar nu vedeţi că începe să se întunece?

— Tocmai de aceea, căci vrem să mai folosim aceste câteva minute de lumină.

— Dar dacă se va înapoia între timp master Zenort?

— Atunci să ne aştepte şi el pe noi, după cum şi noi l-am aşteptat, din păcate, zadarnic.

Alfonso putu să-şi ascundă numai cu greu dezamăgirea, îşi închipuia că plimbarea la o asemenea oră este numai un pretext. Poate că aflaseră deja urma fugarilor.

— Încotro plecaţi dumneavoastră?

— Într-acolo unde, probabil, o să-l găsim pe master Zenort. În orice caz, îţi mulţumim pentru ospitalitatea dumitale şi să auzim de bine!

După aceasta, dădu pinteni calului şi o luă pe urma lui Winnetou. Tovarăşii săi îl urmară. Peste scurt timp se întunecă. Deplasarea nu se putea face atât de repede cum doreau. Drumul era rău, astfel că atunci când se zăriră casele din Prescott, nu mai lipsea mult până la miezul nopţii. Apucară pe o stradă principală a oraşului, apoi spre Hassayampa. Descălecară, dar nu putură vedea nici o barcă.

În cârciuma situată lângă râu, era încă lumină. Găsind uşa deschisă, intrară în local, unde mai era doar un singur client, somnoros, având pe masă un pahar cu rachiu pe jumătate gol. Patronul, care adormise, se trezi la intrarea străinilor şi se sculă politicos în picioare.

Old Firehand îl întrebă direct:

— Aţi avut musafiri ceva mai devreme?

— Au fost câţiva pe aici.

— Câţi?

— Cinci persoane — doi străini şi trei localnici.

Patronul căscă şi părea că dă răspunsurile fără a se gândi prea mult.

— Cine erau localnicii?

— Señorita Miranda, señor Newton şi señor Zenort.

— Au plecat de mult?

— Să fi trecut o jumătate de oră de atunci, señor.

— Există pe-aici vreo barcă?

— Cu tot regretul, nu. Barca lui señor Zenort este singura din localitate.

— Păcat. Oricum, îţi mulţumesc. Uite aici ceva pentru bunăvoinţa pe care ai avut-o de-a ne da aceste lămuriri.

Zicând acestea, puse în mâna patronului o monedă.

— Ce ne facem acum? întrebă Sam Hawkens după ce părăsiră localul. Walker va ajunge la destinaţie mai repede decât noi. Trebuie neapărat să-l previn pe Wilkins.

— Dar cum?

— Printr-o telegramă, dacă nu mă înşel.

— Probabil dumneata uiţi că aici nu există încă o legătură telegrafică.

— Va trebui să mergem până la cea mai apropiată staţie poştală şi de acolo să telegrafiem la Granite Station.

— Şi care ar fi această staţie?

— Cred că Gilla Bend.

— Prea bine! Gilla Bend e, oricum, în drumul nostru.

8. Căzuţi în cursă

Diligenţa poştală, trasă de şase cai, venind de la Gilla Bend, intră zgomotos în Granite Station, oprindu-se în faţa clădirii Poştei. Doi tineri, telegrafistul şi fiul poştaşului, se uitau curioşi să vadă ce călători au să coboare.

La fereastra diligenţei se ivi capul unui bărbat. Era Walker, care ţinea batista la obraz, ca şi când ar fi avut dureri de dinţi. În realitate, însă, făcea acest lucru pentru a nu fi recunoscut. Văzând că nu există nici un pericol, deschise uşa şi coborî. Bill Newton, Leflor, Roulin şi Miranda îl urmară.

Miranda arăta minunat în costumul de călătorie cumpărat de Walker la Gilla Bend, astfel încât apariţia ei atrase atenţia celor doi tineri localnici.

— Mii de draci! zise telegrafistul. Priveşte la această Venus, master Hofter. Ce figură, ce mers, ce ochi!

— Lady este într-adevăr o frumuseţe. Aş vrea să ştiu cine este şi încotro... dar drace!

— Ce este?

— Unul dintre însoţitorii ei, cel din stânga, este Roulin, care a stat în aceeaşi bancă cu mine la Colegiul Alabama. Ar fi cel mai bun prilej să fac cunoştinţă cu ea.

— Doamne, râse telegrafistul, abia se iveşte cineva mai deosebit în cuibul acesta plictisitor şi dumneata te şi înfigi.

— Nu o lua chiar aşa, Grey. Salut!

Hofter păşi spre grupul care se apropia de uşa sălii de aşteptare.

— Văd bine? strigă el. Nu cumva eşti dumneata, sau mai bine zis, nu eşti tu — da, tu, Roulin?

Roulin nu părea prea încântat auzindu-se strigat pe nume. Dar privind la faţa binevoitoare a celuilalt, se însenină imediat, căci îl recunoscu pe camaradul său de studii şi-şi dădu seama că nu avea de ce să se teamă de acest om inofensiv.

— Hofter, tu?

— Da, în carne şi oase, dragă Roulin. Cum ai ajuns aici, la Granite Station?

— Din întâmplare, bunul meu prieten. Sunt însă recunoscător întâmplării, pentru că mi-a oferit prilejul de a te revedea. Dar pe tine, ce vânt te-a adus încoace?

— Soarta.

— Cum aşa?

— Tatăl meu e şeful poştei. Am fost nevoit să-l însoţesc şi acum mă găsesc aici, un talent pe uscat la care cască ochii toţi borfaşii indieni.

— Te plictiseşti?

— Grozav, aşa că sosirea ta va fi un mare eveniment pentru mine, căci va constitui, în sfârşit, o întrerupere a eternei monotonii. Sper că o să faci un sacrificiu pentru mine şi o să rămâi mai mult timp aici.

— Chiar atât de capabil de jertfe nu sunt, râse Roulin, dar poate o să-ţi dăruiesc câteva zile.

— Eşti o bijuterie! Vino să te strâng la piept!

Hofter desfăcu braţele pentru a-l îmbrăţişa, dar Roulin protestă, zicând:

— Lasă-ţi mâinile în buzunar, căci prefer să-mi dai câteva informaţii.

— Cu plăcere. Ce anume ai vrea să ştii? Ai nevoie de un popă, de un avocat, sau de un negustor de lipitori? Înainte de toate, însă, te rog să-mi spui cine este tânăra doamnă care e cu tine?

— Îţi place?

— Ce întrebare? Figura aceasta, ţinuta aceasta...

— Stop, bătrâne prieten, ţi-ai ieşit din fire. Señorita o să râdă când o să-i povestesc că a făcut deja o cucerire la Granite Station.

— Asta să n-o faci!

Roulin râse, zicând:

— Aşa te ştiu, bătrâne, erai un entuziast şi la colegiu.

— Dă-mi voie, zise Hofter. În cazul acesta este cu totul altceva. Niciodată n-am văzut o femeie aşa de...

— Bine, bine, dar nu mă reţine. Lasă-mă mai bine să te pun la curent. Dânsa se numeşte señorita Miranda.

— Ai putea să mă prezinţi?

Roulin făcu o faţă oarecum îngrijorată.

— Cam greu, afară de cazul... hm! Dar... poate că ai putea să-i intri în graţii, într-un fel oarecare.

— Cu cea mai mare plăcere. Dă-mi numai prilejul!

— Să încercăm. E vreun han pe aici?

— Desigur.

— E aglomerat?

— Acum nu. Singurii călători sunt, deocamdată, un oarecare master Wilkins şi fiica sa.

— Frumos. Nu cumva s-ar putea să afli dacă aceştia au primit în ultimul timp vreo telegramă?

— Nu se poate, e secret de serviciu.

— Prin această informaţie ai obliga-o foarte mult pe señorita noastră.

Hofter răspunse după o scurtă luptă interioară:

— Grey, telegrafistul, e prietenul meu. Cred c-o să mă servească.

Alergă la poştă. Roulin se întoarse la ceilalţi.

— Am întâlnit un prieten din copilărie, un om uşuratic şi inofensiv, care ne-ar putea fi de mare folos. E un mare amator de făpturi gingaşe şi totodată fiul poştaşului de aici. Tocmai m-am interesat de telegrama către Wilkins. Dânsul o să ne dea toate lămuririle. Lucrul acesta e foarte preţios pentru noi, deoarece trebuie să ne aşteptăm că şi Old Firehand a telegrafiat pentru a-i preveni. Am putea să-l exploatăm pe acest prieten, dacă... — se uită la Miranda — dacă l-am trata ceva mai bine. Dar uite-l că vine.

Hofter flutura o hârtie. Roulin îi ieşi înainte nerăbdător.

— Iată, zise Hofter, iată copia! Conţinutul sună astfel: „*Plecaţi imediat la Dos Palmas. Noi suntem acolo. Winter*". Îţi ajunge acest lucru?

— Îţi mulţumesc din tot sufletul.

— Acum, însă, te rog să mă prezinţi frumoasei señorita Miranda.

— Înainte de asta, mai am o întrebare: când a sosit telegrama?

— Acum vreo cinci ore.

— Se poate întâmpla ca astăzi sau mâine să mai vină o

telegramă. Aş putea s-o cunosc şi pe aceea?
— O să ţi-o procur.
— Dar... înainte de a fi predată destinatarului.
— Hei, asta nu merge.
— De ce?
— Funcţionarul o să mă întrebe de ce anume cer acest lucru.
— Şi nu poţi găsi un motiv?
— Nu cred.
— Atunci te compătimesc, bătrâne. Înainte nu erai atât de nehotărât când era vorba de o fată frumoasă.
— De astă dată e cu totul altceva.
— Greşeşti, căci în primul rând îi faci señoritei Miranda un serviciu, pe care dânsa o să ţi-l răsplătească în orice caz şi în al doilea rând... Ah, uite că mi-a venit o idee bună. Primitorul este un oarecare Wilkins, dar cu el se află o tânără şi foarte frumoasă fată. Poate că telegrafistul ştie acest lucru.
— Mi-a spus ceva, dar i-a văzut numai statura zveltă, căci fata umblă tot timpul acoperită cu un văl.
— Ei bine, în cazul acesta chestiunea e simplă de tot. Îi spui că ai vrea să te apropii de ea şi, pentru asta, eşti dispus să joci rolul factorului.
— Pretextul nu e rău deloc. Vrei, deci, să-ţi arăt telegrama înainte de a o preda destinatarului?
— Exact.
— Poate că aş fi dispus să fac lucrul acesta, dacă n-ar exista o piedică,
— Care anume?
— Telegramele sunt închise.
— Da, dar numai cu un timbru. Las-o în seama mea, că o deschid eu.
— Diavole! Aşa ceva este pasibil de pedeapsă.
— Asta nu te priveşte pe tine, ci numai pe mine.
— Dar eu devin complicele tău.
— Nu te supăra, Hofter, dar pari să fi devenit alt om de când nu ne-am mai văzut. Înainte treceai prin zece ziduri pentru o fată frumoasă.
— Dar acum crezi că nu?
— Atunci de ce stai pe gânduri?

— Cunoşti prescripţiile legii? Aş putea lua totul în glumă, dacă tatăl meu n-ar fi şeful oficiului poştal. Dar trebuie să ţin seama de asta?

— Mai bine ai ţine seama să ţi-o îndatorezi pe señorita Miranda...

— E foarte nesigur, dacă dânsa se va simţi obligată faţă de mine.

— Garantez eu. Afară de aceasta, poţi fi sigur că nimeni nu va afla nimic.

— Dacă aş fi sigur...

— Îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Cuvântul de onoare? Hm!

— Ei, ce se aude? Poate conta pe tine señorita Miranda?

— Bine, am s-o fac pentru ea. Te rog, însă, să-i spui acest lucru. Voi duce acum telegrama aceasta înapoi şi cu acest prilej o să-l pun la curent şi pe Grey, ca să ştie că, dacă va veni o a doua telegramă pe aceeaşi adresă, doresc s-o duc personal destinatarului. În schimb, însă, aştept răsplata promisă.

— O amabilitate merită alta!

Hofter se înapoie la birou, iar Roulin intră în sala de aşteptare, unde se găseau tovarăşii lui.

— Ne laşi să aşteptăm cam mult, îşi dădu cu părerea Leflor.

— Fiindcă a adus telegrama.

— Era a noastră?

— Da, cea pe care am expediat-o noi la Gilla Bend, pentru a-i scoate cât mai repede de aici pe masterii aceştia.

— Alta n-a sosit?

— Nu, iar în cazul că va sosi, atunci prietenul meu Hofter o să mi-o aducă înainte de a fi înmânată destinatarului, în schimb, el cere ca dona Miranda să fie niţel drăguţă cu el.

— Drăguţă? Ce înţelegi dumneata prin asta?

— Acelaşi lucru ca şi dumneata. Sărmanul tânăr e amorezat de dumneata — şi cred că acest lucru e foarte avantajos pentru intenţiile noastre.

— I se va face pe plac! zise Walker, ca şi când ar fi fost de la sine înţeles că Miranda va consimţi.

— Şi dacă refuz?

— Avem un scop comun! Fiecare trebuie să-şi îndeplinească

partea ce-i revine pentru atingerea lui.

Walker spuse acest lucru pe un ton aproape aspru, iar Miranda preferă să nu-i răspundă.

După câteva momente, Hofter se apropie de ei şi, cu paşi nesiguri, puţin încurcat şi neîndemânatic, sărută mâna Mirandei, în timp ce sângele îi năvăli în obraz. Dânsa nu se mulţumi numai să-şi lase mâna în mâna lui câteva secunde mai mult, ci-i răspunse şi cu un surâs încurajator. De altfel, Hofter era bărbat frumos şi hotărî în gândul ei să rezolve în cele mai bune condiţii misiunea ce i se încredinţase. Pe Hofter, atitudinea tinerei îl încântă atât de mult, încât dădu glas unui gând care, înainte, i s-ar fi părut îndrăzneţ.

— E pentru mine o întâmplare plăcută, zise el foarte politicos, să-l întâlnesc pe master Roulin, căci am studiat împreună şi am fost cei mai buni prieteni. Aş vrea să profit cât mai mult de această revedere, ca gazdă şi aştept ca ospitalitatea mea să nu fie refuzată.

— Nu cumva vrei să inviţi întreaga noastră societate? se miră Roulin.

— Cu cea mai mare plăcere, căci avem loc destul aici. E drept că trebuie să renunţaţi la confortul din Est. O masă, un scaun, un hamac, aceasta este tot ce există ca mobilier pe aici. Dacă vă mulţumiţi cu atât, aş fi fericit să vă pot oferi câteva camere.

— N-am vrea să deranjăm.

— Deloc, clădirile oficiilor poştale sunt foarte spaţioase, amenajate pentru un trafic menit să sporească în viitor, aşa că există multe camere. Puteţi locui la mine fără să se sinchisească cineva de prezenţa voastră. Ei, ce aveţi de zis?

— Să fim sinceri, invitaţia ta e mai mult decât binevenită, căci avem motive ca, deocamdată, să nu fim văzuţi de Wilkins şi fiica lui.

— Deci?

— Ei bine, vom locui la tine.

— Eşti un gentleman, îl flată Miranda. Îţi mulţumesc.

Hofter se înclină, roşind.

— Atunci vă rog să mă urmaţi.

În momentul când erau pe punctul de a porni, Walker, care privise întâmplător pe fereastră, tresări, zicând:

— Să mergem repede! Uite-l pe Wilkins.

Într-adevăr, acesta venea grăbit spre clădirea poştei.

— Intraţi deocamdată aici, zise Hofter, deschizând o uşă. O să-l întreb chiar eu ce doreşte.

Ieşi apoi afară şi se postă în faţa intrării, astfel încât Wilkins trebui neapărat să dea de el. Plantatorul salută politicos şi întrebă:

— Te rog, master. Să-mi spui când a plecat ultima diligenţă spre Dos Palmas?

— Exact acum o jumătate de oră.

Era diligenţa cu care sosiseră Walker cu însoţitorii săi.

— Păcat; căci mă cheamă o telegramă la Dos Palmas. Dar viitoarea diligenţă când pleacă?

— Mâine, la aceeaşi oră.

— Abia mâine? Nu cunoşti o altă posibilitate? Poate o cursă specială?

— Noi suntem o staţie de tranzit, nu dispunem de echipaje.

— Dar pe calea apei?

— Pe porţiunea aceasta a lui Rio Gilla nu circulă vase. Singura recomandare este să aşteptaţi până mâine.

— Într-adevăr, nu-mi rămâne altceva de făcut. Îţi mulţumesc foarte mult.

Wilkins salută şi plecă, iar Hofter se înapoie la musafirii săi, pentru a-i pune la curent cu cele discutate.

— Bravo, master Hofter, îl lăudă señorita Miranda cu un surâs dulce, aruncându-i o privire galeşă.

— Ai vorbit bine, confirmă şi Roulin.

— Nici nu aş fi putut spune altceva, señorita. Singurul mijloc de deplasare pe apă este vasul meu; dar nu îl dau străinilor şi chiar de l-aş fi dat, master Wilkins ar fi putut ajunge numai până la Yuma, iar acolo ar fi trebuit să aştepte din nou poşta, pentru a parcurge pe uscat distanţa ce i-a mai rămas.

— Cum, ai o navă? interveni Roulin.

— Da, un model Saint-Louis. Un vas excelent. Pe aici i se spune „vânzător de suflete”. Dar, să mergem!

Walker ar fi dorit să audă mai multe despre vas, dar chestiunea nefiind urgentă, îi urmă pe ceilalţi, care erau conduşi de Hofter. Li se repartizară trei camere învecinate,

ceva mai bine mobilate decât spusese Hofter. Cea mai bună fu destinată señoritei; celelalte două urmau să servească bărbaţilor. Gazda se îngriji mai întâi de apă pentru spălat şi după aceea de o gustare, la care participă şi el. Dar abia începu gustarea şi Hofter fu chemat de telegrafist. Se sculă imediat şi, înclinându-se în faţa señoritei, plecă lăsându-i pe toţi încordaţi. Când se înapoie, flutura radios în mână o telegramă închisă.

— Priviţi-o, domnii mei!

— Admirabil! Ia s-o vedem, zise Roulin.

— Poftim, dar atenţie!

Roulin umezi timbrul până putu desface telegrama, fără a-i produce stricăciuni. O citi cu glas tare, fără a se gândi că prin conţinutul ei se dădea de gol în faţa lui Hofter:

„Walker şi complicii lui vă caută. Vor sosi acolo înaintea noastră. Luaţi măsuri. Putem veni abia mâine după-amiază.

W

Winter”

— La naiba! Este aceeaşi semnătură, zise Hofter uluit.

Roulin observă abia acum că-l amestecase prea mult pe Hofter în chestiunile lor particulare, dar găsi imediat o scuză.

— Da, Winter, rivalul meu, râse el.

— Rivalul? Atunci e vorba de o chestiune amoroasă? Abia de acum înainte afacerea începe să devină interesantă. Aş putea afla cine e preferata? întrebă Hofter.

— Miss Wilkins. Dânsa mă iubeşte, dar tatăl ei e împotriva mea. Am plecat pe urmele ei pentru a o întâlni, dar iată că nerodul acesta de Winter mă urmăreşte din nou, pentru a mă împiedica.

— Dracu' să-l ia! Mi-ar face plăcere să-ţi fiu de folos.

— Lucrul acesta e foarte posibil şi fii sigur că o să mă revanşez şi eu odată.

Hofter aruncă o privire arzătoare Mirandei.

— Să încheiem deci un pact, zise el cu căldură. Ce-aş putea face pentru tine?

— Să ai grijă ca Wilkins să nu primească această

telegramă.

— Imposibil, căci aş fi aspru pedepsit pentru aşa ceva.

— Vei susţine că ai pierdut-o.

— Lucrul acesta ar trebui să-l raportez imediat.

— Atunci, cel puţin, amână predarea ei până mâine la prânz.

— Nici la aşa ceva nu pot să mă pretez.

Atunci Miranda puse mâna pe braţul lui Hofter şi-l privi drept în ochi, rugându-l:

— Master, nici mie nu mi-ai îndeplini această rugăminte?

— Dumitale?

Ea lăsă privirea în jos, apoi se apropie de urechea lui.

— Vezi, prietene, îi zise dânsa încet, vezi şi dumneata că aici e vorba de o dragoste nenorocită.

— Desigur, señorita, dar...

— Poate exista un „dar” când prietenul dumitale luptă pentru dragostea lui? Cum s-ar putea să nu-i dai ajutor? Chiar dacă pentru dumneata ar constitui un sacrificiu. Dragă prietene, nici pentru mine n-ar fi un sacrificiu pe care să nu-l fac din dragoste.

Ea îi luă mâna, întrebându-l:

— Îţi vine chiar atât de greu?

— Nespus de greu, señorita. Pentru dumneata aş face tot ce omeneşte e cu putinţă, dar ce îmi cereţi e o ilegalitate şi se pedepseşte ca atare.

— Să nu ne pripim. O să mai vorbim despre asta, după ce vom mânca.

— Am o întrebare, interveni Walker. Ai vorbit adineauri de vasul dumitale, numindu-l „vânzătorul de suflete”. Ce înseamnă asta?

— E acelaşi tip de vas care, pe Mississippi, se numeşte Chickenthief, adică hoţ de găini; un vas cu un catarg şi o cabină acoperită.

— Dar de unde vine numele acesta curios?

— Asemenea vase sunt întrebuinţate cu predilecţie de călători nu prea conformi cu legile. Au o viteză care le permite să scape uşor de urmăritori.

— Dar cum ai ajuns dumneata în posesia unui asemenea vas?

— La câteva mile mai sus de aici se găsea o tabără militară, ridicată împotriva apaşilor, a marikopaşilor, a indienilor papago şi yuma. Comandantul taberei şi-a construit vasul tocmai ca să poată urmări cu viteză mai mare canoele indienilor. Desfiinţându-se tabăra, mi l-a vândut mie, pentru o sumă mică.

— Ce echipaj are vasul?

— Cinci oameni — patru barcagii şi cârmaciul, care e totodată şi căpitanul ambarcaţiei. În cabină pot încăpea foarte comod opt persoane. Dacă vă interesează, pot să v-o arăt.

— Nu o închiriezi?

— Nu.

— Păcat, căci ai fi putut să ne faci un serviciu şi totodată ai fi câştigat şi o sumă frumuşică.

— Cum aşa? Vreţi să-l folosiţi chiar dumneavoastră?

— Da.

— Pentru ce?

— Ar trebui să-ţi închipui singur, după cele povestite de master Roulin.

— Ei, parcă înţeleg. Fiindcă Wilkins şi fata trebuie să aştepte până mâine diligenţa, dumneavoastră aţi fi dispuşi să-i luaţi la bord azi...

— Exact! În felul acesta, master Roulin ar fi în apropierea iubitei sale, iar mâine, când va veni netrebnicul acela de Winter, nu ne va mai găsi. De altfel, el nici nu trebuie să afle încotro am plecat.

— Atunci, nu vreţi să mergeţi la Dos Palmas?

— Nici prin cap nu ne trece!

— Dar încotro?

— E un secret pe care ţi l-am putea destăinui doar dacă te-ai decide să ne închiriezi vasul.

Hofter rămase pe gânduri. Privirea lui căzu asupra Mirandei, care-i mai ţinea mâna într-a ei, ca şi când ar fi uitat să şi-o retragă.

— Poate că ar fi posibil, zise el încet. Cine dintre voi ia parte la această călătorie?

— Toţi.

— Şi señorita Miranda?

— Şi ea, confirmă Walker.

— O să mă mai gândesc.

— Dar să nu dureze prea mult timp, master, căci suntem grăbiţi.

— Hm, încercă Hofter o stratagemă, în calitate de proprietar al vasului, ar trebui să vă însoţesc şi eu...

— Chiar am dori.

— În acest caz, trebuie să mă interesez dacă pot lipsi de aici şi cât timp anume.

Hofter simţi o strângere de mână recunoscătoare; după aceea se sculă şi părăsi repede camera.

— A fost o idee minunată din partea dumitale, master Walker, zise Roulin, râzând.

— Probabil că va cădea în cursă.

— Mai mult ca sigur, căci o să-şi închipuie că în felul acesta va găsi prilejul de a fi mai multe zile împreună cu Miranda. Dar cât de departe vom pleca în acest caz?

— De aici în Colorado şi apoi în sus, până în regiunea Aubrey. Acolo staţionează indienii mojaveşi, sub protecţia cărora vom ajunge cu prizonierii noştri până la Valea morţii. Întrebarea se pune dacă-l vom putea aduce pe vas pe Wilkins.

— Fără îndoială.

— Cum?

— Această misiune va reveni Mirandei. O să-i dau toate instrucţiunile necesare, dacă tânărul acesta amorezat va consimţi să plece.

— Toate merg ca pe sfoară. Noroc că ştiam vechiul nume al lui Old Firehand şi am semnat telegrama cu acest nume...

Hofter se înapoie abia după ce întregul grup terminase de mâncat. Miranda se retrăsese între timp.

— Unde e señorita? fu prima lui întrebare.

— În camera ei.

Plecă în grabă spre camera Mirandei. O găsi întinsă în hamac. Ea socotise cu siguranţă că va veni, dar simula o oarecare spaimă:

— Dumnezeule! Dumneata?

El se apropie, salutând politicos.

— Îţi este într-adevăr atât de neplăcută prezenţa mea?

— Ah, sir, m-am speriat numai aşa, pentru că...

Ea bâlbâi aceste cuvinte şi lăsă privirile în jos.

— Pentru că? insistă el.

— Ei bine, zise ea repede, pentru, că mă gândeam foarte insistent la dumneata.

— La mine? jubilă el.

Ea se ridică şi, privindu-l pătrunzător în ochi, zise:

— Da, poţi să mă crezi, master Hofter, ţinuta dumitale bărbătească, precum şi modul dumitale energic de a acţiona trebuie să impresioneze pe orice femeie care a mai păstrat în inima ei un pic de ideal.

— Señorita!

— Să nu mă înţelegi greşit. Vroiam numai să-ţi spun că eşti unul dintre puţinii oameni în care aş putea să am încredere.

— Nemărginită încredere! señorita. Viaţa mea îţi aparţine.

Ea se dădu jos din hamac şi-l privi cercetător.

— Şi dacă voi cere dovezi chiar acum?

El căută să-i prindă mâinile, dar ea se feri şi se dădu înapoi.

— Nu aşa, prietene, mai întâi dovada.

— Ce să fac?

— Distruge telegrama!

Hofter tresări, ca şi când ar fi primit o lovitură.

— Miranda! o imploră el.

— Mulţumesc, master Hofter. Era cât pe-aci să dau crezare jurămintelor dumitale false. Adio!

— Miranda!

— Ce mai doreşti? Uite aşa, master. Să nu crezi că sunt femeia cu care te poţi juca după bunul dumitale plac.

El încercă s-o reţină. Ea se smulse, râzând cu zgomot:

— Vorbe goale, nimic decât vorbe goale.

— Miranda, te rog, cere-mi orice altceva, dar renunţă la această condiţie.

— Nu! Aceasta, sau nimic.

— De ce insişti?

— Fiindcă pentru dumneata e un lucru foarte simplu, iar pentru aceşti îndrăgostiţi nenorociţi înseamnă enorm.

— De unde ştii asta?

— O ştiu şi îmi ajunge. Acum te rog să mă părăseşti.

Hofter mai încercă o dată să-i ia mâinile; ea se retrase însă spre uşă, zicând:

— Părăseşte imediat camera, înainte să te vadă cineva aici, căci ar trebui să mă ruşinez că mi-am dăruit inima unui slăbănog, chiar şi numai pentru o clipă.

Apoi apăsă pe clanţă.

— Opreşte-te!

— Ce doreşti? îl întrebă ea, privindu-l mândru şi provocator.

— Uite hârtia!

Scoase telegrama şi o aruncă pe masă, după care întrebă:

— Eşti mulţumită?

Rostind cuvintele acestea, o privi aproape speriat. Pe buzele Mirandei apăru un surâs. Întinzându-i mâna, zise:

— Încă nu pe deplin, căci o încredere zdruncinată are nevoie de dovezi noi.

— Miranda!

Hofter vru s-o îmbrăţişeze.

— Nu, prietene, o să te mai pun la o încercare. Până atunci, însă, te rog să nu îmi mai spui pur şi simplu Miranda.

— Mi...

— Taci! Lucrul acesta ar fi bătător la ochi pentru însoţitorii mei. Mai întâi, vreau să te liniştesc în ceea ce priveşte telegrama. Dispariţia ei n-o să-ţi producă nici un fel de neplăcere, căci mâine, când va veni Winter, Wilkins şi fiica lui vor fi plecaţi, aşa că cine să se mai intereseze de ea? Şi acum să vorbim cuminte ca doi buni prieteni. Haide!

Îl trase lângă ea pe o bancă şi-i puse braţul pe umăr. Rămase aşa un timp.

— Când plecăm? întrebă el.

— Mai întâi trebuie să ştim dacă ne împrumuţi într-adevăr vasul dumitale.

— Fireşte!

— E echipat cu toate cele necesare?

— Pentru călătorii scurte, da. Încotro vreţi să plecaţi?

— Probabil că până sus la Aubrey.

— E cam departe. În cazul acesta va trebui să mai procur ceva alimente.

— Dar echipajul e pregătit?

— Da.

— Poţi să te bizui pe ei?

— Neapărat, căci sunt băieţi care îşi înţeleg meseria.

— Nu la asta m-am gândit. Dorinţa noastră e ca această călătorie să rămână cât mai neobservată.

— Din punctul acesta de vedere puteţi să fiţi liniştiţi, sunt oameni discreţi şi, afară de asta, îmi sunt complet devotaţi.

— S-ar putea însă să le cerem un serviciu care să nu facă parte din obligaţiile lor.

— Sunt oameni foarte de treabă.

— Nu e de ajuns. Având în vedere această curioasă poveste de dragoste, serviciul cerut le-ar putea stârni oarecare bănuieli, iar noi n-am putea să le dăm explicaţii prea lungi şi amănunţite, pentru a-i convinge despre nevinovăţia problemei noastre.

— Ar trebui să ştii că populaţia de aici nu e chiar aşa de scrupuloasă.

— Noi am vrea să-i jucăm acestui Winter şi lui Wilkins o festă care, la drept vorbind, e niţel cam tare. Individul urmează a fi atras pe vas şi dus cu fata până la Aubrey. Ce facem însă dacă refuză să meargă până acolo?

— În cazul acesta, va trebui să-i debarcăm.

— În nici un caz, Wilkins e fugar, a călcat legea şi e căutat de poliţie. Deoarece se poartă atât de sever faţă de fiica sa, am hotărât să-l ducem la Aubrey şi să-l predăm acolo poliţiei. Întrebarea este: dacă se va opune, ce intenţionezi să faci?

— Eu? Tot ce crezi dumneata că ar fi necesar.

— Dar oamenii dumitale?

— Asta nu ştiu.

— Poate că vom avea nevoie de ajutorul lor.

— Cred că ei nu vor dori să se amestece în chestiunile altora. Cel mai bine ar fi ca dumneavoastră să închiriaţi de la mine, fireşte că numai de ochii lumii, vasul şi echipajul. Vom semna un contract în sensul acesta; astfel, dumneavoastră veţi dobândi pe bord drepturi bine definite, iar oamenii mei vor trebui să vă dea ascultare.

În timpul acesta, Wilkins discuta la hotel cu Almy.

— Dacă Old Firehand a telegrafiat să plecăm imediat, spunea Almy îngrijorată, înseamnă că are un motiv serios. Ce ne facem acum?

— Trebuie să avem răbdare şi să aşteptăm până mâine.

— Nu există nici o altă posibilitate?

— Master Hofter nu ştie nici una.

— Lui îi convine să aibă cât mai mulţi călători, în felul acesta câştigă poşta. E cu neputinţă ca pe aici să nu găsim cai.

— Ei bine, atunci o să merg să mă interesez încă o dată.

Dar şi cel de-al doilea drum rămase fără rezultat. Wilkins se înapoie şi spuse că nu le mai rămâne nimic altceva de făcut decât să aştepte până a doua zi.

Mai târziu, scoaseră scaunele pe terasa care se întindea în lungul întregii faţade a hotelului, continuând să discute. De acolo era o privelişte frumoasă spre râu.

Într-una din despărţiturile învecinate ale terasei şedea o tânără şi prezentabilă miss. După un timp, se întoarse spre ei, zicând:

— Scuzaţi, fără să vreau am înţeles din convorbirea dumneavoastră câteva nume. Nu sunteţi cumva master Wilkins, iar dânsa miss Almy?

Plantatorul se înclină, răspunzând:

— Mă numesc Wilkins.

— Veniţi de sus, de la „Apa albastră”?

— Da, răspunse acesta oarecum mirat.

— Aşadar, dumneata eşti! Ce coincidenţă! Sunt extrem de fericită să fac cunoştinţă cu persoanele a căror soartă mi-a inspirat atâta milă.

— Cum? Cunoaşteţi necazurile noastre?

— Întrucâtva. Dar permiteţi-mi să mă recomand. Numele meu este Howk. Călătoresc pentru a mă întâlni cu soţul meu. Sunt originară din Baltimore.

După aceasta se schimbară obişnuitele cuvinte de politeţe.

— Urmăreşti pe un oarecare Walker?

— Da.

— Şi pe Roulin?

— Da, desigur. Dar de unde ştii dumneata toate acestea?

— Dar pe master Firehand îl cunoşti?

— Chiar foarte bine.

— Sam Hawkens, Dick Stone şi Will Parker?

— Desigur. Cunosc prea bine acest renumit „Trifoi”. Se pare că gentlemenii aceştia nu-ţi sunt străini nici dumitale!

— Ne-am întâlnit la Prescott, nu demult.

— La Prescott?

— Da, vin de acolo. Am locuit cu domnii aceştia în acelaşi hotel şi am avut plăcerea de a fi vorbit cu ei, deoarece am putut să le fac un serviciu. Îl întâlnisem pe Bill Newton.

Wilkins sări în sus de pe scaunul său, zicând:

— Bill Newton? Probabil că vă înşelaţi, mistress Howk. Omul acesta e prizonier la „Apa albastră”.

— Nu mai e, căci a fugit de acolo cu ajutorul unui oarecare Leflor, care venise de la Wilkinsfield.

— Leflor? Pentru numele lui Dumnezeu! Leflor la „Apa albastră”?

— Da, am auzit că master Firehand ar fi trimis un curier urgent la Gilla Bend ca să vă telegrafieze de acolo.

— Lucrul acesta l-a făcut, dar n-a amintit nimic despre evenimentele de la Prescott.

— El intenţiona să plece la Dos Palmas.

— Tocmai lucrul acesta mi l-a comunicat, dar altceva nimic. Dar pentru care motive vrea să plece într-acolo, căci noi l-am aşteptat aici?

— Deoarece Walker şi toţi ceilalţi au scăpat de la Prescott şi au luat drumul peste Mineral City spre Dos Palmas. Urmăritorii se găsesc în spatele lor, pe cai odihniţi, astfel încât e sigur că bandiţii vor fi ajunşi. Sunt sigură că domnii se găsesc deja la Dos Palmas şi vă aşteaptă.

— Poftim! Şi noi stăm aici! Trebuie să aşteptăm până mâine după-amiază, căci abia atunci vine următoarea cursă a diligenţei.

— Cum? Vreţi să aşteptaţi atât de mult? Cred că nu e necesar.

— Nu avem nici un alt mijloc pentru a putea pleca.

— Totuşi, cred că aş putea să vă iau cu mine. Călătoresc pe apă până la Yuma, unde urmează să mă întâlnesc cu soţul meu. De acolo, dacă vreţi, puteţi străbate restul distanţei călare în cel mai scurt timp.

— Aveţi o barcă?

— Da, „Vânzătorul de suflete”, pe care fiul poştaşului de aici mi l-a pus la dispoziţie, în mod cu totul excepţional. Adică, însuşi proprietarul intenţionează să facă o călătorie în josul apei şi e dispus să mă ia cu el. Apoi continuă, arătând spre

râu:

— Priviţi, acela e vasul. Ce-i drept, vroiam să plec abia mâine, dar dacă dumneavoastră vă grăbiţi, atunci sunt gata să vorbesc cu master Hofter să pornim imediat şi să vă ia şi pe dumneavoastră.

— Oferta dumitale, mistress, este tot atât de binevenită, pe cât de amabilă.

— A, nu. Vă înţeleg situaţia şi e de la sine înţeles că mă pun cu plăcere la dispoziţia dumneavoastră. De altfel, eu sunt aceea ce va profita, căci nu voi călători singură şi, afară de asta, voi ajunge mai repede la soţul meu.

— Câte locuri libere aveţi?

— Vasul cuprinde, afară de echipaj, încă opt persoane, care pot călători foarte comod.

— Atunci consimt cu plăcere, dar numai cu condiţia ca noi să suportăm partea care ne revine din chiria vasului.

— Sunt de acord.

— S-a făcut! Într-adevăr, dumneata ne uşurezi de o mare grijă.

— Când doriţi să plecaţi?

— Imediat!

— Ei bine, într-o oră vom putea pleca. Vreţi să fiţi atunci la râu?

— Desigur! Dar nu rămâi până atunci cu noi?

— Miranda se îndreptase deja către uşă.

— Nu, căci trebuie să vorbesc cu master Hofter. Afară de asta, mai trebuie să fac şi ceva cumpărături.

— Dar vom putea naviga pe timpul nopţii? Începe să se întunece.

— Apa e liberă şi fără pericole, după cum mi s-a spus, iar cârmaciul cunoaşte foarte bine râul. Afară de asta, putem acosta oricând, dacă se va dovedi că nu e preferabil să continuăm călătoria pe timpul nopţii. Deci, la revedere, peste o oră.

9. Pe „Vânzătorul de suflete”

Prilejul ce i se oferea, era prea avantajos ca să-l scape. Wilkins se pregăti deci de drum, împreună cu fiica sa, iar după un ceas erau gata de plecare. Un servitor le duse lucrurile până la malul râului. Acolo îi primi señorita Miranda, presupusa mistress Howk, întinzându-le mâna.

— Fiţi bineveniţi, din tot sufletul! Să sperăm că vom avea o călătorie bună. Poftiţi în cabină.

— Dar unde sunt oamenii echipajului?

— În partea din faţă a vasului. Noi nu avem nimic comun cu ei. Fiindcă aţi sosit, vasul o să pornească imediat.

Încăperea de sub punte era destinată pentru mărfuri şi avea mai multe despărţituri, care puteau fi închise. Pe punte se afla o încăpere acoperită, împărţită în două: partea dinainte era pentru echipaj, iar partea dinapoi pentru călători.

Cabina era bine amenajată. În mijloc se găsea o masă îngustă, iar lângă pereţi, mai multe scaune de trestie, foarte comode. Deasupra mesei atârna din tavan o lampă aprinsă. Abia fură aranjate bagajele şi se auzi comanda cârmaciului:

— Trageţi lanţurile! Împingeţi de la mal!

Vasul începu să se mişte şi, curând, fu mânat de curentul apei.

După un timp, Wilkins ieşi pe punte. În primul moment nu putu vedea nimic decât stelele palide. Apoi desluşi un uşor murmur de glasuri. Pe puntea din faţă se mişcau câţiva oameni. Wilkins se îndreptă către aceştia cu pas domol.

După ce trecu dincolo de catarg, dădu peste marinarii vasului şi se miră că sunt atât de mulţi. Unul dintre ei stătea mai la o parte, rezemat de balustradă şi privea în apă. Era Walker.

— Bună seara! zise Wilkins.

Walker duse mâna la borul pălăriei, fără a răspunde.

— Dumneata faci parte din echipaj?

— Desigur.
— Câte persoane sunteţi?
— Numără-i! Sunt aici cu toţii.
— Atât de mulţi?
Walker mişcă din umeri tăcut.
— Şi e de lucru pentru toţi?
— Probabil că dumneata nu înţelegi nimic din meseria noastră, eşti din Nord?
— Ai ghicit!
— Mi-am închipuit eu. Acolo, râurile sunt mai liniştite. Acest Rio Gilla e însă foarte periculos. Pentru a-l putea stăpâni e nevoie de multe mâini. Am călătorit pe Mississippi şi pe Arkansas, acolo e mult mai uşor.
— Pe Arkansas? Până unde ai ajuns?
— Aproape de teritoriul indian.
— Atunci probabil cunoşti Van Buren?
— Foarte bine, chiar.
— Lucrul acesta mă bucură, căci am avut o plantaţie în regiunea aceea.
— Ce spui? Asta îmi aminteşte câteva aventuri. Acolo, ne-a fugit unul din oameni. Am angajat în locul lui un altul, care a mers cu noi până la New Orleans. Abia după ce ne-a părăsit, am auzit că a fost un individ periculos. Înşelase pe un plantator cu numele Wilkins.
— Cum se numea omul acela?
— Walker.
— Ce întâmplare! Chiar eu sunt acel Wilkins!
— La naiba! Uite cum se întâlnesc oamenii! Ai mai auzit ceva despre Walker?
— Un timp, nu. Acum însă sper să pot schimba câteva cuvinte cu el.
— Adevărat?
— Da, căci el se găseşte în apropiere.
— Atunci, nu-l lăsa să-ţi scape!
— Asta o să şi fac.
— Fii însă cu băgare de seamă, căci, după câte îl cunosc, e foarte uşor ca el să pună mâna pe dumneata, în loc să-l prinzi dumneata pe el.
— Cam greu.

— Aş pune rămăşag.
— Pun şi eu.
— Atunci ai pierdut, căci uite, el te şi are în mână.
Wilkins observase că se mai apropiaseră doi oameni, care se postaseră înapoia lui, dar nu-şi închipuia nimic rău. Walker îl apucă de gât cu amândouă mâinile, iar presupuşii oameni din echipaj îi imobilizară mâinile. În primul moment, încremenise de spaimă, după aceea însă se împotrivi cu toată puterea. Frica de moarte îi întărea puterile, astfel că reuşi să-şi elibereze pentru o secundă gâtul şi strigă:
— Trădare, ajut...
Dar abia deschise gura şi i se introduse un căluş între dinţi. În acelaşi timp, fu legat cu câteva frânghii, înfăşurându-i-se în jurul gurii şi al nasului o batistă, aşa că nu se mai putea auzi nici măcar o şoaptă.
— Cu ăsta am terminat, zise Walker. Duceţi-l sub punte, vreau să merg acum la miss.
Almy auzise strigătul tatălui ei şi întrebă speriată:
— Ce înseamnă asta?
— Cu siguranţă, glasul cârmaciului, răspunse mistress Howk.
— Nu, era glasul tatălui meu. Ţipa ca şi când s-ar fi aflat în pericol.
— Pericol, aici? Ar fi trebuit să ştim şi noi dacă vasul ar fi în pericol.
— Nu la asta m-am gândit, ci la tatăl meu. Poate că cineva...
În clipa aceea sări în picioare, gata să iasă din cabină. Dar Miranda nu-i îngădui.
— Stai aici, sau vei fi închisă.
— Închisă? Ce se petrece aici, mistress Howk? strigă Almy şi încercă să iasă cu forţa.
Miranda rămase însă stăpână pe situaţie.
— Ajutor! Săriţi! Ajutor! strigă Almy.
Walker intră şi o dădu pe Miranda la o parte.
— Cine strigă aici după ajutor?
— Eu. Unde e tatăl meu?
— Sub punte.
— Ce s-a întâmplat cu el?

— Absolut nimic.

— Nu te cred. Du-mă la tatăl meu. Vreau neapărat să merg la el.

— Faci un tărăboi care ne poate pricinui neplăceri. Fii deci liniştită.

— Vreau să-l văd pe tatăl meu!

— Ei bine, dacă asta vrei, atunci haide!

Coborâră scările, Walker deschise o uşă zăvorâtă, împinse pe Almy înăuntru şi, trăgând numaidecât zăvorul, urcă sus pe punte. De jos, se auzi un strigăt înăbuşit. Hofter se apropie de el şi zise:

— Nu te înţeleg! Dumneata ai vorbit despre o legătură de dragoste între miss şi prietenul meu Roulin.

— Exact.

— Dar te porţi cu această miss şi cu tatăl ei aşa cum n-ar trebui. Să ştii că pentru o faptă ilegală nu-mi dau vasul.

— Potoleşte-te! râse Walker. Apoi, bătându-l pe umăr continuă: Nu-ţi face griji. Trebuie să ne purtăm cu oamenii aceştia ceva mai aspru, dacă vrem ca Roulin să ajungă în posesia miresei. El urmează să joace rolul salvatorului, iar bătrânul, din recunoştinţă, o să-i dea fata de soţie. Nu ţi-a trecut prin cap lucrul acesta?

— Treaba e cam problematică. Ce-o să-şi închipuie master Wilkins despre aventura aceasta? O să creadă că a încăput în mâinile unei bande de hoţi.

— Exact.

— Atunci aparţin şi eu acestei bande! La drept vorbind, toată chestiunea mi se pare cam suspectă.

— Nici noi nu dorim să fim socotiţi bandiţi. Pentru moment da, căci jucăm teatru. După ce, însă, master Roulin va avea consimţământul în buzunar, atunci vom explica gluma. Îţi dau cuvântul meu că vom fi invitaţi cu toţii la nuntă.

— Toată povestea asta nu prea îmi place.

— Nu văd de ce, căci dumneata vei fi al doilea care va primi o mireasă...

Faţa lui Hofter se însenină.

— Dacă-mi vii cu asemenea argumente, atunci mă las uşor înduplecat.

— În sfârşit, ai devenit şi dumneata înţelegător. Miranda se

găseşte în cabină şi te aşteaptă. Ea o să-ţi alunge proasta dispoziţie.

Hofter îi urmă sfatul, liniştit însă numai pe jumătate.

În acest timp, Almy se întrebă speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde mă găsesc? Tată!

Nici un răspuns.

— Dragă tată!

Auzi un sforăit ciudat şi, în acelaşi timp, zăngănitul unui lanţ.

— Tată, eşti aici?

Lanţul zăngăni mai tare. Almy orbecăia în întuneric. După câţiva paşi, dădu peste un om legat de peretele vasului. Îl pipăi.

— Tată! Dumnezeule! I-au pus căluş! Se înăbuşe!

Cu degetele tremurânde, desfăcu nodul batistei şi-i scoase căluşul din gură. Wilkins răsuflă adânc.

— Cerul fie lăudat! Era să mă sufoc.

— Vai, Doamne!

— Taci, copilul meu! Să nu ne tânguim, căci nu ne foloseşte la nimic. Trebuie să fim cu mintea limpede, deoarece cred că am căzut în mâinile lui Walker. Bineînţeles, nu ştiu cum a fost cu putinţă aşa ceva.

— În cazul acesta, mistress Howk e aliata lui?

— Desigur. Dar tu nu eşti legată?

— Nu.

— Trebuie să avem răbdare, o mângâie tatăl ei. Cred că nu vom fi lăsaţi să aşteptăm prea mult şi vom afla apoi ce intenţii au cu noi.

— Cred că au pus ochii numai pe banii noştri.

— Mi-au şi fost luaţi.

— Atunci se poate întâmpla ca în zorii zilei să fim debarcaţi şi lăsaţi pe uscat. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Se poate.

Wilkins spuse asta numai pentru a nu face şi mai grea inima fiicei lui. El ştia că nu era vorba de bani. Dacă se afla într-adevăr în mâinile lui Walker, atunci le era hărăzită aceeaşi soartă ca şi lui Arthur şi Martin Adler.

— Dar ce-o să facem fără bani?

— Vom găsi, fiica mea. Acum sunt de părere... Dar linişte,

că vine cineva.

Zăvorul fu tras şi Walker intră cu o lumânare, după care închise uşa în urma sa. Walker aşeză lumânarea pe duşumea şi privi la tată şi la fiică cu o expresie batjocoritoare.

— Mă cunoaşteţi?

Nimeni nu răspunse.

— Dacă nu vorbiţi, atunci o să vă forţez eu s-o faceţi. Vezi cuţitul acesta, master Wilkins? El o să vă deschidă gura. Spune: mă cunoşti?

După cele întâmplate, Wilkins bănuia pe cine are în faţă. Tăcu, totuşi.

— În cazul acesta, trebuie să mă prezint. Mă numesc Walker, şi-mi place să cred că te bucuri de întâlnirea noastră. Spre mulţumirea dumitale, pot să-ţi spun că vom rămâne împreună mult timp.

— Sunt foarte încântat.

— Nu-i aşa? Într-adevăr, prietenii buni trebuie să se bucure ori de câte ori pot fi împreună. De altfel, prietenia noastră nu e de dată chiar atât de recentă. Cred că îţi aduci aminte, nu?

— Foarte bine chiar.

— A fost în ziua când urma să fiu afumat la cârciumarul acela negru din Wilkihsfield. Atunci m-am furişat, dis-de-dimineaţă, prin grădina dumitale. Domnişoara se găsea pe verandă. Eu stăteam sub un pom şi o admiram. Mi-a plăcut atât de mult, încât m-am hotărât s-o iau de soţie.

— Monstrule! zise Wilkins furios.

Almy întoarse capul cu dezgust.

— Întrucât plecarea mea a fost atât de grăbită, mi-a rămas regretul că n-a mai putut fi vorba de o declaraţie de dragoste, de logodnă, sau de căsătorie; dar n-am părăsit niciodată acest plan. Deoarece cerul ne-a adus azi din nou împreună, primul lucru pe care-l fac, master Wilkins, este să-ţi cer mâna fiicei dumitale.

Wilkins se făcu că nu aude această josnicie.

— Ei haide, răspunde, insistă Walker.

— Prefer să o dau satanei!

— Foarte măgulitor, căci în cazul acesta te temi de mine mai mult decât de diavol. Aşadar, refuzi să mi-o dai?

— Mizerabile!

— Ce-ar fi dacă mi-aş permite s-o iau chiar acum, fără binecuvântarea dumitale părintească?

— Cred că fata va prefera să moară.

— Aş! Nu se moare chiar atât de uşor. De altfel, nici nu poţi să-ţi închipui ce frumoase sunt intenţiile mele. Trebuie să-ţi spun însă că, pe atunci, mai era unul care ţinea foarte mult să o aibă: master Leflor. Dumneata l-ai refuzat. Ce-ai zice dacă ţi-ar cere din nou mâna ei? Wilkins mişcă dispreţuitor din buze.

— Ce-i drept, nu l-am mai întâlnit de atunci, dar cred că...

— Nu te osteni prea mult, interveni Wilkins. E aici la dumneata.

— De unde ştii?

— De la mistress Howk.

— Uite, aşa sunt femeile! Niciodată nu pot să-şi ţină pliscul. Această mistress mi-a stricat o mare bucurie, căci intenţionam să vi-l prezint astăzi pe Leflor al nostru, precum şi pe prietenul Bill Newton. Îndeosebi Leflor aşteaptă cu mare nerăbdare clipa asta, căci e o fire foarte credincioasă şi n-a uitat-o încă pe miss Almy. Acum o să-şi repete cererea. Poţi să-l refuzi liniştit şi de data aceasta, căci abia acum o să-ţi dovedesc că sunt cel mai bun prieten al dumitale. Dacă miss Almy îmi promite că va deveni soţia mea, am s-o apăr împotriva lui Leflor. Ce ai de zis de toate astea, master Wilkins?

Atât propunerea, cât şi modul umilitor în care fusese făcută, erau prea mizerabile ca Wilkins să mai răspundă ceva.

— În calitate de ginere, master Wilkins, continuă Walker pe un ton mieros, m-aş interesa şi de familia dumitale, căci mai sunt câteva chestiuni referitoare la asta, care trebuie lămurite. Nu cred să-l fi uitat pe nepotul dumitale!

— Arthur? Ce ştii despre el?

— A, chiar foarte multe.

— Minciuni, nu ştii nimic, zice Wilkins spre a-l face să vorbească. Ce-ai putea să ştii despre un mort?

— Crezi, chiar, că-i mort?

— Fireşte.

— Dar dacă eu aş susţine că el trăieşte?

— Dacă ar trăi el, atunci ar trebui să fie printre cei vii şi

Adler...

— Trăieşte şi el.

— Minciuni! A trecut atâta timp, încât ar fi trebuit să primesc veşti de la ei.

— Dar dacă nu pot să-ţi trimită nici o veste?

— Cine ar putea să-i împiedice?

— Cel care... ei, dar merg prea departe, divulg aproape totul. Ce să fac, am o inimă miloasă. Dă-mi-o pe Almy, iar eu ţi-i voi da vii pe cei doi morţi.

— Pe mine nu poţi să mă înşeli. Dacă Almy va fi soţia dumitale, vei susţine că nu ştii nimic despre ei.

Rostul acestor cuvinte era să-i dea o speranţă lui Walker. Într-adevăr, el căzu în cursă.

— Pe Dumnezeu şi toţi dracii că mi-aş respecta cuvântul, în această privinţă, poţi să ai încredere în mine.

— Ce garanţie poţi să oferi?

— Cuvântul meu.

— Cuvântul dumitale? Cuvântul unui mincinos, înşelător şi ucigaş? Pfui!

— Păzeşte-ţi limba, master! Dar, în definitiv, ce garanţie îmi ceri?

— Întrebarea e de prisos. Cei doi se găsesc de mult sub pământ.

Walker fluieră printre dinţi enervat.

— Da, ei se găsesc sub pământ, dar nu sunt morţi.

Wilkins tresări. Sub pământ, dar nu morţi? Concluzia era simplă: cei doi probabil că erau ţinuţi în captivitate, undeva sub pământ.

— Scuteşte-mă, te rog, de copilăriile astea.

— Gândeşte-te bine la propunerea mea. Dacă mi-o dai pe Almy, îi voi salva pe cei doi bărbaţi şi... hm! Există şi posibilitatea să ajungi din nou în posesia plantaţiei dumitale. M-ai înţeles?

— Aici nu-i nimic de înţeles.

Almy tăcuse până acum, dar văzând că lupta pe care tatăl ei o susţinea cu acest adversar fără scrupule nu avea nici o şansă, îşi adună tot curajul şi, apropiindu-se de Walker, îi zise cu cea mai mare hotărâre:

— Dar pe mine nu mă întrebi dacă vreau?

— Să însemne asta că primeşti cererea mea, miss Almy? zise Walker rânjind, deşi din tonul lui se vedea clar că nici el nu credea într-o întoarcere atât de bruscă în favoarea lui.

În trăsăturile fetei apăru scârba. Evitând mâna pe care o întinse Walker după ea, strigă:

— Nu mă atinge, monstrule.

— Haide, porumbiţa mea.

Fata se dădu înapoi. Walker înaintă, gata să sară ca o pisică. Almy se lovi cu spatele de peretele vasului. Din nou apăru mâna lui Walker. O frică de moarte paraliza biata fată.

— Ajutor! strigă ea. Ajutor!

Atunci se repezi bătrânul Wilkins din ungherul lui.

În peretele vasului se aflau nişte inele de fier, de care se legau baloturile, pentru ca pe timp de furtună, să nu se deplaseze de la locul lor. De aceste inele fusese legat cu frânghii Wilkins. Teama pentru fiică îl aduse pe părinte într-o stare de crâncenă enervare. În timp ce ochii îi erau fixaţi asupra lui Walker, care se pregătea să pună stăpânire cu forţa pe fată, mâinile îi lucrau cu înverşunare. Trăgea, smucea şi îşi freca legăturile, fără a lua în considerare că îşi sfâşia pielea până la sânge. Fie că frânghiile erau putrede, fie că enervarea şi zbuciumul părintelui îi înzeciră forţele, legăturile se rupseră şi Wilkins se pomeni cu mâinile libere. Sări să-l sugrume pe Walker. Acesta se înspăimântă. Fusese sigur că va proceda după plac cu victima lui lipsită de apărare, iar acum se pomeni în faţă cu un adversar dezlănţuit. Abia mai avu timp s-o zbughească pe uşă. Apoi trase imediat zăvorul. Almy tremura ca o frunză.

— Linişteşte-te, copila mea. Ticăloşii aceştia nu ne au pe deplin în mâinile lor, zise tatăl.

După ce Wilkins şi Almy fură transportaţi sub punte, bandiţii căzură de acord că este cazul să se dea echipajului o explicaţie asupra celor întâmplate, deoarece oamenii ar fi putut foarte uşor să creadă că prizonierii ar fi nevinovaţi şi să le ia apărarea. Miranda fu chemată şi ea din cabină, împreună cu Hofter, pentru a lua parte la această consfătuire. Reuşiră să-l convingă mai întâi pe Hofter şi după aceea pe toţi oamenii din echipaj să adopte o atitudine ostilă prizonierilor. Numai unul dintre oameni nu se lăsă convins. Dar îşi păstră

pentru sine gândurile ce-l frământau: „Să fie această fată atât de rea după cum susţine Walker? O fată rea nu poate avea o faţă atât de drăguţă şi nişte ochi atât de blânzi”. Marinarul acesta, corect şi cinstit, nu iubea mutrele lui Walker şi ale tovarăşilor săi. Era o bănuială sănătoasă, care sporea din ce în ce mai mult. Pe scurt, el luă hotărârea să se convingă personal. Pentru asta, se furişă până la oblon, coborî scările şi ascultă la uşă tot ce se petrecea în încăperea în care erau închişi Wilkins şi fata. Atunci când Walker, care fugise din faţa lui Wilkins, ieşi afară, barcagiul nu putu să se retragă destul de repede, astfel că amândoi se ciocniră pe scări.

— Cine e acolo? întrebă Walker furios.

— Marinarul Forner.

— Ce cauţi aici?

— Abia acum cobor.

— Nu minţi! Ai ascultat la uşă.

— Ia ascultă, până acum nimeni nu şi-a permis să-mi spună mincinos. Cine eşti dumneata?

— Un călător.

— În cazul acesta, eu aş fi mai îndreptăţit să te întreb ce cauţi dumneata aici, căci eu fac parte din echipaj. Mergi sus!

— Omule, nu cumva să-ţi treacă prin cap să intri la prizonieri!

— Dar ce mă privesc pe mine prizonierii dumitale? De altfel, nu ai nici un drept să-mi interzici ceva. Master Hofter mai este încă proprietarul vasului şi el e acela căruia trebuie să-i dau ascultare. Nimeni de pe vasul acesta nu e obligat să joace după cum cânţi dumneata.

După aceste cuvinte, Forner — căci aşa îl chema pe marinar — coborî spre a vedea la ce nivel ajunsese apa. Când se înapoie, dădu din nou peste Walker, care mai stătea încă pe scări, pentru a-l observa.

— Tot te mai învârteşti pe aici? strigă marinarul. Locul pasagerilor e în cabină, nu în calea oamenilor din echipaj.

— Vorbeşte mai frumos, băiete! De altfel, voi interveni la stăpânul tău să te alunge, zise Walker plin de venin.

Aceasta era însă prea mult pentru marinar.

— Dracu' să te ia! Crezi că marinarul Forner se teme de orice fleandură? Du-te la cine vrei, numai păzeşte-te să intri

în pumnii mei; altfel, ai putea foarte curând să fii confundat cu un şobolan râios.

Forner îl împinse pur şi simplu la o parte pe Walker şi urcă pe punte, căci scena aceasta urâtă îl impresionase mult. Introduse o nouă bucată de tutun între dinţi, scuipă peste balustradă şi rămase pe gânduri.

— Blestemată poveste, mârâi el. Master Hofter s-a băgat într-o încurcătură din pricina căreia ar putea uşor să fie aruncat peste bord. Nu, la astfel de lucruri John Forner nu ia parte. Dar ce să facă? Cel mai bun lucru ar fi s-o iau din loc. Dar cum? Dacă plec furios, atunci ei vor crede că voi trăda toată afacerea şi o să-şi schimbe planul. Nu trebuie să bănuiască nimic. Aha, îmi vine o idee bună. Am să mă înec puţin. Individul o să mă reclame lui master Hofter, iar acesta o să mă caute pentru a mă certa. Mă va găsi în partea dinapoi a vasului. Mă voi dezvinovăţi, voi face câteva mişcări pripite şi — pleosc! Voi cădea în apă. Am să las impresia că m-am înecat, iar mâine voi fi la Yuma, unde voi vedea ce se poate face.

După ce luă această hotărâre, se îndreptă spre partea dinapoi a vasului, unde se găsea cârmaciul, cu care începu o conversaţie. Presupunerile lui se adeveriră, căci în curând se auzi strigat pe nume. Se făcu că nu aude.

— Marinarul Forner, răsună încă o dată vocea lui Hofter.

— Aici, la cârmă, răspunse acesta.

Hofter urcă şi-l întrebă:

— Ce-ai avut cu master Walker?

— Walker? Nu-l cunosc.

— Mă refer la domnul pe care l-ai tratat atât de nepoliticos pe scări.

— Eu?

— Tu. Şi în plus susţine că l-ai spionat.

— Lucrul acesta l-a afirmat şi în faţa mea. Dar de ce să-l fi spionat? Eu coboram scara, fiindcă mi-am adus aminte că de la ultima călătorie nu am scos apa din cală, vrând să văd cum stăm în această privinţă, când mă pomenii cu acest om că iese din încăperea de jos, se izbeşte de mine şi strigă că l-aş fi spionat. Uite, să-ţi explic, master: aici e scara, acolo a năvălit domnul, eu i-am făcut loc...

La aceste cuvinte, Forner se dădu câţiva paşi înapoi.

— Opreşte-te, marinare, căci o să cazi peste bord, strigă Hofter. Dar era prea târziu. Marinarul căzu în apa întunecată.

— Om în apă!

Se făcu imediat manevra pentru întoarcerea vasului şi se desfăcu barca de salvare. Fură aprinse lumini şi marinarii strigau în noapte. Toate au fost însă zadarnice, căci nici o voce nu răspunse. Cel căzut în apă nu mai ieşi la suprafaţă.

10. Lordul Lindsay, cutreierătorul pădurilor

John Forner ajunse la Yuma aproape de amiază. „Vânzătorul de suflete” dispărea chiar în acel moment după un cot al râului, dincolo de oraş.

— Fir-ar să fie, am sosit prea târziu. Ce să fac acum? Dar... ia te uită ce frumuseţe de iaht e ancorat acolo!

De bună seamă, un iaht elegant, cu catarg şi dispozitive de manevrat pânzele, însemna aici, pe Rio Gilla, o raritate. Mai curios, însă, era faptul că în partea din faţă a vasului se afla un tablou uriaş, care înfăţişa un bărbat înalt, cu o pălărie cenuşie de fetru, cu boruri mari, îmbrăcat ca un indian, cu mocasini, pantaloni şi cămaşă de piele, haină de vânătoare. Într-o mână ţinea o puşcă cu două ţevi, iar în cealaltă o suliţă de vânătoare. La cingătoare avea două tomahawkuri, două cuţite şi două revolvere, sub care se putea citi cuvintele: „Lordul Lindsay, cutreierătorul pădurilor”, scrise cu litere mari, aurite.

Dacă ar fi acostat acum, desigur că toţi locuitorii, de la mic la mare, ar fi aici, să vadă minunea. Nefiind nimeni, e de presupus că vasul a ancorat de mai mult timp”, gândi, nu fără temei, marinarul. Hoinări departe pe malul râului aproape o oră şi nu luase încă nici o hotărâre. În cele din urmă hotărî să se întremeze şi intră în cârciuma unde obişnuia să tragă ori de câte ori venea la Yuma. Dar abia deschise uşa, când se opri în loc uimit: la una din mese stătea originalul tabloului de pe iaht! Nasul lung, pălăria mare, totul era aidoma, mai puţin teribilele arme, reduse acum doar la cuţitul cu plăsele elegante de la brâu.

John Forner ancoră la o masă vecină şi ceru un brandy. Patronul schimbă cu el câteva vorbe, ca între cunoscuţi, îl servi şi se întoarse la masa ciudatului său client, continuând,

se vede, o discuţie.

— Cunosc destul de bine, sir, acest Rio Gilla, căci sunt de mai mulţi ani pe malurile lui. Ce fel de informaţii doriţi?

— Cunoşti cartea asta?

Cârciumarul privi atent, citi titlul cărţii, *Cutreierătorul pădurilor* de Gabriel Ferry şi zise:

— Desigur, milord, e o carte cunoscută, mai ales aici, fiindcă acţiunea se petrece pe teritoriul apaşilor şi pe Rio Gilla. E foarte captivantă.

— Da, grozav de captivantă! Asta m-a şi adus aici, din Anglia, explică el, cu un aer de copilărească bravură.

Birtaşul îl cercetă încă o dată pe lord, mai mult surprins decât admirativ.

— Sunteţi... vânător?

— Da şi vreau să mă deplasez pe firul cărţii, în sus, pe Rio Gilla. Dar până unde e navigabil?

— Întrebarea asta ar fi mai bine să o adresaţi acestui master, de lângă noi. Se numeşte Forner, e un luntraş cu multă experienţă, aşa că va putea să vă dea informaţii mai bune decât mine.

Lordul îl cercetă pe marinar ca pe un tablou, sau ca pe un cal pe care ar fi vrut să-l cumpere. Nările începură să i se agite, ca şi când ar fi luat şi ele parte la investigaţie. Se părea că rezultatul era favorabil.

— Aşadar, eşti luntraş pe Gilla? Foarte bine! Ai vreun angajament?

— Deocamdată, nu.

— Ce-ai zice să intri în serviciul meu? Plătesc bine, chiar foarte bine.

— N-am nimic contra, numai să nu-mi pretindeţi mai mult decât aş putea să fac.

— Îţi cer doar să fii călăuza noastră, atâta cât o să-ţi permită cunoştinţele dumitale asupra râului şi împrejurimilor.

— În cazul acesta primesc, sir şi cred c-o să fiţi mulţumit de mine.

— Bine. Nu-ţi stabilesc nici un salariu. O să te plătesc după munca dumitale. Uite, deocamdată, zece pesos.

Zece pesos erau aproximativ zece dolari. John Forner nu se aşteptase la un avans atât de generos, aşa încât zâmbi cu

toată faţa şi mestecă vesel tutunul între fălci, după care exclamă:

— Sir, pentru aşa ceva John Forner se urcă cu toată plăcerea pe vasul dumitale.

— Sper! Dar pentru mine sunt mai importante expediţiile de vânătoare pe uscat, decât navigatul. Crezi că o să găsim ceva vânat?

— Desigur.

— Dar indieni?

— Dacă doriţi...

— Doresc, chiar foarte mult. Da!

— Când urmează să intru în serviciu?

— Astăzi! Acum! Imediat! Da!

— Cu plăcere! Mai întâi, însă, aş avea de făcut un drum, la judecător. Trebuie să depun o reclamaţie.

— Ce fel de reclamaţie?

— E vorba de o faptă mârşavă, de o răpire.

Lordul se aprinse numaidecât. Vârful nasului i se ridică fremătător şi exclamă:

— Pe Jupiter! O răpire? Te pomeneşti că-i vorba de o fată...

— Chiar aşa: o fată, împreună cu tatăl ei.

— Excelent! Minunat! Nu am nevoie de judecătorul dumitale. Eu le voi veni în ajutor.

— Cum?

— Spune-mi mai întâi încotro se îndreaptă răpitorii?

— În regiunea Aubrey. Nemernicii se găsesc pe un vas cu pânze care a trecut pe aici acum o oră.

— Frumos! Vom pleca imediat pe urmele lor. Îi vom urmări şi îi vom ajunge. Frumoasă aventură! Plătesc bine, foarte bine. Da!

— Cu iahtul dumitale, într-adevăr, i-am putea ajunge foarte repede.

— Splendid! Dumneata eşti omul de care aveam nevoie. Cine sunt victimele?

— După câte am putut înţelege, Wilkins tatăl şi fiica, din Van Buren.

De astă dată, lord Lindsay rămase buimac. Într-acolo îl trimisese pe Herman să caute urmele fratelui său Martin Adlerhorst. Primise însă veşti că atât Martin, cât şi tatăl său

adoptiv, Wilkins, dispăruseră fără urmă. Iar acum dădea aici, în acest orăşel, de o urmă a lui Wilkins. Explicaţiile, presupunerile se rostogoleau ca o lavă fierbinte. Lindsay trase ceva prea grăbit concluzia că acolo unde se găseşte Wilkins ar trebui să fie şi Martin.

Birtaşul stătea cu mâinile în şolduri şi asculta cu gura căscată. Se simţi totuşi dator să intervină:

— Dacă aşa stau lucrurile, master Forner, reclamaţia o să-ţi ajute foarte puţin sau chiar deloc. Judecătorul se va feri să se ocupe cu astfel de lucruri. De asemenea, vă sfătuiesc şi pe dumneavoastră, milord, să nu vă amestecaţi, căci nu-i puteţi fi de folos acestui Wilkins şi fiicei sale.

— Pentru ce?

— Legea e împotriva dumneavoastră. Trebuie să aveţi în vedere că râul Colorado, formează hotarul între statele Arizona şi Colorado. Fapta s-a petrecut în Arizona. În cazul când vasul va aborda la malul californian, în Colorado, nici un locuitor din Arizona nu va avea dreptul să se atingă de el.

— Dracu' să ia graniţele voastre tâmpite! Nu-mi pasă nici de California, nici de Arizona. Eu fac ceea ce-mi place, sunt lordul David Lindsay!

— Faceţi ce vreţi, dar să nu vă miraţi dacă o să vi se găurească pielea cu gloanţe.

— Gloanţe? Le dau eu derbedeilor gloanţe — şi încă ce gloanţe! zise lordul, gândindu-se la excelentele sale arme. Dacă e aşa...

În acel moment se deschise uşa şi intră un om la a cărui vedere englezului îi rămase cuvântul în gură.

Îl izbi această creatură curioasă, mică de statură, cu picioarele încovoiate ca nişte seceri şi o pădure seculară de barbă sub nasul excesiv de lung. Aşa şi nu altfel, şi-l imaginase pe omul despre care prietenul său Kara Ben Nemsi îi povestise cele mai palpitante aventuri, când se găseau împreună la un foc de tabără, în Orientul îndepărtat. Tocmai aceste povestiri despre Vestul Sălbatic şi curioşii săi locuitori au trezit în el pofta de a-şi schimba hainele englezeşti, din stofă fină, cu acest costum de vânătoare, confecţionat din piele şi de a-şi îndrepta iahtul spre râul Colorado, căci se plictisise aşteptând în porturile Oceanului Pacific o ştire de la

nepotul său.

— Bună ziua, oameni buni! salută noul oaspete. Birtaş, un pahar cu brandy.

Toţi cei de faţă îi răspunseră la salut, mai puţin lordul, care — trebuie să spunem — rămăsese cu gura căscată. Străinul se apropie şi, bătându-l pe umăr, zise:

— Închide gura, sir, căci altfel s-ar putea să faci o paralizie a fălcilor, hi-hi-hi!

Gluma aceasta îl făcu pe lord să-şi revină. Ridicându-se în picioare, în toată înălţimea sa respectabilă, îşi scoase pălăria, zicând:

— Bun venit, Sam Hawkens!

Fu rândul vânătorului să rămână cu gura căscată.

— Ia te uită. Mă cunoşti?

— Da.

— Dar unde ne-am văzut?

— Eu nu te-am văzut niciodată.

— E în regulă. Nici eu pe dumneata, dacă nu mă înşel. Şi totuşi, de unde mă cunoşti?

— Am auzit multe despre dumneata.

— Unde?

— La haddedihni, precum şi în foarte multe locuri.

— La haddedihni? Nu cunosc acest trib de indieni.

— Indienii din regiunile, acelea sunt numiţi arabi.

— Ce spui? Nu îmi amintesc să-mi fi plimbat vreodată picioarele prin acele regiuni binecuvântate.

— N-are a face! Am întâlnit acolo un om care te cunoştea foarte bine.

— Cine?

— Kara Ben Nemsi.

— Nu cumva vrei să-ţi baţi joc de mine? Kara Ben... Ben... Ben... ascultă, sir, acesta trebuie să fie un mare ageamiu, dacă nu mă înşel.

— Tocmai aşa i-ai şi spus, anume c-ar fi un ageamiu incorigibil...

— Ascultă, sir, dacă Sam Hawkens i-a spus aşa, atunci să ştii că aşa-i.

— Se poate. E vorba despre Old Shatterhand, căci sub acest nume e cunoscut aici prietenul meu.

— Old Shatterhand? strigară în acelaşi timp John Forner şi birtaşul.

— Old Shatterhand? Dumneata îl cunoşti pe Old Shatterhand? jubilă Sam Hawkens.

— Da.

— Ştii poate şi unde se găseşte acum?

— Nu.

— Nici eu. Aşadar, el ţi-a povestit despre mine?

— Da.

— Deseori?

— De foarte multe ori şi în foarte multe lucruri.

— Ei, ştiam eu că nu-l va uita pe bătrânul său profesor Sam. Rostind cuvintele acestea, faţa i se însenină şi se putea vedea ce mândru se simţea. Noi am trăit împreună evenimente care pot fi socotite destul de serioase. Cred că nu ţi-a povestit numai despre mine?

— Nu.

— Desigur că şi despre Dick Stone şi Will Parker, dacă nu mă înşel?

— Da.

— Despre Winnetou şi Old Firehand?

— Da.

— Spune-mi, te rog, se adresă birtaşul către Sam Hawkens, în ce regiune vânează în prezent aceşti oameni vestiţi?

— Dar dumneata îi cunoşti?

— Am auzit despre ei, dar aş fi dispus să dau o duzină de sticle de brandy pe degeaba, dacă aş putea să-l văd măcar pe unul dintre ei.

— Atunci, scoate-le de pe acum dopurile, căci toţi aceşti oameni vin încoace.

— Nu glumi!

— Îţi spun că vin; eu am plecat înainte şi urmează să mă întâlnesc cu ei aici la dumneata, în depozitul acesta de „apa focului”, dacă nu mă înşel.

— Master, în caz că spui adevărul, atunci ziua aceasta contează pentru mine printre cele mai frumoase din câte le-am trăit, iar în ceea ce priveşte o sticlă de brandy, te rog să mă crezi că n-o să fac pe cărpănosul.

— Mi se pare că adineauri ai vorbit despre o întreagă

duzină de sticle, stimate domnule spirtar. Dar, fii liniştit, căci oameni de talia noastră nu primesc nimic pe degeaba.

— Bine, se amestecă din nou în convorbire lordul, mă bucur grozav! Dar de unde vii dumneata?

— Deocamdată de la Granite Station.

— Pe apă?

— Călare, dacă nu mă înşel.

— Şi încotro vrei să mergi?

— În regiunea Aubrey.

— Bine. Se potriveşte de minune. Vreţi să călătoriţi cu mine?

— Mulţumesc, dar noi ne grăbim.

— Focul a fost deja aprins sub cazane. Într-o oră pornim. Da!

— Foc? Cazane? Nu cumva e vorba de o locomotivă?

— Nu, de iahtul meu. Nu l-ai văzut ancorat la mal?

— Nu, căci vin dinspre interior. Susţii aşadar că ai un iaht şi că eşti dispus să ne iei şi pe noi?

— Da.

— Asta e cu totul altceva. Vom pleca cu dumneata, dar numai în cazul în care nu te va incomoda scopul călătoriei noastre.

— Nu mă incomodează.

— E vorba despre o vânătoare.

— Minunat, căci voi vâna şi eu cu voi.

— Ascultă mai întâi despre ce fel de vânătoare e vorba: o goană după oameni.

— Indieni?

— Nu, albi.

— Excelent.

— Aceştia se găsesc pe un vas cu pânze, care trebuie să fi trecut nu de mult pe aici, dacă nu mă înşel.

Lordul privi mai întâi spre vânător, apoi spre John Forner.

— Nu cumva a plecat de la Granite Station?

— Exact.

— Pe el se găseşte o fată?

Sam sări de pe scaun.

— Sir, ce ştii dumneata despre fata aceasta?

— Că este prizonieră. Am aflat-o de la acest luntraş. Bine.

Dânsul a fost angajat pe acel vas şi a şters-o când a observat că e vorba de o răpire.

— Cum? Dumneata ai fost luntraş pe acel vas? se adresă Sam lui Forner. Dacă este aşa, atunci trebuie să cunoşti pe domnul care se află prizonier acolo şi pe fiica sa, dacă nu mă înşel?

— Desigur.

— Trebuie să-mi povesteşti numaidecât.

Dintr-o poveste în alta şi de la un povestitor la altul, firele se legară.

Atunci când Old Firehand şi însoţitorii săi ajunseră la Gilla Bend, Walker şi tovarăşii săi plecaseră cu diligenţa poştei. O urmărire imediată nu era cu putinţă, fiindcă animalele nu se odihniseră de când plecaseră de la „Apa albastră”. Acesta a fost motivul pentru care Old Firehand îi telegrafiase lui Wilkins, fără a bănui însă că la destinaţie telegrama va fi sustrasă.

Popasul de la Gilla Bend urma să fie scurtat însă în mod simţitor. Localitatea aceasta, care pe atunci se compunea numai dintr-o prăvălie şi câteva case de scânduri, era situată în apropierea unui mic fort. Întreaga garnizoană a fortului era alcătuită dintr-o duzină şi jumătate de soldaţi, sub comanda unui căpitan. În momentul când Old Firehand părăsi prăvălia care servea în acelaşi timp şi ca local pentru poştă şi telegraf, se lovi în uşă de un om.

— Doamne Dumnezeule! Căpitan Wallace?

— Old Firehand? Dumnezeu să binecuvânteze această zi!

Îşi strânseră mâinile plini de bucurie. Se cunoscuseră în Est, cu câţiva ani în urmă şi, fireşte, revederea trebuia să fie sărbătorită. Se înapoiară deci în local şi comandară câte un whisky. După aceea începură povestirile. Căpitanul arătă cum ajunsese să fie aruncat la acest post izolat, iar vânătorul relată pe scurt evenimentele care-l aduseseră la Gilla, împreună cu tovarăşii săi şi cum erau obligaţi să aştepte refacerea forţelor cailor, cu toată părerea lor de rău. După ce isprăvi de povestit, căpitanul rămase un timp pe gânduri. Apoi, ridicând capul, ca şi când i-ar fi venit o idee, întrebă:

— E neapărat necesar să-i urmăriţi atât de grabnic pe aceşti ticăloşi?

— Desigur.

— Aş putea să vă ajut, întrucâtva. Fortul meu dispune de o barcă destul de mare pentru a vă putea cuprinde pe voi şi animalele voastre, precum şi şase vâslaşi.

— Ar fi minunat.

— De aici şi până la Granite Station, râul Gilla are o cădere considerabilă. Apa e destul de abundentă în prezent. O să vă dau şase dintre oamenii mei. Dacă aceştia vor vâsli în mod serios şi dacă veţi încuraja osteneala lor cu câţiva dolari, atunci veţi putea ajunge către miezul nopţii la Granite Station.

Old Firehand era foarte bucuros de această propunere, căci în felul acesta animalele îşi puteau găsi odihna necesară, fără ca urmărirea să sufere o întârziere. Vânătorul se înapoie numaidecât la tovarăşii săi, care se găseau pe malul râului, iar căpitanul merse la fort, pentru a lua măsurile necesare în vederea călătoriei.

După aproximativ o oră, barca porni pe Gilla în jos, condusă de şase soldaţi vânjoşi. Călătoria se desfăşură fără nici un incident. Imediat ce căzu întunericul, se montă un reflector în partea dinainte a bărcii, iar către miezul nopţii apărură casele din Granite Station. După ce debarcară, Old Firehand se îndreptă spre Oficiul poştal. Trebui să bată de mai multe ori până se deschise o fereastră şi apăru capul unui om.

— Master, scuză-mă că te trezesc din somn, dar e vorba de o informaţie importantă. Nu cumva eşti dirigintele poştei?

— Nu, eu sunt telegrafistul.

— A, în cazul acesta ai putea să-mi spui dacă a sosit astăzi o telegramă adresată unui oarecare master Wilkins?

— Chiar două.

— Două? Poate că te înşeli.

— Ştiu precis. Eu le-am primit şi tot eu le-am operat. Erau de la acelaşi expeditor.

— Eu am expediat una singură...

— Dar cum te numeşti dumneata?

— Winter.

— De unde venea telegrama dumitale?

— De la Gilla Bend.

— Conţinutul?

— O prevenire împotriva unui oarecare Walker.

— Exact. Constat că nu e vorba de o lezare a secretului de serviciu dacă răspund cererii dumitale. Din contră, mi se pare că aici ceva nu e în regulă, căci înainte mai venise o altă telegramă cu aceeaşi semnătură.

— În cazul acesta e vorba de o înşelăciune.

— Crezi?

— Desigur. Pot să-ţi spun că noi urmărim o bandă care a comis o serie întreagă de crime Şi care acum este pe punctul de a săvârşi altele.

— Ai putea să-mi descrii persoanele acestea şi câte erau la număr?

— Patru bărbaţi, pe nume Walker, Newton, Leflor şi Roulin. Cu unul din ei călătoreşte şi o oarecare Miranda, de asemenea o mare ticăloasă!

— Cine şi-ar fi închipuit aşa ceva! zise telegrafistul mirat.

— Ce anume?

— Că această miss ar fi o criminală. Sărmane Hofter!

— Cine este acest Hofter?

— Fiul dirigintelui poştei de aici. El a găsit... dar nu ştiu dacă am voie să vorbesc despre asta.

— Dă-i drumul.

— Nu se poate. Iartă-mă, dar ca funcţionar trebuie să fiu precaut. Una dintre aceste telegrame a fost dată cu intenţii rele. Dar cine să fie expeditorul ei?

— Acela care şi-a însuşit pe nedrept numele de Winter.

— Acesta ai putea tot atât de bine să fii şi dumneata, sir. Sau poate că ai o legitimaţie?

— Da. Ai auzit vreodată de numele de Old Firehand?

— Cum să nu! E vorba de renumitul vestman?

— Eu sunt acela!

— Dumneata? Dumneata?... Dumneata eşti Old Firehand?

— Poate ai auzit din întâmplare că Old Firehand se numeşte de fapt Winter.

— Mi se pare că da.

— Iar dacă vrei să-l cunoşti pe Winnetou, căpetenia apaşilor, atunci priveşte într-acolo! Zicând acestea, arătă spre tovarăşii săi, care tocmai se iveau în locul luminat din faţa clădirii poştei, trăgând caii după ei.

— Winnetou, şopti Grey, cu o voce care părea a fi plină de veneraţie. Da, el este. Chiar aşa mi-a fost descris. Oh!...

Old Firehand râse.

— Iar între ceilalţi domni vei mai observa trei cu un nume destul de cunoscut: „Trifoiul”.

— Da? Micuţul acela cu haina de vânătoare prea lungă este Sam Hawkens?

— Exact.

— În cazul acesta, cei doi lungani nu pot fi decât Dick Stone şi Will Parker...

— Dumneata eşti destul de bine pus la punct cu celebrităţile Vestului Sălbatic. Ei, ce zici, m-am legitimat îndeajuns?

— Pe deplin. Nici nu pot să vă spun cât...

— Atunci pot să văd cele două telegrame?

— Desigur. Poftim în birou!

Acolo, funcţionarul citi conţinutul celor două telegrame.

— A, i-a chemat la Dos Palmas! zise Old Firehand. Dar pentru care motive? Telegrama aceasta a sosit înaintea aceleia trimisă de mine. Walker a ştiut că sunt pe urmele lui şi a avut grijă ca Wilkins să părăsească cât mai repede această localitate, ca să-i pierd urma. Dar Wilkins a primit telegrama mea?

— Da... adică... desigur, răspunse telegrafistul cu o oarecare nesiguranţă în voce.

— Văd că nu prea eşti sigur de lucrul acesta.

— Fiul dirigintelui poştei, care este prietenul meu, m-a rugat să-l las pe el s-o înmâneze.

— De ce tocmai el?

— Aşa a vrut... S-a gândit... A crezut...

— Unde locuieşte master Wilkins?

— La hotel.

— Dar ceilalţi, care au venit după el?

— Aceştia au plecat.

— Încotro?

— Nu ştiu.

— Ai pe cineva care să ne conducă la hotel?

— Chiar eu personal.

— În regulă. Însoţitorii mei vor aştepta aici.

Cei doi bărbaţi se duseră la hotel.

— Putem vorbi cu master Wilkins? se interesă Old Firehand.

— Regret, a plecat.

— Încotro?

— Nu ştiu decât că master Wilkins şi fiica lui au plecat către seară cu barca lui master Hofter.

— Dar cum s-au întâmplat toate acestea atât de repede?

— Probabil că datorită unei telegrame, prin care i se cerea să plece la Dos Palmas. După aceea a mai venit o tânără şi foarte drăgălaşă doamnă, care a închiriat o cameră lângă aceea a lui master Wilkins. Mai târziu, am auzit-o vorbind cu el pe verandă. Dânsa a plecat apoi şi nu s-a mai întors. În sfârşit, servitorul a condus pe master Wilkins şi fiica lui la barcă.

Asta a fost tot ce a putut afla Old Firehand. Ieşind afară cu telegrafistul, faţa îi deveni foarte serioasă.

— În cazul de faţă, e vorba de o abatere de la prescripţiile legii, rosti el către funcţionar. Dumneata nu mi-ai spus tot ce ştii. Fii sincer, căci în felul acesta poţi salva viaţa mai multor oameni.

— N-am ascuns nimic. Aş mai putea doar să adaug că omul pe care dumneata îl numeşti Walker a locuit la prietenul meu.

— Împreună cu însoţitorii săi?

— Da. Domnişoara a plecat apoi. Probabil că dânsa este aceea care a luat cameră la hotel.

— Aşadar, dânsa a jucat rolul de momeală. Hofter a plecat cu ei?

— Da, nu ştiu însă încotro.

— Ce fel de om este prietenul dumitale?

— Cinstit, sincer şi dornic de a trăi bine. Niciodată nu se va preta la o crimă.

— Dumneata cunoşti vasul lui cu pânze?

— Da, căci am călătorit deseori cu el.

— Ce echipaj are?

— Un cârmaci şi patru până la cinci luntraşi.

— Cârmaciul este originar de aici?

— Da, e căsătorit şi locuieşte în căsuţa de acolo, unde se poate vedea încă lumină.

— Să mergem!

Soţia cârmaciului nu dormea şi, după oarecare şovăieli, povesti că soţul ei, înainte de plecare, s-ar fi exprimat că o să meargă până în apropiere de Aubrey.

Mai mult nu putură afla. Dar Old Firehand prinsese urma. Vasul pornise de peste cinci ore.

— Am sosit prea târziu, zise Herman descurajat. Până vom ajunge la Yuma, derbedeii vor fi şters-o de mult.

— Nu trebuie să disperăm, îl linişti Old Firehand. O să-i ajungem destul de repede. Dacă vom porni imediat — ne-am odihnit destul în timpul călătoriei cu barca — o să ajungem mâine, aproape de amiază, la Yuma.

— Mă tem că vom ajunge prea târziu. Sunt convins că Walker l-a atras pe vas pe Wilkins şi pe fiica lui în scopul de a-i omorî.

— Niciodată nu e bine să-ţi faci inimă rea. Părerea mea e că, dimpotrivă, le va cruţa viaţa.

— Asta e numai o speranţă.

— Nu-i chiar aşa. Pe fată n-o vor omorî în nici un caz, căci urmăresc cu totul alte scopuri. Cred, mai degrabă, că au să-i ducă în Valea morţii.

— Atunci ce caută la Dos Palmas?

— Nimic. Localitatea aceasta a fost indicată în telegramă numai pentru a înşela aparenţele. Intenţia lor era să-l scoată pe Wilkins din Granite Station, pentru ca să nu-l mai găsim acolo.

— Se duc la Aubrey?

— Nu chiar la Aubrey, ci doar în apropiere. Pe acolo mişună indienii mojaveşi, sub a căror protecţie intenţionează să se pună. Vor rămâne pe apă până ce vor fi observaţi de mojaveşi; după aceea vor debarca şi se vor duce împreună cu aceştia în Valea morţii.

— Conform înţelegerii, într-acolo s-au îndreptat marikopaşii şi apaşii. „Săgeata de fier” ne-a promis că va pune mâna pe, „Omul de argint”.

— Presupun că o să-i întâlnim la râul Colorado.

Acestea fiind zise, micul grup se puse în mişcare. În decurs de patru ore urcaseră crestele munţilor; Old Firehand şi Winnetou, care se aflau în frunte, se opriră, pentru a lăsa răgaz cailor să mai răsufle.

— Ei, Sam, zise Old Firehand, am o misiune pentru dumneata. Te-ai încumeta să găseşti singur drumul la Yuma?

— Mă crezi atât de lipsit de simţul orientării? Dar ce să fac la Yuma?

— Nimic altceva decât să ţii ochii deschişi şi să cauţi vasul cu pânze. Ne-ai putea spune lucruri utile.

— Dar unde o să ne întâlnim?

— La cârciuma cea mai apropiată de mal.

— Atunci, la revedere, dacă nu mă înşel. La drum Mary!

Înainte de amiază, Sam zări movila pe care e situat fortul Yuma. Peste o jumătate de oră, călărea printre barăcile de scânduri şi clădirile de lemn din care era alcătuită localitatea Yuma. Descoperi cârciuma hotărâtă ca loc de întâlnire, îşi legă catârul în spatele clădirii şi intră în local, unde — după cum ştim — se întâlni într-un mod atât de curios cu lordul David Lindsay.

Sam, care cunoştea povestea Adlerhorstilor, ştia că acest lord ciudat era unchiul lui Herman. Nu-i spuse însă nimic despre faptul că acesta s-ar găsi prin apropiere.

— Aşadar, dumneata eşti într-adevăr hotărât să urmăreşti vasul cu pânze? întrebă el pe lord.

— Ceea ce am spus o dată, e sfânt. Ei, dar ce zi!... Cine sunt indivizii aceştia?

Toate capetele se întoarseră spre uşă. În clipa aceea intrau Dick Stone şi Will Parker.

— Sunt camarazii mei, îi prezentă Sam Hawkens pe cei doi. Trebuie să mai adaug că sunt cei mai mari ageamii pe care i-a văzut vreodată Vestul Sălbatic, hi-hi-hi!

— Dar acesta nu poate fi decât...

Se părea că o forţă nevăzută îl ridică pe lord de pe scaun şi-l sileşte să iasă înaintea omului pe care-l cunoştea fără să-l fi văzut vreodată. Povestirile prietenului sau Kara Ben Nemsi, alias Old Shatterhand, făcuseră să crească în el dorinţa de a-l întâlni pe acest om măcar o dată în viaţă. Acum, iată că acesta stătea în faţa lui.

Se părea că o agitaţie profundă zdruncina obişnuita indiferenţă a lordului. Nasul său mare începu un adevărat dans războinic.

— Winnetou, căpetenia apaşilor, murmură el, mai mult

pentru sine. Bun! Excelent! Da!

După asta, întinse amândouă mâinile căpeteniei, exclamând:

— Bună ziua, sir!

— Winnetou urează fratelui său alb bun-venit!

— Probabil că o să vânezi şi cu mine un urs cenuşiu...

În colţul gurii lui Winnetou apăru un zâmbet discret, care dispăru însă imediat.

— Winnetou nu are timp acum pentru ursul din Munţii Stâncoşi, deoarece călăreşte cu fraţii săi albi pe urmele bestiei om.

Prin asta luase sfârşit discuţia pentru acest om zgârcit la vorbă.

Herman intrase după Winnetou, împreună cu Old Firehand şi privea cu expresia celei mai mari uimiri la unchiul său. Ceea ce-l mirase mai mult era faptul că acest om curios lepădase costumul său cenuşiu în carouri, la care ţinea, atât de mult şi îmbrăcase un costum de adevărat vânător.

— Ia te uită! Cum ai ajuns aici? întrebă el în cele din urmă.

— Foarte simplu. M-am plictisit să navighez mereu între San Francisco şi Los Angeles.

— Dar ce cauţi aici la râul Colorado?

— Vreau să vânez urşi şi bizoni. Am devenit vestman. Da!

— Cum ţi-a trăsnit prin cap aşa ceva?

— Asta nu te priveşte. Sunt pe urmele unor ticăloşi care au răpit pe cineva.

— Ce şi tu?

— Da, lordul David Lindsay este un vrednic vestman, ca şi acela pe care-l descrie Ferry. O să-ţi dovedesc lucrul acesta.

— Dar cine spuneai că ar fi fost răpit?

— Master Wilkins şi fiica lui.

— Cum? Şi tu ştii despre asta?

— Da, de la acest vrednic luntraş, care a fost pe vasul unde se găsesc prizonierii.

— Nemaipomenit. Lucrul acesta e într-adevăr uimitor. În cazul acesta avem aceeaşi ţintă.

— Probabil, căci altfel nu ai fi aici. Veniţi cu toţii pe vasul meu. Vom porni, vom naviga pe urmele lor, îl vom lua de gât pe acest Walker şi-i vom elibera pe Wilkins şi pe fată. Da!

— Dar când a trecut pe aici vasul acela?

— Acum trei ore, răspunse John Forner.

— Dumneata ai fost luntraş pe el? se interesă de data aceasta Old Firehand, care până atunci nu întrebase nimic.

— Da, dar am luat-o din loc, deoarece am observat că în toată povestea aceasta era ceva ce mirosea urât.

John Forner fu nevoit să povestească pentru a treia oară tot ceea ce ştia.

— Ai putea lua pe vas şi caii noştri? se adresă apoi Old Firehand lordului Lindsay.

— Da. E loc pentru toţi.

Birtaşul era foarte mândru de aceşti musafiri renumiţi şi profită de ocazie pentru a povesti şi vecinului său. Acesta duse vestea mai departe, astfel încât în curând se adună în faţa cârciumii o mulţime de lume, care privea cu gura căscată la grupul de vânători.

Între timp, sosi vestea de la cârmaciul lui Lindsay că iahtul este gata de plecare, astfel încât, după îmbarcarea cailor, care se produse cu oarecare greutăţi, vasul porni.

John Forner se postă în faţă, deoarece cunoştea cel mai bine canalul navigabil. Străbătură Rio Gilla, după care se îndreptară spre nord, pe fluviul Colorado, contra curentului. Vasul lui Hofter, după toate calculele, putea fi ajuns din urmă abia după trei ore.

11. O urmărire pe râul Colorado

Trecând prin Yuma, cei de pe „Vânzătorul de suflete” observară iahtul lui Lindsay şi-l admirară cu toţii, căci un asemenea vas nu mai fusese încă prin împrejurimi. Lui Bill Newton-Florin, fostul derviş, nu i se păru chiar atât de necunoscut. El se aplecă peste balustradă, pentru a vedea mai bine tabloul de la prora iahtului, după care se trase înapoi.

— Drace! Să fie oare cu putinţă? Pe individul acesta l-am mai văzut.

— Probabil că te înşeli, îşi dădu cu părerea Walker, care stătea lângă el.

— Nu, sunt sigur

— Cine e?

— Un lord.

— Numai un englez putea veni aici cu un asemenea iaht. Curată nebunie!

— Dar o nebunie care poate deveni foarte periculoasă pentru noi. Pun rămăşag că acest vas se găseşte aici din cauza noastră.

— Cum aşa? E cu neputinţă să se ştie pe vasul acela ce s-a întâmplat la Granite Station.

— Dar Old Firehand va veni la Yuma şi va folosi vasul pentru urmărirea noastră.

— Cum ar putea el să ştie că ne aflăm aici, pe vasul acesta?

— Înseamnă că îl cunoşti prea puţin. Sunt sigur că după cinci minute de la sosirea sa la Granite Station va şti totul.

— Noi dispunem de un avans respectabil.

— Totuşi, sunt de părere să procedăm cu cea mai mare băgare de seamă, căci iahtul acesta mă îngrijorează.

— Pe mine, nu. Voi asculta totuşi sfatul dumitale.

— Iar eu o să cer binoclul de la master Hofter şi o să observ totul în urma noastră.

După-amiază, Bill Newton îl chemă pe Walker.

— Ce s-a întâmplat?

— Iahtul e în spatele nostru!

— Ia să văd!

— Nu se vede încă, zise Bill Newton, decât fumul.

Walker luă binoclul.

— Da, îl văd şi eu. Crezi că e vorba de un pericol real?

— Indiscutabil!

— Blestemată poveste! Dacă am şti măcar cine e la bord! Desigur că acel lord nebun, or de el nu am nici o teamă.

— Pariez că Old Firehand se găseşte pe vas. Vânătorul acesta şi englezul plin de spleen sunt în legătură cu dracul. Aş putea să jur că iahtul l-a aşteptat pe vânător şi că fără el nici nu ar fi părăsit Yuma City.

— Încep să-ţi dau dreptate. Dar ce facem, căci nu putem deveni invizibili...

— Vorbeşte cu Hofter şi cu cârmaciul, dar repede, înainte de a fi prea târziu.

Walker îl găsi la proră pe Hofter.

— Master, strigă Walker, iahtul este în spatele nostru.

— Şi ce ne priveşte pe noi?

— Cred că ne urmăreşte nu numai pe noi, ci şi pe dona Miranda.

— Cum aşa?

— Dânsa a fost doar aceea care a reuşit să-l atragă pe Wilkins.

— În cazul acesta, trebuie să luăm oarecare măsuri. Ce părere ai, cârmaciule?

— Hm! Se poate vedea iahtul prin binoclu?

— Deocamdată numai fumul. În momentul de faţă însă nimic, deoarece râul, face un cot.

— Atunci, e posibil să nu ne fi observat încă.

— Să ne jucăm niţel de-a v-aţi-ascunselea. Cunosc pe malul celalalt un bayou, care se termină aici, imediat în faţa noastră.

— Dar ce este un bayou? întrebă Walker.

— Un loc unde râul formează un intrând îngust şi adânc în mal.

— În regulă, zise Hofter.

— La frânghii, băieţi! strigă cârmaciul. Intrăm în bayou.

Imediat săriră doi luntraşi la vâsle, în timp ce cârmaciul observa cu priviri agere, trăgând apoi deodată cârma spre stânga.

— Daţi-le drumul! strigă el.

Oamenii dădură imediat drumul la frânghii, iar pânzele căzură de pe rame.

— Jos catargul!

Vasul îşi îndreptă vârful către mal. Acolo însă nu se vedea nici un fel de golf.

— Fii atent, căci dai exact în mal, strigă Walker.

— Mai bine v-aţi culca imediat pe punte, ca să nu fiţi măturaţi de crengile arborilor.

Malul era acoperit de copaci cu flori albe, ale căror crengi atârnau mult în jos. Cârmaciul avusese dreptate. În locul acesta era o adevărată vizuină. Cu ajutorul unei prăjini, vasul fu apoi împins mai adânc în bayou şi legat de mal.

— Aşa, zise cârmaciul. Nu-i un ascunziş foarte bun?

— Să lăsăm să treacă acest iaht blestemat, zise Walker şi să ne urmăm drumul abia după ce va dispărea. Mergeţi pe uscat, oameni buni şi ascundeţi-vă sub copaci; o să puteţi observa mai bine indivizii de pe iaht.

Walker, Roulin, Leflor şi Bill Newton săriră pe uscat şi se furişară sub crengi.

Newton ţinea binoclul îndreptat în susul râului. După cinci minute, zise:

— Vine, uite-l, chiar acum apare după cotitură.

— Îl văd cu ochiul liber, spuse Walker.

— Blestematul, ce repede se mişcă! Puntea e plină de oameni, sunt chiar şi cai. Dar ce văd? Pe toţi dracii, doar nu învie morţii...

— Ce vezi?

— În faţă de tot stă, da, într-adevăr, el este, luntraşul John Forner, care s-a înecat astă-noapte.

— Fleacuri!

— Priveşte şi dumneata prin binoclu.

Walker luă binoclul.

— Într-adevăr. Câinii aceştia l-au pescuit din Gilla şi desigur că, drept mulţumire, ne-a trădat. Vai de el dacă va mai cădea în mâinile noastre.

Iahtul se apropie repede, astfel încât acum se puteau distinge feţele celor aflaţi pe bord chiar şi fără binoclu.

— Presupunerea dumitale a fost exactă, zise Walker lui Bill Newton. Uite-l acolo la intrarea în cabină.

— Old Firehand?

— Da, iar lângă el apaşul şi acei copoi blestemaţi numiţi „Trifoiul”; să-i ia dracu'!

— Da. Sunt cu toţii grămadă şi au chiar şi caii cu ei, astfel încât sunt în totul pregătiţi pentru urmărirea noastră. O poveste cam neplăcută. Uite-i, acum sunt chiar în faţa noastră. Ah, cum aş vrea să se înece cu toţii!

Deocamdată, această dorinţă nu fu îndeplinită. Iahtul goni mai departe, devenind din ce în ce mai mic şi, în cele din urmă, dispăru cu totul din ochii acelora pe care credea că-i urmăreşte. Fugarii se înapoiară pe bordul „Vânzătorului de suflete”.

Numai Walker mai rămase un timp, pentru a se asigura că iahtul dispăruse într-adevăr. Acum nu se mai vedea decât dâra de fum pe care o lăsa în urmă şi care se împrăştia în aer.

Dar mai era ceva ce-i atrăgea atenţia: un punct negru care se apropia dinspre celălalt mal, apărând şi dispărând de pe suprafaţa apei, cum se mişcă de obicei capul unui înotător. Curând, Walker putu să deosebească trăsăturile unui indian, a cărui coafură era aranjată după moda apaşilor.

— Un apaş, strigă el către vas. Veniţi repede aici! Dacă nu-l prindem, suntem pierduţi.

Indianul înota excelent şi se dovedi a cunoaşte foarte bine bayoul; se îndreptă direct spre acesta şi, înotând pe sub crengi, apoi la mal.

Costumul său, confecţionat din piele de animal sălbatic, era îmbibat cu grăsime de urs pentru a nu permite apei să-l pătrundă. Omul era înarmat numai cu un cuţit, un indiciu ca era cercetaş. Se scutură de apă şi înainta pe marginea bayoului, dând la o parte crengile. Deodată se opri în loc: descoperise vasul.

— Uff! îi scăpă printre buze.

Tocmai voia să se ascundă, când fu cuprins de opt braţe vânjoase. Cu toată surpriza, nici o trăsătură nu se schimbă în expresia tinerei lui feţe.

Fu legat şi dus pe vas. Ochii săi cercetară cu o expresie cruntă pe toţi cei de faţă. Socoti sub demnitatea lui să adreseze vreun cuvânt duşmanilor.

Fu copleşit cu întrebări, dar nu răspunse. Atunci interveni Roulin.

— Eu sunt Sonataka, răspunde-mi! Ce cauţi aici, apaşule?

— Apaş? întrebă indianul. „Ursul sfâşietor” nu este apaş.

— Roulin făcu o mişcare de surprindere, după care zise:

— Omul roşu minte, căci numele acesta îl poartă căpetenia tribului mojaveşilor.

— „Ursul sfâşietor” este căpetenia mojaveşilor.

— Dar tu arăţi ca un apaş.

Indianul făcu o mişcare de dispreţ.

— Mintea omului alb nu ajunge mai departe decât aruncătura de piatră a unui copil. Faţa palidă nu vede că „Ursul sfâşietor” a pornit în recunoaştere, deoarece nu are nici un fel de armă asupra sa, nici măcar talismanul?

— A, din cauza aceasta ai luat înfăţişarea unui apaş? Dar de când merg căpeteniile în recunoaştere?

— Totdeauna când e vorba de o chestiune importantă.

— Vrei să dezgropi securea războiului împotriva apaşilor?

— „Ursul sfâşietor” nu va răspunde la această întrebare.

— Atunci o să-mi răspunzi mai târziu, căci eu sunt prietenul mojaveşilor.

— Dovedeşte-o!

— Îmi promiţi că nu vei fugi dacă îţi voi desface legăturile?

— „Ursul sfâşietor” nu va fugi, dacă vei arăta că eşti prietenul mojaveşilor.

— În cazul acesta ţi se va da imediat dovada cerută.

Roulin desfăcu legăturile indianului, care se sculă încet, îşi întinse membrele şi se aşeză jos, tot atât de încet.

— Noi am venit să fumăm pipa păcii cu tribul tău.

— Pipa păcii a fost îngropată. Vitejii luptători ai mojaveşilor se găsesc pe poteca războiului.

— Chiar şi împotriva albilor?

— Împotriva tuturor duşmanilor lor.

— În cazul acesta putem fi liniştiţi, căci noi suntem prietenii voştri pentru a preda în mâinile voastre pe duşmanii voştri.

Indianul măsură pe vorbitor din cap până în picioare, după care zise:

— Poate oare calul să dea ursul pe mâinile bivolului?

— Nu mă crezi?

— Nu, căci mojaveşii vor lupta cu apaşii şi cu marikopaşii şi cum vrei tu atunci să ni-i predai nouă pe aceştia?

— Prin aceea că-ţi voi preda pe căpeteniile lor. Dacă ai avea războinicii tăi prin apropiere, ai putea foarte curând să pui mâna pe căpeteniile apaşilor şi marikopaşilor.

Indianul îşi îndreptă privirea pătrunzătoare asupra „Omului de argint” şi cercetă totodată şi pe ceilalţi care erau de faţă. Din atitudinea lor putu deduce că în cuvintele lui Roulin era ceva adevărat.

— Războinicii mojaveşi nu sunt departe de aici, zise el după o scurtă gândire.

— Asta e minunat! Ai observat iahtul care a trecut adineauri pe aici? Pe el se află prieteni de-ai marikopaşilor şi apaşilor, prin capturarea cărora ţi-ai câştiga un mare renume.

— Cine?

— Mai întâi Winnetou.

Indianul uită de demnitate şi sări în sus, surprins.

— Winnetou?

— Da, apoi Old Firehand şi Sam Hawkens.

— Old Firehand şi „Tschikone”? Spui adevărul?

— Eu nu mint. Afară de aceasta, mai călătoresc cu acest vas şi alţi câţiva vânători renumiţi.

— Dar ce caută ei aici, pe râul acesta?

— Vor să mă prindă pe mine.

Mojaveşul se uită împrejur şi dădu din cap.

— Spui adevărul. A trebuit să te ascunzi aici. „Ursul sfâşietor” te crede. Dar ce rău le-ai făcut de te urmăresc?

— Am răpit odorul cel mai mare al apaşilor, pe „Porumbiţa din pădurea seculară”.

— Paloma Nakana?

Cuvintele acestea, indianul le rosti pe un ton care exprima cea mai mare mirare.

— Unde se găseşte ea? întrebă el apoi.

— Aici, pe vasul nostru.

— Uff.

— Vrei s-o vezi?

— Da.

— Mai târziu, după ce ne vom fi înţeles.

Roulin povesti cum plecase împreună cu marikopaşii la „Apa albastră”, pentru a răpi „Porumbiţa”, cum, după aceea, marikopaşii au încheiat pace cu apaşii. De asemenea, povesti indianului şi evenimentele ulterioare, bineînţeles în măsura în care credea el de cuviinţă.

— Apaşii şi marikopaşii trebuie să se găsească prin apropiere, pentru a merge la Valea morţii. Astăzi vei putea prinde pe Winnetou şi pe renumiţii vânători albi.

— Asta n-o voi face, zise căpetenia.

— Pentru ce, nu?

— „Ursul sfâşietor” nu vrea să pună mâna numai pe căpetenia apaşilor şi pe vânătorii albi, ci pe toţi apaşii şi marikopaşii. El va lăsa deci să-i scape astăzi această mică ceată, pentru că-i distruge în Valea morţii pe toţi la un loc.

— Ai judecat foarte bine. Sunt de acord cu tine.

Căpetenia mai stătu puţin pe gânduri, apoi întrebă:

— Iar tu ai venit să ceri protecţia mojaveşilor?

— Da.

— Dacă tot ce mi-ai povestit e adevărat, atunci o s-o ai. Dar acum haide cu mine la războinicii mei!

— Nu pot să părăsesc vasul, căci suntem urmăriţi şi se poate întâmpla ca peste un sfert de oră să fim nevoiţi să ne apărăm în faţa inamicilor noştri.

— Războinicii mojaveşilor aşteaptă în apropiere. În câteva minute vom putea fi la ei.

— Pot să cred?

— Nu ţi se va întâmpla nimic, căci dacă nu ai minţit, atunci „Ursul sfâşietor” va fi prietenul tău.

— Bine, în cazul acesta merg cu tine.

Ceilalţi protestară, dar Roulin era bucuros că a dat de pe acum peste mojaveşi şi declară că acordă deplină încredere căpeteniei. Părăsi vasul şi dispăru împreună cu indianul printre copaci.

Dacă într-adevăr acest indian era căpetenia mojaveşilor, atunci călătorii de pe vas se puteau felicita pentru întâlnirea aceasta neaşteptată, căci găsiseră protecţia căutată mai repede decât s-ar fi putut aştepta şi nu mai aveau de ce să se teamă de iaht.

După scurt timp, Roulin se înapoie însoţit de căpetenie, împreună cu aproape douăzeci de războinici foarte bine înarmaţi. Aceştia rămaseră pe malul bayoului, în timp ce Roulin se urcă singur la bord. Faţa lui avea expresia celei mai mari mulţumiri.

— Totul merge foarte bine, cu mult mai bine decât aş fi putut să bănuiesc. Mojaveşii au trei căpetenii.

— Trei? îl întrerupse Walker. În cazul acesta, ei se găsesc într-adevăr într-o expediţie războinică!

— Da. „Ursul sfâşietor” le-a spus că întâlnirea cu noi constituie pentru mojaveşi o întâmplare fericită, cum nu se putea mai bună. Căpeteniile au fumat cu mine pipa păcii şi o s-o fumeze şi cu voi.

— Frumos, dar ce condiţii ai acceptat?

— Ei cer pentru ei toţi prizonierii şi sunt gata să ucidă în faţa noastră pe aceia a căror moarte o vom cere noi.

— Nu pretind cumva şi pe prizonierii care se găsesc deja în mâinile noastre?

— Ba da.

— Cu condiţia aceasta nu sunt de acord.

— De ce nu?

— Pe Willkins ar putea să-l ia, dar fata rămâne în mâinile mele.

— Pardon, interveni Leflor, eu am declarat de la început că Almy Wilkins îmi aparţine mie.

La auzul acestor cuvinte, Hofter făcu ochii mari, după care zise mirat:

— Am crezut că prietenul meu Roulin şi miss Almy ar fi demult înţeleşi şi că numai acest imbecil de Winter i-ar împiedica...

— Linişteşte-te, interveni repede Roulin, pentru a nu stârni bănuiala fostului său coleg. Indienii nici nu cer fata. Ei o reclamă numai în mod provizoriu, drept garanţie că nu o să îi înşelăm.

— Dar ce se va întâmpla cu señorita Miranda? întrebă Hofter.
— Natural că ea va merge cu noi.
— De ce?
— Face parte din grupul nostru.
— Dar mi-ai promis că va rămâne cu mine.
— Exact. Atâta timp cât durează călătoria, deci până la Aubrey. Întrucât însă noi nu mai mergem până acolo, deoarece i-am întâlnit pe mojaveşi, înţelegerea noastră se termină aici.
— Nu se poate să iei o măsură fără s-o consulţi şi pe ea, strigă Hofter zărind-o pe Miranda pe puntea vasului. Apoi, adresându-se acesteia, o întrebă:
— Ce ai de zis, señorita Miranda?
Hofter îi plăcuse şi, mai ales, credea că e atât de amorezat încât o va lua de soţie. De Walker nu o lega nimic. Printr-o căsătorie spera să poată ieşi din casa lui şi să dea peste un trai bun şi fără pericole. Toate acestea îi trecură prin minte; judecă rece circumstanţele care pledau pentru şi contra.
— Într-adevăr, eu nu sunt întrebată cu cine aş dori să rămân? zise ea cu o indignare bine jucată.
— Pentru ce? răspunse Walker. Tu ne aparţii nouă.
— Dar ce să fac eu în Valea morţii? Nu aş mai vrea să apar în faţa oamenilor acestora, pe care am fost nevoită să-i atrag pe vas. Faceţi ce vreţi cu ei, eu însă nu vreau să ştiu nimic despre asta. Chiar şi pentru voi e mai bine dacă veţi avea cât mai puţini martori.
— Dar eşti atât de sigură că master Hofter este dispus să te ia cu el?
— Desigur, strigă Hofter. Cum poţi să te îndoieşti de asta? Abia aştept s-o prezint tatălui meu.
— Nu vreau să-ţi stau în cale, zise Walker. Dar mă bizui pe discreţia dumitale: nici un om nu trebuie să afle ce s-a întâmplat pe vas.
— E de la sine înţeles. Primele neplăceri le-aş avea chiar eu.
Walker îl privi cercetător.
— Ce vrei să spui? Crezi că noi am comis fapte vrednice de pedeapsă?

— Dar cine vorbeşte de asemenea fapte? răspunse Hofter, tresărind. Dumneata ai ajutat unei perechi nenorocite să se regăsească. Aşa ceva nu se pedepseşte.

La auzul acestor cuvinte, faţa lui Walker îşi pierdu expresia ameninţătoare.

— Asta am vrut să aud. Bine, atunci să rămână Miranda la dumneata, până ce voi veni eu la Granite Station. Poate că vei avea nevoie şi de un martor la cununie? Totul e în regulă. Trebuie să mai şi glumim. Chiria pentru barcă o să ţi-o plătesc atunci. Sau poate o ceri chiar acum?

— Cum aş putea să cer plată pentru o călătorie pe care a făcut-o...

Vruse să spună „logodnica mea”, dar zise numai „Miranda”.

Walker răspunse cu rânjetul unui animal de pradă, care, bine dispus, lăsă să-i scape o dată prada.

— Văd că ai minte şi că eşti un om înţelegător. Lucrul acesta trebuie să-l recunosc. Prin urmare, atât ţie personal, cât şi oamenilor dumitale, nu li se va întâmpla nimic. Dar cum să vorbim cu indienii?

Situaţia lui Wilkins şi a fiicei sale nu se schimbase cu nimic din momentul în pare plantatorul se eliberase, cu o putere supraomenească, din strânsoarea funiilor. Ei fură nevoiţi să aştepte desfăşurarea evenimentelor, precum şi modalitatea prin care ar fi putut încerca să se salveze.

În felul acesta, timpul trecuse în aşteptare şi temeri. Cu toate că nu vedeau nimic, îşi dădură seama că vasul se oprise undeva.

— Crezi că ne vor scoate pe uscat? zise Almy.

— Greu de ştiut.

— Sau ne vor lăsa aici, până ce foamea şi setea ne vor obliga să facem ce vor ei?

— Mai degrabă pier, decât să le accept fărădelegile.

— Sau poate că ne va veni cineva în ajutor... Sunt sigură că Old Firehand ne caută.

— E de la sine înţeles. Tot atât de sigur este că el va afla totul la Granite Station şi va urmări vasul acesta.

— Dar cu ce? Acolo nu există alt vas.

— Un om ca el va găsi mijloacele necesare. Am încredere fermă în el şi sunt sigur că ne va găsi. Dar, ascultă!

— Scârţâie scara...
— Se apropie cineva!
Era Walker, care cobora, păşind intenţionat mai apăsat. Trecu pe lângă uşă şi se îndreptă spre a doua încăpere, unde îşi făcu ceva de lucru. Se putea desluşi cum muta ceva dintr-un loc în altul. Apoi se auzi sus la oblon o voce; era Roulin.
— Master Walker! Master Walker!
— Ce s-a întâmplat?
— Vino repede sus!
— De ce?
— Se apropie indienii. Sunt apaşi.
— Vezi-ţi de treabă.
— Este absolut sigur. I-a descoperit Leflor. Se apropie furişându-se.
— Blestemaţii! Îndepărtaţi-vă imediat de mal. Ieşiţi în largul râului.
Walker urcă repede. Dar se pare că nu ajunse sus, când se auziră strigăte ce păreau a ieşi dintr-o mulţime de guri. Puntea se cutremură de forfota paşilor.
— Suntem salvaţi! strigă Wilkins bucuros. Desigur că a venit Old Firehand cu apaşii.
— Dumnezeu fie lăudat! zise şi Almy.
Wilkins stătea în mijlocul încăperii şi asculta zgomotul luptei.
— Dar nu se trage deloc, zise el.
— Apaşii atacă după obiceiul lor, îşi dădu Almy cu părerea.
— Probabil că lucrează cu cuţitul şi tomahawkul. Peste câteva clipe vom fi liberi.
Se părea că avea dreptate, căci zgomotul luptei încetă. Cineva coborî pe scări şi întrebă:
— Mai sunt feţe palide pe aici?
— Da, aici, strigă Wilkins.
— Faceţi parte din echipaj?
— Nu, noi suntem prizonieri.
— Uff, uff!
Uşa fu deschisă cu putere, iar la lumina slabă care pătrundea prin oblon se văzu figura unui indian înarmat.
— Fratele meu alb şi sora mea să vină sus, căci sunt liberi, zise acesta prietenos.

Era „Ursul sfâşietor”.

Wilkins ezită. Dacă ar fi fost Old Firehand cu aceşti indieni, atunci el ar fi fost acela care le-ar fi deschis uşa temniţei.

— Unde este Old Firehand? întrebă el.

— Pe celălalt mal. El cercetează acolo, iar noi aici. Am fost cei dintâi care am găsit bunele feţe palide.

— În cazul acesta, venim.

Wilkins era atât de emoţionat, încât neglija să se uite mai bine la indienii care aşteptau sus. Lucrul acesta îl costă, căci abia păşi pe punte, când ţâşni prin aer ochiul unui lasou, care se încolăci apoi în jurul gâtului său. O smucitură şi era doborât. În acelaşi timp, Almy fu prinsă şi imobilizată.

Se găseau din nou legaţi şi întinşi la pământ, iar căluşul ce li se pusese în gură nu le permitea să scoată vreun sunet. Walker stătea în apropierea lor, râzând batjocoritor.

— Ei, master, cum îţi place? Nu-i aşa că apaşii sunt nişte oameni de ispravă?

De asemenea, Roulin se adresă prizonierilor pe un ton batjocoritor:

— Master Wilkins, la „Apa albastră” îţi era dor de mine. Uite-mă, sunt aici. Nu-i aşa că te bucuri?

— Ne-ai crezut pierduţi, mâncaţi de apaşi, vecine Wilkins, râse şi Leflor. Dar chiar atât de repede nu merge. Trebuie să mai trăim, să ne bucurăm cu toţii de logodna mea cu miss Almy. Acum însă, duceţi-i de aici!

Indienii ridicară prizonierii şi-i transportară pe uscat. Albii îi urmară. La plecare, Walker întinse mâna lui Hofter, zicând:

— Adio, master, dar ţine minte ce ţi-am spus: nici un om nu trebuie să afle ceva despre cele întâmplate de ieri şi până astăzi. Întreab-o pe señorita Miranda; dânsa o să-ţi confirme că eu nu glumesc. Mai târziu o să vin şi eu la Granite Station. Până atunci însă, la revedere!

După aceste cuvinte, Walker sări şi el pe uscat şi-i urmă pe ceilalţi.

Hofter privi consternat în urma lui, căci Walker părăsise orice urmă de politeţe.

— Ce figură urâcioasă! zise el apoi către Miranda. Parcă ar fi vrut, la despărţire, să-mi aplice o lovitură de cuţit.

— Walker a fost întotdeauna foarte arţăgos şi capricios; aşa

e felul lui, nu trebuie să te superi din această pricină.

Hofter însă îi răspunse clătinând din cap:

— În sfârşit, Miranda, chiar dacă le-aş înţelege pe toate, un lucru tot constituie o enigmă pentru mine.

— Ce anume?

— Faptul că tu, în delicateţea ta, ai putut trăi până astăzi în această societate.

Ea făcu pe ruşinata şi, lăsând privirea în jos, zise în şoaptă:

— Ah, ce ştii tu la câte se vede obligată o fată slabă, mai ales când e şi săracă!

Hofter vru s-o strângă în braţe, dar se trezi sub impulsul altui gând:

— Oare ce vor face cu omul acela şi fiica lui, căci toată chestiunea aceasta nu arată deloc a fi o afacere de dragoste. Miranda, încep să mă simt vinovat, mă duc să văd.

După aceasta, vru să plece pe uscat, dar Miranda îl reţinu:

— Nu face asta! Rămâi aici, căci dacă vor observa că-i urmăreşti, vor trage!

În momentul acesta se apropie cârmaciul, adresându-se lui Hofter cu cuvintele:

— Iartă-mă, master, ştii că totdeauna sunt de acord cu dumneata, dar de data asta cred că am făcut o mare prostie, căci toată povestea cu răpirea a fost pură invenţie.

— Crezi şi dumneata?

— Desigur, este atât de clar încât ar putea să înţeleagă şi un copil. Bătrânul Wilkins părea om de onoare, iar domnişoara nu făcea deloc impresia că s-ar bucura de a avea în apropierea ei pe alesul inimii sale. De altfel ce amestec au indienii în chestiunea aceasta?

— Nu ştiu nici eu.

— Un lucru, însă, ştiu prea bine acum: s-ar putea să avem mari neplăceri din cauza acestei călătorii. Cred că în nici un caz nu trebuie să fim văzuţi de cei de pe iaht şi că cel mai bine ar fi să-i evităm.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

— Dar dacă vor pune mâna pe noi, ce vom spune?

— Adevărul!

— E mai bine aşa. Minciunile, mai mult ne-ar strica. Ar fi mai avantajos pentru noi dacă le-am putea da câteva lămuriri

despre soarta prizonierilor. Am putea pretexta că am fost atraşi într-o cursă — ceea ce nici nu-i departe de adevăr. Eu zic să mergem puţin pe urmele lor.

— Asta mă gândeam şi eu.

— Să nu faceţi lucrul acesta, îi rugă Miranda, căci e periculos.

— Periculos? Trăiesc printre indieni şi ştiu să-mi mânuiesc cuţitul, miss. Aş vrea să-l văd pe indianul care s-ar încumeta să se lege de mine. Haide, master, pentru numele lui Dumnezeu, vino cu mine!

Cei doi bărbaţi plecară. Urmară malul bayoului, spre interior, pe urmele mojaveşilor. De altfel, mojaveşii nu-şi dăduseră nici o silinţă să ascundă urmele cailor. Ele duceau în linie dreaptă prin pădure, până ce ieşeau în prerie. Pe această întindere observară o ceată destul de numeroasă de călăreţi.

— Uite-i! zise cârmaciul. Poţi vedea prizonierii?

— Nu.

— Desigur că i-au luat în mijlocul lor. Dumnezeu să-i aibă în pază! Cred că sunt cam trei sute de piei roşii. Dar ce-or fi căutând indivizii aceştia pe aici?

— Nu ne priveşte!

— Ba ne priveşte şi pe noi întrucâtva, căci ori de câte ori apar aici, la râul Colorado, vin cu intenţii rele. Cred că acum sunt bucuroşi să se întoarcă la wigwamurile lor cu prada făcută la noi. Mult aş da să le pot strica plăcerea, dar din păcate nu putem schimba cu nimic situaţia. Altă dată o să mă uit mai bine la indivizii pe care îi luăm la bord. Hai să ne întoarcem, master. Călătoria asta n-am s-o pot uita atât de curând.

Señorita Miranda era foarte bucuroasă că cei doi oameni s-au întors atât de repede şi-i rugă să pornească imediat.

— Într-adevăr, să părăsim cât mai curând acest loc blestemat, zise Hofter, dar suntem obligaţi să fim foarte prevăzători. De la vărsarea lui Gilla, până aici, nu ne-a văzut nimeni. Dacă vom rămâne neobservaţi şi la înapoiere, am câştigat jocul. Dar, mai întâi, să ne convingem dacă nu mai există şi altcineva pe râu.

Cârmaciul se furişă împreună cu Hofter printre tufişuri, spre gura bayoului, se uită în stânga, în dreapta şi...

— Pe toţi dracii! strigă el deodată. Ce bine că mai suntem încă în bayou şi că am avut ideea de a face mai întâi o mică recunoaştere. Ia priveşte într-acolo!

Zicând aceasta, arătă în susul apei.

— Nu vezi un mic punct negru, departe, acolo unde nivelul apei pare a atinge cerul?

— Parcă ar fi o raţă sălbatică...

— Frumoasă raţă! Dacă raţa aceasta nu este iahtul, mă las jupuit de viu.

— În cazul acesta ar trebui să se vadă fumul.

— Dar dacă iahtul pluteşte fără motoare?

— Poate că e ancorat.

— Sau este aşa cum spui dumneata, sau pluteşte dus de curent. Desigur că aşa este, căci uite, punctul devine din ce în ce mai mare, zise cârmaciul.

— În cazul acesta trebuie să aşteptăm până ce o să treacă.

— Desigur. Dacă se întoarce la Yuma, vom trece la noapte, când nu vom fi observaţi din cauza întunericului.

— Dar, oare, de ce se înapoiază iahtul?

— Cine ştie!

— Desigur că ne urmăreşte. Probabil că şi-au dat seama de greşeala făcută.

— Se poate! Să aşteptăm.

Vasul se mişca încet, folosind curentul apei. Venea însă mai aproape de malul opus.

— Aş vrea să ştiu de ce nu ţine mijlocul apei, căci acolo e siguranţa mai mare, zise Hofter.

— Îmi închipui prea bine.

— Ce?

— Domnii de pe iaht au descoperit vicleşugul nostru. Şi-au dat seama că trebuie să ne fi ascuns undeva pe lângă mal.

— Noroc că se găsesc la malul celălalt şi nu aici.

— La drept vorbind, prea mare nenorocire nu ar fi nici dacă s-ar găsi aici. Aş vrea să-l văd pe omul care ar putea să găsească bayoul nostru, dacă nu ştie nimic despre el. Intrarea este atât de acoperită de tufişuri, încât nimeni nu poate bănui ceva. Uite, iahtul este acum aproape exact în dreptul nostru. Vezi caii de pe punte? Şi pe indivizii aceia care se uită cu toţii spre celălalt mal? Noroc bun! Pot căuta, dar n-au să găsească

nimic.

Cârmaciul îşi scoase pălăria şi o flutură în mod batjocoritor.

— Pot căuta, dar nu vor găsi nimic, repetă el râzând.

12. La adăpostul insulei plutitoare

Iahtul lui Lindsay navigase cu toată viteza în susul râului. După toate socotelile pe care le făcuseră, se aşteptau ca după aproape cinci ore, socotite de la plecarea din Yuma, să ajungă vasul cu prizonieri. Cu toate acestea, nu-l descoperiră nici după cinci ore. Mai trecu o jumătate de oră, apoi o oră întreagă — dar zadarnic. Old Firehand şi lordul priveau prin binoclurile lor fără a putea descoperi ceva.

— Stranie poveste! zise lordul. Ar fi trebuit să ajungem de mult vasul cu pânze.

— S-a şi întâmplat! zise Old Firehand.

Lordul deschise gura, privind mirat la vânător.

— Nu cumva l-ai văzut dumneata?

— Nu.

— Atunci cum poţi să ştii dacă l-am ajuns?

— Foarte simplu. Ne mişcăm mai repede decât vasul acela, astfel încât ar fi trebuit să-l ajungem de mult.

— Doar nu suntem orbi.

— Să presupunem că oamenii de pe vasul acela ne-au văzut venind, observând fumul maşinilor noastre şi atunci s-au ascuns imediat.

— Cum aşa? Un asemenea vas nu se poate lăsa pur şi simplu pe fundul apei ca un peşte, sau ca un rac.

— Nici nu are nevoie sa facă asta. Aţi auzit vreodată de cuvântul bayou?

— Bayou... strigă Sam Hawkens. Acum am înţeles totul. Desigur că înapoia noastră trebuie să existe undeva un bayou, care e atât de bine ascuns, încât nu poate fi descoperit dinspre apă, dacă nu mă înşel.

— Exact, asta este şi părerea mea. Crengile arborilor pot masca foarte uşor intrarea unui bayou. Indivizii ne-au văzut,

s-au ascuns şi noi am trecut mai departe.

— Să ne întoarcem, strigă lordul foarte hotărât. Alo, întoarceţi!

— Stop! interveni Old Firehand. Nu chiar atât de repede, sir. Înainte de a întoarce, trebuie să luăm o hotărâre despre ceea ce urmează să facem.

— Cum, ce să facem! Ne întoarcem şi căutăm bayoul...

— Da, dacă lucrul acesta ar fi chiar atât de simplu. Dacă nu l-am văzut la venirea încoace, va fi foarte greu să-l găsim. Pe ce mal crezi dumneata, Sam, că trebuie să-l căutăm?

Trapperul privi spre ambele maluri, după care răspunse:

— Pe malul drept, dacă nu mă înşel.

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Mai întâi, malul acesta este mai acoperit decât cel stâng, deci mai bun pentru un ascunziş. Afară de asta, aici e cotul râului, deci apa se izbeşte mai mult de acest mal şi poate forma mai uşor un bayou. Alt motiv ar fi că malul acesta nu este atât de pietros ca celălalt şi, deci, apa poate săpa mai uşor. În sfârşit, fugarii noştri s-au ţinut mai aproape de malul drept, deoarece pe acest mal e graniţa pe care vor s-o treacă. Am dreptate, master Firehand?

— Da, sunt de aceeaşi părere.

— Ei bine, să ne întoarcem şi să ne mişcăm în josul apei, pe lângă malul din dreapta.

— Acum nu mai sunt de acord cu dumneata, Sam! În felul acesta am face tocmai pe dos. Noi trebuie să ne mişcăm pe lângă malul stâng...

Micul vânător rămase o clipă uimit; după aceea râse şiret, zicând:

— Ai dreptate, master, aproape că aş fi recomandat o prostie.

— Nu înţeleg, zise Will, clătinând din cap. În felul acesta, cum am putea descoperi bayoul în care se ascund fugarii?

— Foarte simplu, explică Old Firehand. Ce crezi dumneata că vor face ei, când ne vor vedea întorcându-ne?

— Nimic, căci vor sta foarte liniştiţi.

— Exact. Dar dacă ne vom mişca pe lângă malul opus lor?

— O să se bucure şi o să râdă de noi, interveni Sam.

— Aşadar, vor mai sta atât de liniştiţi? continuă Old

Firehand.

— Desigur că nu.

— Ei bine, acesta este motivul care mă face să fiu de părere că trebuie să ne mişcăm pe lângă malul stâng.

Will privi încurcat în jurul său, după care zise:

— Am învăţat multe de la dumneata, master Firehand, de data asta însă, într-adevăr, nu ştiu ce urmăreşti.

— Şi totuşi, este atât de uşor.

— O să înţelegi imediat. Iahtul va pluti pe stânga, iar noi doi, adică Sam şi cu mine, vom înota pe dreapta.

Will rămase uimit, ca şi când ar fi făcut o mare descoperire.

— Al naibii să fiu! Desigur că asta este soluţia cea mai inteligentă...

Winnetou care ascultase tăcut până acum, interveni:

— Nu doi, ci trei oameni, căci Winnetou va fi cârma.

— Cârma? Cum aşa? întrebă Sam.

Apaşul ridică din umeri, ca şi când ar fi fost o problemă foarte simplă.

— Poate ai înţeles dumneata ce vrea să zică! se adresă Sam lui Old Firehand.

— Chiar foarte bine.

— Pentru voi e de ajuns ca unul să fie pe Lună şi să strănute, pentru ca celălalt, de pe altă planetă, să-i strige „La mulţi ani!”, hi-hi-hi!

— Winnetou s-a gândit la o plută.

— Pentru ce? Avem la bord o barcă!

— Am putea s-o întrebuinţăm şi pe aceasta, dar nu ne vom putea folosi de cârmă. Oamenii pe care-i urmărim nu trebuie să ne vadă venind; pentru acest motiv vom camufla bine barca sau pluta, iar Winnetou va sta la spate drept cârmă.

— Am început să mă lămuresc, zise Sam. O idee excelentă! Vom lua barca şi o vom camufla cu păpuriş şi trestie. Totul va trebui să aibă aspectul unei grămezi de vegetaţie ruptă din mal. Asemenea grămezi se văd deseori plutind pe râu. Sub această grămadă vom sta ascunşi noi doi, iar înapoia ei se va agăţa apaşul.

— Către mal să rămână două deschizături mici, prin care să putem observa, iar către largul apei, barca să rămână descoperită, ca să putem face semne iahtului. Dar acum să

tragem la mal şi să pregătim barca.
Toţi erau ocupaţi cu pregătirea bărcii, afară de maşinist, care se găsea pe punte; venise din sala maşinilor, să mai ia aer proaspăt. Privea peste apă către malul celălalt, când tresări:
— Alo, strigă el, ce se vede acolo? Nu cumva un şarpe de apă?
Capetele tuturor se îndreptară spre malul opus. Privirea de expert a lui Sam văzu mai clar.
— Mai degrabă oameni...
Lordul David Lindsay se simţi dator să intervină:
— Articulaţiile şarpelui care înoată par a fi nişte dovleci vopsiţi. Da!
— Indieni! strigă Sam după câteva clipe.
— Da, indieni! aptrobă Old Firehand, punând binoclul la ochi.
Winnetou observă şarpele cu ochiul liber.
— Apaşii şi marikopaşii!
— Cum? Apaşii? Atât de curând? se miră Sam Hawkens.
— Ne găsim aproape în dreptul localităţii Olive City, pe care le-am indicat-o ca punct de trecere, răspunse Old Firehand. Trebuie să se fi mişcat foarte repede.
În momentul acesta se auzi strigătul pescăruşului, repetat de trei ori. Imediat, mişcările şarpelui se opriră. Urmă de alte trei ori acelaşi strigăt şi capul şarpelui se întoarse.
— Cercetaşul! zise Old Firehand. Ne-a observat şi, neştiind că suntem prieteni, deoarece nu cunoaşte iahtul, a dat semnalul de alarmă. Winnetou să liniştească oamenii.
Întotdeauna, înainte de trecerea unui râu, indienii trimit unul sau mai mulţi cercetaşi pentru a recunoaşte terenul. La fel au făcut şi de data aceasta. Cercetaşul, descoperind iahtul, dăduse semnalul de întoarcere.
Winnetou băgă două degete în gură şi imită strigătul vulturului. Capul şarpelui se opri imediat. Încă un strigăt şi şarpele se întoarse în direcţia iniţială. În acelaşi timp însă, răsună de pe mal un puternic şi strident hi-hi-hi!
— Hi-hi! răspunse Winnetou.
După puţine clipe apăru un apaş dintre copaci. Era „Cerbul sprinten”, fiul lui „Mână tare”, care voise să însoţească pe

„Porumbiţă” la Granite Station, dar care apoi se alăturase războinicilor plecaţi pentru prinderea lui Roulin.

Tânărul apaş nu văzuse încă o „corabie de foc”; totuşi se făcea că nu-i acordă nici un pic de atenţie. Apropiindu-se, ochii îi erau îndreptaţi asupra lui Winnetou, care-l primi cu câteva cuvinte de laudă. După aceea întinse mâna şi celorlalţi.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Old Firehand.

— Nimic.

— Aţi fost descoperiţi?

— Nu, dar am văzut un cercetaş de-al mojaveşilor.

— Unde?

— Dincolo de apă, în zorii zilei. A trecut călare pe lângă noi, fără a ne fi observat.

— Ce să însemne asta? Nu cumva mojaveşii intenţionează vreun atac? Câţi apaşi vin?

— De două ori zece ori zece şi încă o dată pe atât.

— Dar marikopaşi?

— Tot atâţia.

— Deci, la un loc patru sute de luptători. Este suficient. Treceţi râul pe aici. Prin urmare, ai găsit un loc unde ar putea să se adune toţi războinicii aceştia?

— Da, este situat în apropiere. Să te conduc acolo?

— Da.

„Cerbul sprinten” conduse oamenii spre locul ales de el, care oferea o privire excelentă asupra râului. Lordul, privind la cei ce traversau râul, îi zise lui Old Firehand, dând din cap:

— Frumoasă ispravă! Râul acesta are o lăţime de o milă englezească! Desigur că nu ar fi putut face lucrul acesta călare.

— Nu cumva crezi că îl trec singuri?

— Da, căci nu văd nici un cal.

— Doar nu eşti orb. Fiecare are calul cu el.

— Nu face glume proaste, căci atât mai pot vedea şi eu, dacă un om înoată, sau trece călare prin apă.

— A, dumneata crezi că omul trebuie să încalece pe cal?

— Da!

— Fireşte că în felul acesta nu s-ar putea străbate un râu atât de lat. Priveşte mai bine spre râu, la cei ce vin. Fiecare îşi

ţine calul de coadă şi înoată în spatele animalului.

Lordul, puse binoclul la ochi.

— Într-adevăr, aşa este, indivizii se ţin de coada calului. Dar ce au pe cap?

— Armamentul lor, strâns într-o legătură şi pus pe cap pentru a-l feri de umezeală.

Primul dintre înotători ajunse la mal. În clipa următoare încalecă şi veni în galop spre ei. Astfel se apropiară cu toţii, unul după altul.

Apaşilor le urmară marikopaşii, conduşi de „Săgeata de fier”, căpetenia lor. Această ceată impunătoare, de patru sute de războinici, făcea o impresie admirabilă. Ochii lordului scânteiară. Îi şopti lui Sam:

— Nu aş vrea să-i întâlnesc singur în pădure.

— Nu ar fi nimic, râse micuţul, înălţând din umeri.

— Cum aşa? Cred că de scăpare n-ar putea fi vorba.

— Nici n-ar fi nevoie. Te-ar tortura până la moarte, după care ţi-ar lua scalpul, dacă nu mă înşel.

— Şi dumneata numeşti asta, pur şi simplu, nimic?

— Asemenea lucruri se petrec pe-aici aproape zilnic.

— Mulţumesc foarte mult!

— Ai spus că vrei să vânezi bizoni şi urşi. Asemenea animale sunt cu mult mai periculoase decât un indian.

— Se poate. Dar spune-mi, te rog, ce vor aceşti războinici aici?

— O expediţie de răzbunare la Valea morţii.

— Expediţie? Răzbunare? Valea morţii? Sună cam sinistru, dar cu toate acestea merg şi eu. De ce se numeşte valea aşa?

— Precis nu ştiu nici eu, dar cred că moartea, aflându-se într-o călătorie de afaceri, a suferit acolo un accident, rupându-şi gâtul. A fost înmormântată chiar la locul nenorocirii şi pentru asta valea a fost numită Valea morţii, hi-hi-hi!

Lordul privi o clipă în ochii vânătorului, zăpăcit de tot, după aceea nasul începu să i se agite şi apoi îi întoarse spatele.

Old Firehand convocă pe cei mai bătrâni dintre războinicii roşii la o consfătuire. Oamenii aceştia aflară acum de la el că Wilkins şi „Porumbiţa” au căzut prizonieri şi că se găsesc pe un vas cu pânze. Apaşii fură cuprinşi de o mare furie la auzul

acestei veşti, căci Paloma Nakana trecea pentru ei drept sfântă. Dacă în momentul acela ar fi apărut vasul, atunci desigur că s-ar fi aruncat imediat cu toţii în apă, pentru a răzbuna infamia.

Rezultatul consfătuirii a fost un plan pentru găsirea vasului. Potrivit planului, indienii se mişcară în josul apei, atât de aproape de mal cât permitea vegetaţia foarte deasă de care era acoperit. Ei trebuiau să ia parte la pedepsirea celor vinovaţi, imediat ce va fi descoperit vasul.

În acest timp, pregătirea bărcii fu încheiată. Era atât de bine camuflată, încât avea înfăţişarea unei insule plutitoare, alcătuită din diferite ierburi.

În cazul descoperirii vasului cu pânze, semnalul stabilit era fluturarea unei bucăţi de piele albă.

— Mă miră cum vasul acela a putut găsi atât de repede un bayou, îşi dădu cu părerea Herman de Adlerhorst. Master Forner, care aparţinea acelui vas, n-ar trebui să cunoască şi el bayoul?

— Nu, zise John Forner şi iată de ce. Dumneata trebuie să ai în vedere că în regiunea noastră, o asemenea ascunzătoare bună poate fi de cel mai mare folos orişicui. Cel ce găseşte un asemenea bayou, păstrează acest secret pentru sine şi nu spune nimănui nimic. Şi eu cunosc mai multe, fără ca altcineva să ştie ceva despre ele. În orice caz, atunci când ne-au observat, trebuie să fi fost în apropiere un bayou pe care-l cunoştea cârmaciul sau un alt om din echipaj. Mă îndoiesc că o să-l descoperim.

— Să vedem, zise Sam râzând. Nu sunt orb şi nici nu am obiceiul de a trece pe lângă oamenii cu care aş vrea să stau de vorbă, fără a-i vedea, dacă nu mă înşel. Dar să pornim acum.

Sam Hawkens şi Old Firehand aşternură pe fundul bărcii mai multe pături şi se întinseră pe ele, căci nu puteau sta pe bancheta bărcii, deoarece nu le permitea camuflajul. Nici cârma nu o puteau folosi din pricina camuflajului.

Winnetou intră în apă şi se agăţă de partea dinapoi a vasului. În felul acesta putea da bărcii direcţia dorită. Acolo unde se afla capul lui, pătura de camuflaj era ceva mai înaltă şi se lăsase o deschizătură ca să poată vedea înainte. Fiind

extraordinar de puternic şi de rezistent, precum şi un excelent înotător, nu era de presupus că va obosi, mai ales că barca era trasă de curent. Acum se urcară şi ceilalţi pe iaht.

— Atenţie! strigă Old Firehand din ascunzătoarea sa. Trebuie să staţi pe punte ca şi când toată atenţia voastră ar fi îndreptată spre malul celălalt. Unul dintre voi însă, stând cât mai ascuns, să urmărească cu binoclul barca noastră. Când vom da semnalul cu bucata de piele, să vă mai lăsaţi duşi puţin de curentul apei, după care să veniţi spre mal, acolo unde am acostat. Acum însă să pornim.

Iahtul întoarse şi străbătu râul către malul celălalt. După aceea porni şi barca.

E foarte greu să descoperi un bayou necunoscut, a cărui intrare este bine camuflată de vegetaţie, căci trebuie să dai cea mai mare atenţie fiecărui detaliu. În astfel de împrejurări, oboseşte chiar şi ochiul cel mai ager.

Old Firehand, Sam Hawkens şi căpetenia apaşilor priveau neîntrerupt. Astfel se scurse un timp, fără a vedea nimic, decât crengi, ramuri şi frunze, care atârnau până la nivelul apei şi intrau şi în apă. Plutiră mai departe şi tot mai departe, părându-li-se că timpul trece din ce în ce mai încet. Nimeni nu scotea nici un cuvânt. Deodată însă, Old Firehand se aplecă afară din barcă, şoptind:

— Mai aproape de mal şi mai încet, mult mai încet! Apaşul urmă întocmai aceste indicaţii. Îşi schimbă poziţia orizontală, lăsându-şi corpul să se scufunde în întregime în apă, astfel încât ajunse în poziţie verticală, împiedicând în felul acesta barca să înainteze mai repede, în acest moment, văzură câteva crengi rupte. Se înţelegeau mai mult prin semne.

— Unde?

— La două picioare deasupra apei e ruptă o ramură destul de solidă.

— O văd şi eu. Dar uite şi o cizmă la marginea apei! Am pus mâna pe ei, şopti Sam, care nu se putu stăpâni să nu adauge: „dacă nu mă înşel”...

Cizma aparţinea cârmaciului de pe „Vânzătorul de suflete”. Era momentul când acesta stătea cu Hofter la malul apei, sub copaci şi râdeau pe socoteala iahtului: Astfel, ascultătorii auziră foarte clar cuvintele lui Hofter:

— Noroc că se găsesc la malul celălalt şi nu aici.

Răspunsul cârmaciului nu-l putură înţelege. Abia ultimele sale cuvinte erau clare:

— Noroc bun! Pot căuta, dar nu vor găsi nimic.

„Ah, măgarilor! Strigaţi în aşa fel, încât se poate auzi până la New York. Indivizii aceştia ne iau drept proşti, dacă nu mă înşel”, gândi Sam într-un fel atât de expresiv, încât Old Firehand se amuză. Îi făcu semn lui Winnetou: „Mai repede!”

Apaşul făcu întocmai. Începu să înoate, împingând barca. „Feţele palide nu au ochi pentru a vedea şi creier pentru a gândi”, îşi spuse şi el.

Cei din fundul bărcii schimbară o privire. „Da, acum e momentul să dăm semnalul!”

Old Firehand întinse bucata de piele albă şi o flutură. Dinspre malul drept nu putea fi observată; de pe iaht, însă, fu imediat descoperită, căci acesta se îndreptă spre mijlocul râului.

Winnetou dirijă barca spre mal şi o legă. El rămase acolo, pentru a primi iahtul, în timp ce Old Firehand şi Sam înaintară pe brânci pe sub ramurile joase şi dese. În felul acesta ajunseră la bayou şi descoperiră vasul cu pânze. De sus, de pe mal, puteau vedea pe cei câţiva membri ai echipajului moţăind pe punte, căci altceva nu aveau ce face.

— Să aşteptăm, poate vom auzi ceva, căci cei doi indivizi de pe mal trebuie să se înapoieze, şopti Old Firehand.

Presupunerea lui se adeveri, căci după scurt timp apărură şi cei doi.

— Cine este individul acesta? murmură Sam.

— Nu ştiu, dar nu cred să fie din banda lui Walker.

— Probabil proprietarul vasului, acel amabil master Hofter, dacă nu mă înşel.

— Celălalt este un om din echipaj, asta se vede imediat. Dar, ia ascultă!

— Au trecut pe lângă noi, strigă cârmaciul oamenilor săi. Au fost destul de deştepţi pentru a-şi da seama că ne depăşiseră; sunt însă prea proşti pentru a ne găsi, căci ne caută dincolo, la malul celălalt.

— Blestemat individ! mârâi Sam. O să te gâdil niţel cu pumnii printre coaste şi sub nas, până ce te vei convinge cine

este în realitate cel prost.

Înapoia lor se auzi un foşnet abia perceptibil. Întorcând capul, văzură tovarăşii de pe iaht, care se furişau într-acolo, împreună cu căpetenia apaşilor.

— Frumos, zise Old Firehand încet. O să-i luăm prin surprindere, în aşa fel încât nici nu o să se poată gândi la apărare. Dar fără vărsare de sânge, căci suntem destui bărbaţi aici pentru a-i doborî cu pumnii.

Luntraşul John Forner, care stătea întins pe pământ lângă englez, îi şopti:

— În sfârşit, milord, veţi avea ocazia să arătaţi ce ştiţi în materie de box.

— Da, numai de-aş apuca.

— Tăcere! ordonă Old Firehand, căci pe vas se vorbea acum cu glas tare. Hofter stătea lângă cârmaci cu faţa îngândurată.

— E foarte posibil ca ei să se întoarcă din nou în susul râului şi să cerceteze şi malul acesta, zise el.

— Nu le va folosi la nimic, răspunse cârmaciul. Nici un om nu va putea găsi ascunzătoarea noastră, astfel încât acest Winter, sau cum se numeşte el, poate căuta cât vrea, căci de găsit nu va găsi nimic.

— V-a şi găsit! răsună vocea vânătorului.

În aceeaşi clipă Old Firehand sări de pe mal exact pe capul vorbitorului şi-l doborî. În momentul următor îl apucă şi pe Hofter. Luntraşii erau atât de speriaţi, încât, înainte de a se gândi la vreo rezistenţă, se treziră legaţi şi întinşi pe punte, ca şi Hofter şi cârmaciul. După aceasta, Old Firehand alergă la cabină şi deschise uşa. Acolo o găsi pe Miranda, stând palidă pe un scaun. Ea se retrăsese aici şi văzuse printr-o fereastră tot atacul.

— Ah, dona Miranda, dacă nu mă înşel! Dă-mi voie să-ţi exprim omagiile mele. Dar te rog să-mi spui mai întâi unde-i Walker?

— A plecat,

— Dar master Wilkins?

— A plecat şi el.

— Nu încerca să mă amăgeşti. Spune-mi mai bine unde se găsesc complicii dumitale şi prizonierii?

— Au plecat cu toţii.

Miranda îşi revenise. Ochii ei erau îndreptaţi asupra lui Old Firehand cu expresia celei mai mari răutăţi. Old Firehand o privi încruntat.

— De când?

— De aproape o oră.

— Încotro?

— Cu mojaveşii, peste care am dat din întâmplare aici.

— Ascultă, señorita, nu-ţi doresc răul, dar vai şi amar dacă voi găsi vreun motiv să mă socotesc cu dumneata.

Zicând cuvintele acestea, părăsi cabina şi coborî sub punte. Acolo, după cum ştim, nu se mai afla nici un om.

— Au plecat cu toţii, fu răspunsul ce-l dădu tovarăşilor săi, când reveni pe punte.

— Au plecat? strigă Herman.

— Da. Mojaveşii au fost aici.

— Doamne Dumnezeule! Prizonieri la indieni! Trebuie să ne luăm imediat pe urmele lor. Înainte de aceasta, însă, îi vom linşa pe derbedeii aceştia.

Se auziseră şi alte voci:

— Mai bine să-i spânzurăm!

— Miranda să fie biciuită până la moarte!

— Să fie legaţi cu toţii pe bord, iar vasul să fie incendiat!

Doar Sam Hawkens, Old Firehand şi Winnetou îşi păstrară calmul.

— Răbdare, răbdare! zise Old Firehand. Nu trebuie să acţionăm nici pripit, nici nedrept. Căpetenia apaşilor va merge pe uscat, pentru a-i aştepta pe războinicii săi. În acest timp, noi vom căuta să aflăm de la prăpădiţii ăştia ce s-a întâmplat aici. Abia atunci vom şti ce trebuie făcut.

Winnetou se îndepărtă tăcut.

— Da, la interogatoriu cu ei, strigă John Forner. Începem cu femeia!

Miranda fu adusă din cabină; Herman i se adresă, aruncându-i o privire dispre-ţuitoare:

— Dacă dumneata eşti vinovată că Almy Wilkins a dispărut din nou, atunci îţi plâng de milă.

Cârmaciul îşi revenise de pe urma loviturii ce o primise de la Old Firehand. Sam i se adresă în bătaie de joc:

— Ei, cum îţi place? În timp ce râdeai, că iahtul vă căuta dincolo, noi eram aici.

Old Firehand se postă în faţa Mirandei şi, arătând spre Hofter, o întrebă:

— Cine-i omul ăsta?

— Proprietarul vasului. Ceilalţi sunt cârmaciul şi oamenii din echipaj. Afară de ei, nu se mai găseşte nimeni aici.

— Dar dumneata cine eşti?

Miranda privi întrebătoare la Old Firehand, neînţelegând ce urmăreşte. Hofter pricepu însă imediat şi răspunse în locul ei:

— Este logodnica mea şi va fi curând soţia mea.

— În cazul acesta, pregăteşte-te să celebrezi căsătoria la puşcărie.

— Master, eu sunt un om cinstit.

— O să-ţi vină foarte greu să dovedeşti această afirmaţie, căci Old Firehand nu e omul care să se lase păcălit atât de uşor.

— Old Firehand? Dumneata? Dumneata eşti Old Firehand?

— Da, iar indianul care a plecat adineauri de aici este Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Winnetou?

Hofter nu fu singurul care rosti acest nume, căci şi restul oamenilor îl rostiră pe tonul cel mai respectuos.

— Atunci dumneata nu eşti acel Winter care a trimis telegrama lui master Wilkins?

— Pe care ai sustras-o apoi dumneata? Ba da, chiar eu sunt acela. Trebuie să ştii că sunt german din naştere şi mă numesc Winter. Pot să-ţi spun însă că sustragerea aceea o să te coste cam scump.

— Master, chiar dacă am comis o greşeală, pot dovedi că n-am avut nici o intenţie rea. În ceea ce priveşte însă oamenii aceştia, ei se găsesc în serviciul meu şi, fiind obligaţi să-mi dea ascultare, nu poartă nici un fel de vină, la fel ca şi John Forner, care stă lângă dumneata.

— O să vedem. Cum aţi ajuns să daţi ajutor unor criminali?

— Criminali? Nu ştiu nimic despre crime. Ştiu doar atât, că master Roulin şi... şi...

— Ei, şi?

Hofter se ferea să rostească numele Mirandei. O iubea sau

cel puţin i se părea şi, pentru acest motiv, vroia s-o cruţe. Dar Old Firehand era de neînduplecat.

— Ei, şi? repetă acesta întrebarea de mai înainte. Pretind adevărul complet, căci numai acesta ar mai putea să vă salveze.

Încolţit, Hofter povesti amănunţit împrejurările şi motivele care l-au făcut să pună la dispoziţia acelora vasul său. Arătă chiar şi rolul Mirandei în această afacere, dar căută să-i dea o nuanţă din care să reiasă că şi señorita ar fi fost de bună credinţă. După aceea, relată evenimentele petrecute la bord în timpul călătoriei, precum şi apariţia indienilor mojaveşi.

După ce Hofter termină, Old Firehand privi mult timp în pământ, nescoţând nici un cuvânt.

— Ceea ce ne povesteşti dumneata, pare să fie adevărat, zise el, în sfârşit. Dorinţa mea este de a te ierta, pe dumneata şi oamenii dumitale. Dar numai dumneata şi echipajul, căci ceea ce spui despre señorita Miranda sunt pur şi simplu nişte baliverne. Noi o cunoaştem pe această miss mai bine decât dumneata şi poţi fi sigur că este marele dumitale noroc, căci te vom scăpa de această viperă.

— Dar ce crime i se impută? întrebă Hofter, aruncând o privire nesigură Mirandei.

— Este omul de casă şi complicea aşa-zisului Zenort, dar care sub numele de Hopkins şi Walker s-a încărcat cu o serie întreagă de fărădelegi.

— Nu este adevărat! strigă Miranda. Eu nu ştiu nimic.

— Cum se face atunci că Walker te-a luat cu el în această călătorie, sau mai bine zis în această fugă a lui? Vădit că-i era frică să nu-l trădezi.

— Nu sunt obligată să-ţi răspund la aceste învinuiri. Nu puteţi să-mi faceţi nimic şi cer să mi se dea imediat drumul

— Dumneata n-ai nimic de cerut aici. Cel mult ai putea să ne rogi ceva. De altfel, nici prin cap nu ne trece să renunţăm la avantajul pe care ni-l oferă capturarea dumitale. Eşti ostatica noastră şi, în cazul când lui miss Wilkins i s-ar întâmpla cel mai mic neajuns, dumneata vei avea de ispăşit.

— Sunt o lady şi cer să nu-mi refuzaţi drepturile ce se cuvin unei doamne în ţara aceasta.

— Ai mereu de cerut ceva. Nu uita că şi miss Wilkins avea

drepturile ei. I s-au acordat?

— Eu n-am nimic de-a face cu miss Wilkins.

— Nu? întrebă ironic vânătorul. Dar cine i-a atras pe cei doi în cursa aceasta? Nu cumva dumneata? Nu te obosi să negi, căci nu ai de-a face cu copii creduli, ci cu bărbaţi în toată firea. Prin urmare, te declar prizoniera noastră.

— Şi eu protestez.

— Cum înţelegi dumneata să-ţi manifeşti protestul?

— Mă pun sub protecţia onorabilului master Hofter şi a oamenilor săi, care nu vor tolera să mi se întâmple ceva.

— Master Hofter şi oamenii lui? Aceştia au ei înşişi nevoie de protecţia cuiva şi vor fi bucuroşi dacă o să-i lăsăm în pace. Will Parker, nu cumva ai o frânghie pentru această graţioasă miss?

— Dacă ceri dumneata, atunci se poate găsi chiar o duzină întreagă.

— Cum? Vrei să mă legi? strigă Miranda turbând de furie. Pe mine, o lady?

— Dumneata ai s-o duci la noi tot atât de bine ca şi miss Wilkins la prietenii dumitale. Nu poţi cere nimic mai mult. Rămâne deci cum am hotărât, vei fi legată fedeleş.

Miranda trebui să se împace cu soarta ei, ce-i drept, Hofter mai încercă să intervină, dar fu pus la punct de către Old Firehand.

— De fapt, dumneata ar trebui să-mi mulţumeşti că te scap de această bestie. Nu fi slab, omule şi nu te lăsa tâmpit de mutra ei! Din contră, fii bucuros că am apărut la timp pentru a-ţi cruţa un pas pe care l-ai fi regretat enorm. Pentru mine, afacerea asta este încheiată. Sper să nu îmi dai ocazia ca, datorită purtării dumitale, să procedez cu mai multă severitate decât mi-ar place. Am terminat,

Hofter nu mai îndrăzni să facă vreo obiecţie şi tăcu. Era clar că pierderea Mirandei îl durea, dar nu se putea opune lui Old Firehand, astfel încât nu-i rămase nimic altceva decât să se resemneze.

Cei de pe iaht erau pe deplin mulţumiţi de felul cum Old Firehand aranjase chestiunea. Alte hotărâri se puteau lua abia după înapoierea lui Winnetou.

După scurt timp, căpetenia reveni pe bord, zicând:

— Războinicii apaşilor şi marikopaşilor sunt aici. Ce părere are fratele meu Old Firehand?

— Nimic, în afară de măsurile pe care marea căpetenie a apaşilor le-a hotărât deja.

— Winnetou a trimis treizeci de războinici pentru a-i urmări pe mojaveşi şi prizonierii lor.

Spuse cuvintele acestea cu atâta linişte, ca şi când ar fi fost vorba de ceva de la sine înţeles. Old Firehand întrebă:

— În ce direcţie?

— Winnetou a tălmăcit urmele lor. Sunt de trei ori zece ori zece războinici mojaveşi. Ei nu se vor bucura însă prea mult timp de prada lor.

— Ştiu că sunt urmăriţi şi intenţia lor este să ne primească în Valea morţii. Plăcerea aceasta o să le-o stricăm, însă. Ce se aude, master Hofter? Când porniţi de aici?

Acesta aruncă o privire plină de dor în direcţia în care fusese dusă Miranda, după care, venindu-şi în fire, răspunse:

— Imediat ce o să mi-o permiteţi dumneavoastră.

— Foarte bine, căci în felul acesta îmi eşti mai simpatic decât adineauri. Sunteţi liberi şi puteţi pleca oricând doriţi. M-ar bucura dacă aş putea să vă mai întâlnesc o dată, însă în împrejurări onorabile.

Cu aceste cuvinte, desfăcu legăturile lui Hofter, după care se adresă tovarăşilor săi de pe iaht:

— Nu trebuie să lăsăm mojaveşilor un avans prea mare. Din această cauză trebuie să pornim imediat, cu toate că se înserează curând. Eu voi încerca împreună cu domnul Adlerhorst să ajungem la Valea morţii pe cât posibil înaintea lui Roulin şi a oamenilor săi. Ce faci dumneata, milord? Vei continua drumul cu iahtul în josul râului?

— Nu, declară Lindsay. Este de la sine înţeles că şi eu voi merge cu dumneavoastră la Valea morţii.

— Ai cal?

— O să am. Apaşii au cu ei şi cai care poartă bagajele. O să cumpăr unul de la ei.

— Dar ce se va întâmpla cu vasul dumitale?

— Cârmaciul o să-l conducă pe Colorado în jos, la San Francisco.

— În cazul acesta am o rugăminte şi anume: eu şi nepotul

dumitale am dori să mai călătorim o bucată de drum cu iahtul.

— Călătoriţi cât de departe vreţi! Dar, spune-mi, în drum spre Valea morţii există urşi?

— Uneori.

— Dar bizoni?

— Puţini.

— Excelent! Poate voi vâna ceva pe drum. Dacă vom pune mâna pe mojaveşi, voi ruga pe Winnetou să-mi cedeze un scalp al acestora.

— O să fii decepţionat, sir.

— Cum aşa?

— Din cauză că apaşul gândeşte mai omenos decât multe feţe palide. El nu ia niciodată scalpul duşmanilor săi.

Old Firehand dădu ultimele indicaţii. După scurgerea unei jumătăţi de oră, el plutea împreună cu Herman de Adlerhorst spre sud, iar apaşii şi marikopaşii, sub conducerea lui Winnetou, împreună cu „Trifoiul” şi lordul Lindsay, porniră pe urmele mojaveşilor, având în mijlocul lor pe señorita Miranda, legată pe cal şi bine păzită.

13. Vestitorii groazei

Planul vânătorului era de a merge cu iahtul pe Colorado în jos, până la vărsarea lui Dry Creek şi apoi pe această apă în sus, cât mai mult cu putinţă. După asigurările date de Forner, Dry Creek[1] era în anotimpul acesta un râu destul de mare, cel puţin pe cursul său inferior, fiind navigabil pe o porţiune destul de întinsă. Intenţia lui Old Firehand era să continue drumul spre Dos Palmas, care forma capătul liniei ferate a Pacificului de Sud, pe atunci încă în construcţie. De la Dos Palmas, Valea morţii — situată în munţii San Bernardino Range — nu mai era departe.

Toate se desfăşurară conform prevederilor. Iahtul navigă toată noaptea, mai întâi pe Colorado în jos, după aceea pe Dry Creek în sus. Dimineaţa, când Old Firehand părăsi vasul, împreună cu Herman de Adlerhorst, puteau nutri speranţa de a fi luat-o cu mult înaintea celor urmăriţi.

Iahtul se înapoie la Yuma, având la bord pe Forner, în timp ce vânătorul şi Herman îşi continuară drumul călare. Caii fiind odihniţi, ajunseră către seară la ţinta lor.

Dos Palmas era o localitate mică şi se compunea numai din câteva case ponosite. Copii goi se tăvăleau prin praf, iar figuri îmbrăcate în zdrenţe stăteau rezemate de ziduri. Nici un puţ, nici un copac verde nu erau de văzut în acest tablou.

Afară, departe, se puteau vedea coioţi, lupi de prerie şi alte animale sălbatice, care se furişau peste întinsul sterp. Uneori, un coiot turbează din cauza foametei, a setei, a căldurii şi atunci face ravagii printre locuitori.

Cei doi călători căutară mai întâi o prăvălie, căci având în vedere rolul pe care urmau să-l joace în Valea morţii, trebuiau să-şi schimbe îmbrăcămintea. Din întâmplare, Old Firehand găsi un costum mexican frumos brodat, care părea să fie croit după statura lui impozantă; alt costum părea a fi turnat pe

[1] Pârâul uscat (n. trad.).

Herman.

După aceea se interesară de un birt. Fură îndreptaţi spre o casă care se compunea dintr-un ocol pentru cai, o cameră pentru oameni şi o încăpere fără ferestre, denumită bucătărie. Lângă casă se găsea o grădină în care creştea cea mai mare mândrie a localităţii, adică un cireş, care avea o înălţime de cinci picioare şi trei ramuri fără frunze, subţiri ca degetul.

O femeie aduse celor doi clienţi vin. Pe un taburet, într-un colţ, stătea un tânăr, care privea tăcut şi fix înaintea sa. Când patroana observă privirile pline de milă pe care i le aruncau cei doi, zise plină de mândrie:

— Fiul meu cel tânăr, señores, are darul profeţiei.

— Ce vrea să spună cu asta? întrebă Herman pe Old Firehand în şoaptă.

— Că băiatul acesta este idiot sau nebun.

— Ah, o influenţă a concepţiei indiene.

— Da, un dement e socotit aici aproape ca un sfânt. El este „iluminat” şi tuturor vorbelor sale încurcate li se atribuie un sens cu mult mai profund. Uite cu câtă dragoste sunt îndreptate privirile mamei către bietul copil.

Patroana, care înţelese că vorbeau despre dement, zise prietenos:

— Se odihneşte acum. Mai târziu, când spiritul va coborî din nou asupra lui, o să puteţi să-i puneţi nişte întrebări, la care desigur că o să vă răspundă. Dar... Santa Madonna! Ce e asta?

De afară venea un zgomot infernal — ţipete, strigăte, oameni alergând.

— Te pomeneşti că s-a întâmplat iar un omor? Viaţa unui om nu valorează aproape nimic aici, zise femeia.

— Fugiţi! Fugiţi! se auzea strigătul unei voci pătrunzătoare, închideţi uşile!

— Maică Precistă, probabil că iar a apărut un coiot turbat! Ar fi al treilea în ultimul timp.

Cei doi bărbaţi trecură la fereastră, căci strigătele se apropiau din ce în ce mai mult.

— Un coiot, un coiot turbat, Păziţi-vă, închideţi uşile!

— Puteţi fi liniştiţi, zise femeia. Uşa mea este solidă, dar vai

de sărmanul pe care-l va atinge dintele turbatului.

De la fereastră se vedea apropiindu-se un călăreţ. Făcea impresia că auzise strigătele, dar nu le înţelesese, căci privea curios în direcţia din care veneau.

Observându-l, cârciumăreasa exclamă:

— Ajută, cerule! E fiul meu.

Deschise repede fereastra şi strigă:

— Juanito! Un coiot turbat — repede, repede!

Acum se vedea şi animalul: un coiot uriaş, cu blana jigărită, ochii lucind în fundul orbitelor, ciolanele şi coastele ieşindu-i prin piele, iar limba atârnându-i din botul plin de bale. Coiotul gonea spre călăreţ.

— Fugi, Juanito, fugi pentru Dumnezeu şi toţi sfinţii! strigă femeia îngrozită.

Călăreţul observă fiara turbată. Dădu pinteni calului şi scoase revolverul din toc. Animalul se apropie ameninţător, gata să sară. Se auzi o împuşcătură, dar glonţul tânărului greşi ţinta. Coiotul, speriat de împuşcătură, îşi trase coada între picioare şi scoase un răcnet răguşit. Călăreţul mai trase încă două focuri. Primul greşi din nou ţinta, iar cel de-al doilea atinse numai blana animalului, care, întărâtat, se pregătea acum pentru o nouă săritură.

Din strada de unde apăruse coiotul, veneau în goană doi câini mari. Blana lor era zbârlită, muşcată, sângerândă. Şi ei se bătuseră cu fiara turbată. Încurajaţi de lupta omului, se repeziră asupra coiotului tocmai când acesta vroia să sară din nou asupra călăreţului.

Juanito prinse mişcarea şi trase a patra împuşcătură, dar nici de data asta nu nimeri ţinta. Atunci îşi îndreptă calul în galop spre casa mamei sale.

— Repede, repede! strigă femeia înfricoşată şi alergă să deschidă poarta. Nu-i fusese rea presupunerea, căci fiara gonea în urma călăreţului. Reuşise să schilodească printr-o muşcătură piciorul unuia dintre câini şi să-l scoată din luptă şi pe cel de-al doilea.

În faţa casei, Juanito sări din şa, dădu calului o lovitură, acesta o luă la goană, iar tânărul se năpusti în casă. Mamă-sa îl urmă, dar amândoi neglijaseră în spaima lor să închidă uşa.

— Salvat! Mulţumesc lui Dumnezeu! strigă Juanito.

— Da, Sfânta Fecioară să fie binecuvântată! Dacă tu... Doamne Dumnezeule! Uite-l!

Ochii femeii erau îndreptaţi asupra intrării, unde apăruse coiotul, care, văzând călăreţul ce-i scăpase, făcu un salt către el.

Juanito se feri în lături şi căzu la pământ. Atunci răsună o împuşcătură, iar odaia se umplu de fum. Old Firehand doborâse coiotul.

— O cerule! strigă băiatul cuprins de frica morţii. Ajutor!

— Eşti rănit? strigă mama lui. Sfântă Măria!

Strigătul se pierdu într-un nou zgomot, căci dinspre uşă veneau lătrăturile câinilor.

— Câinii! strigă Herman. Au fost muşcaţi. Păziţi-vă! Dar vocea lui Old Firehand răsună liniştit prin larma şi fumul, din cameră.

— Nici o frică! zise el.

Imediat răsunară două împuşcături, ca şi când ar fi fost trase deodată. Se auziră apoi urlete de câini, văicărelile mamei şi ale fiului, până ce, în sfârşit, Old Firehand ordonă linişte cu vocea lui puternică.

— A fost muşcat cineva? întrebă el apoi.

— Eu nu, răspunse Juanito cu jumătate de glas.

— Nici eu, adăugă mamă-sa tremurând.

— Atunci nu ţipaţi aşa, ca şi cum ar urma să fiţi scalpaţi.

— Dar celălalt fiu, micuţul meu!... se tânguia femeia.

— Du-te şi vezi ce e cu el.

Mama cercetă copilul slab la minte, după care zise uşurată:

— Sfinţii l-au ocrotit. Voi aprinde astăzi o lumânare pentru slava patronului acestei zile.

— Coiotul e mort? întrebă Juanito încă plin de frică.

— Desigur, altfel te-ar fi rupt în bucăţi. Uite-l aici, îl vezi cum zace?

— Văd... trei!

Fumul pulberii se împrăştiase. Animalele zăceau la pământ, lovite drept în creştetul capului.

— Dumneata ne-ai salvat pe toţi de la o moarte groaznică; am fi fost acum pierduţi cu toţii, fără dumneata. Nu ştiu cum am putea să ne arătăm recunoştinţa, pe care ţi-o datorăm, señor. Nu-i aşa, Juanito? zise femeia.

— Desigur, mărturisi tânărul, în timp ce întinse mâna lui Old Firehand. Primeşte mulţumirile mele, señor. Pot să fac ceva pentru dumneata? Spune-mi, căci o voi face cu plăcere. Ai o mare prezenţă de spirit şi ai dovedit că eşti un trăgător foarte îndemânatic. Dar priviţi ce mulţime de oameni s-a adunat afară...

Oamenii intrară în casă, mai întâi cu prevedere, după aceea fără nici un fel de sfială, astfel încât în curând nu mai era loc în cameră. Toţi lăudau acţiunea rapidă a lui Old Firehand.

După aceea fură scoase afară animalele ucise. Mulţimea se împrăştie şi cârciumăreasa rămase cu cei doi fii ai ei şi cu musafirii. Juanito îşi aduse o sticlă de brandy şi o puse pe masă în faţa lui. Abia acum putu Old Firehand să-l studieze ceva mai amănunţit. Bărbatul acesta nu avea încă treizeci de ani. Faţa lui avea o înfăţişare curioasă, de culoare pământie gălbuie şi era saşiu. Defectul acesta, combinat cu gura lată şi fără buze, precum şi cu pometii obrajilor ieşiţi în afară, îi dădeau un aspect respingător. Era un chip în care nu puteai avea atât de uşor încredere. Tânărul acesta îşi manifestase mulţumirile printr-o strângere de mână, iar în rest manifestă o atitudine foarte rece. Nici nu aminti faptul că şi maică-sa şi fratele său se aflaseră în pericol. Făcea impresia că nici nu s-ar gândi la aceasta. În orice caz, părea un om fără inimă, dacă nu ceva şi mai rău.

Turnă pe gât repede câteva pahare, unul după altul, în timp ce maică-sa îşi mai făcea încă de lucru, cu celălalt fiu, slab de minte.

— Dar cum se face că ai venit astăzi la noi, Juanito? îl întrebă ea între timp.

— M-am cam plictisit.

— Stăpânul tău nu s-a înapoiat încă?

— Nu.

— Dar când se înapoiază?

— Nu ştiu. A lăsat totul pe mâinile mele. Toată grija şi greutatea apasă numai pe umerii mei şi nu primesc nimic în plus pentru asta. Dracu' s-o ia de treabă! Dacă o să meargă tot aşa, atunci o să-i spun că nu-mi convine.

— Cum? Doar nu vrei să părăseşti serviciul? Niciodată nu vei mai găsi un salariu atât de mare, lucru pe care ar trebui

să-l ai în vedere.

— Trebuie să ştii însă că niciodată nu mă voi expune atât de mult ca acum pericolului de a mă otrăvi.

— Bine, dar tu nu ai nimic de-a face cu mina propriu-zisă.

— Da de unde? Eu trebuie să fiu peste tot, chiar şi la cuptoarele de topit. Priveşte la mine, la culoarea feţei mele! Trebuie să-ţi spun că inhalez mercur. Am avut intenţia să-mi economisesc salariul, pentru ca apoi să încep o afacere pe cont propriu. Dar nici nu pot lucra peste puterile mele, în timp ce stăpânul trândăveşte şi face plimbări, care durează săptămâni întregi.

— Încotro a plecat?

— În sus, spre „Apa albastră”.

Old Firehand şi Herman deveniseră atenţi când fusese vorba despre mercur, dar atenţia lor se mări şi mai mult auzind vorbindu-se despre „Apa albastră”.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă femeia Dar ce caută acolo, în teritoriul apaşilor duşmani?

— Nu se teme de ei, căci a plecat împreună cu marikopaşii şi intenţionează... dar asta nu înseamnă nimic pentru tine şi nici pentru alţii.

— Poate că vrea să pună mâna pe argintul care se zice că ar fi îngropat acolo? îşi dădu cu părere bătrâna.

— Nu pot să ştiu.

— Dar el nu ţi-a zis de ce a întreprins călătoria aceasta?

— Desigur că mi-a spus, sunt doar confidentul lui, fără mine nu poate face nimic.

— Aşadar, tu conduci acum toată mina?

— Singur de tot. De altfel, acesta a fost şi motivul pentru care am spus că muncesc de mă distrug. Apoi continuă, privind la cei doi străini. E o viaţă ca în iad. Numai stânci, arşiţa soarelui şi vaporii otrăvitori. Dracu' să ia totul! Dar să vorbim mai bine despre altceva. De unde sunteţi dumneavoastră, señores?

— De dincolo, răspunse Old Firehand.

— Aşadar din Mexic?

— Da.

— Ce vă aduce aici, în cuibul acesta blestemat?

— Afacerile.

— Afaceri? Nu vă înţeleg, căci în regiunea aceasta sărăcăcioasă, nu se pot face nici un fel de afaceri.

— Poate, totuşi. Am o mare fermă şi am descoperit pe proprietatea mea o mină foarte rentabilă.

— Cerule! sări Juanito în sus. Este într-adevăr atât de rentabilă?

— Chiar foarte mult.

— Aur sau argint?

— Amândouă.

— Asta e ceva rar, foarte rar. Îţi urez mult noroc, señor! Dar care este legătura dintre mina dumitale şi această călătorie?

— Argintul nu se găseşte în straturi curate, trebuie să-l extrag din alte metale şi pentru asta, după cum cred că ştii şi dumneata, este nevoie de...

— ... mercur, completă Juanito.

— Desigur.

— Acum ştiu ce fel de afaceri te aduc aici. Vrei să cumperi mercur de la señor Roulin.

— Da, dar de ce tocmai de la el?

— Pentru că este singurul la care se poate găsi aici această marfă. Nu cumva îl cunoşti?

— Desigur, sunt doar în serviciul lui şi îndeplinesc funcţia de administrator al minei.

— Aşadar, adineauri vorbeai de stăpânul dumitale?

— Da.

— Atunci, după cât am putut înţelege, el nu e acasă?

— Nu. A plecat.

— Dar când se înapoiază?

— Nu ştiu. S-ar putea însă să se înapoieze chiar astăzi.

— Mi-ar fi foarte neplăcut, dacă ar trebui să aştept timp mai îndelungat.

— Nici nu e nevoie, căci sunt eu aici.

— Dar dumneata poţi încheia asemenea afaceri?

— Desigur.

— Foarte bine. Nu-i aşa că mina aceasta este situată în Valea morţii?

— Da.

— Când te înapoiezi acolo?

— Chiar astăzi.

— Atunci vom merge şi noi cu dumneata.
— Asta nu se poate, señor.
— De ce?
— Lui Roulin nu-i place să vină străini acolo.
— Asta nu pricep, câtă vreme cumpărătorii trebuie să vină la el.
— Nu e nevoie, deoarece avem marfă depozitată aici, la mama mea, aşa că cine vrea să cumpere mercur, vine aici.
— Hm! Dar ce cantităţi aveţi în depozitul vostru de aici?
— Cincizeci de kilograme.
— Numai atât?
— Nu cumva ai nevoie de mai mult?
— O cantitate de patru ori mai mare.
— Dar pentru ce îţi trebuie o cantitate atât de mare?
— Poţi fi sigur că, dacă n-aş avea nevoie de ea, n-aş cumpăra-o.
— Plăteşti imediat?
— N-am obiceiul să iau nimic pe datorie.
Juanito făcu ochii mari şi-i măsură pe Old Firehand şi pe Herman din creştet până în picioare, ca şi când ar fi vrut să aprecieze forţa lor, apoi zise:
— Cred că ai încurcat socotelile. Ai mai cumpărat vreodată mercur?
— Da.
— Şi susţii că ai asupra dumitale atâţia bani încât să poţi plăti două sute de kilograme?
— Desigur. Eşti dispus să închei afacerea?
— Bineînţeles.
— Dar ce facem cu mercurul care-ţi mai lipseşte?
Juanito aruncă o privire şireată spre Old Firehand. Acesta observă privirea şi-şi dădu imediat seama ce era în mintea lui: „O să-mi cazi în cursă! Adineauri te-am oprit să vizitezi Valea morţii; acum însă, când ştiu că ai atâţia bani asupra ta, te duc eu acolo”.
— Vrei, deci, să mergi la faţa locului?
— Nu crezi cumva că aş fi dispus să cumpăr pielea ursului din pădure? zise vânătorul.
— Mercurul nostru e curat.
— Poate să fie, dar eu vreau să-l analizez la sursă.

— Şi dacă nu sunt de acord cu asta?

— Atunci afacerea cade baltă.

— Se pare că dumneata ţii foarte mult să vizitezi Valea morţii!

— În primul rând ţin să analizez mercurul. Dar îţi mărturisesc că sunt într-adevăr curios să văd locul acesta, care are un nume atât de sinistru încât te ispiteşte să îl vizitezi.

— Hm! mormăi Juanito gânditor. Ce-i drept, eu ţi-aş îndeplini dorinţa; dar dacă se va înapoia señor Roulin...

— Îi vei spune că am venit direct la Valea morţii să cumpăr mercur.

— Desigur că ar fi o explicaţie faţă de care cred că n-ar avea nimic de obiectat.

— Mai ales că noi cumpărăm o cantitate mare, pentru care primeşte o sumă importantă de bani.

— Ei bine, atunci vă iau cu mine, zise Juanito şi cu teamă şi cu speranţă.

Cârciumăreasa, care ascultase până acum tăcută, se apropie şi zise pe un ton rugător:

— Señor, renunţaţi la această dorinţă, căci îl expuneţi pe fiul meu la pericolul de a-şi pierde serviciul.

— Asta mă priveşte pe mine, interveni brutal Juanito. Ţine-ţi gura!

— Nu, căci tu nu trebuie să iei pe aceşti señori cu tine.

— Ba o să-i iau.

Faţa femeii exprimă o spaimă care, desigur, mai avea şi alte motive decât grija pentru fiul ei. Ea se apropie de Old Firehand şi-i spuse:

— Dumneata n-ai merge dacă ai şti...

— Taci, bătrâno! îi reteză vorba ameninţător Juanito.

— Aş tăcea ca întotdeauna, pentru a nu-ţi strica ţie şi serviciului tău; dar domnii aceştia ne-au salvat viaţa şi deci suntem obligaţi să-i tratăm cu toată sinceritatea.

— Dar îngrijorările tale ţin numai de basme.

— Este adevărul. Dumneavoastră trebuie să ştiţi, domnilor, că Valea morţii este foarte periculoasă.

— Cum aşa? Din cauza căldurii?

— Nu, din cauza spiritului rău care locuieşte acolo printre

stânci. Cine merge în Valea morţii, e pierdut.

— Lucrul acesta nu-l cred, căci fiul dumitale locuieşte acolo şi, cu toate acestea, nu i s-a întâmplat încă nimic.

— I-am dat un talisman făcător de minuni, care-l protejează.

— Dar señor Roulin, proprietarul minei? Nici lui nu-i face nimic spiritul cel rău?

— Poate că are şi el un talisman.

— În cazul acesta să nu-ţi faci nici o grijă. Tovarăşul meu de aici, precum şi eu, avem de asemenea astfel de talismane, făcătoare de minuni. Priviţi la ele.

Zicând acestea, Old Firehand arătă spre puşca sa şi a lui Herman.

— *Dios* dumneata glumeşti! Crezi că ai putea să faci ceva împotriva unui spirit, cu pulbere şi gloanţe?

— Desigur.

— Nu, nu. Au fost şi alţii acolo, care au crezut şi ei acelaşi lucru — un señor Wilkins, un señor Adler, un...

— *Diablo!* Vrei să taci odată! urlă Juanito ca un turbat.

— Nu, astăzi nu mai tac. Au mai mers în această vale mulţi bărbaţi şi femei, dar niciodată nu s-a mai auzit ceva despre ei.

— Ei bine, mi-am dorit de mult să văd un spirit, poate că mi se va îndeplini astăzi această dorinţă.

— Da, ai să-l vezi; dar clipa în care-l vei vedea va fi şi ultima din viaţa dumitale.

— Mamă, tu aiurezi.

— V-am mai spus, domnilor, că fiul meu mai mic are darul de a prezice. Să-l întrebăm pe el.

Zicând aceasta, femeia îl trase pe Old Firehand de braţ până-n faţa scaunului pe care stătea dementul. Herman îi urmă. Postându-i pe amândoi în faţa „profetului”, îl întrebă arătând spre Old Firehand:

— Enrique, îl vezi pe acest señor?

Bolnavul ridică încet capul şi, privind fix spre Old Firehand, murmură:

— Îl văd, îl văd, da.

— Este un om bun?

— Bun, foarte bun. Enrique îl iubeşte.

Spunea lucrul acesta poate din cauză că îşi dăduse seama că Old Firehand salvase întreaga familie.

— Dânsul vrea să meargă în Valea morţii. Să facă asta?

— Să meargă, căci lui nu i se va întâmpla nimic.

— *Alabado sea Dios!* Mulţumim lui Dumnezeu! Ceea ce spune el, se îndeplineşte întotdeauna.

Juanito se sculase în picioare şi privea încruntat la scena aceasta.

— Ei bine, vezi şi tu acum! o ironiza el. Au plecat câţiva călători spre Valea morţii, au străbătut-o şi pentru că, după aceea, nu au mai fost văzuţi pe aici, s-a crezut că ar fi dispărut, lucru care de fapt e o prostie. Un spirit rău în vale, asta este mai mult decât ridicol. Doar n-o să credeţi cumva acest lucru, señores?

— Nici prin cap nu ne trece aşa ceva, răspunse Old Firehand râzând. Lucrul acesta trebuia să-l fi înţeles dumneata din cuvintele noastre.

— Desigur că drumul acesta nu e chiar atât de lin, dar nu datorită unui spirit rău, ci mai mult din cauză că pe acolo se arată deseori indienii. Sunteţi bine înarmaţi?

— Da.

— Aveţi numai puştile?

Atât Old Firehand, cât şi Herman, purtau nişte eşarfe mexicane late, înfăşurate în jurul mijlocului. Dedesubt erau băgate revolverele, în aşa fel încât nu puteau fi observate. Privirea cu care Juanito căuta armele, nu prea era menită să inspire încredere.

— Avem puştile acestea şi câte un cuţit, răspunse Old Firehand. Cred că este de ajuns.

— Pe deplin, mai ales că sunteţi trăgători atât de buni, după cât am observat. Sunteţi gata să pornim chiar acum?

— Da. Cât e până acolo?

— Ne trebuie patru ore. Aveţi cai buni?

— Mai buni decât al dumitale.

— Atunci, haideţi!

Plătiră consumaţia şi, luându-şi rămas-bun de la cârciumăreasă, porniră la drum.

La nord de Dos Palmas se întinde un şes lung şi pietros, fără drumuri şi poteci, complet lipsit de vegetaţie, în schimb,

soarele dogorea atât de tare încât aproape că nu puteau ţine ochii deschişi, deşi era târziu după-amiază.

Cei trei bărbaţi călăreau tăcuţi spre ţinta lor. Juanito îi studia pe furiş pe cei doi însoţitori ai săi: aceştia se făceau că nu observă nimic.

— Cum găsiţi mercurul, señor? întrebă Old Firehand. E curat?

— Nu prea, căci e amestecat cu sulf.

— La mare adâncime?

— Cam aşa.

— Aveţi mulţi lucrători?

— Nu. Metalul este atât de abundent, încât avem nevoie numai de puţină mână de lucru.

— În cazul acesta, señor Roulin trebuie să fie un om foarte bogat.

— Se poate.

— Are de mult mina aceasta?

— Nu ştiu.

— Nu cumva ar fi dispus s-o vândă?

— Nu l-am întrebat. Se pare însă că se simte destul de bine aici. E necăsătorit şi o menajeră bătrână are grijă de gospodăria lui. Dar să nu vorbim despre asta, căci nu mă interesează chestiunile personale ale stăpânului meu.

— Ei, dar misterios mai eşti! Ai putea inspira teamă.

— Atunci, întoarceţi-vă!

— Pe lângă asta mai eşti şi nepoliticos; ai o fire ciudată, tinere. Asemenea oameni îmi plac. Sunt convins că după ce ne vom cunoaşte mai bine, o să ne înţelegem.

— Posibil.

Juanito dădu pinteni calului, astfel încât acesta începu să galopeze. Old Firehand şi Herman fură obligaţi să facă la fel. De acum înainte nu se mai rosti nici un cuvânt. Juanito se ţinea ceva mai înainte, pentru a nu le da prilejul să înceapă o convorbire, căci nu prea ştia ce să răspundă. Afară de asta, mai era încă nervos din pricina cuvintelor mamei sale, care de fapt nu ştia ce funcţie anume ocupă el la Roulin şi cine era spiritul rău la care se referise.

Şesul începu să urce. Apărură munţi pleşuvi, cu piscuri pronunţate. În momentul când soarele cobora la orizont,

călăreţii ajungeau într-o vale strâmtă, tăiată adânc între stânci abrupte.

— Intrarea! zise Juanito zgârcit la vorbă.

— Valea morţii?

Juanito nu se mai obosi să răspundă.

Valea era lungă. La un moment dat, începu să se lărgească şi să coboare către un găvan. Zărindu-l, Old Firehand îşi opri instinctiv calul.

Găvanul avea un diametru de peste trei kilometri. Era împrejmuit de stânci negre, crăpate, cu fisuri înguste şi adânci. Pereţii aceştia produceau o impresie sinistră. Se părea că în găvan ar fi bântuit odată un mare foc, care a înnegrit pereţii, dacă nu cumva chiar acolo ar fi intrarea spre iad.

— Da, aceasta este Valea morţii, după cum se şi vede! zise vânătorul.

Soarele nu se mai vedea, dar arşiţa pe care o lăsase în adâncimea aceasta aproape că nu permitea oamenilor şi animalelor să răsufle. Caii sforăiau. Nu se zărea nici o urmă de vegetaţie. Totul în jur era mort, mort, mort! O singură urmă de viaţă, ca după cataclism, se arăta în mijlocul găvanului: un firişor de fum ce se înălţa din vârful unui crater.

— Ah, un munte care scuipă foc? Aşa ceva nu aş fi bănuit. E periculos? întrebă Old Firehand.

— Nu. Singurul semn că mai activează sunt gazele pe care le emană.

— Craterul acesta poate fi văzut?

— Nici un drum nu duce acolo!

— Cu toate acestea, văd un om sus.

— Imposibil!

— Totuşi...

— Ar trebui s-o ştiu şi eu!

— Nu vezi punctul acela întunecat? Pun rămăşag că e un om.

— Faţa lui Juanito se crispă de furie.

— Un om? Nu, e o pasăre. Hei, lasă binoclul jos!

Duse apoi degetele la gură Şi scoase o fluierătură stridentă, la auzul căreia figura de sus dispăru imediat.

— Vezi că a fost o pasăre?

— O pasăre ar fi zburat. Figura aceea n-a zburat, s-a

ascuns...

— Señor, eu sunt aici acasă. Dacă nu vrei să mă crezi, atunci nu mai spun nimic.

— Ei, nu te supăra. Am zis şi eu, aşa. Dar unde e locuinţa dumitale?

— O s-o vedeţi imediat.

El galopă înainte, astfel încât nu putu auzi cele ce-şi şoptiră cei doi.

— A fost un om, zise Herman.

— Desigur.

— Mă las fript dacă forma aceea e un vulcan. Cred că ştiu acum cine e spiritul rău despre care a vorbit cârciumăreasa.

— Trebuie să fim foarte prevăzători. Sunt ferm convins că acest individ ne-a pus gând rău. Să nu mai vorbim însă, ca să nu-şi dea seama că l-am demascat.

— Poate că şi bănuieşte, fiindcă prea l-ai contrazis.

— Mi-a fost greu să tac la toate obrăzniciile acestui individ.

Călăriră până ajunseră la o împrejmuire care, pe trei laturi, era formată din pereţi zidiţi, cea de-a patra fiind peretele unei stânci. Împreună, alcătuiau un pătrat destul de înalt.

— Ce e aici? întrebă Old Firehand.

— Locuinţa mea, răspunse Juanito.

— Fără ferestre?

— Ceea ce vedeţi sunt pereţii curţii. Casa este în interior.

— Aha, zidurile împrejmuiesc un aşa-zis patio spaniol!

— Veniţi după mine!

După al doilea colţ era o uşă. Atât de scundă şi atât de îngustă, încât cel ce vroia să intre, dacă era călare, trebuia să descalece, iar dacă erau mai mulţi, trebuiau să se strecoare unul câte unul, om şi animal. Era construită din lemn tare şi căptuşită cu fier. Nici un lacăt, nici o gaură pentru cheie, nici o clanţă.

Juanito descălecă şi scoase un pistol de la brâu, cu care bătu tare în poartă. După scurgerea unui timp oarecare, uşa se deschise puţin, spre înăuntru. Apăru o basma roşie decolorată, un nas lung şi subţire, iar sub el o gură zbârcită şi ştirbă.

— Cine e acolo?

— Eu. Dar, ce, nu mă vezi, vrăjitoare bătrână?

— A, dumneata? Ai şi oaspeţi? Dar lucrul acesta e interzis.

— Nu te priveşte!

— Señor Roulin ne va certa.

— Treaba mea! Vrei să deschizi o dată?

— Ei bine, dacă o iei asupra dumitale, mie-mi este indiferent.

Femeia deschise. Avea, într-adevăr, aspectul acelor vrăjitoare bătrâne din basmele pentru copii, care locuiesc adânc în pădure şi mănâncă pe copiii care se rătăcesc în ea. Era desculţă, iar pe corp nu avea decât o fustă veche, ruptă şi o cămaşă care desigur nu fusese spălată niciodată. Picioarele îi erau extrem de murdare; la fel, braţele şi mâinile descărnate. Bătrâna făcea întru totul impresia că ar fi venit dintr-o afumătoare în care atârnase mai multe luni şi se uscase ca o prună. Îndreptându-şi ochii fără gene asupra celor doi străini, zise râzând:

— Atunci, haide, intraţi şi fiţi bineveniţi! Cred că o să vă placă la noi.

Râsul răsună ca un croncănit de corb, care jubilează simţindu-şi prada între gheare.

Juanito intră şi trase calul după sine. Old Firehand şi Herman făcură la fel. Printr-un gang întunecos ajunseră în curte. Acum văzură şi ferestrele. Nici urmă de giurgiuvele şi sticlă. Numai nişte găuri în zid, sub formă de creneluri pentru tragere.

— Aduceţi caii în grajd! zise Juanito, păşind către o încăpere, care-şi justifica denumirea numai fiindcă avea câteva cârlige de fier pentru legarea cailor.

— Fân pentru animale aveţi? întrebă Herman.

— Nici un fir. Îi hrănim cu porumb, pe care trebuie să-l aducem de departe.

— Dar apă?

— Foarte puţină, căci în valea aceasta nu există nici un izvor cu apă potabilă, numai un pârâu sulfuros. Din cauza aceasta suntem nevoiţi să adunăm apă de ploaie în cisterna de acolo, lucru foarte anevoios, căci pe aici plouă foarte rar.

Old Firehand se apropie de cisternă. Nu apucă să vadă decât o gaură adâncă, fiindcă un miros greu îl făcu să-şi întoarcă faţa. Îi atrase însă atenţia, lângă această gaură, o

scară portabilă.

— Haideţi acum, domnilor, zise Juanito, să intrăm în salon.

Urcară pe o scară lată de piatră şi păşiră în încăperea pe care Juanito o numise „salon”. Tot mobilierul se rezuma la o masă veche şi câteva scaune. Două deschizături în zid formau ferestrele. Întrucât se înserase, Juanito aprinse o lumânare înfiptă într-un dovleac.

— Aşa, zise Juanito. Fiţi bineveniţi, sonori! Aşezaţi-vă şi făceţi-vă comozi. Eu trebuie să ies pentru o clipă.

Plecă. Cei doi bărbaţi, rămaşi singuri, priviră în jur şi izbucniră în râs.

— Acesta este „salonul”, zise Herman. La o asemenea splendoare nu m-am aşteptat.

— Cred că vom avea surprize şi mai mari. La drept vorbind, aici nimic nu-i de râs.

— Chiar! Ce părere ai despre baborniţă?

— Răs-străbunica dracului.

— Cel puţin. Dar intrarea? Când am trecut prin poartă, am avut impresia că sunt un piţigoi care intră în cursă.

— Şi eu la fel. Ne găsim într-o cursă, fără îndoială.

— Crezi, într-adevăr, că individul acesta vrea să ne ucidă?

— Da, zise Old Firehand pe gânduri.

— Dar suntem salvatorii lui!

— Lucrul acesta îi este absolut indiferent. N-ai văzut că mai întâi nici n-a vrut să ne ia cu el? Iar când a auzit de banii noştri, nu numai că a consimţit imediat, dar a bruscat-o şi pe maică-sa, care încercase să ne determine să renunţăm de a merge în Valea morţii.

— Trebuie să ne păzim!

— Deocamdată, însă, să aflăm câte persoane se găsesc aici. Sunt convins că... Pst! Vine cineva!

14. Bestii cu chip de om

Părăsind „salonul'', Juanito trecu printr-un coridor întunecos, cu mai multe uşi de fier şi intră într-o cameră joasă, unde, pe un taburet, stătea bătrâna; tocmai îşi umplea o pipă.

— S-a întâmplat ceva în lipsa mea? întrebă el.

— Nu.

— Dar Anita?

— Fata a fost foarte liniştită. Nu credeam că te vei înapoia astăzi.

— Am întâlnit pe aceşti doi indivizi şi din cauza lor am fost nevoit să mă înapoiez.

— Dar ce vor?

— Să cumpere mercur.

— Ai, doar, destulă marfă la mama dumitale.

— Adevărat. Numai că... Ascultă, trebuie să-ţi spun ceva.

— Dă-i drumul!

Bătrâna îşi aprinse pipa şi începu să fumeze.

— Îţi mai aduci aminte de englezul acela?

Bătrâna rânji cu înţeles:

— A fost o bucăţică grasă. Ar fi de dorit să ne mai cadă unul, zise ea.

— Mai bine doi, decât unul!

— Ce vrei să spui? Nu cumva faci aluzie la musafirii de astăzi?

— Chiar aşa.

— Au bani?

— Sute de dolari!

— *Dios!* Dar cât voi primi eu?

— O sută întreagă.

— Şi hainele, hainele?

— N-am nimic împotrivă.

— În cazul acesta sunt pentru. Bineînţeles, Roulin nu

trebuie să ştie nimic despre asta.

— Ferească Dumnezeu! Aşadar, tu vei primi o sută de dolari şi hainele, iar eu restul şi caii.

— De acord.

— Mai ai otravă?

— Da, tot din aceea, din care a halit şi englezul. E sigură! Ce s-a mai zvârcolit când a început să-i ardă maţele!

Bătrâna râse drăcesc. Părea şi mai rea decât Juanito.

— Atunci, să le pregătim masa, zise el, căci señorii sunt desigur flămânzi.

Juanito ieşi din cameră, dar se opri imediat, deoarece avu impresia că aude ceva. Ascultă câteva clipe, dar nevăzând şi nemaiauzind nimic, îşi continuă drumul, coborând scările în curte şi îndreptându-se spre magazia de alimente.

Cu toate acestea nu se înşelase, căci o femeie ascultase la uşă, iar atunci când el ieşi afară, ea se ascunse, pană ce Juanito îşi continuă drumul. După aceea se furişă mai departe, căci era grăbită şi nu putea pierde nici o clipă. Se opri în uşa salonului unde se găseau musafirii, îmbrăcămintea ei era ruptă şi murdară, dar persoana ei nu făcea o impresie prea proastă. De la prima vedere se putea vedea că e spaniolă.

— Cine eşti, ce doreşti, señorita? întrebă Old Firehand.

Fata duse degetul la gură şi şopti:

— Mai încet, señor, căci nimeni nu trebuie să ştie că am venit aici. Vă previn că Juanito şi bătrâna vor să vă otrăvească.

— O!

— Da, cu carne — chiar acum s-a dus s-o aducă.

— Mi-am închipuit aşa ceva. Ştii precis lucrul acesta?

— Da. V-am văzut venind şi am sperat că veţi putea să mă salvaţi şi pe mine. Din această cauză m-am furişat şi am ascultat la uşa bătrânei. Cu acest prilej am auzit că au otrăvit deja un englez...

— Din ce în ce mai interesant!

— Pe dumneavoastră vor să vă omoare fiindcă aţi avea câteva sute de dolari. Bătrâna urmează să primească o sută de dolari şi hainele voastre, el restul şi caii.

— Ai spus că aştepţi salvarea de la noi. Dar cine eşti

dumneata?

— Ah, Doamne, sunt o biată fată nenorocită...

Rostind cuvintele acestea, îşi duse mâinile la faţă, gata să plângă.

— Devenisem stăpână aici, continuă ea apoi suspinând. Dar nu a trecut prea mult timp şi Roulin s-a săturat de mine. De atunci nu mai am voie să părăsesc casa. Vai, Doamne, bănuiesc cam ce au de gând să facă cu mine.

— Ce anume?

— Este atât de îngrozitor, încât aproape că nu pot să cred, însă am auzit tot ce a vorbit Roulin cu Juanito.

— Dar despre ce au vorbit?

— Urmează să fiu închisă în mină.

— *Diablo!*

— Acolo trebuie să lucrezi până ce mori de o moarte îngrozitoare.

— Dar asta e ceva satanic.

— Niciodată nu mai poţi vedea lumina zilei.

— Unde este mina?

— Asta n-o ştiu.

— Crezi că mercurul este scos din craterul acesta?

— Da, căci uneori se aud noaptea voci, acolo, sus.

— S-ar putea ca intrarea să fie prin beci?

— Nu există beci aici.

— Sau poate prin cisternă, căci alături se găsea o scară?

— Scara lipseşte deseori de acolo.

— Cine o ia?

— Nu pot să ştiu, căci mie nu-mi este permis să mă interesez de ceva. Dacă s-ar observa că mă amestec undeva, aş fi imediat închisă.

— Câte persoane se găsesc în casa aceasta?

— În prezent numai trei: Juanito, bătrâna şi eu.

— Foarte bine! Aşadar, dumneata doreşti să pleci de aici?

— Da. Prefer să mor decât să mai rămân aici.

— În cazul acesta îţi promit să te luăm cu noi.

— Când señor?

— Imediat ce vom pleca şi noi, poate chiar în noaptea asta. Unde e camera dumitale?

— În fund de tot, acolo unde aripa stângă a zidului se

lipeşte de peretele stâncii. Alături de scara care duce spre acoperişul clădirii.

— Uşa de la camera dumitale este deschisă?

— Da.

— În cazul acesta poţi fugi şi singură.

— A, nu, căci uşa principală e permanent încuiată, iar bătrâna nu dă niciodată cheia din mână.

— Unde o păstrează?

— În sân... Pentru numele Domnului, vine.

Fata se furişă afară şi se ascunse în colţul cel mai apropiat. Juanito nu putu s-o vadă, deoarece pe sală era întuneric. Intră în salon fără să bănuiască ceva.

— Señorilor, zise el, am ordonat să vi se pregătească ceva pentru masa de seară.

Acum când Old Firehand ştia că în casă se găsesc numai trei persoane, era convins că va putea duce la îndeplinire planul său.

— Dar ce o să ni se servească?

— Friptură.

— Cine o pregăteşte?

— Portăreasa.

— Brr! Mai bine lipsă.

— De ce?

— Că noi nu vom mânca nimic din cele atinse de femeia aceea soioasă.

— Trebuie să aveţi în vedere că nu vă găsiţi la New York, ori San Francisco.

— Dumneata crezi oare că numai în aceste două localităţi poale fi cineva curat?

— În definitiv sunteţi musafirii mei şi trebuie să vă fac pe plac, aşa că o să caut o altă bucătăreasă.

— Dar ai alta la îndemână?

— Chiar mai multe, căci aici locuiesc încă câţiva señori şi señorite tinere, rude ale lui señor Roulin. Cucoanele acestea o să vă servească cu toată plăcerea.

Era o minciună grosolană. Old Firehand se prefăcu a-l crede.

— Faceţi-vă comozi şi uşuraţi-vă de armele acestea grele, reîncepu Juanito.

— Vom rămâne şi pe timpul nopţii în camera aceasta.

— Nu.

— Atunci nu lăsăm armele din mâini, căci un bun vânător nu se desparte niciodată de arma sa.

— În cazul acesta, să vă arăt odăile dumneavoastră.

— Camerele noastre? Avem nevoie numai de una singură, căci suntem obişnuiţi să dormim împreună.

Juanito încreţi fruntea, dar se stăpâni.

— Din partea mea, rămâneţi împreună, dacă nu vreţi altfel. Permiteţi-mi deci să vă conduc la camera dumneavoastră.

Juanito luă lumânarea şi păşi înaintea oaspeţilor săi spre aripa dreaptă a clădirii. Acolo deschise o uşă de fier şi lăsă pe cei doi să intre înăuntru. Camera era mică şi nu avea nici măcar o spărtură în zid. Cine era închis acolo, era prizonier, fără a putea respira măcar o gură de aer proaspăt. Old Firehand observă imediat aceasta şi aruncă o privire spre tavan. Ceea ce văzu acolo, îl linişti. Tavanul nu era prea înalt şi era construit din scânduri simple. În mijlocul încăperii se găseau o masă şi două scaune vechi.

— Luaţi loc, señores, zise Juanito, merg acum să vă aduc pături pentru aşternut. Sunteţi acum ca acasă, aşa că puteţi lăsa din mâini armele; mă reîntorc imediat.

Cu aceste cuvinte, ieşi din cameră.

— Individul acesta cred că are o frică zdravănă de puştile noastre, îşi dădu cu părerea Herman.

— Ţine morţiş să le lăsăm din mână. Măgarul însă o face cam bătător la ochi.

— Nu prea mă simt bine aici, căci nu există nici măcar o fereastră. Dacă ne închide, nu mai putem ieşi.

— Ba da, prin acoperiş.

— Crezi că e posibil?

— Sper că da; o să cercetăm imediat.

Old Firehand se urcă pe masă. Vânătorul era atât de înalt, încât ajungea cu capul aproape până-n tavan. Pipăindu-l găsi o scândură care cedă.

— Uite, până una-alta, avem aici o cale de ieşire.

Nu stătură prea mult timp la discuţii, căci se înapoie. Juanito, aducând câteva pături pe care le întinse într-un colţ, drept culcuş.

— Aşa, señorilor. Acum făceţi-vă comozi şi dezbrăcaţi-vă.

— Se pare că dumneata ţii foarte mult să ne lăsăm armele din mâini.

— Eu? Nu. O spun numai aşa, din politeţe. Şi eu fac aşa, când sunt musafirul cuiva. Cine nu o face, ofensează gazda, căci îşi manifestă neîncrederea.

— Dar şi gazda trebuie să depună armele.

— Eu am numai revolverul acesta la brâu. Uite, îl pun aici.

Juanito scoase arma de la brâu şi o aşeză pe masă. Old Firehand şi Herman rezemară puştile de perete, într-un colţ al camerei. Juanito păru a fi mulţumit acum, căci zise:

— Aşa îmi place! Mă duc să văd dacă e gata friptura: cred că-mi permiteţi să vă servesc chiar eu?

— Cu plăcere!

Juanito dispăru din nou. Old Firehand se apropie repede de masa pe care se găsea revolverul şi, scoţând cartuşele din butoiaş, zise:

— Nu putem şti ce se va întâmpla. Poate se va ajunge la împuşcături. De aceea, e mai bine să facem ca jucăria asta să fie inofensivă.

După aceea, aşeză revolverul la loc. Abia terminase operaţia şi Juanito se înapoie, având în mâini o tavă cu turte proaspete din făină de porumb, precum şi bucăţi de friptură care miroseau atrăgător.

— Priviţi, señori mâncarea dumneavoastră.

Old Firehand şi Herman se aşezară la masă.

— Nu aveţi cumva şi un al treilea scaun? întrebă Old Firehand.

— Dar pentru cine? Nu cumva pentru mine?

— Desigur! Doar n-o să mănânci stând în picioare.

— Mulţumesc, dar e numai pentru dumneavoastră. Eu am mâncat.

— Dacă nu împarţi masa cu noi, atunci nu mâncăm nici noi. Suntem musafirii dumitale, aşa că trebuie să iei parte la masă şi dumneata.

— Ei, bine, señori; o să vă fac pe plac şi în această privinţă.

Juanito plecă şi se înapoie cu un scaun şi o bucată de carne rece.

— Aşa e bine, râse Old Firehand. Dumneata o să vezi că în

trei ospăţul e mai gustos decât în doi. Te rog, serveşte-te!

Juanito luă o turtă şi muşcă din ea; aşadar acestea nu erau otrăvite.

— Haide, te rog, serveşte şi carne.

Old Firehand scoase cuţitul, tăie o bucată de friptură şi o întinse lui Juanito.

— Mulţumesc! zise acesta repede. Eu mănânc rece.

— De obicei şi noi mâncăm tot rece. Dar acum trebuie să împărţim. Ia friptura.

— Păstraţi-o pentru dumneavoastră, căci eu nu sunt mare amator de aşa ceva.

Old Firehand insistă. Juanito ajunse în mare încurcătură şi încercă tot felul de scuze şi pretexte.

— Aş vrea să văd pe omul care nu poate mânca friptură de vită, insistă vânătorul cu mânie. Dumneata eşti singurul vinovat dacă o astfel de purtare mi se pare suspectă.

— Suspectă? Cum aşa?

— Pentru că refuzi cu atâta încăpăţânare să mănânci. Probabil că ceva nu e în regulă cu carnea asta. Eu nu voi mânca din ea.

— Nici eu, zise Herman.

— Vreţi să mă ofensaţi, señori?

— Faptul că nu mănânci cu noi constituie de asemenea o ofensă. Dar nu vreau să ne certăm prea mult, căci eu sunt mexican şi nu englez. Ca atare, nu vreau să mor ca englez, ci ca mexican.

Faţa lui Juanito deveni pământie.

— Ce vrei să spui cu asta, señor? întrebă el.

— Nu a murit aici un englez?

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

— După ce mâncase aici la voi nişte carne, care fusese otrăvită de bătrâna aceea?

— Nu cumva ai înnebunit?

Rostind cuvintele acestea, Juanito sări în picioare de pe scaun. Ochii lui aruncau fulgere.

— Nici vorbă, zise Old Firehand liniştit, adăugând apoi; sunt atât de conştient, încât urechea mea a auzit tot ce ai pus la cale cu vrăjitoarea bătrână.

— Ce anume?

— Ca ea să primească o sută de dolari şi îmbrăcămintea noastră.

— *Tormenta!*

— Dumneata urmând să iei restul şi caii noştri. Old Firehand rămase liniştit pe scaun şi surâse cu foarte multă indiferenţă.

— Señor, zise Juanito făcând mari eforturi să se stăpânească, nu vă înţeleg.

— Cu atât mai bine vă înţeleg eu pe voi, ucigaşilor! Dumneata eşti spiritul rău din Valea morţii, despre care a povestit mama dumitale. Vrei să ne omori pentru a pune mâna pe bani, dar asta n-o să-ţi reuşească aşa cum ţi-au reuşit celelalte fărădelegi.

— Nu? scrâşni Juanito. Tocmai c-o să-mi reuşească!

Zicând acestea, apucă revolverul de pe masă, cu ochii spre Old Firehand şi apăsă pe trăgaci. Arma nu luă foc. Mai apăsă de două ori, dar zadarnic.

— Nu te osteni, zise Old Firehand râzând. Am avut noi grijă ca viespea să nu poată înţepa.

Cu aceste cuvinte, Old Firehand scoase revolverul său de la brâu; Herman făcu la fel. Juanito aproape că încremenise. Văzând cele două arme, viaţa reveni în el şi, înainte ca unul din cei doi să-l fi putut împiedica, sări afară şi închise uşa în urma lui. Cheia scrâşni în încuietoare şi zăvorul fu tras.

— Sunteţi prizonieri! strigă el batjocoritor.

— Da, prizonieri, zise Herman şi numai noi suntem vinovaţi de asta.

— Nu-i nimic, master. Individul acesta tâmpit îşi închipuie că a putut să ne păcălească. Ar fi fost o mare prostie din partea noastră, dacă am fi tras în el, deoarece de la el trebuie să aflăm o mulţime de lucruri de care avem nevoie. Poţi fi sigur că dacă aş fi vrut, nu ne-ar fi scăpat. Pentru ăsta era suficient să mă postez între el şi uşă. Vom ieşi prin tavan şi poate că va fi cu putinţă să-l spionăm, căci astfel vom afla mai multe, decât forţându-l să vorbească. Stinge lumânarea, să nu fim văzuţi.

Old Firehand se urcă pe masă şi, cu ajutorul patului grelei sale arme, scoase una din scândurile tavanului. O ridică şi ieşi pe acoperiş.

— Haide, vino şi dumneata şi ia-ţi şi puşca!

Câteva clipe mai târziu, Herman se găsea lângă Old Firehand.

— Tăcere! zise vânătorul. Trebuie să ne aşteptăm ca zgomotul produs de scoaterea scândurii să fi fost auzit. În cazul acesta, Juanito va veni să vadă ce s-a întâmplat.

Trecu un minut fără să vină cineva.

— Totul merge foarte bine, şopti Old Firehand. Ne găsim în aripa dreaptă şi trebuie să trecem spre aripa stângă, unde se găseşte scara. Nu este exclus ca Juanito să se afle cu bătrâna într-o cameră situată chiar sub noi. Să nu păşim deci pe scânduri, ci pe zidul împrejmuitor, pentru a evita orice zgomot.

Ajunseră curând la aripa stângă, descoperiră un oblon în acoperiş şi dădură peste o scară îngustă, pe care coborâră. Înainte de ultima treaptă, Old Firehand se opri.

— Aud voci. Pare a fi Juanito.

— Unde?

— În camera de alături, la fata care ne-a prevenit.

— Exact. Ea ne-a spus doar că are camera lângă scară.

— Uşa pare a fi deschisă. Să ne apropiem, dar pe nesimţite.

Într-adevăr, Juanito se găsea la Anita. Ascultătorii auziră tot ce se vorbea în cameră. După scurt timp, se auziră paşi. Cineva trecu pe lângă Old Firehand fără să-l observe şi intră în camera în care se găseau Juanito cu Anita. Era bătrâna menajeră.

Atunci când Juanito ieşise din camera celor doi oaspeţi, trăgând zăvorul de fier cu care erau prevăzute toate uşile, se duse repede la bătrână.

— Au mâncat? întrebă aceasta.

— Nici o îmbucătură.

— Din care pricină?

— Javrele au cerut ca eu să mănânc cu ei. Fireşte că asta n-am putut s-o fac, astfel încât au devenit bănuitori, închipuieşte-ţi, ei ştiu despre chestiunea aceea cu englezul.

— Cu neputinţă, căci în afară de noi doi nici un om n-a aflat ceva despre asta.

— Şi eu am crezut la fel.

— Doar nu sunt atotştiutori.

— Afară de asta, mai ştiau că şi carnea pe care le-am oferit-o era otrăvită!

— Imposibil.

— Mi-au spus-o! Ba, mai mult, ştiau că tu urma să primeşti o sută de dolari şi hainele lor.

— Serios? întrebă bătrâna speriată.

— Da.

— Atunci au ascultat convorbirea noastră.

— Foarte probabil. Când am ieşit de la tine, am avut impresia că se furişa cineva pe sală. M-am oprit, dar n-am mai auzit nimic.

— În cazul acesta, e sigur că au spionat.

— Precis, mai ales când mă gândesc şi la cele ce au urmat. Revolverul meu era la ei. Mi-au scos cartuşele, astfel încât atunci când am vrut să trag, n-a mai luat foc.

— *Tormenta!*

— Am sărit afară din cameră, înainte ca ei să fi putut să mă oprească. După aceea i-am închis înăuntru.

— Admirabil! Ai procedat foarte isteţ. Dar nu vor putea ieşi cumva afară?

— Nu, nici gând de aşa ceva.

— Ce facem acum?

— Mâine dimineaţă le vei da drumul şi le vei spune că eu am plecat călare. În realitate, o să mă ascund în curte şi o să-i împuşc, imediat ce vor ieşi din casă.

— Foarte bine! Cadavrele o să le îngropăm apoi, aşa cum am făcut şi cu cel al englezului.

— Trebuie însă să ne grăbim, ca să nu dea peste noi Roulin, care ar putea să se înapoieze chiar mâine.

— Dar mai e şi Anita în casă.

— Ea trebuie să plece chiar în noaptea asta. Aşa a poruncit Roulin, căci nu mai vrea s-o vadă când se va înapoia.

— În cazul acesta, să dispară.

— Mă duc la ea şi voi aranja lucrurile.

Juanito o găsi pe Anita în camera ei, unde mai ardea un căpeţel de lumânare. La intrarea lui, fata se sculă în picioare şi se retrase speriată într-un colţ al camerei, lipindu-se cu spatele de perete.

— Stai jos! zise Juanito. De ce fugi de mine?

— Dar ce cauţi dumneata aici?

— E timpul să îndeplinim ordinul lui Roulin. Trebuie să cobori în mină.

— Nu voi merge. Mă voi apăra până la moarte.

— Nu mă face să râd. Ce-ai putea să faci tu împotriva mea? Chiar dacă ai fi mai tare ca mine, tot ar trebui să te resemnezi, căci te-aş închide aici până ce foamea şi setea te-ar slăbi atât de mult, încât n-ai mai putea mişca nici un deget.

— *Per todos les Santos!* Îţi jur că n-o să mă băgaţi în această mină groaznică.

În clipa aceea intră bătrâna, astfel încât auzi jurământul.

— Dar ce, a înnebunit târfa? strigă ea. Sau poate crede că ni se poate opune?

— Tocmai asta e părerea ei.

— Ei bine, atunci dovedeşte-i contrariul. Pune mâna pe ea, eu o să-ţi ajut.

Bătrâna întinse braţele către fată, dar se retrase cu un strigăt de durere.

— *Diablo!*

Anita îi dăduse un pumn în faţă.

— Señor, dumneata nu vezi că mă loveşte? strigă bătrâna vrăjitoare. Ce stai aşa? Ajută-mă.

— Las-o în pace, bătrâno. Nu te amesteca în chestiunile mele.

— Dar m-a lovit.

— Pentru asta o să-şi primească pedeapsa, căci n-o să îndrăznească să-mi arate şi mie pumnii.

Anita tremura, în timp ce Juanito râdea batjocoritor.

— Pisică proastă! Un pumn de-al meu e de ajuns ca să sfârşesc cu tine.

— Încearcă!

— Ia uite ce sigură e pe ea! Ai un aer ca şi când ai aştepta ajutor de la cineva.

— Chiar şi aştept.

— De la cine?

— De la cei doi señori care au venit aici cu dumneata.

— Aşadar, asta e? Acum înţeleg. Dar te-ai înşelat, căci aceşti doi bărbaţi sunt cei mai buni prieteni ai noştri.

— Minţi. Nu cumva se otrăvesc prietenii?

— Vasăzică, aşa? Viperă, ne-ai spionat!

— Da!

— Şi i-ai prevenit pe cei doi señori?

— Întocmai. Ei vor auzi strigătul meu de ajutor şi vor veni aici.

Juanito clătină din cap:

— Ţi-ai greşit socotelile, căci aceşti bravi señori, de la care aştepţi salvarea, sunt prizonieri, zăvorâţi într-o cameră.

— Minţi!

— Aşa e! se amestecă şi bătrâna.

— Acum, vino încoace, puicuţo. Până una-alta, o să-mi faci pe voie!

Bătrâna vrăjitoare croncăni, aţâţată:

— La treabă, băiete!

Juanito întinse mâinile spre fată.

— Înapoi! strigă Anita.

— Pah, o să te am imediat, râse el batjocoritor şi o apucă cu amândouă mâinile.

Spre marea lui uimire, Anita nu mai opuse nici un fel de rezistenţă. Privea fix spre uşă. Bătrâna, mai atentă decât Juanito, se întoarse şi-l văzu pe Old Firehand.

— *Cielo!* strigă ea.

Acum se întoarse şi Juanito.

— Drace! Cum e posibil?

— Ajutor la nevoie! Dar nu pentru tine, banditule!

Juanito se aruncă asupra lui Old Firehand, încercând să-l prindă de gât. Se înşelase însă, căci vânătorul îl primi cu o lovitură de pumn atât de puternică, încât se prăbuşi la pământ. Înainte să-şi revină, Old Firehand îşi propti genunchiul în pieptul lui, legându-l cu lasoul.

Bătrâna vru s-o ia din loc, dar în uşă o întâmpină Herman.

— Rămâi aici, nobilă señora! zise Herman râzând. Mi-a fost atât de dor de dumneata, încât n-am mai putut aştepta şi am venit în cea mai mare grabă să te îmbrăţişez şi să te strâng la pieptul meu.

Lasoul era pregătit, astfel încât îl înfăşură în jurul cotoroanţei. După ce o legă fedeleş, o puse într-un colţ al camerei. Juanito, care-şi pierduse răsuflarea din cauza pumnului primit de la Old Firehand, căuta aer. După ce îşi mai

reveni, strigă:

— Ce înseamnă asta? Dumneata m-ai atacat în propria mea casă? Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Da, înseamnă că de acum înainte s-a terminat cu mătăluţă.

— Să nu îndrăzniţi să puneţi mâna pe mine. Cer să fiu imediat pus în libertate.

— După cum văd, ştii foarte bine să strigi, dar uite şi răspunsul meu.

Zicând aceasta, Old Firehand strânse lasoul atât de mult, încât prizonierul începu să urle de durere

— Aşa! Iar dacă nu eşti mulţumit nici acum, atunci va urma ceva şi mai şi.

Anita îngenunchease şi, împreunându-şi mâinile, se ruga:

— Doamne Dumnezeule, îţi mulţumesc! Niciodată în viaţa mea nu voi uita ziua şi ora aceasta. Mi-ai trimis salvatori, atunci când m-am aflat în cea mai mare nevoie şi încercare. Mărire şi laudă Ţie, în vecii vecilor.

Vorbise cu atâta evlavie, încât Old Firehand şi Herman fură adânc mişcaţi.

— Ţi-a venit ciripitul, păsărico? zise bătrâna cu răutate. Dar va veni uliul peste tine mai curând decât crezi.

— Te rogi, ticăloaso? strigă şi Juanito. Te şi crezi salvată? Ei bine, aşteaptă tu puţintel.

Old Firehand fu profund indignat de cuvintele acestea şi-i dădu o lovitură de picior omului fără suflet.

— Lepră! strigă el. Eşti mai rău decât cea mai crudă fiară. Pe noi, care te-am scăpat de coiotul turbat, ai vrut să ne otrăveşti. Iar acum... dar e păcat de orice cuvânt pierdut în vânt cu un asemenea netrebnic. Dona Anita, te rugăm să ai bunătatea de a ne călăuzi prin casă. Trebuie să cunosc toate încăperile, ca să ştim ce ne rămâne de făcut. Înainte de asta, însă, să iau cheile.

Zicând aceasta, Old Firehand întinse repede mâna la gâtul bătrânei şi trase sfoara cu cheile.

— Există o cheie principală?

— Două, răspunse Anita. Una o are señor Roulin personal, iar pe cealaltă o poartă Juanito în buzunarul pantalonilor.

— Să vedem.

Cheia era la locul indicat, astfel încât cei trei începură cercetarea casei. Peste tot găsiră închis, chiar şi uşa de la intrarea în clădire. Old Firehand puse şi zăvorul, pentru a evita orice surpriză din partea lui Roulin, ce se putea înapoia în orice moment. În bucătărie găsiră, pe lângă alte rezerve de alimente, un sac cu făină de porumb în care mişunau viermii şi gândacii.

— Această făină mizerabilă, amestecată cu puţină apă puturoasă, e singura hrană pe care o primesc lucrătorii din mină, declară Anita.

— Cu insecte cu tot?

— Da, căci bătrâna nu-şi pierde timpul cu îndepărtarea lor. Ea mi-a spus odată că viermii ar fi foarte buni pentru prizonieri, căci după consumarea lor, nenorociţii ar avea mai mult chef de lucru.

În camera lui Juanito se găsi un bici împletit din douăsprezece curele. Fiecare avea la capăt un nod. Biciul acesta constituia unul dintre cele mai groaznice instrumente de tortură.

De asemenea, fură descoperite diferite cătuşe pentru picioare, mâini şi braţe. Acestea erau în aşa fel lucrate, încât ţineau membrele apropiate. De fiecare lanţ erau fixate un ciocan şi o lopăţică. Cu ajutorul acestor două unelte, prizonierii puteau lucra fără să fie nevoie să li se desfacă legăturile de la mâini.

Old Firehand privi cu atenţie la aceste scule.

— Deci, prizonierii sunt legaţi de mâini şi de picioare. Natural că în asemenea condiţii nu se pot gândi la o încercare de fugă sau de împotrivire. Uite o cheiţă care se potriveşte la încuietorile cătuşelor. Prizonierii vor fi eliberaţi chiar în noaptea asta!

— Doamne Dumnezeule, ce mare le va fi bucuria! strigă Anita.

— Până atunci, aş vrea să le pun câteva întrebări celor două javre. Să ne întoarcem.

Old Firehand ţinea biciul în mână.

— Ce vrea să însemne asta? strigă Juanito.

— O să afli imediat, scumpul meu.

— Cer să fiu pus imediat în libertate. Señor Roulin va veni

chiar astăzi şi o să mă răzbune.

— Aş fi foarte încântat să-l văd. Nu cred că va simţi şi el acelaşi lucru, mai ales că, deocamdată, e ocupat cu altceva.

— Dar ce ştii dumneata despre el?

— Foarte multe, chiar. Dânsul s-a dus la „Apa albastră”, dar nu şi-a putut realiza intenţiile şi a trebuit să fugă. Acum e urmărit, iar eu i-am luat-o înainte, pentru a face cât mai repede cunoştinţă cu dumneata.

— Atunci n-ai venit să cumperi mercur?

— Ce să fac cu mercurul? Nu vezi că ai căzut în capcana pe care mi-ai întins-o?

— Blestemat să fii!

— După cum vezi, situaţia ta nu este dintre cele mai bune. Am impresia că în curând o să ţi se pună o fundă de gât şi o să atârni într-un loc ridicat la câteva picioare deasupra pământului.

— Află că nu mă sinchisesc. Cine ar putea să mă acuze de ceva?

— Chiar tu, căci o să-mi povesteşti toate câte le ai pe conştiinţă. De altfel, aş putea să apar şi eu ca acuzator, căci ai vrut să ne otrăveşti.

— Minciună!

— Vom da carnea la analiză!

— Probabil că înainte de asta veţi pune otravă în ea, pentru ca vina să cadă asupra noastră.

— Nemernicule eşti, într-adevăr, o bestie cu chip de om! De la tine ar mai putea învăţa şi dracul câte ceva. Dar să nu pierdem timpul, căci avem mult de lucru. Răspunde-mi, deci: de cât timp te găseşti în serviciul lui Roulin?

Juanito tăcu chiar şi după ce Old Firehand repetă întrebarea.

— Ei bine, am să încerc atunci cu señora, căci de obicei femeile sunt mai politicoase. Spune-mi de cât timp se găseşte omul acesta în serviciul stăpânului dumitale?

Nici bătrâna nu răspunse.

— A, vreţi să jucaţi teatru? Sunt de acord. Dar rolul vostru se va termina destul de jalnic, căci o să vă dezleg limbile.

Adresându-se apoi Anitei, zise:

— Iartă-mă, señorita, dacă nu pot să te cruţ de o privelişte

neplăcută. Obişnuiesc să respect ca om chiar şi pe duşmanul meu. Aceste două creaturi însă nu merită să fie tratate ca oameni. Pe biciul acesta se găsesc urmele sângelui unor prizonieri nevinovaţi. Voi proceda deci cu dreptate, folosindu-l ca un mijloc de a deschide gura acestor bestii.

Ameninţarea îl făcu pe Juanito să izbucnească:

— Nu cumva vrei să ne baţi?

— Depinde de dumneata. Pentru orice răspuns cu care îmi vei rămâne dator, vei primi o lovitură. O să vezi imediat că nu glumesc.

Vânătorul îl întoarse pe Juanito cu spatele în sus, îi puse piciorul pe umăr şi, ridicând biciul, zise:

— Aşa, acum te întreb pentru ultima oară: de cât timp eşti aici, în slujba lui Roulin?

Nici un răspuns.

Biciul şuieră prin aer şi un strigăt groaznic răsună în odaie. Chiar şi bătrâna urla împreună cu el.

— Ei, insistă Old Firehand, ridicând din nou biciul. Răspunde, altfel vei primi trei lovituri în loc de una.

— Sunt... Sunt... de cinci ani, răspunse el cu o voce care tremura de durere şi îndârjire.

— L-ai cunoscut pe un oarecare Wilkins?

— Nu.

— Te sfătuiesc să fii sincer.

— Pot spune numai ceea ce ştiu.

— Unde este mina de mercur?

— Nu ştiu.

— Unde se găsesc lucrătorii?

— Habar nu am.

— Dumneata eşti, doar, administratorul minei!

— Ceea ce mă întrebi sunt secretele lui señor Roulin.

— Dumneata singur ai spus că eşti omul lui de încredere.

— Dar nu în chestiunile acestea.

— Atunci, nu ştii nici unde se găseşte intrarea în mină?

— Nu.

În clipa următoare, primi o nouă şi puternică lovitură peste spate.

— Ştiu! Ştiu! urlă el.

— Ei, unde?

— În cisternă.

— E nevoie de chei?

— Da, cheia mea principală.

— Din acest moment — se adresă Old Firehand prietenilor săi — orice clipă în care am mai lăsa să sufere nevinovatele victime, ar putea fi socotită o crimă. Dona Anita, cred că nu te vei teme dacă te vom lăsa singură cu bătrâna timp de o oră?

— A, nu, señor.

— Las-o legată. Cel mai bine ar fi să nu-i răspunzi deloc Pentru orice eventualitate, ţine acest revolver, între timp, noi vom merge în mină, pentru a-i salva pe sărmanii prizonieri. Dumneata, Juanito, o să ne conduci. Să nu crezi însă că ai putea să te salvezi cumva, căci voi fi fără milă. Haide, master Adlerhorst!

Îl duse pe Juanito în camera lui, îi puse la mâini şi la picioare cătuşe, dintre cele găsite acolo şi abia apoi desfăcu lasoul.

După ce se aprovizionară cu lanterne şi făcură toate celelalte pregătiri, începură drumul anevoios şi greu.

15. Iadul pe pământ

Intenţia lui Old Firehand fusese să coboare imediat în mină. Dar, trecând pe lângă uşa care, după spusele Anitei, dădea în camera lui Roulin, îi veni o idee; lăsându-l pe Herman cu Juanito, deschise uşa cu cheia principală şi intră în cameră.

De fapt, erau două camere. Prima, după cum se vedea, era întrebuinţată ca dormitor şi cameră de zi. În camera vecină găsi însă pe o masă diferite cărţi, caiete şi acte.

Pe unul din caiete era scris: „Controlul oamenilor”. Registrul acesta cuprindea o însemnare exactă asupra muncii depuse de fiecare persoană zilnic, iar alături erau scrise nume ca: Roza, Mercedes, Christina, Paulina şi Augusta. Pe pagina următoare, lângă alte nume bărbăteşti, era scris: Adler, Wilkins şi Indianul.

Old Firehand dădu mulţumit din cap, căci, în sfârşit, îi descoperise pe cei doi bărbaţi care fuseseră căutaţi zadarnic atâta timp, obţinând totodată şi informaţiile despre munca fiecărui prizonier. Se înapoie la Adlerhorst şi Juanito şi merseră împreună la cisterna din curte. Acum putu vedea mai bine că, de fapt, era un puţ.

— Cu ce putem coborî? întrebă Old Firehand.

— Cu scara de colo, răspunse Juanito.

— Să mă orientez mai întâi. Master Herman, te rog aşteaptă deocamdată cu el aici sus.

Coborî câteva trepte. În lumina lanternei, apa din fundul puţului lucea tulbure şi ameninţătoare. Avea un miros de putregai. Continuă să coboare, observând atent. Puţul era construit din pietre grele şi avea un diametru destul de mare. La jumătatea lui, vânătorul descoperi o uşă mică, îngustă, întărită cu tablă. O deschise cu ajutorul cheii luate de la bătrână. Se ivi un tunel atât de scund încât putu înainta numai de-a buşilea. Îl întâmpină un miros de mucegai, care îi tăie răsuflarea. Tunelul deveni apoi mai înalt; putea merge în

picioare. După treizeci de paşi, ajunse la o a doua uşă, construită exact ca cea dintâi.

Se înapoie la prima uşă şi ordonă:

— Veniţi jos! Juanito să coboare primul. Dacă va încerca să se opună, să-l îmblânzeşti cu biciul!

Nu fu nevoie, căci durerile din spate îi spuneau îndeajuns că cel mai cuminte lucru era să fie ascultător. Mai ales că, pe scară, coborârea îi înteţi durerile: trebuia să se ţină cu mâinile încătuşate de fiecare treaptă pentru a putea pune picioarele şi ele încătuşate, pe treapta următoare. Când se târî în galerie, avea o paloare cadaverică; ochii îi scânteiau însă cu viclenie, iar buzele strânse trădau o înverşunare sălbatică.

Old Firehand îl observă cu atenţie şi-şi propuse să fie mai vigilent. Când ajunseră la a doua uşă, el întrebă:

— Asta, unde duce?

— La magazie.

— Sper că spui adevărul.

Deschise apoi uşa. În spatele ei era o cameră mică şi joasă.

— Ce este asta? întrebă vânătorul.

— Camera centrală, de unde pornesc toate galeriile şi, cum am spus, magazia.

Galeriile erau înfiorător de înguste. Lângă intrarea fiecăreia se găsea un butoiaş. Aici era colectat mercurul scos din stâncă.

Old Firehand se aplecă şi privi în una din aceste galerii.

Departe, în fund de tot, se zărea o lumină palidă.

— Cine lucrează aici? întrebă el pe Juanito.

— Mercedes.

— Aşadar, o fată. Ce vârstă are?

— Douăzeci şi patru de ani.

— De cât timp se găseşte aici?

— De doi ani.

— Fără a fi ieşit la aer?

— Señor Roulin nu permite lucrul acesta.

— Îngrozitor! Să stai doi ani în gaura aceasta, fără aer, fără soare, fără a cunoaşte deosebirea dintre noapte şi zi! Acesta e focul gheenei, iadul pe pământ...

Cu vocea lui puternică, vânătorul strigă fata pe nume. Un sunet înfundat fu răspunsul.

— Vino aici, repetă el chemarea.

Lumina se apropia încet. Nenorocita venea, dar în patru labe, de-a-ndăratelea, deoarece nu se putea întoarce în galeria prea strâmtă. După ce se ridică, priveliştea care o oferi celor doi bărbaţi îi impresionă adânc.

Îmbrăcămintea ei consta numai dintr-un şorţ de piele. Membrele îi erau grozav de slăbite. Faţa făcea impresia unui craniu, din orbitele căruia priveau ochii, fără nici o strălucire.

Ea privi speriată la cei doi bărbaţi, abia şoptind:

— Fie-vă milă! Nu sunt cu nimic vinovată.

— Pentru ce? întrebă Old Firehand cu glasul întretăiat.

— Nu mi-am umplut măsura, căci sunt prea slăbită şi nu mai pot de sete.

— Doamne Dumnezeule! Ce pot face doi ani dintr-un om...

— Doi ani? Sunt de mai mult timp aici, mult mai mult.

— Te înşeli, sunt numai doi ani.

— Nu mă înşel, căci am avut douăzeci şi doi de ani când am fost prinsă şi târâtă aici. De atunci n-am mai văzut soarele, nici când a răsărit, nici când a apus, dar cred că acum am cel puţin treizeci de ani.

— Señorita, din clipa aceasta îl vei vedea — eşti liberă.

Nenorocita privi cu ochii măriţi la Old Firehand, ca şi când ar fi auzit ceva cu totul de neînţeles.

— Liberă? Señor, nu glumi cu o nenorocită.

— Vorbesc serios.

— Nu pot să cred, fiindcă la noi, aici, vin numai diavoli cu chip de om.

— Uită-te la omul acesta. Îl cunoşti?

— Cel care ne chinuieşte, oftă ea, aruncând o privire obosită spre Juanito.

— N-o să vă mai chinuiască. Priveşte-l, e încătuşat. Noi am venit să vă eliberăm pe toţi.

— Să ne eliberaţi?...

Fata îşi duse mâinile încătuşate la inimă, răsuflă adânc şi se prăbuşi la pământ, leşinată.

— Bucuria o omoară! strigă Herman.

— Nu va muri. În halul în care se află, nu poate înţelege pe deplin că a devenit liberă.

Old Firehand îngenunche lângă fată şi scoase din buzunar

sticla cu apă pe care o luase din bucătărie. Când picăturile îi umeziră gura, fata deschise ochii.

— Mulţumesc, şopti ea apoi.

— Bea! Să nu leşini din nou, căci avem nevoie de dumneata.

— Pentru ce? întrebă ea obosită.

— Trebuie să-i chemi şi pe ceilalţi din galerii, căci noi nu încăpem înăuntru.

— Pe ceilalţi?

Privi la Old Firehand şi la Herman, nevenindu-i să creadă. Apoi, deodată, se aprinse viaţa în ochii ei şi întrebă spre a se convinge dacă auzise bine.

— Să-i aduc şi pe ceilalţi?

— Da, poţi ajunge la ei?

— Atunci... e adevărat ce ai spus? Voi fi liberă?

— Da, atât dumneata cât şi toţi ceilalţi.

Fata îşi duse mâinile încătuşate la obraz şi începu să plângă sfâşietor. Abia după câteva minute se linişti. Îl privi pe Old Firehand cu o expresie care nu se poate descrie.

— Señor, dumneata vii la noi ca un înger. Pentru fapta aceasta o să-ţi răsplătească Dumnezeu. Dar ce-o să zică Roulin?

— El nu ştie nimic, vă eliberăm în lipsa lui.

— Ah, Roulin acesta e mai rău decât satana. Cum am putut crede în cuvintele lui?

— Te-a înşelat?

— Pe mine, ca şi pe toţi ceilalţi. M-a angajat la San Francisco ca menajeră. După ce am venit aici, mi-a vorbit de dragoste şi urma să devin soţia lui. Nu m-am îndoit de sinceritatea cuvintelor sale, dar vedeţi şi dumneavoastră cu ce m-am ales de pe urma lor. Nu vă puteţi închipui ce îndurăm noi aici. Remuşcarea, ura, disperarea ne frământă creierii; mercurul face ravagii în corpurile noastre, astfel încât putrezim de vii. Foamea ne distruge viaţa, iar setea ne consumă sângele. Dacă din cauza slăbiciunii nu putem munci prea mult, suntem bătuţi în mod îngrozitor. Şi pentru ce? Ce greşeală am săvârşit? M-am rugat bunului Dumnezeu, dar nu mi-a ajutat la nimic. Am ocărât şi am blestemat, dar nu m-am ales cu nimic. După aceea am devenit tăcută; dar nu din

supunere, ci din pricină că nu mai aveam puterea să mă rog, ori să blestem. Dacă oamenii aceştia ne-ar fi omorât mai repede, cu un glonte sau un cuţit, atunci s-ar fi sfârşit toate, iar sufletele noastre s-ar fi rugat lui Dumnezeu pentru iertarea ucigaşilor noştri, căci încă i-am mai fi socotit oameni. Aşa, însă, am fost torturaţi încet până la moarte. Vedeţi butoiaşele acestea? Lângă fiecare gaură se găseşte unul. Imediat ce venea omul care stă lângă dumneata, care se numeşte Juanito, dar ar trebui să se numească talpa iadului, fiecare trebuia să aibă butoiaşul plin, altfel primea lovituri de bici, în loc de apă şi hrană. Eu... Ah! Dumnezeule!...

Nenorocita fu cuprinsă de un acces puternic de tuse. Old Firehand o mângâie încet pe cap. De sub părul lung, încâlcit, ridică faţa spre el, surâzând, apoi zise:

— Îmi e mai uşor acum. Vai, Doamne, de mult timp nu mi-a fost atât de bine ca în momentul acesta. Ai spus să-i aduc şi pe ceilalţi? Am uitat de ei şi m-am gândit numai la mine.

— Dar câţi sunt în total?

— Noi suntem aici cinci fete.

— Adu-le încoace. Înainte de asta, să-ţi scot cătuşele de la mâini şi de la picioare.

Dânsa se vârî apoi în celelalte galerii şi, rând pe rând, apărură şi celelalte patru tovarăşe de suferinţă. Nici acestea nu aveau altă îmbrăcăminte decât şorţul de piele, dar ofereau un aspect şi mai îngrozitor decât Mercedes, căci ele se găseau de mai mult timp în mină. Nenorocitelor acestora li se părea de necrezut că mai puteau fi scăpate de chinuri, iar plânsetele lor nu mai încetau.

Old Firehand, însă, nu avea timp de pierdut. După ce le scoase tuturor cătuşele, dădu indicaţii lui Herman să rămână acolo cu Juanito, iar el conduse femeile până la puţ, ajutându-le să urce scara. În curte, fetele se aşezară obosite; plămânii lor nu mai erau obişnuiţi cu aerul proaspăt. Vânătorul aşteptă răbdător, apoi le duse în camera în care se găseau Anita şi bătrâna.

Vrăjitoarea izbucni în blesteme când văzu femeile salvate; Old Firehand nici n-o băgă în seamă, ci o rugă pe Anita să facă rost de haine pentru bietele nenorocite şi să nu slăbească deloc paza bătrânei.

După aceea se înapoie la Adlerhorst. Juanito era jumulit bine. Se vedea că Herman îşi exprimase sentimentele nu numai prin cuvinte...

Fu deschisă altă uşă şi pătrunseră într-o încăpere mai mare. De aici pornea în sus un puţ cu patru laturi, prevăzut cu o scară şi o bară de fier, de care era legat cu cătuşe, la mâini şi la picioare, un om. Acesta zăcea acum la pământ.

— Cine e omul acesta? se adresă Old Firehand lui Juanito.

— Un indian.

— Din ce trib?

— Nu ştiu.

Old Firehand ridică biciul, astfel încât Juanito îşi aduse imediat aminte.

— Un apaş.

— Cum a ajuns în mâinile voastre?

— L-a adus Roulin.

Old Firehand se adresă indianului în limba lui, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu poţi vorbi?

Apaşul mişcă încet buzele, indicând vag că ar vrea să bea apă. Old Firehand îi duse sticla la gură. Apaşul bău, dar nu putu vorbi; scoase numai un suspin.

— Bestie, se adresă vânătorul lui Juanito. Desigur că l-aţi lăsat pe omul acesta să moară de sete.

— El e vinovat, nu vrea să lucreze.

— Şi din cauza aceasta nu i-aţi dat apă?

— Roulin a ordonat aşa, căci bătaia n-a ajutat la nimic.

— Asasinilor! De când nu i-aţi dat apă?

— De şase zile.

— Sunt lămurit acum: omul s-a prăbuşit din cauza slăbiciunii, iar voi i-aţi luat şi apa! Nu există pe lume o pedeapsă destul de aspră pentru voi. Ce muncă trebuia să facă indianul acesta?

— Să ducă sus mercurul în stare brută şi să-l aducă jos prelucrat.

— Aşadar, cuptoarele sunt sus?

— Da.

— Şi cine lucrează acolo?

— Câţiva bărbaţi.

— Cine mai e aici, jos?

— Nimeni.

— Iarăşi minţi şi pedeapsa nu va întârzia.

— Nu mă mai lovi, spun adevărul, căci acum îmi este indiferent. Ştiţi deja destule şi nu mai vreau s-o încasez din cauza lui Roulin.

— Foarte cuminte din partea ta, căci domnia lui Roulin s-a terminat. Aşadar... l-aţi bătut pe indian? Să te păzeşti! Când indianul o să-şi revină, vei fi pierdut.

— Sunt prizonierul dumneavoastră, trebuie să mă ocrotiţi.

— Asta este o pretenţie cam ciudată. Ai încercat să ne omori şi eşti de părere că acum trebuie să te apărăm? Ori eşti de o neruşinare fără margini, ori eşti nebun! Uite în ce stare l-aţi adus pe bietul om.

Apaşul părea pe jumătate mort. Nici nu era de mirare. După cum se putea vedea, el — atâta timp cât avusese putere să se mişte — trebuise să transporte poverile legat de bara de fier. Pe această bară erau introduse două inele, de care erau legate cătuşele de la mâini şi de la picioarele apaşului. În felul acesta, putea să urce şi să coboare, rămânând totuşi încătuşat. Nici că se putea o invenţie mai diabolică. Omul trebuia să se strângă ca un câine în jurul barei de fier!

— Asta este opera lui Roulin, zise Juanito.

— Iar dumneata eşti ajutorul lui!

Apaşul îndreptă asupra lui Old Firehand o privire din care izvora o nemărginită recunoştinţă.

— Viaţa mea îţi aparţine, căci tu eşti salvatorul meu, murmură el.

Old Firehand îi desfăcu cătuşele. Apaşul era acum liber îşi îndreptă corpul, îşi mişcă membrele. Ochii începură să-i scânteieze. Se îndreptară spre Juanito, apoi — dar cum a fost cu putinţă să se petreacă totul atât de repede? — smulse fulgerător cuţitul de la brâul lui Adlerhorst, se repezi la Juanito, îl trânti la pământ, îl apucă cu mâna stângă de păr şi-i puse un picior pe piept: trei tăieturi scurte şi repezi, o smucitură de păr şi un ţipăt îngrozitor. Apaşul sări în sus, scoase un puternic strigăt de război şi flutură în mâna stângă trofeul: Juanito era scalpat, scalpat de viu!

Old Firehand tocmai se pregătea să urce scara. Când auzi ţipătul lui Juanito era prea târziu: apaşul ţinea scalpul în mână.

Juanito urla ca un turbat, dădea din mâini şi din picioare. Strigătele lui nu mai aveau nimic omenesc.

Vânătorul privi tăcut la apaş.

— Răzbunare! răspunse acesta.

— Nu trebuia să faci asta.

— Răzbunare! repetă indianul răguşit.

— Mai bine îl omorai.

— Să-l omor? Fratele meu alb nu ştie ce-am îndurat eu. O moarte grabnică i-ar fi uşurat pedeapsa. I-am luat scalpul. De-acum poate să urle până o să-i crească o altă piele pe cap.

— Pansează-l cel puţin.

Apaşul voi să răspundă ceva, dar întâlni privirea vânătorului. De o parte era ura sălbatică şi neînfrânată, care cerea răzbunare, de cealaltă chemarea la omenie. Omul alb învinse. Indianul desfăcu eşarfa cu care era încins Juanito, turnă pe ea restul de apă din sticlă şi spălă rana sângerândă. Înfăşură apoi eşarfa în jurul capului lui Juanito şi se aşeză pe pământ, privind tăcut drept înainte.

— Fratele meu roşu a obţinut acum cea mai frumoasă victorie din viaţa lui, zise Old Firehand, căci el s-a învins singur prin aceea că s-a stăpânit.

După aceea urcă cu Herman pe scara puţului. Ajunseră sub un acoperiş susţinut pe patru stâlpi de lemn, astfel încât aerul avea pe unde pătrunde. Un om încătuşat stătea pe marginea puţului. Fără a-i privi, acesta întrebă:

— Ce se petrece acolo jos, apaşule? Cine strigă aşa? Întrebarea era pusă în limba spaniolă.

— Juanito a fost scalpat, răspunse Old Firehand.

— De către cine?

— De către un apaş.

Încătuşatul sări în picioare şi privi uimit la necunoscuţi. Vorbele i se rostogoliră ca un torent:

— Cine eşti dumneata? Cine sunteţi dumneavoastră? Cum? E adevărat? Câinele de Juanito a fost scalpat? Au venit apaşii? În cazul acesta am putea avea şi noi oarecare speranţe.

Fără să-şi dea seama, trecuse de la indiancă la spaniolă.

Old Firehand îi răspunse, liniştitor, în spaniolă:
— Deocamdată am venit noi, señor, pentru a-ţi spune că eşti liber.
— Dumnezeule! Cerul fie lăudat! Îmi pierdusem orice speranţă. Credeam că voi avea aceeaşi soartă ca ceilalţi de aici.
— Ce vrei să spui?
— Ah, asta nu se poate descrie. Sunt aici de scurt timp.
— Cum te numeşti dumneata?
— Numele meu este Benfield.
— Şi câţi sunteţi aici?
— Şase.
— Îi cunoşti?
— Da.
— Ai vorbit cu ei?
— Numai cu unul, care aduce aici mercurul. Ceilalţi sunt încătuşaţi la locul unde muncesc. Dar le cunosc numele. Unul e Adler, altul e Wilkins, ceilalţi sunt: Groota, Hampton şi Barring.
— Întinde cătuşele, să ţi le desfac.
— Într-adevăr? Liber? Uite mâinile şi picioarele mele, señor! Ah, cum te numeşti dumneata?
— Winter.
— Cum să-ţi mulţumesc?
— Lasă asta, mai bine să-i căutăm pe ceilalţi.
Îi găsiră sus, în lanţuri, lângă cuptoarele şi cazanele în care era topit mercurul.
E uşor de închipuit bucuria ce-i cuprinse pe aceşti oameni când aflară de eliberarea lor. Afară de Benfield, toţi ceilalţi se găseau într-o stare mizerabilă, datorită influenţei nefaste pe care o are mercurul asupra organismului omenesc. Noroc că acolo, sus, curentul de aer îndepărta într-o oarecare măsură gazele otrăvitoare. Coborâră acum cu toţii pe scară.
Apaşul stătea tot lângă Juanito, ţinând cuţitul în mână. Îl ameninţase că, dacă va mai striga, îl va înjunghia. Lucrul acesta avusese efect, căci Juanito scrâşnea din dinţi şi-şi dădea toată silinţa să suporte cât mai tăcut durerile îngrozitoare. Nu-şi putea înăbuşi, totuşi, gemetele. Vânătorul scoase cătuşele de la picioarele scalpatului.

După ce se convinseră — prin cercetări făcute cu toată atenţia — că nu mai existau alte galerii şi, deci, nu mai puteau fi alţi prizonieri în această blestemată mină, urcară spre cisternă. Juanito trebui să fie dus pe braţe.

Ajunşi sus, Old Firehand îi conduse pe bărbaţi în camera lui Roulin, unde se găseau hainele acestuia. Stocul existent era suficient pentru a-i îmbrăca pe toţi.

Între timp, căutară şi ceva alimente. După ce oamenii salvaţi băură şi mâncară, Old Firehand merse la femeile eliberate, care se îmbrăcaseră şi ele sumar, folosind puţinele haine ale Anitei. Bătrâna fu apoi închisă împreună cu Juanito într-o încăpere fără ferestre. Apaşul eliberat rugă să i se încredinţeze lui paza acestor doi nemernici.

După aceea se reuniră în aceeaşi cameră, bărbaţi şi femei Era mişcător să-i vezi împreună pe aceşti nenorociţi care fuseseră tovarăşi de suferinţă ani în şir.

16. Doi fraţi

Martin era numai o umbră a celui care fusese la Wilkinsfield. Slăbise peste măsură. Ochii îi erau adânciţi în orbite, fără pic de viaţă. Stătea rezemat de perete, lângă un om care părea clădit şi el numai din piele şi oase. Acesta avea o barbă lungă şi neîngrijită. Trăsăturile lui semănau foarte mult cu ale lui Roulin, stăpânul minei. Era Arthur Wilkins, nepotul dispărut al plantatorului Wilkins.

Herman nu-şi lua ochii de la fratele său. După o despărţire de şaptesprezece ani, îl revedea astăzi pentru prima dată şi întâmplarea făcuse ca tocmai el să-i desfacă cătuşele. Martin nu-l recunoscuse, iar el înţelegea că trebuie să se stăpânească pentru moment, deoarece o bucurie prea mare şi bruscă ar fi putut dăuna celui salvat. Abia aştepta însă clipa să-i spună cine e şi să-l poată strânge în braţe.

Old Firehand observă cele ce se petreceau în sufletul tânărului şi, folosind un moment prielnic, se adresă lui Martin:

— Master Adler, am ceva de vorbit cu dumneata şi te rog să vii puţin cu mine.

Martin îl urmă pe Old Firehand în salon, începând prin a-i mulţumi cu căldură. Old Firehand îl ascultă un timp, după care îl întrerupse spunându-i cu prietenie:

— Mai domol, master. Faptul că azi eşti liber nu mi se datorează doar mie; eu te-am căutat, numai.

— Dumneata? Pe mine?

— Există mai multe persoane care doreau să afle unde ai dispărut.

— Cine?

— Mai întâi un oarecare master Wilkins şi fiica sa Almy, două nume care desigur că-ţi sunt cunoscute. Nu-i aşa?

— Ah, Doamne! Unde se găsesc ei acum? Ce fac? Unde i-ai întâlnit ultima oară?

— Uşurel, uşurel! Pui o mulţime de întrebări, la care nu am

timp să-ţi răspund acum, dar o să-ţi trimit pe cineva care o să-ţi dea cu plăcere toate lămuririle dorite.

— Cine este acela?

— Însoţitorul meu, care te caută şi el de câteva luni.

— Mă faci curios, căci nu-mi amintesc să-l mai fi văzut.

— Nu? surâse vânătorul. Desigur că şaptesprezece ani sunt o perioadă cam îndelungată.

— Şaptesprezece ani? Eram un copil şi...

— Ei şi?

— Şi pe atunci nici nu mă găseam aici. Dar despre asta dumneata nu poţi să ştii nimic.

— Te înşeli, căci cunosc nenorocita istorie a familiei dumitale.

Martin îl privi cu ochii mari.

— Adevărat?

— Nu am nici un motiv să glumesc.

— Cine putea să-ţi fi vorbit? Desigur că numai tatăl meu adoptiv, Wilkins.

— A, nu!

— Atunci, unchiul meu. Dar nu văd unde l-ai fi putut întâlni.

— Te referi la lordul David Lindsay?

— Îl cunoşti, într-adevăr? Unde l-ai văzut?

— Cu câteva zile în urmă, pe Colorado. Şi el e pe urmele dumitale. Dar nu de la el am aflat...

Bătrânul vânător avea grijă să dea convorbirii un ton de joacă.

— În cazul acesta, nu mai ştiu cine ar fi putut să-ţi vorbească de mine, se dădu Martin bătut.

— Fraţi n-ai?

— Nu... adică... am avut odată un frate... am avut chiar doi... dar ei sunt dispăruţi... poate chiar morţi.

— Poate nu...

— De unde ştii?

— Chiar de la unul din ei.

— Vai, nu face glume cu mine, sir.

— Nu glumesc, e aşa cum îţi spun.

— Doamne, dacă ar fi adevărat! Dar de care frate vorbeşti dumneata? De Gotfried sau de Herman?

— De Herman.

— Şi unde se găseşte el acum?
— În apropiere, căci el e însoţitorul meu.
Old Firehand îşi dăduse toată silinţa să prelungească discuţia, dar momentul adevărului trebuia să vină. Genunchii lui Martin începură să tremure, refuzând să-l susţină, astfel încât fu nevoit să se aşeze pe scaun.
— Acesta... acesta să fie fratele meu?
— Desigur.
— Dar cum... cum a ajuns el în America? Cum a ajuns chiar aici?
— Lucrul acesta e mai bine să ţi-l povestească el. O să-ţi vorbească cu acest prilej şi de sora dumitale Liese, precum şi de fratele dumitale Gotfried.
— Cerule! Ce ştii despre ei?
— Ştiu doar că Liese se găseşte în Germania, iar Gotfried în Rusia.
— Trăiesc? Ah, milostive Doamne, îţi mulţumesc! Vai, sir, visul vieţii mele a fost să-mi mai văd o dată rudele. Poţi să-ţi închipui ce-am simţit când am fost aruncat în acest fund de iad, unde nu mai exista nici o speranţă. Acum, însă, mi-a picat din cer, datorită unei minuni, ceea ce speram să obţin printr-o viaţă de căutări. Dumnezeu să te răsplătească pentru asta. Dar cum te numeşti dumneata, sir?
— În regiunile acestea mi se spune Old Firehand.
— Dumneata... eşti... Old Firehand?
— Da, eu sunt acela. Dar cred că pe dumneata te-am cunoscut mai înainte.
— Pe mine? Cum aşa?
— Mă refer la Germania, căci am fost pe vremuri pădurar, în serviciul unui Bruno de Adlerhorst şi cred că acesta trebuie să fi fost tatăl dumitale.
— Să fie oare cu putinţă aşa ceva?
— Desigur, pe atunci dumneata erai un băieţaş de vreo doi ani şi din cauza asta nu poţi să ştii nimic despre pădurarul tatălui dumitale, care se numea Winter.
— Şi acel om eşti dumneata?
— Da, eu sunt acel Winter.
— Minune peste minune! Ce căi curioase! Ce soartă!
— Ai dreptate, căci nici eu n-aş fi visat vreodată să

întâlnesc aici, în Vestul Sălbatic, pe fiii fostului meu stăpân.

— Dar cum te-a găsit Herman? Te-a căutat?

— Nu, căci el nu ştia nimic despre mine. Noi, ca să zicem aşa, ne-am lovit unul de altul, la Santa Fé, unde ne-am întâlnit pe stradă. M-a surprins marea asemănare cu tatăl dumneavoastră. I-am vorbit — şi toate celelalte au venit de la sine.

— Povesteşti cu atâta uşurinţă lucrurile acestea, care pentru mine înseamnă atât de mult! Vai, nu o dată m-am îndoit de existenţa lui Dumnezeu şi de soarta mea. Îndoiala aceasta se adâncea din ce în ce mai mult în creierul meu şi-mi rodea credinţa. Şi iată, ai apărut dumneata, ca un sol al cerului. Master Winter, dumneata mi-ai redat nu numai viaţa, ci şi credinţa. Cum aş putea să-ţi...

— Lasă! îl întrerupse Old Firehand, impresionat. Mai bine pregăteşte-te să-ţi întâmpini fratele. Aşteaptă aici!

Old Firehand se înapoie la Herman şi-i spuse:

— Du-te la fratele dumitale, căci l-am pregătit.

— Pot să-i spun totul?

— Da, cred că acum e destul de tare ca să afle întreaga poveste. Îl găseşti în salon.

Există clipe când nouă, muritorilor, ni se pare că s-ar deschide cerul şi s-ar revărsa asupra, noastră o parte din fericirile lui. O asemenea clipă trăiră cei doi fraţi. Valea morţii îşi pierdu parcă înţelesul şi se transformă, pentru ei, într-un loc al bucuriei.

Old Firehand stătea acum de vorbă cu Arthur Wilkins. Ne putem imagina cu ce încordare asculta nepotul plantatorului relatările vânătorului, căci ceea ce auzea era înşiruirea evenimentelor cărora le căzuse victimă. Mâinile lui Arthur începură să tremure când află cu câtă mârşăvie se procedase faţă de rudele sale.

— Vai de acest Roulin, dacă-mi va cădea în mână! Dar spui că va veni în curând aici? Ce intenţii aveţi?

— Să-l predăm judecătorului!

— Şi ce sentinţă crezi că va pronunţa judecătorul?

— În orice caz, o sentinţă de condamnare la moarte.

— Da. O să fie spânzurat. Dar pedeapsa aceasta este oare de ajuns pentru crimele ce le-a înfăptuit? Individul acesta ar

trebui să sufere o moarte înzecită. Merită să fie linşat.

— Sunt împotriva acestui lucru. Afară de asta, va trebui dovedit în faţa judecătorului că Wilkinsfield a fost vândut de Roulin în mod ilegal. În consecinţă, Leflor va fi obligat să înapoieze plantaţia fără să primească nici un fel de despăgubire; la fel, va trebui să restituie toate veniturile pe care i le-a adus plantaţia în timpul cât a exploatat-o. Linşându-l pe Roulin, aţi putea obţine toate acestea?

— Ai dreptate. Raţiunea dictează să-l predăm judecătorului.

— Dar cum ai ajuns dumneata în mâinile lui Roulin, cu care, într-adevăr, semeni foarte mult.

— De la această asemănare mi se trage toată nenorocirea. Walker m-a atras aici, Roulin m-a primit foarte prietenos, am cinat — n-aveam de unde şti că mi-au pus un somnifer — şi, când m-am trezit, eram prizonier în mina de mercur.

— Şi cum a aflat master Adler de urmele dumitale?

— Aflase că vânzarea plantaţiei se încheiase şi că eu personal aş fi apărut cu Walker în faţa autorităţilor.

— Desigur că a fost Roulin, care-ţi luase documentele şi care se dădea drept dumneata.

— Exact. Dar, în continuare, poate povesti chiar Adler.

— Master Adler, care între timp se apropiase de cei doi, încuviinţă.

— Am stat la Santa Fé aproape o lună, zise el, făcând cercetări stăruitoare pentru găsirea lui Walker. Din om în om, am ajuns la un oarecare Alvarez, creol de origine spaniolă, cârciumar la Dos Palmas.

— După câte ştiu, spuse vânătorul, la Dos Palmas e o singură cârciumă. Acolo l-am întâlnit pe ticălosul acesta de Juanito.

— Cunoşti poate şi numele de familie al lui Juanito?

— Nu.

— Se numeşte Alvarez şi e fiul aceluia pe care l-am cunoscut la Santa Fé. Era un complice al lui Walker, ceea ce, desigur, nu bănuiam. Mi-a spus doar că îl cunoaşte pe Walker, care vine adeseori la cârciuma lui şi, dacă vreau să-l întâlnesc, îl pot găsi la mina de mercur. Mai mult, s-a oferit să mă conducă. Aşa am ajuns aici, unde am fost bine primit, dacă nu mă înşel în această cameră. „Dar master Walker?" „E

în mină, trebuie să sosească”, mi s-a spus. Mi se făcuse sete. Am fost servit cu un pahar de vin, înăuntru era un somnifer şi — la fel ca şi Arthur — când m-am trezit eram în cătuşe. Mai târziu aveam să constat că Alvarez era administratorul minei.

— Ca şi Juanito!

— Dar unde se află bătrânul? întrebă Old Firehand.

— E mort.

— Cum aşa?

— Am fost de faţă când l-a luat dracu'!

— A suferit vreun accident?

— Cam aşa, dar între palmele mele.

— O!

— Mă biciuia zilnic. Chiar de la prima lovitură i-am semnat condamnarea la moarte. Eram însă încătuşat şi legat de o bară de fier, iar el se apropia numai atât cât sa mă poată ajunge cu biciul. Într-o zi m-am prefăcut că aş fi leşinat. El a comis imprudenţa să se apropie de mine, pentru a mă cerceta. Atunci am pus mâna pe el. E drept că mâinile mele erau încătuşate şi el se apăra ca un animal sălbatic, dar forţa pe care ţi-o dau răzbunarea şi frica de moarte este uriaşă. L-am sugrumat.

— Juanito a devenit urmaşul său...

— „Vei trăi, mi-a spus el, ca să-mi pot răzbuna zilnic tatăl!” Câte am suferit eu, nu se poate descrie. Dă-mi voie să mă opresc aici, master Firehand, zise Adler, sfârşit.

Câte se adunaseră, picătură cu picătură în sufletul lui Old Firehand, erau o uriaşă voinţă de dreptate. Fărădelegile acestea se cereau pedepsite. Se socoti dator să expună şi celorlalţi planul său.

— Aţi fost eliberaţi dintr-o situaţie îngrozitoare, spuse el, dar trebuie să ştiţi că n-aţi scăpat încă de orice pericol.

— Te referi la starea noastră fizică? Într-adevăr, suntem otrăviţi şi e problematic dacă ne vom mai recăpăta vreodată sănătatea.

— În această privinţă, nu trebuie să disperaţi. Pericolul la care mă refeream ar putea fi înapoierea lui Roulin, împreună cu câteva sute de indieni mojaveşi.

— Dumnezeule! Atunci să fugim cât mai e timp.

— Să fugim? Ar fi cel mai nepotrivit lucru pe care l-am

putea face. Dacă Roulin va constata că prizonierii au fost eliberaţi, poţi fi sigur că va dispărea în cea mai mare grabă. Trebuie să-l aşteptăm şi să punem mâna pe el!

— Foarte curajos, dar gândeşte-te la situaţia noastră! Dumneata şi cu Herman sunteţi singurii oameni teferi, căci noi, ceilalţi, nu suntem capabili să opunem rezistenţă.

— Avem ajutoare, căci pe urmele lui Roulin şi ale celor trei sute de mojaveşi ai săi vin prietenii noştri cu patru sute pe apaşi şi marikopaşi.

— Vrei să spui că îi urmăresc?

— Desigur, fiindcă în mâinile lor se află Wilkins şi Almy.

— Almy? Dumnezeule! exclamă Martin Adler, care abia acum înţelese cele povestite de fratele său, Herman, despre răpirea fetei iubite şi a tatălui ei. Trebuie neapărat să-i ajutăm!

— Tocmai de aceea voi porni imediat, hotărî Old Firehand.

— Vei porni? întrebă de astă dată Herman. Dar nu ai spus că îl vom aştepta aici pe Roulin?

— Da! Dumneavoastră o să rămâneţi aici, eu însă trebuie să plec.

— Dar unde vrei să pleci aşa, pe noapte şi ceaţă? ceru lămuriri Herman.

— În întâmpinarea prietenilor noştri. Vreau să-i cer lui Winnetou o ceată de apaşi, pe care să-i aduc repede aici. În felul acesta, o să-l punem pe Roulin şi pe mojaveşi între două focuri.

— Ideea e minunată. Dar ştii unde ai putea să-i întâlneşti pe apaşi?

— O să-i găsesc.

— Cred că vei da mai repede peste mojaveşi, căci aceştia se găsesc înaintea lor.

— Desigur că o să-i văd mai întâi pe aceştia.

— Şi vei cădea în mâinile lor.

— Eh, Old Firehand ştie totdeauna ce poate să îndrăznească.

— Atunci, merg şi eu cu dumneata! Se aprinse tânărul Herman.

— Nu se poate, căci trebuie să rămână cineva aici, cu aceşti oameni slăbiţi, care au nevoie de ajutor.

— Dar ce să fac dacă Roulin, cu mojaveşii săi, va sosi înainte de a te înapoia dumneata?

— Foarte simplu: te baricadezi, nu-i laşi să intre. Restul mă priveşte pe mine.

— Cunoşti bine locurile acestea?

— Nu, dar lucrul acesta nu trebuie să vă îngrijoreze, căci am ochi pentru a vedea şi cap pentru a judeca. Şi apoi, trebuie să ştii că fiecare *westman* posedă un simţ special, pe care se poate bizui chiar şi în situaţiile cele mai grele.

Zicând acestea, Old Firehand îi dădu lui Herman toate instrucţiunile necesare şi se pregăti de plecare. În curte dădu peste apaşul eliberat, care-şi părăsise pentru un moment postul de pază la închisoarea lui Juanito, spre a respira puţin aer proaspăt. Apaşul privi cu atenţie calul vânătorului, după care zise:

— Fratele meu are un animal bun.

— Da, e admirabil.

— L-ai cumpărat?

— Nu, l-am primit în dar.

— Atunci trebuie să fii un foarte mare războinic, căci eu am văzut calul acesta pe când era mânz. A fost al lui „Mână tare”, căpetenia apaşilor chiricahuani.

— Toată cinstea! se miră Old Firehand. Într-adevăr, de la el l-am primit.

— Trebuie să-i fi făcut servicii mari, căci altuia nu i-ar fi dăruit căpetenia calul său. Unde l-ai întâlnit pentru ultima dată?

— La apa lui Colorado.

— Când?

— Ieri.

— Şi când o să-l vezi din nou?

— Poate mâine, căci el vine încoace cu mulţi războinici.

— Uff, exclamă indianul. Fratele meu alb mai are un cal? Merg şi eu cu el!

Vorbi atât de hotărât, ca şi când o contrazicere nici n-ar fi fost cu putinţă.

— Glumeşti, răspunse Old Firehand. Cum ai putea să mergi cu mine? Chinurile pe care le-ai indurat ţi-au distrus puterile, aşa încât trebuie mai întâi să-ţi revii.

— De când am văzut calul acesta, mi-au revenit puterile.

— Dacă-i aşa, e mai multă nevoie de fratele roşu aici. Ajută-l pe Herman, tânărul cu care am venit. Ceilalţi n-au putere. Trebuie să rezistaţi până mă întorc cu ajutoare. Fii atent, Roulin e viclean!

— Bine, eu rămân aici. Tu mergi la căpetenia mea?

— Da.

— Atunci, spune-i lui „Mână tare” că „Vântul iute” mai trăieşte şi că a luat astăzi scalpul celui care l-a chinuit.

— Dar cine e „Vântul iute” pentru „Mână tare”?

— Fiul lui!

17. Bill Newton, vulpoiul

De la râul Colorado indienii mojaveşi apucaseră spre vest, pentru a ajunge la Valea morţii. Drumul lor trecea printr-o prerie întinsă şi acoperită de iarbă, iar după aceea printr-un şes pustiu şi pietros. Mai târziu, când terenul începu să devină muntos, apărură din nou pădurile. Indienii cunoşteau regiunea atât de bine, încât puteau urma drumul cel mai scurt.

Pe timpul nopţii nu se odihniră deloc, pentru a nu oferi urmăritorilor prilejul de a-i spiona. Se făcuse numai un popas de o oră, pentru a lăsa caii să răsufle, după care se continuă drumul fără opriri.

Prizonierii erau legaţi, dar lui Almy i se acordă o uşurare, lăsându-i-se mâinile libere, fiind numai legată de cal. Wilkins însă avea şi mâinile legate.

Bill Newton, fostul derviş, călărea tăcut şi pe gânduri alături de tovarăşii săi. Din când în când, privirile se îndreptau spre Almy, care călărea în mijlocul mojaveşilor. Frumuseţea acestei fete, caracteristică Sudului, făcuse o profundă impresie asupra lui şi de câteva ore îl frământa un plan curios. El ştia că atât Leflor cât şi Walker puseseră ochii pe Almy. Lucrul acesta nu-i convenea câtuşi de puţin. Ce-ar fi dacă ar reuşi s-o elibereze şi să fugă cu ea? Era destul de deştept pentru a observa că în societatea tovarăşilor săi era numai un tolerat, un instrument care se întrebuinţează pentru un anumit scop, pentru a fi aruncat apoi, când nu mai e nevoie de el. Îngâmfarea tovarăşilor săi îl supăra mult şi ar fi avut o satisfacţie diabolică dacă ar fi putut să le joace o farsă, dovedindu-le prin aceasta superioritatea lui.

La asta se mai adăuga încă un gând, care-l neliniştea: întâlnirea cu Herman de Adlerhorst şi Old Firehand. Era convins că aceşti doi bărbaţi se vor ţine pe urmele lui ca doi copoi. De Herman se temea mai puţin. Despre vânător aflase

însă destule, în scurtul timp de când se afla în Statele Unite. Bill ştia prea bine că, în privinţa vicleniei, se putea lua la întrecere cu oricine; când era vorba de luptă dreaptă, om contra om, era însă prea laş; nici chiar faptul că era însoţit de trei sute de mojaveşi nu-i oferea un sentiment de siguranţă.

Pentru aceste motive îl chinuia de câteva ore gândul de-a fugi şi de a-şi şterge urmele atât de bine, încât urmăritorii să nu-l mai poată găsi. Dar nu singur; intenţiona s-o ia cu el şi pe Almy.

Hotărî, deci, să stea de vorbă cu Almy. Lucrul acesta nu era prea uşor, dacă vroia să nu fie observat. Găsi însă un moment să-şi apropie calul şi, atunci, o întrebă fără să-şi mişte buzele:

— Señorita, înţelegi franţuzeşte?

Fata îl privi surprinsă. Nu-i dădu nici un răspuns, deoarece ştia că e un criminal.

— Am intenţii bune faţă de dumneata, dar nu trebuie să observe nimeni acest lucru. Nu te uita la mine şi vorbeşte-mi în şoaptă, ca să nu te audă nimeni afară de mine. Ştii franţuzeşte?

Fata îi aruncă totuşi o privire lungă, neîncrezătoare, cercetătoare, după care, mizând pe cartea speranţei, îi răspunse încet:

— Da.

— Atunci ascultă şi caută să înţelegi repede: vreau să fug dintre aceşti ticăloşi...

— ... Ticăloşi? Dar dumneata ce eşti?

— Te înţeleg şi m-am aşteptat la acest răspuns. Omul însă se poate îndrepta.

— Care să fie pricina acestei îndreptări?

— M-am săturat să fiu dispreţuit de oamenii cinstiţi. Crede-mă, îţi spun adevărul şi poţi avea încredere în mine, spre binele dumitale.

— Aş vrea, dar...

— Dar?

— ... Ar fi o imprudenţă.

— Imprudenţă? Acum nu te mai înţeleg. Te poate ameninţa un pericol mai mare decât cel de azi?

— Dumneata vrei să mă salvezi?

— Da.

— Numai pe mine?

Bill tăcu, nu se aşteptase la această întrebare. Almy continuă:

— Vreau să fiu liberă numai împreună cu tatăl meu.

— Lucrul acesta o să fie foarte greu.

— În cazul acesta prefer să rămân şi eu în captivitate.

— Gândeşte-te la ce te aşteaptă.

— Dumnezeu o să mă apere!

— Mâine seară ajungem la Valea morţii. Or, până atunci, trebuie să se înfăptuiască totul.

— Repet, nu pot fugi singură.

Newton tăcu iar, dar viclenia lui găsi un răspuns:

— Bine, atunci voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a-l salva şi pe tatăl dumitale. Dar să-mi promiţi că vei da ascultare îndemnurilor mele.

— Sunt gata s-o fac.

— Fuga e posibilă numai pe timpul nopţii.

— În ce mod?

— Lucrul acesta nu pot să-l spun încă. Trebuie să-i induc în eroare pe paznici. De altfel, e cazul să ştii că apaşii se găsesc pe urmele noastre.

— Am auzit ceva.

— Iar printre ei se găseşte Old Firehand...

— Ştii precis lucrul acesta?

— Foarte precis.

— Atunci, de ce nu-i atacă pe mojaveşi? Ar fi doar cel mai sigur mijloc pentru eliberarea noastră.

— Dimpotrivă, ar fi drumul cel mai sigur la moarte!

Mojaveşii, dacă vor fi atacaţi, ar fi în stare să vă măcelărească, pentru a nu mai ajunge vii în mâinile prietenilor voştri.

— Atunci, ce propui?

— Nu voiam să-ţi spun, pentru că nu ştiu dacă poţi păstra secretul.

— Fii sigur de asta.

— Nu ne rămâne de făcut decât să procedăm cu cea mai mare şiretenie. În timp ce vom poposi pentru odihnă, eu o să-ţi desfac legăturile, apoi lucrul cel mai bun va fi să te duc la Old Firehand.

— Da, la el, căci la el vom fi salvaţi.

Rosti cuvintele acestea atât de tare, încât mojaveşii deveniră bănuitori. Căpetenia îşi mână calul într-acolo şi, aruncând spre Bill Newton o privire pătrunzătoare, zise:

— Din ce motive faţa palidă nu lasă limba să i se odihnească?

— Dar pentru care motive omul roşu o pune pe a sa în mişcare?

Pentru că „Ursul sfâşietor” vrea să ştie ce-ai vorbit cu fata.

— Nu sunt deloc obligat să-ţi răspund, ori să-ţi dau socoteală de faptele mele.

Individul privi la el plin de mânie, după care zise:

— Eşti obligat, fiindcă eu sunt căpetenia.

— Însă nu căpetenia mea.

— Tu nu eşti nimic, absolut nimic, căci eşti slujitorul stăpânului tău, căruia trebuie să-i dai ascultare. „Ursul sfâşietor” nu mai vrea să audă nici un cuvânt de-al tău.

Căpetenia se îndreptă apoi către capul coloanei, unde se găseau albii şi, adresându-se lui Walker, zise:

— Faţa palidă care se numeşte Bill Newton se bucură de încrederea ta?

— Până-n prezent nu mi-a dat nici un prilej să mă îndoiesc de el.

— Mutra lui nu-mi inspiră nici un fel de încredere.

— Te cred, căci are chipul asemănător cu al unui vulpoi.

— Pentru care motive călăreşte alături de femeia albă?

— Asta cred că-i este îngăduit ca oricărui altuia.

— Pentru care motive însă vorbeşte cu dânsa? Ceea ce i-a spus el a făcut ca femeia să fie foarte agitată. Am observat foarte bine lucrul acesta.

Walker privi mirat la Roulin şi Leflor. După aceea zise, clătinându-şi capul:

— Desigur, este ceva cam suspect.

— Eu chiar de la început n-am avut prea mare încredere în individul acesta, zise Roulin. Ai observat că ochii lui erau mereu îndreptaţi spre miss Almy?

— În cazul acesta, trebuie să fim atenţi. Fratele meu roşu i-a interzis să mai vorbească cu fata?

— Da, răspunse căpetenia. Dânsul mi-a răspuns însă că eu

n-am dreptul să-i ordon nimic.

— Aşa? Nouă însă n-o să ne refuze ascultarea. Ar fi mai bine să luăm prizonierii sub paza noastră.

Asta nu era pe placul căpeteniei, căci el întrebă cu mândrie:

— Cui aparţin prizonierii?

— Camarazilor mei şi mie, răspunse Walker.

— Greşeşti. Nu ne-ai făgăduit-o pe „Porumbiţa pădurii seculare" şi pe tatăl ei?

— Da, dar nu v-am spus când îi veţi avea. Astfel că, deocamdată, ei mai sunt proprietatea mea.

— Nu. Prizonierii îmi aparţin mie, căci ei sunt preţul pentru care războinicii mojaveşi vă oferă protecţia lor.

Walker vru să riposteze, enervat, dar se răzgândi, căci erau prea slabi faţă de mojaveşi şi, afară de asta, nu se puteau lipsi de protecţia lor, cel puţin acum.

— Să nu ne certăm, răspunse el liniştit. Prizonierii sunt atât ai tăi, cât şi ai noştri. O să ne înţelegem asupra lor imediat ce vom ajunge la Valea morţii.

— Eu ştiu de pe acum cine are un drept asupra lor! răspunse căpetenia scurt.

Întoarse apoi calul şi se duse din nou la Bill Newton, căruia îi aruncă o privire fioroasă. După aceea făcu semn oamenilor săi să ia prizoniera în mijlocul lor. Bill socoti că era mai bine să nu se împotrivească. În schimb, o supraveghea pe Almy cu atenţie, folosind orice prilej pentru a-i face un semn de încurajare.

Către seară ajunseră între nişte tufişuri înconjurate de stânci. Locul acesta părea să fie foarte bun pentru popas, căci stâncile ofereau protecţie în cazul unui atac, iar câmpia care se întindea dincolo de această fortăreaţă naturală putea fi supravegheată cu uşurinţă.

Mojaveşii ştiau că sunt urmăriţi, nu ştiau însă care era numărul urmăritorilor, crezând că aveau de-a face numai cu câţiva cercetaşi. De aceea ar fi vrut să năvălească asupra lor să-i omoare. Dar „Ursul sfâşietor" se împotrivise, ştiind că Valea morţii avea numai două căi înguste de acces şi, în cazul când reuşea să-i atragă într-acolo pe urmăritori, îi putea distruge mult mai uşor.

Nu aprinseră nici un foc de tabără, pentru a nu se demasca. Fură instalate mai multe santinele, care se plimbau neîntrerupt în jurul taberei.

Prizonierii erau păziţi de indieni. Albii formau un grup aparte, obişnuiţi în mândria lor, să stea deoparte de indieni.

Numai Bill Newton se ridică de câteva ori, încercând să stea de vorbă cu Almy. Neîndeplinindu-i-se această dorinţă, începu să devină imprudent.

Walker, care până atunci nu spusese nimic, deşi observase toate aceste încercări, nu mai putu să se stăpânească şi zise:

— Nu te dor picioarele de-atâta plimbare, încolo şi încoace? Ai putea să stai odată într-un loc?

— Dar de când te interesează pe dumneata picioarele mele?

— Astăzi, pe drum, ai făcut câteva încercări suspecte. Sper că n-ai de gând să mergi în peţit. Se pare că Almy te atrage în mod deosebit.

— Ptiu! De ce crezi că m-ar interesa femeia asta? N-am nimic de-a face cu ea.

— Şi cu toate astea, vorbeşti cu ea pe ascuns. Dacă îţi trece cumva prin gând să vii în ajutorul prizonierilor, fără ştirea mea, să ştii că va fi vai de pielea dumitale. Aşadar, te previn... nu mai încerca să te furişezi în preajma fetei, că s-a zis cu dumneata!

— Asta sună ca şi când ai vrea să-mi faci de petrecanie.

— Aşa am să şi fac, dacă te prind asupra faptului.

— Ia te uită! Dar periculos mai eşti! zise Bill Newton pe un ton batjocoritor.

După care se sculă, făcând impresia că ar merge să vadă ce fac santinelele. Nu se îndepărtă însă prea mult, ci se înapoie târâş, oprindu-se în spatele tovarăşilor săi, ascuns după o stâncă. Vroia să spioneze, căci era sigur că ceilalţi vor vorbi despre el. Presupunere care se adeveri foarte curând.

— Ce-aveţi de zis? întrebă Walker.

— Individul acesta e foarte arţăgos, răspunse Leflor.

— Se simţea cu musca pe căciulă.

— Şi eu sunt convins că plănuieşte ceva, aşa că ar trebui să atragem atenţia şi căpeteniei.

— O, asta i-ar conveni de minune, căci i-am oferi prilejul să-

i preia definitiv pe prizonieri.

— Asta, nu! sări Leflor. Am convenit ca să-mi fie dată mie — şi aşa trebuie să rămână!

— Ei, nu te aprinde, îl dojeni Walker. Noi mai avem nevoie de mojaveşi. Deocamdată îi las să creadă că vor primi prizonierii.

— Dar ce vom face mai târziu cu pretenţiile lor? Mai mult ca sigur că nu ne vor restitui prada.

— Oho! râse Roulin. Să ajungem mai întâi în casa mea din Valea morţii, căci acolo nu-mi poate lua nimeni ceea ce nu vreau să dau de bunăvoie. De altfel, sunt de părere că de-acum înainte voi avea un lucrător mai mult în mina de mercur.

— Pe cine? întrebă Leflor.

— Pe Wilkins.

— Mai bine să dispară cu totul. Să moară!

— Cine ajunge în puţul meu, e mai mult decât mort...

— Ştiţi ceva? Chiar acum mi-a venit o idee minunată în legătură cu acest îndărătnic Bill Newton, reveni Walker.

— Ei?

— Individul mă incomodează de mai mult timp. Sunt chiar convins că ne-ar trăda imediat, dacă ar fi în avantajul lui. De aceea, sunt de părere să-l facem inofensiv.

— Nimic mai simplu: împuşcătură!

— Nu la asta mă gândeam. Ce-ai zice să lucreze pentru dumneata, señor Roulin?

— O idee minunată! Un mort viu e mai productiv decât un mort de-adevăratelea...

— Individul are multe pe conştiinţă. Trebuie să-i dăm prilejul pe pământ să înceapă a ispăşi câte puţin, ca să nu fie nevoit să se prăjească prea mult în focul gheenei după moarte. În felul acesta, pe de-o parte, vom avea grijă în mod creştinesc de sufletul lui, iar pe de alta va fi şi în interesul nostru, căci dumneata primeşti un lucrător, iar eu scap de un însoţitor nedorit.

— De acord. Aşadar, ne-am înţeles?

— Perfect, dar să nu lăsăm să se observe ceva. Trebuie să fim foarte prietenoşi cu el. Când vom ajunge în Valea morţii, atunci o să vadă şi el cum stau lucrurile.

Odată încheiat acest subiect, cei trei trecură la altele. Bill se retrase.

— Lepădăturilor! scrâşni el. Lucrul acesta n-o să vă reuşească! În schimb, vă pregătesc eu o surpriză. Voi ajunge în Valea morţii înaintea voastră, unde am să vă joc o carte mare!

După ce lăsă să se scurgă un timp, se înapoie în tabără, făcând impresia că s-ar fi plimbat.

— Nu mă mai întreabă nimeni dacă sunt obosit! îi ironiză el.

— De data asta, plimbarea dumitale n-a avut un scop primejdios pentru noi, răspunse Roulin.

— Puteţi fi siguri că nici plimbările de mai înainte n-au fost mai periculoase. Dar cu oameni atât de isteţi, n-ai ce face. Mă duc să mă culc, trebuie să ne cruţăm forţele.

— Bine faci. Oricum, la mine o să te poţi odihni pe cinste.

— Aşadar, mă primeşti, master Roulin?

— Cu plăcere.

— Frumos din partea dumitale, totuşi n-am de gând să te incomodez.

Roulin zâmbi cu subînţeles, ca şi când ar fi vrut să spună: „N-o să mă incomodezi deloc, căci o să lucrezi foarte sârguincios pentru mine”.

Se părea că buna înţelegere era din nou restabilită; bărbaţii se întinseră la pământ şi adormiră înveliţi în păturile lor. Nu era nevoie de pază, căci vegheau mojaveşii.

Trecu aproape o jumătate de oră. Toţi dormeau adânc. Bill Newton se ridică uşor şi îşi apropie urechea de gura lui Walker. Acesta respira regulat şi tare. Bill pipăi brâul lui Walker, un şal fin de mătase, înfăşurat în jurul mijlocului. În el se găseau cuţitul, revolverul şi portmoneul, în care se găseau bancnotele. Scoase cuţitul ascuţit ca un brici, tăie brâul sub portmoneu şi, peste o clipă, ţinea în mâini obiectul dorit. Băgă portmoneul în brâul său şi se aşeză în vechea poziţie, privind către prizonieri.

Locul era bine păzit. Un grup de indieni vorbeau între ei. „Ăştia n-au de gând să doarmă, îşi zise Bill. Trebuie s-o iau deocamdată singur din loc şi să-i aştept în Valea morţii. Dar mâi întâi, să-i comunic lucrul acesta fetei”.

Se ridică şi păşi încet spre grupul paznicilor. Schimbă cu ei

o vorbă, spunând că nu îi e somn.

Cu acest prilej observă că şi prizonierii mai erau încă treji. Probabil că grijile nu-i lăsau să doarmă. Almy îl văzu şi se mişcă. El se apropie de ea mirat că încă nu doarme, şi-i şopti pe franţuzeşte:

— În noaptea aceasta, nu se poate! Mă duc direct în Valea morţii pentru a pregăti acolo ceva. O să fiţi salvaţi!

Mai mult nu putu vorbi. Unul din paznici scoase cuţitul de la brâu şi, apucându-l de braţ, îi spuse:

— Dacă mai scoţi un singur cuvânt, îţi înfig cuţitul în inimă!

— Ce-ţi trăzneşte prin cap? răspunse Bill liniştit. Dacă nu mi-e îngăduit să vorbesc cu ea, atunci plec.

Zicând acestea, se îndepărtă, dar nu spre tovarăşii săi, ci spre locul unde se găseau caii albilor. Walker primise cu împrumut un cal indian bun. Bill Newton îl dezlegă şi îl încalecă. Unul dintre paznici îl întrebă:

— Încotro vrea să plece omul alb?

— În recunoaştere.

— Faţa palidă pe care voi o numiţi Walker, ştie despre asta?

— Desigur, căci el mi-a dat ordin să plec. Spune-i mâine dimineaţă că-i mulţumesc pentru bani.

Plecă în galop. Zgomotul copitelor fu înăbuşit de iarba deasă. Paznicul indian, după ce reflectă puţin, se duse la locul unde dormeau albii şi-l sculă pe Walker:

— Ai trimis un cercetaş?

— Nu.

— Albul acela care vorbea atât de mult cu fata, a plecat. Mi-a spus să-ţi comunic mâine dimineaţă că-ţi mulţumeşte pentru bani.

Walker duse mâna la brâu, iar în momentul următor scoase un ţipăt care trezi toată tabăra. Află că Bill Newton vorbise cu Almy înainte de a pleca. Furios, scoase cuţitul, apucă fata de braţ şi, ridicând-o, o întrebă:

— Mărturiseşte ce-a vorbit Bill Newton cu dumneata? Altfel, te înjunghii numaidecât!

Almy tremura de frică, dar nu răspunse nimic.

— Repede! Adevărul!

— Voia să mă salveze...

— Mi-am închipuit, dar cum?

— A vrut să mă scape astă-noapte, dar n-a putut.

— Mai departe!

— Acum s-a dus la Valea morţii, pentru a pregăti acolo salvarea.

— Pe toţi dracii! strigă Roulin. Juanito e singur în mină. Trebuie să plecăm imediat pentru a o lua înaintea ticălosului, altfel ar putea să ne facă încurcături foarte mari.

— Bine, hotărî Walker. Gonim pe urmele lui. Căpetenia să-mi dea treizeci de oameni cu cei mai iuţi cai, ca să putem ajunge înaintea lui acolo şi să-i facem noi primirea, în loc ca el să ne-o facă nouă.

După zece minute, cei treizeci de oameni erau pregătiţi. Walker se întoarse deodată foarte mirat şi întrebă:

— Curios! Nu se găsea adineauri aici un pietroi mare, cenuşiu?

— Şi eu l-am văzut, confirmă Roulin.

— Unde a dispărut?

— Pietrele doar, nu pot să meargă!

— Şi totuşi, se găsea aici, unde pun piciorul. Să mă fi înşelat? Toate mi se par suspecte. Numai blestematul de Bill Newton e vinovat! Vai de viaţa lui dacă-l prind! Pentru fiecare dolar pe care mi l-a furat, o să-i fac o crestătură cu pumnalul.

Cei trei albi încălecară şi porniră împreună cu cei treizeci de indieni.Pe Walker îl urmărea chestiunea cu piatra dispărută subit, totuşi nu-i trecea prin cap cum piatra aceasta ar fi putut să fie un om. O asemenea îndrăzneală din partea cuiva, de a se furişa în mijlocul taberei inamice şi a se acoperi în aşa fel cu cămaşa încât să pară un pietroi, era pentru el ceva inimaginabil.

Şi totuşi, „pietroiul” alerga acum pe două picioruşe încovoiate ca două securi. Se opri în spatele unui tufiş, de unde apăru figura lungă şi subţire a lui Dick Stone.

— Slavă Domnului, ai venit! exclamă Dick. Am crezut că au pus mâna pe tine.

— Pe mine? râse Sam Hawkens. Hi-hi-hi! Să mă prindă pe mine? Numai o dată mi-am lăsat blana, dar nici un roşu nu va mai pune mâna pe scalpul meu, dacă nu mă înşel.

— Ai ascultat ceva?

— Multe, chiar foarte multe.

— Ce anume?

— Nu am timp de povestit acum, trebuie să ne grăbim, deoarece chiar acum au plecat treizeci de mojaveşi să-l urmărească pe Bill Newton, care a şters-o spre Valea morţii. Old Firehand şi cu master Adlerhorst se găsesc singuri acolo, aşa că trebuie să le dăm ajutor. Pornim imediat cu toţii, ca să ajungem înaintea mojaveşilor.

— Dar ceilalţi două sute şaptezeci de indieni, care se mai găsesc aici?

— Aceştia vor veni mai târziu, iar noi o să le urăm bun-sosit şi o să-i primim cu salve de bucurie din puştile noastre, hi-hi-hi!

— Crezi că Old Firehand va fi de acord cu măsurile luate de noi?

— Ce întrebare! Old Firehand aprobă întotdeauna ceea ce face Sam Hawkens. Dar, haide, căci peste cinci minute trebuie să fim în şa. Va fi o călătorie forţată, dar aşa ceva face bine, căci mai scutură niţel carnea şi oasele. Ţie, prăjină lungă, o să îţi facă şi mai bine, dacă nu mă înşel.

18. Allah, peste tot Allah!

Old Firehand plecase din Valea morţii în cursul nopţii. Făcându-se ziuă, el căută să evite toate locurile unde ar fi putut lăsa urme care să-l trădeze. Călărind mereu spre partea de răsărit a munţilor, aproape de amiază înălţimile se găseau în faţa lui. Vânătorul se opri lângă un tufiş, care-i oferea destulă umbră şi începu să cerceteze locurile, pentru a-şi da seama prin ce vale vor veni atât duşmanii, cât şi prietenii.

Deodată observă un punct negru, care cobora pe o pantă descoperită. După cinci minute constată că era vorba de un călăreţ izolat, care trebuia să treacă prin apropiere. Vânătorul se retrase şi mai mult înapoia tufişului. Spre marea lui mirare, recunoscu în călăreţul acesta pe Bill Newton, dervişul de odinioară.

Când se apropie, îl întâmpină cu vorbele:

— Fii binevenit, dervişe Osman! De unde şi încotro atât de repede?

Newton opri brusc calul şi exclamă fără să vrea:

— Old Firehand!

— Aşadar, m-ai recunoscut! Într-adevăr, suntem cunoştinţe vechi, care nu se uită atât de uşor. Fii, te rog, atât de bun şi descăleca, fiindcă am de vorbit cu dumneata câteva minute.

Bill răspunse rânjind:

— Să fiu blestemat dacă voi face asta!

După care dădu pinteni calului şi o luă la goană. Old Firehand îşi îndemnă calul şi porni imediat după fugar.

— Opreşte, mizerabilule!

— Mori, câine! urlă Bill, scoţând pistolul de la brâu şi întorcându-se în şa.

Dar nu ridicase încă mâna şi lasoul şuieră prin aer. În clipa următoare, Bill Newton fu smuls de pe cal şi aruncat la pământ. Old Firehand descălecă şi se duse la prizonier, care se zbătea să desfacă ochiul lasoului.

— Nu te osteni, aşa strângi şi mai mult laţul. Vezi, dacă nu m-ai ascultat? Am vrut să vorbesc cu tine în mod civilizat, acum însă nu o să-ţi fie prea comod. Mai întâi, însă, să mă asigur că nu vei mai putea fi periculos pentru nimeni.

Old Firehand îi luă armele; după aceea strânse şi mai mult lasoul în jurul braţelor şi corpului prizonierului. Picioarele i le lăsă libere.

— Aşa! Acum să-mi spui de unde vii?

Newton îi aruncă o privire turbată, dar nu răspunse.

— Încotro mergi?

Nici acum nu primi răspuns.

— Ei bine, în cazul că ţi-ai pierdut glasul o să te ajut să ţi-l recapeţi.

Zicând aceasta, scoase pumnalul, puse genunchiul pe pieptul lui Bill şi se pregăti să-l gâdile. Bill strigă:

— Nu cumva vrei să mă înjunghii?

— Desigur, dacă nu-mi răspunzi.

Şi făcu să-i lucească prin faţa ochilor lama pumnalului.

— Aşadar, de unde vii?

— De la Prescott.

— Asta o ştiu, mă interesează de unde vii astăzi?

— De la mojaveşi.

— Unde sunt ei acum?

— Cam la zece ore către est de aici.

— De ce n-ai rămas la ei?

Bill nu vru să mărturisească că-l prădase pe Walker, aşa că răspunse:

— Trebuia să merg în recunoaştere.

— Încotro?

— La Valea morţii.

— Dar ce cauţi acolo?

— Vreau s-o eliberez pe miss Almy.

Credea că prin această afirmaţie se va putea salva, dar Old Firehand încruntă ameninţător fruntea şi strigă:

— Minţi!

— Spun adevărul, pot să jur în faţa lui Dumnezeu. Asta ţi-o va spune, de altfel, doar miss Almy.

— Cum aşa?

— Am vorbit cu ea, cu toate că asta era interzis; şi apoi era

şi foarte periculos. I-am spus că plec înainte la Valea morţii, pentru a face pregătirile necesare în vederea eliberării ei.

— Dar ce înţelegi dumneata prin pregătirile acestea?

— Ceva ce urmează să fac, dar nu ştiu încă bine cum. L-am spionat pe Roulin şi am aflat că în Valea morţii se găsesc mai mulţi prizonieri, păziţi acum de un singur om, un anume Juanito.

— Asta e adevărat.

— Vezi că nu mint? Am vrut să-i eliberez pe prizonieri şi...

— Hm! căzu Old Firehand pe gânduri. Ai contribuit, doar, la capturarea lor. De ce vrei acum să-i eliberezi?

— Din omenie...

— Ţi s-a promis vreo răsplată?

— Nici una.

— Ce om cumsecade ai devenit!

— Nu fi ironic! M-am schimbat mult...

— Niciodată o hienă nu se poate transforma în canar. Mai bine spune-mi cum ai putut să te smulgi de lângă tovarăşii dumitale.

— Am stăruit să fiu trimis ca cercetaş.

— Minţi! Dacă ei ar fi avut nevoie de un cercetaş, nu s-ar fi folosit de tine, ci de un indian. Cel mai simplu indian ar fi fost, oricum, mai bun decât tine. Pe mine nu mă poţi duce cu asemenea vicleşuguri. Spune-mi, în ce stare se găseşte Wilkins?

— În raport cu situaţia, destul de bine.

— Dar fiica lui?

— De asemenea.

— Mi-ar plăcea să te cred. Dar acum, destul cu întrebările; o să te trag mai târziu la răspundere. Deocamdată, mergi cu mine!

— Cum vrei, dar o să-ţi pară rău.

Old Firehand se pregătea de plecare, când privirea i se îndreptă spre povârnişul unde îl văzuse pe Bill coborând. Se zărea alt punct negru. Vânătorul duse repede prizonierul şi cei doi cai în tufişuri şi, la adăpostul acestora, cercetă în direcţia înălţimii. Deodată îi scăpă un strigăt de mirare, căci îl recunoscu pe Sam Hawkens. Cu cât se apropia, cu atât se vedea mai bine că cerceta o urmă.

Sam ajunse acum la locul unde fusese doborât Bill. Îşi opri calul, descăleca, privi spre tufişuri şi observă mai multe urme. Gândi că cei ce le lăsaseră mai puteau fi în preajmă. Sări înapoia animalului, astfel încât un glonte să lovească mai repede calul şi porni să dea roată tufişurilor, cu mâna pe trăgaci. Deodată se opri, căci îl observase pe Old Firehand, care stătea la pământ şi se făcea că nu-l vede.

— Pe toţi dracii, strigă Sam Hawkens mirat. Ce înseamnă asta?

Old Firehand se întoarse.

— Sam, dumneata?

— Dar cine altul? Ce cauţi aici?

— Tot felul de nimicuri.

— Noi te credeam în Valea morţii.

— Poţi să vezi doar că nu sunt acolo.

— Desigur, căci dacă nu mă înşel, ai plecat. Şi anume, nu singur, ci însoţit de...

Amuţi mirat, căci acum observase că celălalt era legat.

— ... un prizonier.

— Da, dragă Sam, dacă n-ai nimic împotrivă. Sam se apropie de Bill şi, privindu-l în faţă, strigă:

— Ia te uită! Nu cumva este acel terchea-berchea pe care noi l-am adăpostit atât de bine la „Apa albastră”? Şi care, după plecarea noastră, a luat-o din loc într-un mod atât de nerecunoscător, dacă nu mă înşel?

— Da, el este.

— Dar cum se numeşte?

— Bill Newton.

— Fost pe vremuri derviş! Da, îmi aduc aminte. Ei, bucură-te că am pus mâna pe tine, dervişule! La noi o să-ţi meargă atât de bine, încât o să-ţi pară că auzi îngerii cântând la orgă. Dar cum a intrat neisprăvitul ăsta în lasoul dumitale, master Firehand?

— L-am întâlnit aici, în timp ce venea de la mojaveşi şi mergea spre Valea morţii.

— Ştiu de unde vine. Individul acesta a furat nişte bani.

— Cum aşa?

— Am fost de faţă.

— Când i-a furat?

— E o adevărată perlă a manglitorilor. El a tăiat brâul lui Walker şi i-a scos portmoneul, după care a luat-o din loc. Să fi văzut apoi zăpăceala produsă de plecarea lui.

— Atât de aproape ai fost dumneata, Sam?

— Walker putea să mă atingă cu mâna, dar, probabil că, din cauza întunericului, m-au luat drept un pietroi. Hi-hi-hi! Sam Hawkens un pietroi! Am ascultat toată convorbirea lor. Acest prea cuvios Bill Newton pusese ochii pe micuţa şi drăguţa noastră miss Almy...

— Vasăzică, aşa?

— Ceilalţi s-au prins şi n-au vrut să i-o lase, deoarece fiecare dintre ei dorea fata pentru sine, hi-hi-hi! Peste tot numai gelozie. Din această cauză, au luat hotărârea ca, odată ajunşi în Valea morţii, să-l facă prizonier şi să-l bage în mina de mercur. Cavalerul acesta însă i-a spionat şi, aflând intenţia lor, a luat-o din loc, şterpelind şi banii lui Walker. Furtul a fost descoperit, iar Walker a pornit imediat pe urmele lui cu treizeci de mojaveşi pe cei mai buni cai. Atunci, îngrijorat dm pricina dumitale, master Firehand, am pornit împreună cu prietenii noştri, ca s-o luăm înaintea mojaveşilor.

— Cu toţii?

— Da, cu toţii: patru sute!

— La ce distanţă eşti înaintea lor?

— La câteva lungimi de cal, dacă nu mă înşel.

— Şi mojaveşii?

— Ei trec munţii ceva mai la sud. Eu am luat urma acestui faimos derviş, pentru a vedea dacă pot să pun mana pe el. Fireşte că nici nu m-am gândit să te întâlnesc pe dumneata. Dar cum ai ajuns aici?

— Să amânăm pentru mai târziu povestirea asta.

— Spune-mi cel puţin dacă ai reuşit în Valea morţii.

— Sunt foarte mulţumit.

— În cazul acesta, cred că pot şi eu să fiu mulţumit, dacă nu mă înşel. Dar, uite, se apropie tovarăşii noştri.

Albii veneau în grup. David Lindsay, Dick şi Will erau printre cei dintâi.

— Ah, master Firehand! strigă lordul. Dumneata aici? Semn bun! Am venit pentru a vă salva. Da!

— Mulţumesc, sir, dar nu era chiar atât de urgent.

— Cu atât mai bine. Dar văd că nu eşti singur. Cine e omul acesta?

— Uită-te mai bine la el!

David Lindsay se apropie de Bill Newton. Amândoi se recunoscură imediat. Lordul deschise gura, dar nu putu scoale nici un cuvânt.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? Ţi-ai pierdut vocea? râse Old Firehand.

— Pe Jupiter! E oare cu putinţă, master Firehand? Sau poate mă înşel?

— De ce?

— Nu cumva e dervişul?

— Chiar el.

— *La ilaha illa 'llah*. Peste tot Allah. O, tu, talpă a iadului! Bine că am pus mâna pe tine! *Indeed*. O să ne socotim! Da!

— Lasă-l acum! zise Old Firehand. Uite că vin şi indienii. Puneţi-l pe cal şi legaţi-l bine. Fiţi foarte atenţi cu el.

Îl aşezară pe cal şi îi legară picioarele sub burta animalului. După aceea, coloana se puse în mişcare. Dick călărea în dreapta, iar Will în stânga prizonierului.

Old Firehand mergea lângă Winnetou, povestind tuturor ce făcuse şi ce aflase în Valea morţii.

Către seară ajunseră în apropierea văii.

— Să sperăm că inamicii noştri nu au sosit înaintea noastră, zise Old Firehand.

— Eşti îngrijorat? întrebă Sam.

— Îngrijorat? Cu patru sute de războinici împotriva a treizeci?

— Ei bine, atunci ce este?

— În ceea ce ne priveşte pe noi, cei de aici, nu am nici o grijă. Dar acolo, în casa lui Roulin, Adlerhorst e singurul bărbat capabil să lupte. Dacă mojaveşii ne-au luat-o înainte, atunci ne cam încurcă socotelile.

— Nu cred să fi călărit mai repede decât noi. Oricum, să dăm pinteni cailor.

Se îndreptară în galop spre intrarea de răsărit a văii. Curând se văzu clădirea, apoi Old Firehand şi însoţitorii săi se opriră în faţa porţii, care fu deschisa aproape imediat. Apăru Herman de Adlerhorst, care strigă:

— Mulţumim lui Dumnezeu!

— Domnul fie lăudat! zise şi Old Firehand, răsuflând uşurat. Adevărul este că fusese foarte îngrijorat, deşi căutase să nu arate acest lucru. Privirea lui Herman trecu peste ceata numeroasă a apaşilor şi se opri la Bill Newton. Vânătorul îi explică în puţine cuvinte cum pusese mâna pe individul acesta periculos, apoi întrebă:

— Cum stau lucrurile pe-aici?

— Totul e în regulă. Bieţii oameni s-au refăcut în mod simţitor.

— N-a fost nimeni pe aici? Să intrăm; adică numai noi, albii şi căpeteniile indienilor, căci trebuie să ne sfătuim. Războinicii roşii vor rămâne deocamdată afară. Câţiva dintre ei, cei cu caii mai iuţi, trebuie să se întoarcă pentru a ne anunţa sosirea inamicului. Caii noştri o să-i lăsăm aici, în faţa clădirii.

Descălecară şi intrară prin poarta strâmtă în curte. Acolo se găsea „Vântul iute”, fiul lui „Mână tare”, care fusese prizonier în mina de mercur. Old Firehand nu socoti necesar să-i comunice căpeteniei nimic despre fiul său. Căpetenia intră în curte, imediat după Old Firehand. Îşi recunoscu băiatul de la prima privire, cu toată starea mizerabilă în care se găsea. Dar nici un muşchi al feţei nu i se mişcă, nici o geană nu-i clipi. Păşi plin de demnitate spre el şi, întinzându-i mâna, îi zise:

— „Vântul iute” n-a trecut în câmpiile veşniciei, aşa cum au crezut războinicii apaşilor. Fii binevenit şi te vei întoarce cu noi la căminele noastre.

De asemenea şi fiul îşi păstră toată demnitatea:

— Faţa palidă nu ţi-a spus că mă găsesc aici?

— Nu era nevoie, căci ştia că vin aici.

Old Firehand se adresă apoi lui Herman:

— Prizonierii se află în aceeaşi cameră?

— Da şi sunt foarte liniştiţi.

— Atunci să închidem şi lighioana asta tot acolo. Arătând spre Bill Newton, scoase din buzunar cheiţa de la cătuşe şi o dădu lui Herman, zicând:

— Preia dumneata această operaţie, căci eu trebuie să merg la Adler. Scoate-i lasoul şi pune-i cătuşe la mâini şi la picioare. După aceea, mai am o treabă pentru dumneata.

— O misiune?

— Da şi anume una foarte plăcută: să vorbeşti cu unchiul dumitale. Bănuiesc că n-o să se supere dacă îl vei duce la fratele dumitale, Martin.

— Îţi sunt foarte recunoscător că ai luat asupra dumitale greutăţile şi pericolele, în timp ce gloria şi plăcerile le cedezi altora.

— Ei! exclamă vânătorul râzând. Du-te şi fă-ţi datoria.

Herman îl duse mai întâi pe Bill Newton în încăperea fără ferestre, în care se găseau închişi Juanito şi bătrâna vrăjitoare. Acolo făcu ceea ce îi ceru vânătorul. Dintr-un colţ al camerei veneau gemete adânci. Era Juanito scalpatul.

— Vin! Vai, vin! Uite-i aici! striga acesta, văietându-se.

Herman puse cheiţa cu care închisese cătuşele de la mâinile şi picioarele fostului fachir pe o măsuţă ce se găsea acolo şi, cuprins de milă, se apropie de scalpat, pentru a se uita la capul lui. Se aplecă spre rănit, care se întorcea de pe o parte pe alta, îi pipăi fruntea înfierbântată şi-i şterse sângele care mai curgea încă prin pansament.

Bill Newton urmărea până şi cea mai neînsemnată mişcare a lui Herman. Observase faptul că Adlerhorst pusese cheiţa pe masă. „Drace, dacă... ar uita-o acolo!”, gândi el.

Privirile lui arzătoare erau îndreptate asupra acestui mic obiect. Cu acest prilej constată că în broasca de la sertarul măsuţei se afla o cheiţă de aceeaşi mărime. Fulgerător îi veni în gând: dacă s-ar potrivi şi la cătuşe? Sau... Creierul şiret al lui Newton lucra. Tocmai când se crezuse pierdut, norocul îi mai oferea încă o şansă. Trebuia s-o încerce. Împrejurările îi erau favorabile: întunericul din cameră, mila care-l făcuse pe Herman de Adlerhorst să se apropie de scalpat, neglijenţa lui, asemănarea dintre cele două cheiţe. Nu mai stătu pe gânduri. Se apropie cu cea mai mare atenţie de măsuţă, scoase cheiţa de la sertar, o puse în locul celei de pe măsuţă, iar pe aceasta o băgă în gură.

În momentul acesta se ridică şi Herman, care luă cheiţa de pe masă şi plecă să stea de vorbă cu lordul.

— Dragă unchiule, începu el, am o rugăminte.

— Poftim! zise Lindsay, clipind hoţeşte. Nu cumva vrei un împrumut?

— Nu, vreau să-ţi fac o bucurie.

— Să-mi faci o bucurie? Nu zău! Nepoţii fac foarte rar asemenea lucruri.

— Ştii, doar, că excepţia confirmă regula. Vino şi vei vedea singur.

Îl conduse pe lord în camera în care se găsea Martin.

— Uite, aici se găseşte bucuria despre care ţi-am vorbit.

Faimosul nas al lordului intră în funcţiune. Începu să se agite, ca şi când, prin adulmecare încerca să descopere secretul persoanei lui Martin.

— Nu pare a fi un individ rău, trebuie însă mai bine hrănit. Da!

— A suferit nespus de mult. E unul dintre prizonierii care au fost obligaţi să lucreze în mină. Numele lui este Adlerhorst.

— Adler...

Lordul deschise gura, îşi mişcă de câteva ori braţele lungi şi, în cele din urmă, îşi aduse aminte că pronunţase numai jumătate de nume.

— ... horst, termină el cuvântul început, închizând apoi gura cu zgomot.

— Da, ai fericirea de a revedea astăzi pe cel de-al doilea nepot, atât de mult căutat.

— Martin, Martin! Asta da, fericire... Vino în braţele mele, da!

Martin, pe care Herman îl pusese la curent cu venirea unchiului, acceptă surâzând aceste îmbrăţişări.

În camera pe care abia o părăsise Herman, Bill Newton se simţea cu un picior în libertate. Îl aduseră însă la realitate gemetele scalpatului. De văzut, nu vedea nimic. Era întuneric beznă.

— Cine eşti? îl întrebă Bill.

— Suntem doi! răsună vocea stridentă a bătrânei vrăjitoare.

— A, mai e cineva? Dar dumneata cine eşti?

— Mai întâi, vreau să ştiu cu cine am de-a face. Eşti cumva un prieten al lui señor Roulin?

— Chiar prietenul lui cel mai bun.

— În cazul acesta trebuie să mă cunoşti. Sunt señora Arabella şi mă îngrijesc de menajul lui señor Roulin.

— Aşa? Dar cine e omul care geme acolo?

— Juanito.
— A, Juanito Alvarez? Dar ce s-a întâmplat cu el? E bolnav?
— L-a scalpat un apaş.
— Drace! Dar cum s-a putut întâmpla una ca asta?
— Am fost atacaţi de doi derbedei care au venit la noi ca prieteni şi ne-au tratat ca duşmani. I-au eliberat pe toţi prizonierii.
— Cum a fost cu putinţă?
Bătrâna îi povesti atât cât crezu de cuviinţă, iar la urmă îl întrebă:
— Dar dumneata cum ai ajuns în mâinile lui Old Firehand?
— M-a trimis Roulin să-i anunţ sosirea, dar am fost atacat pe drum.
— Cerul să fie lăudat, căci Roulin o să ne elibereze.
— Nu-ţi închipui aşa ceva, señora! Afară în faţa casei, patru sute de apaşi şi marikopaşi aşteaptă să-l ia în primire.
— *Dios!* În cazul acesta suntem pierduţi.
— De asta puteţi fi siguri!
— Oamenii aceştia o să ne omoare.
— Sunt convins!
— Să ne rugăm Madonei, poate o să ne trimită un salvator.
— Nu fi caraghioasă... Crezi că Madona o să se îngrijească tocmai de noi? Nu avem pe cine ne bizui, decât pe diavol şi pe noi.
— Vorbeşti ca şi când tu însuţi ai fi necuratul.
— Dumneata cunoşti casa, eu însă n-am fost niciodată aici. Ia gândeşte-te, cum am putea să ne ajutăm?
— Dacă am scăpa de cătuşe!
— Şi dacă am scăpa, ce am putea face. Ai vreo idee?
— Nu.
— Atunci, tot nu ne va folosi la nimic. Cel mai bine ar fi dacă am scăpa de aici. Câte ieşiri există?
— Una singură.
— Drace! În cazul ăsta s-a terminat cu noi. În scurt timp vom face cunoştinţă cu iadul.
— Huu, mă îngrozesc când te aud! Mai bine taci din gură.
Bill Newton avea însă un motiv de îngrijorare în plus şi anume că se putea ca, încă în ziua aceea, să se întâlnească din nou cu Walker şi Roulin. Individul, deşi era un răufăcător

îndrăcit, se temea cumplit de aceasta revedere. De asemenea, îl frământa întrebarea dacă trebuia să comunice şi celorlalţi că are cheiţa. După o scurtă chibzuinţă, ajunse la concluzia că era bine să mai păstreze un timp secretul pentru sine.

Între timp, Herman restituise cheiţa lui Old Firehand, care nu observă înlocuirea şi îi încredinţă lui „Vânt iute” sarcina de a păzi prizonierii. Urmă după aceea o consfătuire asupra planului de luptă împotriva lui Walker şi a mojaveşilor.

— Trebuie să moară cu toţii, îşi dădu cu părerea „Mână tare”.

— Fiecare va ispăşi după crimele lui, zise Winnetou. Acela care nu e răufăcător, va fi cruţat. Mojaveşii au fost induşi în eroare şi, deci, nu sunt vinovaţi de fărădelegile albilor.

— Nici eu nu sunt măcelar, interveni Old Firehand. Poate vom reuşi să punem mâna pe cei treizeci de mojaveşi fără luptă.

— Dar cum vrea fratele meu alb să facă lucrul acesta?

— Fraţii mei roşii se vor ascunde afară. Inamicul se va apropia nestânjenit de curte şi va fi lăsat să intre. Acolo însă se vor găsi o sută de apaşi, care o să-i ia în primire.

— E bine aşa!

19. Descoperirea făcută de Sam Hawkens

Old Firehand şi „Săgeată de fier” ieşiră în faţa casei, unde aşteptau indienii. În momentul acesta se apropiară în goană cercetaşii, anunţând că cei treizeci de mojaveşi vor sosi peste scurt timp. Vânătorul dădu ordin ca o sută de apaşi să descalece şi să intre în casă. Ceilalţi plecară sub comanda lui „Săgeată de fier”, luând cu ei şi caii celor rămaşi.

Cei o sută de apaşi fură împărţiţi pe grupe, în încăperile care erau mai îndepărtate de intrare, astfel ca Roulin să nu observe nimic în momentul sosirii lui. Chiar şi scara fu scoasă din cisternă.

Sam Hawkens se apropie bine dispus de Old Firehand, zicând:

— Cred că acum suntem pregătiţi.

— Da.

— Nu mai e nimic de ordonat, master Firehand?

— Nu.

— Intenţia dumitale e să-i atragi pe aceşti ipdivizi în curte?

— Desigur.

— Cred că au să se ferească să intre. Dacă totuşi vor face acest lucru, atunci merită să fie spânzuraţi cu capul în jos, hi-hi-hi!

— De ce?

— Pe cine vei pune să le deschidă?

— Voi deschide eu însumi.

— Mă las mâncat împreună cu buna şi bătrâna mea Mary — deşi animalul acesta merită o moarte mai nobilă — dacă înfăţişarea dumitale simpatică va atrage înăuntru numai un singur mojaveş. Hi-hi-hi!

— În poartă există o firidă, în care voi intra imediat după deschiderea uşii. În felul acesta voi ajunge în spatele lor şi voi

acoperi ieşirea, în timp ce voi veţi năvăli asupra lor.

— Propun alt plan. Întrucât bătrâna portăreasă e prizonieră, să deschidă Anita!

— Dar Roulin o ştie în mină...

— Va invoca un motiv.

— De fapt... nu greşeşti prea mult. O să vorbesc cu Anita să văd dacă e dispusă să apară în faţa lui Roulin.

Când Old Firehand îi făcu această propunere, fata începu să tremure. Îşi reveni, însă, când i se comunică pretextul pe care avea să-l invoce la deschiderea porţii.

Urmară câteva minute de aşteptare tăcută; după aceea se auziră tropote de copite şi, în sfârşit, bătăi în poartă. Anita deveni albă ca varul, dar se duse curajoasă să deschidă.

Afară se aflau Roulin, Leflor, Walker şi cei treizeci de indieni. La vederea Anitei, Roulin încreţi fruntea şi întrebă:

— Tu aici? De ce nu deschide Bella?

— A căzut şi nu poate merge.

— Dar când s-a întâmplat asta?

— La câteva zile după plecarea dumitale.

Scuza era bine ticluită. Desigur că Juanito trebuia s-o înlocuiască pe bătrână.

— Bine, zise Roulin morocănos. Poţi pleca, închid eu. Ah, mai aşteaptă puţin, Anita. A fost cineva pe-aici?

— Nu.

— Un oarecare Bill Newton?

— Nu.

— Atunci o să vină de acum înainte. O să se cam mire de primirea pe care o să i-o facem!

Anita se retrase cu genunchii tremurând.

Mojaveşii descălecaseră şi lăsaseră deocamdată caii sub paza unui om în faţa porţii.

Roulin rămase ultimul, închise poarta şi băgă cheia în buzunar. Dădu apoi instrucţiuni indienilor cum să se rânduiască în curte; după aceea îi conduse pe Walker şi pe Leflor în salon.

— O clipă, le spuse el. Mă întorc imediat.

Roulin se duse în camera lui. Acolo se găsea Old Firehand şi Winnetou, postaţi unul în partea stângă, celălalt în partea dreaptă a uşii.

Abia intră şi fu apucat de gât. Old Firehand îl strânse atât de tare, încât nu mai putu scoate nici un sunet. Apaşul îi introduse un căluş între dinţi şi-i legă picioarele. Operaţia nu durǎ mai mult de o clipă şi se desfăşură fără cel mai mic zgomot. Roulin avea impresia că visa şi privea prostit la cei doi oameni.

— Fii binevenit, Sonataka, în propria-ţi casă! Îl salută Old Firehand. Noi suntem aici, după cum vezi. Sper că o să te împaci mai bine cu noi; altfel, ar fi în detrimentul dumitale. Dar să vedem mai întâi ce ai la brâu şi în buzunare?

La brâu avea numai armele. În buzunar bani şi două chei — cheia principală şi o cheiţă mică pentru cătuşele de la mâinile prizonierilor, aşa după cum avusese şi Juanito una. Old Firehand băgă în buzunar amândouă cheile.

În timp ce i se percheziţionau buzunarele Roulin se zbătea disperat să rupă frânghiile cu care era legat.

— Linişteşte-te, señor, nu te agita zadarnic! Îl potoli Old Firehand. Cruţă-ţi puterile, căci o să mai ai nevoie de ele. Noi suntem foarte curioşi şi am vrea să aflăm de la dumneata o mulţime de lucruri.

Între timp, Leflor şi Walker se făcură comozi, rezemându-şi puştile într-un colţ, lângă uşa salonului. Atunci, bătu cineva în uşă.

— Intră! strigă Walker mirat.

Intră Sam Hawkens, urmat de Dick şi Will, cei doi lungani. La apariţia „Trifoiului”, Walker şi Leflor săriră ca fripţi de pe scaune. Sam se înclină reverenţios, zicând:

— Scuzaţi-ne, oameni buni, dacă vă deranjăm. Păstraţi-vă locurile. Am auzit că señor Roulin ar fi venit cu nişte prieteni şi, întrucât noi suntem musafirii lui, am venit să vă urăm bun-venit.

— Dumneavoastră, oaspeţii lui? întrebă Walker.

— Da.

— Imposibil.

— Asta sună ca şi când señor Roulin n-ar fi ospitalier. Vă rog să nu-l ofensaţi.

— Dânsul ştie că sunteţi aici?

— Încă nu, o va afla însă imediat, deoarece chiar acum se găsesc la el doi onorabili masteri, care o să-l pună la curent,

dacă nu mă înşel. Probabil că mă cunoaşteţi!

— Nu am avut onoarea, minţi Walker.

— Dar pe aceşti doi camarazi ai mei?

— De asemenea, nu.

Dick Stone, de obicei atât de tăcut, nu se mai stăpâni şi zise:

— Nu vă mai aduceţi aminte de ziua când pescuiaţi lângă plantaţia lui master Leflor?

— N-am pescuit niciodată pe-acolo.

— Se poate, dar... aruncai undiţa. Aveai pe atunci o faţă foarte neagră şi te dădeai drept negresă.

— Nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva.

— M-am lăsat indus în eroare şi mi-ai scăpat.

— Probabil că mă confunzi cu cineva.

— Dar cine eşti dumneata, atunci?

— Mă numesc Palmora şi sunt un creol din Los Angeles.

— A, scuzaţi! În cazul acesta m-am înşelat. Dar cine e acest señor?

— Vărul meu şi se numeşte tot aşa.

— Iar eu te-am luat drept un anumit Walker, ucigaşul Mătuşii Droll. Uneori te mai numeşti şi Hopkins.

— Te înşeli.

— Iar pe vărul dumitale îl credeam un anumit Leflor, din regiunea malurilor Arkansasului, la Van Buren.

— Şi în privinţa lui te înşeli.

— Nici nu-ţi vine a crede că ar putea să existe o asemănare atât de uluitoare! Ne permiteţi să ne aşezăm lângă voi, oameni buni?

— Poftim, dar noi cu tot regretul, nu o să vă putem ţine de urât, căci ne aşteaptă señor Roulin.

— Şi noi regretăm, dar nu vrem să vă reţinem. Probabil că ne vom mai vedea.

Cei doi merseră; se grăbiră să-şi ia puştile şi să iasă. Dar abia se apropiară de uşă, când intrară Old Firehandşi apaşul. Leflor şi Walker se dădură înapoi speriaţi.

— A, dumneavoastră aici, señori? zâmbi Old Firehand. Nu-i aşa că nu ne-aţi aşteptat aşa de curând?

— Dacă nu mă înşel, ne găsim şi în spatele şi înaintea lor, zise Sam râzând. Adică, aşa ceva.

Zicând acestea, îl apucă pe Walker de gât şi-l doborî la pământ. În aceeaşi clipă fu apucat şi Leflor, de către Dick şi Will.Old Firehand şi Winnetou interveniră şi ei, astfel încât, într-un minut, cei doi bandiţi fură legaţi atât de zdravăn, încât nu se mai puteau mişca. Afară de asta, li se puseră şi căluşe. După aceea fură duşi în încăperea în care se găsea Roulin.

Old Firehand ieşi apoi în curte şi făcu semn unui războinic majaveş, care se deosebea de ceilalţi prin penele din păr. Acesta nu-l văzuse niciodată pe vânător şi-l luă drept un prieten de-al lui Roulin, aşa că puse deoparte suliţa, scutul şi puşca şi se apropie.

— Fratele meu roşu să vină sus, zise vânătorul.

Indianul, care credea că îl cheamă Roulin, îl urmă fără a bănui ceva. Ajunşi sus, Old Firehand îl lăsă să intre primul şi închise uşa în urma lui.

— Uff!

Indianul scoase numai acest sunet, căci în faţa lui stăteau douăzeci de apaşi înarmaţi, plus Dick şi Will. Atât fuga, cât şi împotrivirea erau cu neputinţă.Se resemnă şi luă o atitudine de aşteptare.

— Fratele meu roşu să nu se teamă, zise Old Firehand. Uite, aici sunt Winnetou, căpetenia apaşilor, Lata Nalgut şi eu, Old Firehand, pe care războinicii roşii îl numesc Inshava Nonton, căpetenia albă.

— Uff, uff! exclamă mojaveşul.

— Eu trăiesc în pace cu voi, căci nu mi-aţi făcut nici un rău şi nici eu nu v-am făcut vouă ceva. Acum, însă, v-aţi aliat cu nişte oameni albi care sunt tâlhari şi bandiţi.

Old Firehand arătă în continuare mojaveşului fărădelegile săvârşite de acei nemernici.

— Îmi pare rău, zise el apoi, că aţi devenit prietenii acestor criminali. Noi am avenit aici pentru a-i pedepsi.Ne veţi împiedica să facem acest lucru?

Indianul privi cu atenţie chipul serios şi plin de bunătate al lui Old Firehand, căci îl vedea pentru prima dată.

— Am auzit că Inshava Nonton nu minte niciodată. Dacă oamenii despre care vorbeşti tu sunt atât de răi, ei merită să fie pedepsiţi. Dar nu eu sunt căpetenia. Numai căpetenia poate da un alt ordin. Până atunci, trebuie să-i ocrotesc.

— În cazul acesta vei fi pierdut, căci noi suntem patru sute, iar voi numai trei sute.

— Ar putea Inshava Nonton să-mi dovedească acest lucru?

— Da, vino cu mine.

Old Firehand îl duse pe indian pe acoperişul casei. De acolo se vedeau apaşii şi marikopaşii. Indianul rămase uimit.

— Afară de aceştia, mai sunt ascunşi în curte încă o sută de apaşi, completă vânătorul.

— Arată-mi-i!

— S-ar încăiera cu oamenii tăi.

— Spune-le că deocamdată va fi pace între noi, iar eu voi spune acelaşi lucru oamenilor mei.

— Bine, aşa să fie!

Cei doi bărbaţi coborâră. Curând, apaşii şi mojaveşii stăteau faţă în faţă în curte. Mare fu mirarea mojaveşilor când se văzură în faţa unei majorităţi atât de zdrobitoare. Dar uimirea lor fu şi mai mare când aflară că au de-a face cu Old Firehand şi cu Winnetou.

— Vreau să-ţi fac acum propunerile mele, zise Old Firehand către mojaveş. Urmează ca tu să alegi între război şi pace, între viaţă şi moarte.

— Spune-mi mai întâi unde se găsesc cele trei feţe palide cu care am venit noi?

— I-am luat prizonieri.

— Care va fi soarta lor?

— Vor muri, iar voi veţi avea aceeaşi soartă, dacă nu vă predaţi. Numără câţi suntem. Imediat ce unul dintre războinicii tăi va ridica arma, noi vom descărca puştile şi veţi muri cu toţii.

— Inshava Nonton nu trebuie să uite că noi nu ne temem de moarte.

— Lucrul acesta îl ştiu, dar nu e oare mai bine să trăieşti decât să mori, chiar dacă nu te temi de moarte? Nu aveţi fraţi şi surori, femei şi copii la căminele voastre? Aceştia vă aşteaptă, căci ei vor să mănânce carne, pe care trebuie să le-o vânaţi voi. Nu e oare datoria voastră să trăiţi pentru ei? Dacă veţi muri de gloanţele noastre, atunci se va naşte o mare jale şi ei vor spune: „Războinicii noştri ne-au uitat. Ei n-au avut inimă pentru noi, căci s-au lăsat împuşcaţi pentru a

trece drept bărbaţi viteji şi care nu se tem de moarte, iar noi am devenit sclavii apaşilor şi marikopaşilor”.

Cuvântul „sclav” este cel mai teribil pe care-l cunoaşte indianul, aşa încât, la rostirea lui, trecu un murmur prin rândurile mojaveşilor.

— Femeile vorbesc ca nişte femei, iar noi murim pentru a nu deveni sclavii învingătorilor.

— Inshava Nonton vă spune că nu veţi deveni sclavii învingătorilor, căci noi nu suntem duşmanii voştri şi nici nu vrem să devenim.

— Uff!

— O să vorbesc cu tovarăşii mei şi voi trata şi cu căpetenia voastră. Cele ce se vor hotărî, se vor duce la îndeplinire. Pentru moment, cer numai să depuneţi armele.

— Aveţi de gând să ne luaţi armele?

— Da.

— Ce înseamnă un războinic fără arme? Chiar dacă ne daţi libertatea, fără ele vom deveni un prilej de batjocură pentru inamicii noştri şi vom muri de foame împreună cu toţi ai noştri.

— Inshava Nonton va păstra armele voastre numai până ce va sta de vorbă cu căpetenia voastră. Îmi cunoşti numele. Spune-mi, ai auzit că Old Firehand a fost vreodată nedrept faţă de oamenii roşii?

— Nu.

— Atunci, voi vorbi şi în adunarea de astăzi pentru voi, iar cuvântul meu va fi ascultat.

— Dacă vom preda armele, o să ne legi şi o să ne închizi?

— Nu, veţi rămâne aici în curtea aceasta şi veţi primi mâncare şi apă întocmai ca şi noi. Un singur lucru trebuie să ni-l promiteţi şi anume că nu veţi întreprinde nici un act duşmănos înainte ca eu să fi stat de vorbă cu căpetenia voastră.

Mojaveşul se adresă în şoaptă tovarăşilor săi şi, după o scurtă consfătuire, ieşi din nou în faţă, zicând:

— Vitejii războinici ai mojaveşilor primesc condiţiile tale, pentru că tu eşti căpetenia albă, căreia îi acordăm toată încrederea noastră.

Zicând acestea, scoase tomahawkul de la brâu, îl aşeză jos,

depunând apoi şi restul armelor sale. Oamenii lui făcură la fel, unul după altul. Old Firehand dispuse ca armele să fie duse înăuntru de câţiva apaşi. După aceea, mojaveşii se aşezară la pământ de-a lungul zidului, aşteptând resemnaţi desfăşurarea evenimentelor.

— Acum ne mai stau în cale doar caii, zise îngrijorat Dick Stone. În curte nu-i putem aduce, dar nici afară nu-i putem lăsa, căci ne-ar da de gol faţă de cei ce vor veni.

— De ce? se miră Old Firehand. Tocmai dacă-i vom lăsa acolo, ei vor crede că oamenii lor se găsesc în interiorul acestei case.

— Dar trebuie să-i hrănim şi să-i adăpăm.

— Apă este în cisternă. E drept că nu-i prea bună, dar pentru cai merge. Iar pentru nutreţ, da, este adevărat că din acest punct de vedere vor trebui să rabde.

— Cine să rabde? interveni Sam Hawkens, care se apropiase neobservat.

— Caii şi poate că şi noi, răspunse Old Firehand.

— Pentru ce?

— Pentru că aici nu se găseşte nimic.

— Dar cine susţine acest lucru?

Micuţii ochi ai lui Sam Hawkens clipeau şiret când se puse această întrebare.

— Eu.

— În cazul acesta, master Firehand, spui un mare neadevăr, dacă nu mă înşel, căci, dimpotrivă, există pe aici destule rezerve de hrană.

— De unde ştii?

— Hm! Ia priviţi la căsuţa aceasta! N-are ea aspectul unei mici fortăreţe? Oare nu ar putea ea suporta în cele mai bune condiţii un asediu? Or, pentru o asemenea eventualitate, asediaţii au nevoie de rezerve de alimente şi nu pentru două sau trei guri şi nici pentru o singură zi, ci pentru mulţi consumatori şi pentru un timp mai îndelungat.

— Acesta este un argument înţelept. Dar numai cu argumente nu se pot hrăni nici oamenii, nici animalele. Am controlat toată casa, dar n-am găsit nimic.

— Foarte frumos din partea dumitale, eu însă n-am căutat deloc şi totuşi am găsit ceva.

— Unde?
— Pe spinarea proprietarului acestei case prietenoase, hi-hi-hi!
— Nu poţi vorbi mai clar?
— Ei bine, în timp ce dumneata tratai aici cu mojaveşii eu am mers la master Roulin. Dânsul însă suferea de pierderea memoriei. Atunci i-am desfăcut haina şi i-am făcut un masaj pe spinarea goală, astfel încât, după cea de-a treia frecţie, i-a revenit memoria, hi-hi-hi!
— A mărturisit?
— Da!
— Ei şi?
— Există aici un beci.
— Unde?
— Sub bucătărie. Trebuie scoasă una dintre lespezile de piatră: acolo este intrarea.
— Ai coborât?
— Nu, dar am venit imediat la dumneata.
— Admirabil.
Micuţul păşea înaintea celorlalţi, mândru ca un învingător. Old Firehand şi Herman îl urmară. În bucătărie era scoasă din duşumea o lespede mare de piatră, astfel încât se putea vedea o scară.
Lămpi se găsiră în bucătărie, astfel încât cei trei coborâră. Nu le veni să creadă ceea ce văzură: butoaie cu făină, ouă, şunci în tărâţe, lungi şiruri de sticle pline...
— Ei, cum îţi plac toate acestea? întrebă Sam, râzând.
— Excelent, răspunse Old Firehand.
— Dar cine a fost descoperitorul acestei comori a stomacului şi a plăcerilor?
— Master Sam Hawkens!
— Spune şi dumneata dacă acest master nu-i băiat deştept!
— Uneori.
— Uneori? Hm! În cazul acesta, e foarte bine că tocmai astăzi am avut unul din ceasurile bune, dacă nu mă înşel. Dar ce văd? Uite, aici se găseşte şi tutun, iar acolo ţigări — permiteţi-mi să-mi aprind una.
Într-adevăr, existau mai multe butoaie de tutun, precum şi

un mare număr de ţigări.

În timp ce Sam îşi aprindea o ţigară, Old Firehand continuă să caute. Întrucât postamentul era din pământ bătătorit, îi atrase atenţia un pietroi de formă pătrată, care se lăsă îndepărtat fără prea multă oboseală. Din gaură ieşi un miros de umezeală.

— Adu lampa încoace, Sam, căci cred că am dat peste o fântână.

— Ar fi un mare noroc, căci pentru indieni apa e mai bună decât berea.

— Desigur, mai ales că dumneata intenţionezi să păstrezi berea pentru dumneata, master „Tschikone".

— Ştii că berea nu e bună pentru gâtlejurile indiene, hi-hi-hi!

Zicând acestea, se apropie cu lampa şi lumină deschizătura. Jos văzură oglinda unei ape limpezi, care se adeveri a fi de bună calitate.

— Acesta e lucrul cel mai bun pe care l-am găsit până acum, zise Old Firehand.

— Avem apă bună nu numai pentru oameni, dar şi pentru cai. E drept însă că scosul ei o să ne dea mult de lucru.

— Deloc, răspunse Herman. Uite aici în colţ o pompă Şi un furtun, aşa că nu va trebui să scoatem apa cu găleata.

Cercetând aceste două obiecte, atenţia lui Old Firehand fu atrasă de o rază mică de lumină şi descoperi că în zidul beciului era o gaură care dădea afară. Lucrul era extrem de avantajos, căci în felul acesta se putea scoate furtunul prin gaură şi se putea pompa afară apa fără prea mari greutăţi.

Cu ajutorul apaşilor fură scoase din beci atâtea alimente câte puteau fi consumate pe loc; Anita preluă funcţia de bucătăreasă. Mâncară toţi. Mojaveşii, care erau prizonieri în curte, primiră şi ei partea lor de hrană, ca toţi ceilalţi războinici, astfel încât li se mai risipi proasta dispoziţie.

Casa şi curtea fiind prea strâmte pentru atâţia musafiri, Sam Hawkens făcu propunerea că ar fi mai bine ca Roulin şi tovarăşii lui să fie transportaţi la mină şi închişi acolo. Prin aceasta se câştigau două încăperi, în care stătuseră până atunci prizonierii. Old Firehand acceptă imediat propunerea, astfel încât scara fu încă o dată coborâtă în cisternă. După

aceea fură aduşi răufăcătorii. Juanito îşi recăpătase cunoştinţa. El aruncă o privire plină de frică spre Roulin, dar se părea că acesta nici nu-l băga în seamă.

Old Firehand coborî înainte cu Sam Hawkens; urmară prizonierii, iar în urma lor veneau Dick şi Will. La lumina slabă a lămpii păşiră prin galeriile întunecoase, oprindu-se abia la ultima încăpere. Acolo legară prizonierii de inelele de fier bătute în perete. Se părea că un paznic ar fi de prisos.

Din nenorocire, Old Firehand folosi cheiţa luată de la Roulin când legă prizonierii de inelele din perete; daca ar fi scos din buzunar cheiţa schimbată de Bill Newton, înlocuirea ar fi fost descoperită imediat.

Apoi, se înapoie cu tovarăşii săi, închizând cu grijă toate uşile în urma lui. Numai Sam Hawkens clătină din cap, zicând:

— Nu cumva am făcut o greşeală, master Firehand?

— Adică?

— Trebuia să-i fi închis izolaţi pe aceşti indivizi, căci acum stau cu toţii la un loc şi pot vorbi între ei. În felul acesta e foarte uşor să ticluiască un plan, care ar putea să ne producă oarecare neplăceri.

— Nici o grijă, Sam! Afară nu pot să iasă. De altfel, am urmărit o anumită intenţie atunci când i-am închis pe toţi la un loc şi anume că o să se certe în mod îngrozitor. Or, aceasta constituie deja o pedeapsă pentru fărădelegile lor.

— Ai dreptate. Ce mustrări o să-i facă Roulin lui Juanito şi ce insulte o să-i aducă, aruncând toată vina asupra lui! Dacă nu s-ar fi lăsat dus de nas nenorocitul acesta, ne-ar fi venit greu să ne atingem scopul, dacă nu mă înşel.

20. Eu – Eu – Eu

Presupunerea lui Old Firehand că prizonierii se vor copleşi cu reproşuri, se adeveri întocmai. Până acum, Juanito, bătrâna şi Bill Newton, fostul derviş, fuseseră legaţi separat de ceilalţi. Acum însă se găseau cu toţii la un loc. Roulin fierbea de mânie, dar reuşea să se stăpânească şi se comporta liniştit, făcând impresia că ar fi încă pe jumătate ameţit de cele ce se întâmplaseră.

De asemenea tăceau şi ceilalţi, gândindu-se fiecare la nenorocita soartă ce-l aştepta. Se auzeau numai gemetele înăbuşite ale lui Juanito.

— Suferi mult? întrebă în sfârşit Roulin, cu o milă prefăcută.

Juanito gemea de ţi se sfâşia inima.

— Dar cum s-au întâmplat lucrurile, dragul meu Juanito?

— Blestemat să fie acest Old Firehand!

— Sunt de aceeaşi părere cu tine. Dar mai blestemată să fie prostia ta!

— N-am fost un prost.

— Nu cumva ai dat dovadă de prea mare deşteptăciune când ai lăsat să ţi se tragă pielea de pe cap?

— Ce sunt eu vinovat? S-a dat drept mexican şi mare proprietar de mine, zicând că vrea să cumpere mercur.

— De ce nu i-ai dat din depozitul care se găseşte la mama ta?

— Îmi spusese că avea nevoie de o cantitate mult mai mare.

— Dar puteai să aduci acolo cantitatea care-ţi lipsea, iar pe el să-l fi lăsat să aştepte la maică-ta. Pentru ce l-ai luat cu tine?

— Omul acesta... Ah! Oh!

Durerile îl copleşiseră din nou. Avea senzaţia că i se turnase pe cap plumb topit.

— Ei, pentru ce? repetă Roulin întrebarea, după un timp

oarecare.
— Pentru că... pentru că...
— Nu căuta să minţi, căci nimic n-ar mai putea să te salveze.
— Nu vreau să mint, căci acum totul îmi e egal. Tot vom fi omorâţi. Individul acesta avea o mare sumă de bani asupra lui; şi atunci am vrut... am vrut...
— Ai vrut să pui mâna pe bani, fără să dai în schimb mercurul.
— Exact.
— Asta înseamnă că ai vrut să-l omori?
— Cam aşa ceva.
— Nemernicule!
— Toţi suntem nişte nemernici, gemu el, iar dumneata eşti nemernicul cel mai mare.
— Ai noroc că sunt încătuşat, căci altfel aş trage de pe tine şi pielea care ţi-a mai rămas. Doar nu cumva te-a scalpat Old Firehand?
— Nu, ci blestematul acela de apaş, pe care-l aveam aici.
— Blestemată poveste! Dar, spune-mi, cum de a reuşit să te inducă în eroare pe tine şi să salveze prizonierii?
— Eu... se întrerupse din nou Juanito, scoţând iarăşi gemete îngrozitoare.
— Stăpâneşte-te! îl apostrofă Roulin cu brutalitate.
— Nu pot, se văicărea nenorocitul. Durerile sunt prea mari. Să vorbească mai bine bătrâna. Capul meu! Capul meu!
— Dobitocule! Îţi doresc din tot sufletul chinurile astea. Ba, mi se pare chiar o pedeapsă prea mică pentru tine. Ar trebui să-ţi crească pielea zilnic din nou, ca să poţi fi scalpat în fiecare zi. Dacă aş putea, ţi-aş freca rana cu piper, corcitură! Vorbeşte tu, baborniţă!
Bella aştepta de mult această poruncă, fiindcă ea era cuprinsă de o nemărginită furie faţă de toţi, chiar şi faţă de Juanito, care purta vina nenorocirii ce se abătuse asupra ei, căci el îl adusese pe Old Firehand. Povesti în aşa fel ca să nu cadă nici o vină asupra ei.
— Lua-v-ar dracu' pe toţi! scrâşni Roulin. Dacă aş fi liber, v-aş arăta eu.
Atunci se amestecă Walker, întrebând:

— Dar nu există nici o putinţă de salvare?
— Poţi sfărâma cătuşele? întrebă Roulin batjocoritor.
— Nu.
— Ai poate o cheie?
— Ce întrebare!
— Ei bine, în cazul acesta nu ne putem gândi la salvare, suntem pierduţi.
— Indivizii aceştia n-o să-şi piardă timpul cu noi.
— Crezi?
— Sunt sigur.
— Ar fi foarte bine. Uneori, o moarte grabnică e lucrul cel mai bun pe care-l poţi aştepta. Mă gândesc numai că nu vom avea parte de această favoare, căci acest Old Firehand e un câine, care nu face nimic împotriva legilor. Sunt convins că ne va duce pe toţi cu mare alai la San Francisco, pentru a ne da în judecată acolo. Mai bine mort decât asta.
— O va face cu siguranţă.
— În cazul acesta, mă sinucid mai înainte.
— Cum aşa? Eşti doar încătuşat.
— Poate se va ivi un prilej. În nici un caz nu voi lăsa să caşte ochii la mine mulţimea din San Francisco.
— Desigur, ar fi un proces cum n-a mai fost altul.
Din nou îşi puseră la contribuţie toată viclenia lor, pentru a descoperi o cale de scăpare, dar zadarnic. Începură apoi din nou neînfrânatele insulte la adresa lui Juanito, fără însă ca nenorocitul să răspundă ceva. Se înjurară apoi din nou între ei, în modul cel mai josnic.
— Eu sunt cel mai nevinovat dintre toţi, strigă Leflor înfuriat. Astupaţi-vă gurile murdare! Am cumpărat de la voi plantaţia, fiind de bună credinţă; asta e totul. Nu am participat la nici una din escrocheriile şi tâlhăriile voastre, aşa că nu poate să mi se întâmple nimic.
— Pentru tine, orice ai zice, chestiunea cu plantaţia a fost o ispravă destul de frumuşică şi aş vrea să-l văd pe şeriful care nu-ţi va împleti pentru asta o cravată în jurul gâtului. Oricum, de plantaţie ai scăpat.
— Din parte-mi, poate să fie şi aşa, numai viaţa să mi-o lase.
— Crezi? Ai eliberat un prizonier şi ai participat la prinderea

lui Wilkins şi a fiicei sale, Almy, predându-i apoi pieilor roşii. Afară de asta, cunoşteai scopul călătoriei noastre încoace. Asta nu e de-ajuns pentru a-ţi rupe de două ori gâtul?

— Faptul că l-am eliberat acolo, la „Apa albastră”, pe Bill Newton...

— Bill Newton? Bine că ai pronunţat numele acesta blestemat! Javra aceasta râioasă... izbucni Walker. Apoi îşi aminti: pramatie, unde sunt banii mei?

Walker se aşteptase ca Bill Newton să mintă, ori să nu dea nici un răspuns. Dar acesta nu se arătă deloc enervat, ci răspunse foarte calm:

— Banii dumitale? Hm! S-au dus pe apa sâmbetei. I-a luat Old Firehand.

— I-a luat el?

— Cu tot regretul, dar aşa e.

— Ah, dacă o vrea dracu' să-mi recapăt libertatea, o să mă răzbun cum nu s-a răzbunat încă nimeni niciodată.

— Îţi urez mult noroc, spuse Bill Newton batjocoritor.

— Nemernicule, cum ţi-a venit ideea de a mă prăda?

— Aşa cum ţi-a venit dumitale gândul de a mă închide aici în mină.

— Prostii!

— Ptiu! Am ascultat convorbirea voastră de ieri.

— Fiindcă ai vrut s-o salvezi pe Almy.

— Nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva.

— Nemernicule!

— Voi sunteţi tot atât de nemernici ca şi mine, dar mai proşti! În timp ce voi vă certaţi şi aruncaţi vina unul asupra altuia, eu mă gândesc la salvarea noastră.

— Vrei să zici, la a ta.

— Eu aş putea să scap din cătuşe în două minute.

— Coiot împuţit, mai eşti şi lăudăros.

— Mai bine m-aţi asculta. V-aş putea scăpa şi pe voi de cătuşe, dar asta nu ne-ar ajuta cu nimic, căci tot n-am putea ieşi de aici. Da, dacă aş cunoaşte toate galeriile şi gangurile acestei mine nenorocite, atunci ar fi altceva.

Bill Newton vorbise atât de liniştit, încât ceilalţi îl ascultară cu cea mai mare atenţie.

— Bill, nu glumi, zise Roulin. Dacă e adevărat ce spui,

atunci vom uita cu plăcere farsa pe care ne-ai jucat-o.

— Numai atât?

— Şi te vom răsplăti.

— Asta sună ceva mai bine. Dar cum?

— Eu îţi dau o mie de dolari, strigă Leflor.

— Îi ai cumva la tine?

— Nu, căci mi s-a luat totul, dar mergi cu mine la Wilkinsfield şi ţi-i dau acolo.

— Să te cam păzeşti să faci aşa ceva, căci Wilkinsfieldul nu îţi mai aparţine.

— Depun cel mai sfânt jurământ că o să-ţi plătesc această sumă.

— Un jurământ? zise Bill Newton ironic. Desigur că pe Aghiuţă, nu?

— Pe ce vrei dumneata, Newton.

— Să vedem. Dar ce oferă ceilalţi?

— Şi eu dau o mie, zise Walker.

— Când?

— Când mă voi înapoia la Prescott.

— Dumneata n-o să te mai poţi arăta acolo niciodată. Dar dumneata, señor Roulin? Ce oferi pentru sufletul dumitale nemuritor?

— Tot atâta.

— Cam puţin. Dar îi ai la îndemână?

— Da.

— Nu cumva acolo sus în casă, unde e stăpân Old Firehand?

— Nu, îi am aici în mină, într-o ascunzătoare.

— Unde?

— Ăsta e secretul meu.

— În cazul acesta păstrează-ţi secretul, iar eu îl păstrez pe al meu.

— Nu fi arţăgos.

— De altfel, dacă ai o mie de dolari, înseamnă că ai şi mai mult. N-ai putea cumva să-mi dai şi celelalte două mii, pe care mi le-au promis aceşti doi gentlemeni?

Roulin ezită un timp, apoi zise:

— Da, aş putea.

— Bine, atunci pot să vă spun că fuga este posibilă. Vreau

să mă asigur mai întâi că voi obţine banii şi că vom reuşi să ieşim de aici, după ce vă voi scoate cătuşele.

— Eu te asigur, zise Roulin. Dacă nu mai sunt încătuşat, pot pleca oricând.

— În ce fel? Există o galerie secretă?

— Te-ai uitat cumva la această încăpere când mai era lumină?

— Da, am văzut o scară ce duce sus.

— Ei bine, scara aceasta urcă spre vârful stâncii.

— Şi cum coborâm de acolo?

— Cu ajutorul unei frânghii.

— Ai una la îndemână?

— Da, se găseşte la locul ei.

Juanito tăcuse până acum. Găsi însă că venise momentul să se răzbune pentru insultele primite din partea lui Roulin şi în special pentru faptul că-l numise corcitură.

— Minte, señor, se adresă el lui Bill Newton, pe jumătate gemând. Nu-l crede, nu are nici un fel de frânghie.

— De unde ştii? îl întrebă Newton.

— Dacă ar exista, ar trebui s-o ştiu la fel de bine ca şi el.

Roulin lovi sălbatic cătuşele una de alta, suflând ca un animal înfuriat.

— Taci, dobitoc nenorocit! Frânghia e la locul ei!

— Intenţia dumitale e numai de a-l înşela pe señor Newton, ca să devii liber.

— Nu te lăsa prostit, strigă Roulin. Deşi nu e nevoie să răspund la lătratul acestui câine scalpat, am să-ţi dezvălui secretul meu, ca să te poţi convinge că n-am intenţia să te înşel.

— Ar fi cazul, zise Bill, simţind că întâmplarea începe să-i facă jocul.

— Ei bine, îşi dădu drumul Roulin. Luând în considerare felul cum trebuia să exploatez mina, cu prizonierii aceştia, era de prevăzut că aş putea să am oarecare neplăceri. Pentru eventualitatea aceasta, am toate pregătirile în vederea unei fugi în taină. Mi-am amenajat o casă de bani secretă şi am pregătit o frânghie, despre existenţa căreia era firesc să am numai eu cunoştinţă.

— Haide, spune odată unde se găseşte, stărui Bill

nerăbdător.

— Ai observat că alături de scara aceasta duce în sus o bară groasă de fier?

— Da.

— Bara e găurită la mijloc; este de fapt o ţeavă cu un cap demontabil. În interiorul ei este frânghia!

— Dar afară stau de veghe apaşii. Ei vor observa imediat dacă cineva încearcă să coboare.

— N-o să observe nimic, căci din vârful stâncii coboară un jgheab până jos. Jgheabul acesta poate ascunde foarte bine un om. Te laşi pe jgheab şi nimeni nu te vede. Eşti mulţumit?

— În ceea ce priveşte frânghia, da, dar în privinţa banilor, nu.

— O să-i primeşti, în mod sigur.

— Simpla făgăduială nu-mi este de ajuns. Trebuie să am deplina siguranţă că aceşti bani există într-adevăr.

— Spune odată! croncăni bătrâna spre Roulin.

Roulin mai tăcu însă o bucată de vreme, căci nu-i venea chiar atât de uşor să divulge un secret atât de preţios.

— Ei bine, atunci păstrează-i, zise Newton batjocoritor. Ia-ţi banii cu dumneata în iad. Uite, eu am deja o mână liberă. Zicând acestea, ridică triumfător braţul drept.

— Roulin! strigă Walker. Dumneata eşti un avar blestemat şi, prin aceasta, o să ne duci pe toţi la spânzurătoare. Dovedeşte-i odată că ai într-adevăr aceşti bani.

— Fie, căci tot nu poate pune mâna pe ei fără ajutorul nostru. Să-ţi spun atunci: acolo sus, unde puţul iese la lumina zilei, exact în dreptul celei de-a cincea trepte, socotită de sus în jos, se află o piatră ceva mai puţin fixă. Dacă o scoţi afară, se vede o portiţă de fier, în spatele căreia se găseşte o casetă. În ea sunt banii. Dar lacătul casetei poate fi deschis numai cu cheiţa cu care se deschid şi cătuşele.

— Acum însă ţi-a fost luată. Cum vrei atunci s-ajungi la bani?

— Vom sparge caseta cu toţii.

— Şi unde vom pleca apoi?

— Mai întâi la mama lui Juanito, unde o să găsim alte haine, căci e sigur că vom fi urmăriţi cu mandate de arestare şi telegrame.

— Dar unde locuieşte ea?

— La Dos Palmas. Se numeşte Juana Alvarez şi are o cârciumă.

— Nu-i aşa că Dos Palmas este situat spre sud-est, pe linia ferată?

— Ajunge cu întrebările. Acum dă-ţi toată silinţa să-ţi eliberezi şi cealaltă mână.

— Asta voi face curând.

— Dar lanţul care te leagă de perete?

— O să-l răsucesc, căci sunt destul de tare pentru asta.

Bill ţinuse cheiţa în gură. În întunericul camerei, nimeni nu putea vedea că o introduse în încuietoarea cătuşei de la mâna stângă şi o deschise. Uşurat, aruncă apoi cătuşele. Acum mai trebuia doar să deschidă lacătul care-l fixa de perete.

— Te-ai desfăcut? întrebă Roulin.

— Da!

Prizonierii scoaseră un strigăt de bucurie, căci asta însemna şi salvarea lor de la o moarte sigură.

— Mulţumim lui Dumnezeu! zise Roulin cuprins de neastâmpăr. Aprinde o lumină.

— De unde?

— Sunt pe pământ. Iască, cremene şi oţel, precum şi fitil îmbibat cu sulf, se găsesc în firida peretelui din faţa noastră.

Curând fu aprinsă flacăra uneia dintre micile lămpi pe care le foloseau lucrătorii.

— Asta e bine, zise Roulin. Acum, du-te în colţ, înapoia piciorului scării, unde vei găsi câteva răngi mici de fier, cu care vei putea sparge uşor cătuşele.

Bill Newton râse batjocoritor.

— Voi credeţi că acum o să vă eliberez şi pe voi? Vreau mai întâi să mă conving dacă ai spus adevărul.

— Prin cercetările astea fără rost, vom pierde un timp preţios. Îţi jur pe Dumnezeu că-i adevărat.

— Pe Dumnezeu? zise Bill Newton ironic. Master Roulin, la Dumnezeu nu prea ai dumneata credit. Aşa că e mai bine să mă bizui numai pe mine. Aşteaptă, deci, până ce mă voi întoarce.

Urmară rugăminţi şi blesteme îndârjite, dar zadarnic. Bill

Newton nici nu se sinchisi, ci, luând lămpiţa, urcă scara, lăsându-i pe ceilalţi în întuneric.

Dură mult timp până ce ajunse la a cincea treaptă de sus şi găsi piatra. După ce reuşi s-o dea la o parte, apăru portiţa de fier, iar înapoia ei caseta. Cheiţa se potrivea şi caseta se deschise. Newton scoase un strigăt înăbuşit: caseta conţinea mai mult de cinci mii de dolari în bancnote, inele şi alte lucruri de valoare. Le vârî pe toate în buzunare.

Puse apoi caseta la vechiul ei loc, introduse piatra în deschizătură şi urcă mai sus.

Totul se confirma. Bara de fier se termina printr-un cap, pe care Bill începu să îl răsucească. Era puţin ruginit, dar după câteva eforturi, cedă. Îl desfăcu şi găsi capătul frânghiei. O scoase, o înfăşură pe braţ şi coborî din nou în galerie, unde era aşteptat cu cea mai mare nerăbdare.

— În sfârşit, în sfârşit! strigă Roulin. Ai stat un secol. Ce-ai făcut atâta timp?

— Am mai luat puţin aer curat, zise el batjocoritor şi se aşeză foarte comod pe ultima treaptă a scării.

— Ai găsit frânghia?

— Da.

— Dar caseta?

— Şi pe ea, master.

— Ai văzut, deci, că am spus adevărul! Acum să trecem la fapte.

— Vă rog, nu vă grăbiţi, căci, avem destul timp.

— Dar n-avem deloc!

— O, dumneavoastră veţi avea atâta timp cât voi vrea eu. Ce ar fi, domnii mei, dacă aş pleca numai eu singur?

Roulin strigă răguşit:

— N-ai să faci asta! Şi, bagă de seamă: ai pierde trei mii de dolari.

— Nu! Aş pierde două mii de dolari dacă v-aş elibera. Sau poate că n-aş primi nici un ban.

— Nu te înţeleg.

— Ei bine, dumneata ai în casetă cinci mii de dolari. Nu-i aşa?

— Cinci mii de...

Vocea lui Roulin amuţi.

— Dacă plec numai eu singur, atunci toţi aceşti bani sunt ai mei. Nu-i aşa, stimaţi gentlemeni? zise el, zâmbind. Dacă vă iau şi pe voi, trebuie să restitui două mii, sau poate chiar întreaga sumă, căci în voi nu am nici un fel de încredere, nici măcar de un singur cent.

— Pungaşule! strigă Roulin în culmea furiei. De unde ştii câţi bani sunt în casetă?

— Pentru că am deschis-o, master şi am constatat că se mai găseau şi bijuterii, nu numai bani.

— Ai deschis caseta?

— Cum crezi că nu? Uite, cu cheiţa asta.

Bill Newton ridică cheiţa la lumina lămpii.

Încătuşaţii scoaseră un strigăt de bucurie. Roulin însă îl scuipă în faţă, scrâşnind:

— M-ai prădat!

— Deschide cătuşele, deschide! Stăruiau ceilalţi, zăngănind din lanţuri şi întinzând mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Era un tablou sfâşietor. Numai pe Bill Newton nu-l mişca nimic: rămase liniştit pe treapta scării şi, ridicând o mână, zise:

— Linişte, căci nu pot să vorbesc în acelaşi timp cu toţi. Să încep mai întâi cu dumneata, master Roulin. Eşti un tâlhar, un ucigaş. Afară de asta, mai eşti şi prostănac, un îngâmfat. Faptul că iau cu împrumut de la dumneata cinci mii de dolari, pe care o să ţi-i restitui odată în iad — cică sper că ne vom întâlni, chiar dacă voi sosi ceva mai târziu acolo —, nu constituie nici un fel de crimă.

— Trădătorule!

— Poţi să mă insulţi cum vrei, nu mă supăr. Iar în ceea ce vă priveşte pe voi ceilalţi, faceţi parte dintre acei paraziţi care trebuie distruşi cu orice mijloace. În nici un caz n-ar putea să-mi treacă prin cap să iau asupra mea marea vină de a vă sustrage cumpenei dreptăţii. Veţi rămâne, aşadar, aici.

— Câine, nu cumva vrei s-o ştergi singur? urlă Walker.

— Ba da, scumpe master.

— Te zdrobesc!

Walker smucea furios de lanţuri.

— Nu te osteni, master Walker. Ce-i drept, îl urăsc şi pe acest Old Firehand, dar nu vreau să-i stric plăcerea de a vă

spânzura. Cred că prin acest gest nobil o să mi se ierte odată multe păcate. Nu mă murdări cu saliva ta greţoasă, stârpitură mizerabilă, căci altfel ar putea să-mi vină şi mie pofta de a-ţi trage scalpul pentru a-l păstra ca amintire. Ha, Ha! Cum se ascunde bestia laşă! Fii fără grijă, n-o să-mi pătez degetele de blana ta jigărită şi spurcată.

Un râs diabolic răsună din colţul unde zăcea scalpatul. Zidurile minei răsfrângeau ecoul, iar întregul puţ părea a se fi umplut de acest râs dement. Roulin se aruncă în genunchi, întinzându-şi braţele încătuşate. Ochii îi erau îndreptaţi asupra lui Bill, Newton, buzele lui bâlbâiau cuvinte de rugăminte amestecate cu blesteme.

Bill Newton se delecta cu groaza tovarăşilor săi.

— Voi aţi vrut să mă închideţi aici, pentru a mă pune să lucrez şi să nu mai văd niciodată soarele, zise el cu un zâmbet larg şi mai ţinu o dată cheiţa la lumina lămpii. Răsplata a sosit, căci acum vă am în mâinile mele. Aş putea să vă salvez — dar veţi rămâne unde trebuia să rămân eu.

— Bill, drăguţule, n-o să-mi faci una ca asta! croncăni bătrâna pe un ton plângăreţ.

— De ce, nu? Din dragoste pentru frumuseţea ta? Te-ai bucurat de nenorocirea prizonierilor şi te-ai purtat ca un adevărat diavol. Ei bine, acum se bucură dracul în aşteptarea dumitale.

Leflor încercă ultima carte, zicând:

— Bill, adu-ţi aminte că te-am salvat din captivitate, acolo sus, la „Apa albastră”.

— Nu cumva aştepţi ploconeli, master? Uiţi că ai vrut să mă închizi în acest iad întunecos. Ei, acum plec. Îmi iau rămas-bun de la voi, cu lacrimi în ochi, ca să vă aduceţi aminte de mine cu toată dragostea, atunci când, sub spânzurătoare, o să vi se pună frânghia în jurul gâtului. Senzaţia aceasta trebuie să fie atât de plăcută, încât v-o doresc din toată inima. Rămâneţi cu bine!

Bill Newton puse piciorul pe prima treaptă a scării.

— Satană, urlă Walker, desfă-ne cătuşele!

— Bill, dragul meu Bill, bunul meu Bill! îl imploră Roulin.

— Aşa, câinilor, râse batjocoritor Bill Newton. Mici şi căzuţi la picioarele mele — aşa am vrut să vă văd.

Cu aceste cuvinte, mai urcă o treaptă.

— Bill, drăguţul meu! croncăni din nou bătrâna.

— Bill, ia-mă numai pe mine, urlă Leflor. Îţi dau zece mii de dolari.

— Nici pentru o sumă înzecită nu vreau să te scap.

— Voi fi servitorul tău, strigă deodată Walker. Toată viaţa mea, dar nu mă lăsa în mizeria...

Din colţul în care se găsea scalpatul, se auzea zăngănit de lanţuri şi, deodată, toate gemetele şi blestemele fură acoperite de un hohot de râs, sinistru. Însuşi Bill Newton se înfioră. Începu să urce repede, urmărit de râsul strident al lui Juanito.

— Asta a fost răzbunarea mea, murmură el.

În urma lui părea să se fi dezlănţuit iadul...

Ajunse sus, găsi jgheabul, fixă frânghia de un cârlig şi o lăsă în jos. „Şi acum la drum, chiar dacă ar fi să se jupoaie pielea de pe mine”. Cobora mai bine decât îşi închipuise. Jgheabul săpat în stâncă avea colţuri şi intrânduri pe care se putea sprijini din când în când, pentru a se odihni.

Când ajunse pe pământ, ascultă cu cea mai mare încordare. Nu se mişca nimic, nu auzea nici un zgomot.

„Încotro? îşi puse el acum întrebarea. Trebuie să mă îndrept spre sud. E adevărat că în partea aceea se află pândarii apaşilor, tot e însă mai uşor acum decât mai târziu, prin mijlocul întregii cete ce va sosi în valea aceasta. Voi merge apoi la Dos Palmas, la Juana Alvarez.”

Se întinse la pământ şi se târî înainte, ţinându-se mereu lângă stâncă. Deodată auzi un strigăt înăbuşit:

— Uff!

Ceva mai departe, dinspre stânga, răsună ca un fel de răspuns acelaşi strigăt; după aceea trecură în fugă pe lângă el mai multe figuri întunecate, fără a-l descoperi însă.

„Pândarii s-au retras şi vin mojaveşii, îşi zise el. Acum e prilejul cel mai favorabil, aşa că, repede, mai departe!”

Se ridică şi alergă în direcţia zgomotului. Ajunse aproape la intrarea în vale, când fu nevoit să se arunce din nou la pământ şi să se ascundă, căci veneau mojaveşii. Un minut mai târziu şi ar fi alergat direct în braţele lor.

După ce dispăru ultimul indian, se ridică şi alergă aproape

fără răsuflare spre larg. Părăsise Valea morţii!

„Acum, da, sunt salvat. Bani pentru drum am destui, aşa că la dracu' cu voi, prăpădiţilor şi cu tine, blestemat Adlerhorst — căci tu mi-ai adus câinii ăştia pe cap. Dar ne mai întâlnim noi şi atunci o să mă socotesc şi cu tine”.

21. După furtună, iese soarele

Mojaveşii ocoliră colţul stâncii şi se opriră în faţa casei. Acolo găsiră caii oamenilor trimişi mai înainte. Totul era, deci, în regulă.

„Ursul sfâşietor” descălecă şi bătu în poartă. După un timp poarta fu deschisă şi Anita se ivi în prag.

— Pentru care motiv îmi deschide o fiică a feţelor palide? întrebă el bănuitor.

— Eu sunt portăreasa.

— Unde e stăpânul casei?

— E la masă.

— Dar unde sunt războinicii mojaveşilor?

— Sunt cu el la masă.

Lucrul acesta era adevărat, căci Old Firehand invitase pe mojaveşi la masă, pentru a-i îndepărta din curte.

— Condu-mă la ei.

Anita închise poarta şi păşi înaintea căpeteniei, conducându-l prin curte, apoi pe scară, lăsându-l în cele din urmă să intre într-o sală.

„Ursul sfâşietor” privi în jur la lumina slabă a lămpii şi îşi încruntă sprâncenele.

— Ce să fac eu aici?

— Stăpânul obişnuieşte să-şi primească aici musafirii şi să le ureze bun-venit.

— Nu cumva trebuie să aştept până va veni el? Eu nu sunt o faţă palidă şi deci nu vreau să ştiu nimic despre aceste obiceiuri. Condu-mă la el.

Cu aceste cuvinte se întoarse pentru a părăsi sala, dar se dădu înapoi uimit, căci în uşă stătea Winnetou.

Fata se strecură afară.

— Unde sunt războinicii mei?

Aceasta fu prima întrebare pe care o puse căpetenia, văzând în întuneric un indian necunoscut.

— Sunt musafirii mei.

— Vreau să merg la stăpânul casei. Dar cine eşti tu?

— Eu sunt acum stăpânul, numele meu este Winnetou.

Deşi pentru indieni constituie o chestiune de onoare să nu-şi trădeze niciodată sentimentele, surpriza căpeteniei fu atât de mare, încât abia se putu stăpâni.

— Uff! strigă el, dându-se un pas înapoi. Susţii că ai fi marea căpetenie a apaşilor?

— Fratele meu roşu a auzit-o.

— Ce cauţi aici în Valea morţii? În casa aceasta?

— Winnetou se găseşte aici pentru a-i primi pe războinicii tăi.

— Unde e acela pe care-l numim noi „Omul de argint”? De ce nu vine el să mă primească?

— E împiedicat deocamdată şi atunci a venit Winnetou s-o facă în locul lui.

În atitudinea lui Winnetou era ceva ce-i dădea de gândit indianului, căci faţa i se întunecă.

— Te găseşti aici ca prieten, sau ca duşman al nostru?

— Asta depinde numai şi numai de tine.

— Uff! Căpetenia apaşilor e cunoscut ca prieten al tuturor oamenilor roşii.

— Da, căci eu îi iubesc pe toţi la fel, apaşi şi comanşi, marikopaşi şi mojaveşi.

— Apaşii, comanşii şi marikopaşii sunt duşmanii „Ursului sfâşietor”. Dacă tu îi iubeşti, atunci nu poţi fi prietenul meu.

— Winnetou iubeşte pe cine vrea el. Toţi oamenii buni sunt fraţi, indiferent dacă sunt albi sau roşii. Pentru ce însă tu eşti prietenul unor feţe palide, care sunt nişte răufăcători, iar celor care nu ţi-au făcut nimic, le eşti duşman?

— Cine ţi-a spus asta?

— Winnetou ştie totul, „Omul de argint” e un ticălos, un ucigaş, un tâlhar. Tu eşti aliatul lui, or lucrul acesta ar putea să-ţi aducă nenorocire.

Căpetenia duse mâna la tomahawk, zicând:

— Acum ai mărturisit că eşti duşmanul meu.

— Winnetou e duşmanul aceluia care-l provoacă. Cer

libertate pentru prizonieri, deoarece ei nu ţi-au făcut nimic şi, afară de asta, sunt prietenii prietenilor mei.

— Ei vor rămâne prizonierii mei, atâta timp cât o să-mi placă mie.

— Ba numai atâta timp cât o să-i placă lui Winnetou, căci tu însuţi eşti prizonierul meu.

— Nu, căci tu eşti al meu.

Zicând cuvintele acestea, „Ursul sfâşietor” vru să dea o lovitură fulgerătoare. Dar Winnetou era pregătit pentru asta, căci el observase cu cea mai mare atenţie pe adversar. Astfel încât i-o luă înainte, îi smulse tomahawkul şi-l aruncă de perete. Dar „Ursul sfâşietor” era un luptător de temut. El îşi reveni repede şi se aruncă din nou asupra apaşului, de data aceasta cu cuţitul în mână. Winnetou însă îi dădu o lovitură atât de puternică în braţ, încât cuţitul scăpă din mâna ridicată.

— Winnetou te-a dezarmat de două ori şi, totuşi, a întrebuinţat pentru asta numai o mână. Dacă mai ataci o dată, vei fi pierdut.

— Războinicii mei vor răzbuna sângeros faptul că ai îndrăznit să pui mâna pe mine.

— Nu mă tem de ei.

— I-ai numărat câţi sunt?

— Winnetou nu socoteşte niciodată numărul duşmanilor săi. Tu nu ştii însă căţi războinici am eu. Oamenii pe care i-ai trimis înainte, au fost dezarmaţi.

— Minţi!

— Winnetou nu minte niciodată. Alături de el se găsesc cei mai renumiţi vânători ai preriei. Ai să-i vezi.

Winnetou deschise uşa. Intră Old Firehand urmat de Sam Hawkens, Dick şi Will; afară stăteau apaşii şi marikopaşii, aţâţi câţi putuseră încăpea.

— Uff! strigă mojaveşul speriat.

— Recunoşti acum că eşti prizonierul meu? întrebă Winnetou.

„Ursul sfâşietor” ezită un timp, apoi întrebă:

— Unde i-aţi dus pe războinicii mei, trimişi înainte?

— Ei se găsesc în clădirea aceasta.

— Atunci nu i-ai omorât?

— Pe nici unul.
— Dar voi aţi luptat?
— Nu, căci s-au predat de bunăvoie.
— În cazul acesta sunt nişte câini laşi, pe care o să-i izgonim din trib.
— N-au fost laşi, ci deştepţi, căci ei au văzut că orice rezistenţă ar fi fost zadarnică şi din cauza aceasta s-au predat.
— Ar fi putut să se retragă, decât să se predea.
— Fuga a fost cu neputinţă.
— Pentru un războinic viteaz şi deştept, nimic nu e cu neputinţă.
— Crede „Ursul sfâşietor” că e un bărbat viteaz?
— Te îndoieşti de asta?
— Atunci să încerce să scape.
— M-ai atras aici şi sunt înconjurat de apaşi, marikopaşi şi feţe palide. Cum aş putea să scap?
— Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu oamenii tăi. Ei au intrat aici şi noi i-am înconjurat cu un mare număr de războinici; atunci au fost tot atât de deştepţi ca şi tine şi au renunţat la luptă.
— Vorbeşti fără judecată. Nu vezi că te afli în mâinile mele? Casa e înconjurată de războinici.
— Nici nu ne temem de ei, ci din contră, ei trebuie să se teamă de noi. E drept că ei înconjoară casa, dar la rândul lor sunt înconjuraţi de apaşi şi marikopaşi şi nici unul dintre ei nu va putea scăpa.
— Lucrul acesta nu-l cred.
— Winnetou o să-ţi dovedească.
Căpetenia apaşilor făcu un semn lui Sam, care se îndepărtă şi se înapoie după câteva clipe cu şeful echipei de mojaveşi.
Căpetenia mojaveşilor îl primi cu o privire întunecată, plină de dispreţ.
— Eşti un laş!
Indianul se stăpâni şi răspunse liniştit:
— Dă-mi un cuţit, iar tu pune mâna pe al tău şi să luptăm împreună. Atunci o să-ţi dovedesc că nu sunt laş.
— E o ruşine să te predai duşmanului, fără să fi luptat împotriva lui.

— Vorbele tale sunt amare, căci dacă ar fi fost vorba numai de mine, aş fi luptat până la ultima picătură de sânge. Dar nu-mi era îngăduit să pun în joc fără nici un rost viaţa acelora care-mi erau încredinţaţi. Acum eşti aici şi, dacă doreşti să murim, vom muri cu toţii. *Howgh!*

Războinicul se întoarse şi, cu braţele încrucişate pe piept, se rezemă mândru de perete. Căpetenia îşi dădu seama că a mers prea departe, deoarece chemă pe mojaveş la el şi se sfătuiră în şoaptă. La început mişcările căpeteniei erau mânioase şi repezi, dar din ce în ce devenea mai liniştit şi ascultă raportul celuilalt fără a-l întrerupe. La sfârşit, rămase pe gânduri un timp, după care se îndreptă ezitând spre Winnetou.

— Ce intenţionează căpetenia apaşilor să facă de aici înainte?

— Depinde de hotărârea ta.

— Afară, în faţa casei, mă aşteaptă un mare număr de războinici de-ai mei.

— Aceştia nu vor putea să-ţi folosească la nimic.

— Dovedeşte-mi!

— Urmează-mă!

Winnetou păşi înaintea căpeteniei şi-l conduse pe acoperiş.

— Uite, acolo în faţa porţii, stau ai tăi. Acum, Winnetou o să-ţi arate oamenii săi.

Era întuneric. Winnetou scoase pistolul şi trase un foc. Imediat răsunară numeroase strigăte de război. Apoi „Ursul sfâşietor” văzu o linie neagră de călăreţi, care înainta în întuneric în jurul oamenilor săi, împresurându-i. Mojaveşii erau surprinşi. Ei crezuseră că nu vor da aici peste nici un fel de inamic şi credeau că au de-a face cu detaşamentul lor, care fusese trimis înainte; dar călăreţii ce se găseau în spatele lor erau prea numeroşi, iar strigătul de război era un indiciu sigur de duşmănie. Unul dintre mojaveşii care nu vroiau să întreprindă nimic fără ştirea căpeteniei lor, alergă spre poartă şi bătu.

— Te cheamă, zise Winnetou. Ce ai de gând să faci?

— Preferăm să luptăm decât să ne predăm fără împotrivire,

— Dar cine ţi-a spus că urmează să deveniţi prizonierii noştri?

— Cum aşa? Dar eu nu sunt prizonier?

— Deocamdată eşti, dar, dacă asculţi sfatul lui Winnetou, vei deveni din nou liber.

— Dar ce se va întâmpla cu oamenii mei?

— Şi ei vor fi liberi.

— Ce pretinzi în schimb?

— Cer să-mi predai pe cei doi prizonieri albi, care se găsesc la tine şi să fumezi pipa păcii cu apaşii şi cu marikopaşii.

— Altceva ce mai ceri?

— Nimic.

Căpetenia mojaveşilor îşi dădu seama că se găsea pe deplin în mâinile adversarilor săi. O victorie a războinicilor încercuiţi afară, era cu neputinţă. Era posibil să omoare câţiva inamici, dar era sigur că mojaveşii vor cădea până la ultimul om.

Indianul este obişnuit să se poarte faţă de inamic cu cea mai mare asprime; din această cauză, condiţiile impuse de Winnetou îi sunau foarte plăcut la ureche. Apoi, pentru mojaveşi, încheierea unei păci cu apaşii şi marikopaşii era ceva foarte avantajos. Pentru a nu cădea însă într-o cursă şi a merge la sigur, el întrebă:

— Poţi să juri pentru cele spuse de tine, fumând pipa păcii cu mine?

— Da

— Aş vrea să ştiu mai întâi dacă şefii războinicilor roşii aliaţi cu tine, vor fi de acord cu propunerile tale?

— Ei vor face ceea ce vrea Winnetou.

— În cazul acesta, sunt gata să stau la sfat cu tine şi cu ei.

— ”Ursul sfâşietor” e un războinic viteaz şi înţelept. Acum, ai grijă ca oamenii tăi să fie liniştiţi, căci Winnetou va ordona oamenilor săi acelaşi lucru.

Amândoi dădură de pe acoperişul casei instrucţiunile necesare războinicilor şi reveniră în camera unde-i aşteptau albii.

„Ursul sfâşietor” păşi spre mojaveşul pe care-l certase mai înainte.

— Fratele meu s-a purtat cu înţelepciune, aşa că va socoti ca neauzite cuvintele pe care le-am rostit adineauri.

— Ba le-am auzit, răspunse omul posomorât. De

asemenea, le-au auzit şi aceşti războinici albi. M-ai numit laş; or, asta poate fi şters numai prin sânge, sau dacă-ţi ceri iertare. Altfel, voi lupta cu tine până ce unul dintre noi doi va merge în câmpiile veşniciei.

Asta era o cerere prea aspră. „Ursul sfâşietor” încreţi sprâncenele, dar se stăpâni.

— Nu mă tem de luptă; dar pentru ce să te omor, după ce mai înainte te-am şi ofensat? Tu o să-mi ierţi cuvintele, căci eu ştiu că mâna ta e tare şi vitează şi că nu te temi de nici un inamic.

— Urechea mea nu-şi mai aminteşte de cuvintele rostite. Nu mi-ai spus nimic.

— Atunci vei lua parte la consfătuirea noastră. Înainte de asta, însă, vreau să-mi văd războinicii, ca să mă conving dacă au fost bine trataţi.

— Urmează-mă şi o să-i poţi vedea, zise Old Firehand.

Mojaveşii erau ocupaţi cu masa de seară. Văzând că intră căpetenia lor, se ridicară în picioare şi îşi îndreptară privirile spre el, aşteptând cu siguranţă să audă cuvinte de mânie de la el.

— Fraţii mei s-au purtat cu înţelepciune, zise „Ursul sfâşietor”. Vom încheia pacea cu apaşii şi marikopaşii.

Începu apoi consfătuirea, cu întregul ceremonial obişnuit. Indienii aflaţi pe sală auzeau glasurile vorbitorilor şi, atunci când se răspândi pe coridor un miros iute de tutun, fiecare era convins că pacea fusese pecetluită. Asta se şi confirmă imediat, căci Old Firehand ieşi din cameră cu căpeteniile şi cu albii şi dădu ordin ca mojaveşii să-şi reprimească armele. Prin aceasta era restabilită onoarea acelora care se predaseră fără luptă. Printre oameni domnea o mare bucurie. Marikopaşii, mojaveşii şi apaşii deveniră foarte prietenoşi şi comunicativi, aşa cum numai indienii pot fi în asemenea împrejurări.

— Fratele meu alb să vină cu mine, se adresă „Ursul sfâşietor” lui Old Firehand. Vreau să-i predau prizonierii.

Amândoi ieşiră în faţa clădirii, unde se aflau mojaveşii. Apariţia căpeteniei produse o mare satisfacţie.

— Fraţii mei să fie fără grijă, strigă căpetenia. Ei au fost în mare pericol, căci fără a bănui au fost încercuiţi de inamici, superiori ca număr. Acest războinic alb însă ne-a dat pacea. El

e „căpetenia albă” şi a reuşit să împace pe mojaveşi, marikopaşi şi apaşi.

— Uff, uff! se auzi împrejur.

Oamenii se înghesuiau, ca să ajungă în apropierea omului al cărui nume era rostit cu cinste şi veneraţie la toate focurile de tabără.

Old Firehand se strecură printre ei şi ajunse la prizonieri. Wilkins îl primi cu un strigăt de bucurie.

— Master Firehand, dumneata aici? Domnul fie lăudat, căci asta înseamnă salvare!

— Da, sir, sunteţi liberi.

— În sfârşit! Dar cum aţi ajuns la o astfel de izbândă?

— Cu puţină înţelepciune, dragul meu. Dar, haide, veniţi înăuntru cu mine!

— Asta nu merge chiar atât de repede cum crezi dumneata, căci sunt legat.

Din ordinul căpeteniei, se apropiară câţiva indieni, pentru a desface legăturile, în timp ce Old Firehand se ocupa de Almy, „Porumbiţa din pădurea seculară”.

— Doamne, cum am putea să-ţi mulţumim, sir? zise fata complet istovită. Câtă frică şi câte griji au fost pe capul nostru!

Zicând acestea, se rezemă de braţul lui Old Firehand. Wilkins se grăbi să întrebe:

— Spune-mi, te rog, înainte de toate, cum se prezintă lucrurile aici în Valea morţii?

— Foarte bine. Vă aşteaptă câteva surprize, aşa că vă rog să mă urmaţi.

Old Firehand făcu un semn lui Sam, care înţelese despre ce era vorba. Vânătorul conduse pe Wilkins şi pe Almy într-o cameră în care nu se mai găsea nimeni altcineva decât Arthur, nepotul plantatorului. Cei trei stătură câteva clipe tăcuţi, faţă în faţă.

Arthur suferise foarte mult în ultimul timp, astfel încât devenise foarte greu de recunoscut, chiar pentru rudele lui. Dar şi plantatorul îmbătrânise foarte mult. Părul îi încărunţise, iar faţa îi era încadrată de o barbă albă ca zăpada, care-i schimbase cu totul înfăţişarea. Almy se schimbase şi ea. Pe vremea când Arthur îşi luase rămas-bun de la ea şi de la

unchiul său, dânsa era încă o fetişcană; acum se maturizase.

Arthur Wilkins nu-şi recunoscu rudele, mai ales că Sam Hawkens îi spusese doar atât, că cineva ar dori să vorbească cu el.

— Sir? Miss? Dumneavoastră doriţi să vorbiţi cu mine? întrebă el în cele din urmă.

Plantatorul voi să-i răspundă, dar gâtul părea să-i fi fost strâns de o mână nevăzută. Oare omul acesta, a cărui înfăţişare, arăta suferinţe groaznice, era nepotul său? Ceva nedefinit îl atrăgea spre el şi aproape că era sigur de asta. Vroia să vorbească, să ridice braţele, dar nu mai era capabil de nici un cuvânt şi de nici o mişcare.

— Nu am cerut asta, sir, zise Almy, mirată.

Arthur făcu un mare pas înainte.

— Ce voce! strigă el apoi. Vocea aceasta o cunosc. Cine... cine... Miss... pentru numele Domnului... Almy?

— Da!

— Unchiule!

Suspinând uşurat, Arthur se aruncă la pieptul bătrânului.

— Arthur, Arthur! şopti bătrânul. Eşti oare tu, într-adevăr? Doamne Dumnezeule!

Almy izbucni în lacrimi:

— Aşadar, te regăsim? Ah, Dumnezeule mare, cât trebuia să fi suferit!

Arthur, slăbit în urma suferinţelor, fu atât de mişcat încât se aşeză pe scaun. Ar fi trebuit să-şi povestească toate suferinţele, dar nu era în stare. La cuvintele pline de dragoste ale celorlalţi, nu putea decât să dea din cap tăcut. În clipa aceasta intră Sam Hawkens.

— Ei, lady şi gentlemeni, văd că aici stăm bine, aşa că vă urez din toată inima noroc.

— Sir, răspunse Wilkins emoţionat, cât trebuie să-ţi mulţumim dumitale şi prietenilor dumitale!

— Nu e chiar atât de grozav, răspunse Sam surâzând. Dar să vorbim despre altceva. Lăsaţi-i lui master Arthur câteva clipe de odihnă, căci are nevoie să fie cruţat. Dumneata, master Wilkins, mai poţi rămâne aici; pe miss Almy însă o iau cu mine, căci trebuie să-i cer un sfat, pe care n-ar putea să mi-l dea altcineva.

Micuţul vânător o conduse pe Almy în faţa unei uşi.

— Aici, înăuntru, se găseşte un bătrân indian mojaveş, care ar dori să vorbească între patru ochi cu „Porumbiţa din pădurea seculară”.

— Un mojaveş? Dar ce vrea omul acesta de la mine?

— O să-ţi spună el singur. Poate vrea să-ţi facă o propunere, hi-hi-hi!

Cu aceste cuvinte, Sam deschise uşa, o împinse pe Almy înăuntru şi închise apoi uşa în urma ei.

Spre marea uimire a fetei, găsi acolo, în locul unui indian, un alb: palid, cu obrajii slăbiţi şi ochii adânciţi în orbite. Se opri în faţa lui mută şi privindu-l aproape cu groază, căci era Martin Adler. Acesta o recunoscu imediat pe Almy, dar i se întâmplă la fel ca şi tatălui ei. Atunci când îşi revăzuse nepotul; starea sufletească în care se găsea, îl făcu incapabil să scoată un cuvânt. Ochii îi străluceau, buzele-i tremurau, dar nu putu rosti decât câteva şoapte neînţelese. Deodată, Almy se lumină.

— Martin! strigă ea. Martin!

Dar în acelaşi moment îşi aduse aminte că nu-i spusese niciodată pe nume. Faţa i se roşi, devenind purpurie.

— Master Adler! Văd bine? Eşti într-adevăr dumneata?

El simţi un fel de ameţeală. I se părea că pereţii se mişcă în jurul lui. Se clătină.

Almy sări îngrijorată şi-l apucă de braţ.

— Doamne, am fost o nesocotită. Iartă-mă.

— Dumneata? Dumneata, aici? bâlbâi el. Eşti sănătoasă, nu ţi s-a întâmplat nimic? Am fost atât de îngrijorat, când am auzit că ai fost luată prizonieră.

— Tata şi cu mine suntem bine. Am ştiut că prietenii noştri n-au să ne lase. Dar dumneata, master Adler, eşti foarte slăbit.

— A fost un iad...

— Acum, însă, s-a sfârşit. Da, eşti salvat de toate chinurile — iar eu sunt fericită că sunt lângă tine... lângă dumneata.

— Adevărat? întrebă el în şoaptă.

— Da, mărturisi ea şi rezistă curajoasă privirii lui cercetătoare.

— Miss Wilkins! Almy!

— Martin!
— Dumnezeule, Almy, mereu m-am gândit la tine, chiar în orele cele mai întunecate, aici sub pământ... Să fie adevărat? Asta e mai mult decât noroc; asta e fericirea.
Se întrerupse şi-i acoperi mâinile cu sărutări.
— Ah, Martin, dragul meu Martin, am atâtea de îndreptat faţă de tine.
— Tu? Faţă de mine?
— O ştii prea bine, dar nobleţea sufletului tău nu vrea s-o admită. Eu singură sunt vinovată pentru tot ce-ai suferit.
— Nu vorbi aşa!
— Ai plecat din Wilkinsfield pentru a-l căuta pe Arthur. Ai fi făcut tu oare lucrul acesta, dacă nu m-ai fi iubit?
El o îmbrăţişă.
— Almy, draga mea Almy, cât te iubesc!
— Şi eu te iubesc!
— Pe mine, un om bolnav? întrebă el deodată cu cea mai mare seriozitate.
— Cu atât mai mult!
Ea îl strânse la piept şi-l sărută.
— Cum? Ce? răsună o voce mirată dinspre uşă.
Era Wilkins cu nepotul său. Plantatorul părea profund mirat s-o surprindă pe fiica lui într-o îmbrăţişare atât e drăgăstoasă.
— Tată, tată! râse Almy. Priveşte-l, nu-l mai recunoşti?
Wilkins aruncă o privire cercetătoare spre Martin, care se ridicase de pe scaun şi se apropia încet.
— Dacă-l cunosc? Cu ochii nu, dar cu inima, da. Adler, master Adler, dumneata eşti?
— Chiar el, dragă tată, strigă Almy.
— Atunci vino la pieptul meu! Faptul că şi dumneata ai fost regăsit şi salvat îmi întregeşte fericirea, căci acum vor putea în sfârşit să înceteze reproşurile ce m-au chinuit în atâtea nopţi nedormite.
— Vezi, zise Almy glumind, tu îl îmbrăţişezi, iar mie să nu-mi fie îngăduit lucrul acesta?
— Cum aş putea să vă interzic? Cel mult ar putea să protesteze altcineva...
Zicând acestea, privi la Arthur. Acesta însă nu protestă.
— Nici vorbă, să lăsăm trecutul în pace. Almy a ales şi a

decis.

— Sir, interveni Adler, eu sunt acum un om bolnav şi sărac.

— Cu atât mai bogat sunt eu, râse Wilkins fericit. E drept că plantaţia nu-mi mai aparţine, căci ea e proprietatea lui Arthur, presupunând că tribunalul va decide în favoarea lui, lucru de care nu mă îndoiesc. Dar acolo sus, la „Apa albastră”, unde apaşii mi-au dezvăluit secretul unui bogat zăcământ de argint, am adunat atâta metal din acesta, încât mă voi putea socoti printre oamenii bogaţi. Dar, pe cât se pare, voi, copiii mei, vă iubiţi...

— Nespus de mult, strigă Martin.

— Şi asta încă de mult, adăugă Almy, rezemându-şi capul de pieptul lui Martin.

— În cazul acesta, fericirea mea e cu atât mai mare, căci iubirea o să vă despăgubească pentru suferinţele voastre. Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii!

Un apaş se apropie de Old Firehand, zicându-i:

— Îmi permite marele războinic alb să-i spun ceva?

— Ce vrea să-mi comunice fratele meu roşu?

— O pasăre a cântat la urechea omului roşu.

— Ce fel de pasăre?

— Femeia albă, care i-a fost încredinţată pentru pază.

— Dar ce vrea ea?

— A pronunţat mereu numele căpeteniei albe; poate vrea să vorbească cu tine.

— Atunci, condu-mă la ea.

Apaşul făcu stânga-mprejur şi merse înaintea lui Old Firehand spre încăperea în care fusese închisă Miranda după sosirea apaşilor. Ea suportase deplasarea călare de la râul Colorado şi până aici, manifestând o linişte desăvârşită, deşi era legată şi păzită de indieni cu toată asprimea. Old Firehand luase această măsură drept pedeapsă, căci Miranda nu trebuia să fie cruţată în urma celor îndurate de Almy la mojaveşi. Ajunşi în Valea morţii i se luaseră cătuşele, în schimb fusese închisă intr-o încăpere în care lumina pătrundea numai printr-o deschizătură mică, astfel încât nici nu putea fi vorba de vreo încercare de fugă. Afară de aceasta, mai stătea de pază şi un apaş în faţa uşii. Toate acestea nu-i conveneau deloc acestei señorite obişnuită cu un trai bun.

După zgomotele de afară, bănui că se petrec evenimente importante, dar nu se ivi nimeni pentru a-i satisface curiozitatea. În sfârşit, nemaiputându-şi stăpâni nerăbdarea, strigă în repetate rânduri cu glas tare numele lui Old Firehand.

Apaşul deschise uşa şi-i puse în vedere pe un ton aspru să tacă. Ea râse de el şi strigă din nou numele lui Old Firehand. Aşa ajunse paznicul să-şi pună întrebarea dacă femeia aceasta nu ar avea ceva de comunicat marelui războinic alb. Poate avea să-i facă o mărturisire?

Când Old Firehand intră în cameră, Miranda îl primi cu un reproş.

— Ce fel de oameni sunteţi, când vă purtaţi atât de aspru cu o femeie?

Old Firehand ridică din umeri, răspunzând:

— Dumneata n-o duci cu nimic mai rău decât master Wilkins şi fiica lui, de care trebuie să-ţi aduci mereu aminte, aşa că încetează!

— Cer să fiu pusă imediat în libertate.

— O să-ţi dăm putinţa să adresezi cererea aceasta direct judecătorului.

— Nu am nimic de-a face cu judecătorii.

— Să nu-ţi închipui cumva că mă poţi duce de nas.

Miranda încercă altă cale. Îşi împreună mâinile pe piept şi, aruncându-i o privire rugătoare, zise cu voce mieroasă:

— Señor Firehand, poţi oare într-adevăr să fii atât de crud faţă de o femeie lipsită de apărare? Te rog, te implor în genunchi, ai milă de mine! O să-ţi fiu veşnic recunoscătoare.

Zicând acestea, se lăsă într-adevăr în genunchi în faţa lui şi căută să-i îmbrăţişeze picioarele.

Old Firehand se dădu însă repede un pas înapoi, exclamând:

— Ridică-te, señiorita! Comedia jucată de dumneata nu se prinde la Old Firehand. Înseamnă că nu mă cunoşti îndeajuns.

Miranda se ridică încet, făcând impresia că ar fi cuprinsă de ruşine. Asta însă numai pentru o clipă, căci după aceea, strigă bătând cu piciorul în duşumea:

— Ei bine, poţi fi sigur că a doua oară nu voi mai cădea în genunchi în faţa dumitale, căci nu meriţi aşa ceva,

prostănacule.

— Uite, señorita, aşa îmi placi mai mult, îţi dai arama pe faţă.

— Te rog, fă-mi plăcerea şi scuteşte-mă de prezenţa dumitale.

— Această dorinţă e un ordin pentru mine. De altfel, nici nu trebuia să mă chemi.

Cu aceste cuvinte, Old Firehand îi întoarse spatele, însă Miranda îl apucă de braţ.

— Stai, señor, mai întâi trebuie să-mi îndeplineşti o rugăminte. Da, trebuie, căci nu poţi fi atât de crud să-mi refuzi un lucru mic.

— Te rog!

— Señor, mor de plictiseală aici, căci santinela pe care mi-ai pus-o în faţa uşii nu cunoaşte altă limbă decât amestecul său indian, din care nu înţeleg nici un cuvânt. Fii cel puţin atât de omenos şi trimite-mi un paznic care să înţeleagă engleza, ori spaniola.

— Vrei să joci puţin teatru în faţa lui? Îţi înţeleg prea bine intenţiile. Crezi că ceea ce nu ţi-a reuşit cu Old Firehand, ar putea să-ţi reuşească faţă de altul. Nu-i aşa?

Din tresărirea Mirandei, vânătorul înţelese că a lovit în plin.

— Dumneata eşti un barbar, izbucni ea. Mi s-a spus că ai fi originar din Germania. Văd acum că germanii sunt nişte sălbatici, care nu ştiu cum trebuie să se poarte un cavaler faţă de o femeie.

Vânătorul privi liniştit în ochii ei, din care fulgera mânia. Privirea lui era dură ca oţelul şi în faţa acestei priviri amuţi văicăreala Mirandei.

— Dona Miranda, zise Old Firehand, dumneata mă numeşti barbar şi insulţi chiar şi patria mea. La toate acestea nu pot să-ţi spun decât un lucru şi anume: pentru germani femeia e socotită sfântă. Ei îşi riscă viaţa pentru cinstea şi demnitatea femeilor. Pentru aceasta, însă, e necesar ca femeia să-şi respecte feminitatea. Demonul cu chip de femeie, care se pretează a fi instrumentul unor criminali josnici şi care joacă rolul de mijlocitoare, pe scurt, aceea care-şi terfeleşte propria ei cinste, pe aceea bărbatul german o tratează aşa cum merită. M-ai înţeles?

Fără a mai aştepta un răspuns, Old Firehand părăsi camera.

În faţa casei ardeau mai multe focuri, în jurul cărora şedeau indienii. Apaşi, marikopaşi şi mojaveşi se îndestulau din rezervele de alimente şi în special de tutun, povestindu-şi evenimentele din ultimele zile.

Firul călăuzitor al acestor povestiri era veneraţia pe care o aveau pentru Winnetou şi „Căpetenia albă”.

Între timp, Winnetou părăsise clădirea şi, cu puşca lui argintată pe umăr, păşea printre pietrele văii.

Nici albii nu se gândeau la somn. Salvaţi şi salvatori stăteau împreună şi nu mai oboseau întrebând şi răspunzând, povestind şi explicând. În felul acesta, se scurgea oră după oră.

Cu toţii căzură de acord să transporte răufăcătorii la San Francisco, pentru a-i preda tribunalului. Fireşte că „Trifoiul” se opunea acestei propuneri şi pretindea să se aplice imediat legea nescrisă a Vestului Sălbatic, care spunea: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, sânge pentru sânge!” Old Firehand, însă, se pronunţă hotărât împotriva acestei propuneri.

— Master, zise Sam, lasă-mi măcar plăcerea să-i conduc pe aceşti indivizi. Sper că nu voi face acest drum singur.

— Desigur că nu, căci eu şi Will vom merge cu tine, declară Dick Stone, solemn.

— Şi eu la fel, zise Arthur Wilkins. De altfel, cred că va fi nevoie ca de la San Francisco să mai vin o dată aici, în Valea morţii, căci autorităţile vor dori să vadă la faţa locului acest loc sinistru, iar noi, pentru orice eventualitate, va trebui să fim de faţă ca martori. După aceea, însă, nu voi mai păşi niciodată aici.

Old Firehand ieşi afară, în faţa casei. Indienii mai stăteau de vorbă, dar stinseseră focurile, deoarece începuseră să mijească zorii zilei. Vânătorul păşea printre diferitele grupuri şi se îndepărtă agale. Tocmai ocolea un colţ de stâncă şi era gata să se întoarcă, când privirea lui căzu asupra unei dâre întunecate, ce cobora din vârful stâncii până la piciorul ei. Cuprins de curiozitate, mai înainta câţiva paşi. Descoperi o frânghie. Se aplecă şi cercetă locul unde frânghia atingea pământul. Acolo se găsea un strat de nisip fin, adus de vânt. În nisip se putea vedea clar urma unui picior. Cercetând mai

amănunţit urma, descoperi că nu putea fi mai veche de câteva ore. Era limpede că aici coborâse cineva în timpul nopţii.

Old Firehand se duse repede înapoi şi dădu ordin mai multor indieni să se îndrepte spre dâra care, acum, odată cu zorii, se vedea a fi un jgheab şi să vegheze ca nu cumva să mai coboare cineva de sus. După aceea chemă „Trifoiul”, pe Arthur Wilkins şi coborâră împreună prin cisternă în interiorul minei.

Ajungând la ultima încăpere, Roulin îi întâmpină plin de furie:

— Aţi pus mâna pe el?

— Pe cine?

— Mii de draci! Aşadar, a scăpat cu adevărat? Nu ştiţi nimic despre asta?

— Despre cine e vorba? întrebă Will nerăbdător.

Old Firehand, observă însă lipsa lui Bill Newton.

— Canaliilor, strigă el, veţi plăti şi pentru asta!

Walker râse batjocoritor:

— Dă-ne şi nouă o cheiţă care să se potrivească la lacăte şi te asigur că vom pleca cu toţii.

— Să fi avut nemernicul acela o cheiţă? Nu se poate!

— Crede ce pofteşti.

— Cât timp a trecut de când a plecat? întrebă Old Firehand.

— Câteva ceasuri, croncăni bătrâna.

— A coborât pe frânghie?

— Da.

— Şi voi aţi ştiut?

Walker răspunse pe acelaşi ton:

— Nu cumva crezi că ar fi fost datoria noastră să te anunţăm respectuos despre intenţiile lui? Am fi făcut lucrul acesta cu cea mai mare plăcere, pe toţi dracii. Dar întrucât dumneavoastră aţi avut blestemata bunătate de a ne pune în fiare, cu tot regretul, n-am putut să vă aducem la cunoştinţă nimic.

— Ticălosule! se răsti la el Sam pe un ton ameninţător. Vorbeşte politicos, căci altfel pun mâna pe lasou şi-o să-ţi mângâi spinarea.

Old Firehand, care fusese atât de surprins la început, îşi

recăpăta sângele rece şi se adresă lui Roulin cu întrebarea:

— Dacă Bill Newton a avut cheia, de ce nu v-a eliberat şi pe voi?

— Din răzbunare, căci ticălosul aflase că nu-l prea avem la inimă. Acum însă a plecat şi mi-a luat şi banii.

Lucrul acesta îl spusese fără să vrea, datorită furiei ce-l cuprinsese.

— A, dumneata mai aveai încă bani?

— Nu te priveşte!

— Ba chiar foarte mult. Părerea mea e că, din cauză că el v-a părăsit într-un mod atât de ruşinos, deşi putea să vă salveze şi pe voi, ar trebui să aveţi tot interesul să-l prindem şi să-l readucem aici.

— Pe toţi dracii, ar fi formidabil.

— Aşadar, e în avantajul vostru să-mi povestiţi totul, căci eu o să iau măsurile necesare, după informaţiile pe care mi le veţi da.

Roulin nu răspunse imediat, ci întrebă după o scurtă pauză:

— Care e părerea dumitale, master Walker?

— Eu sunt de părere să spunem totul, răspunse cel întrebat. E drept că señorii aceştia n-ar merita aşa ceva din partea noastră, dar aş simţi cea mai mare bucurie dacă ar reuşi să-l prindă şi să îl readucă aici pe Newton.

— Asta e şi părerea mea, zise Roulin, după care povesti totul.

Old Firehand urcă scara şi află confirmarea celor spuse de Roulin. Trase frânghia sus, pentru a o pune în siguranţă, după care se înapoie.

— Nu aveţi cumva vreo idee asupra ţintei lui Bill Newton? întrebă el.

— Ba da, răspunse Leflor. S-a dus la Dos Palmas, la cârciuma Juanei Alvarez, mama lui Juanito. Acolo intenţiona să-şi procure haine.

— Bine, zise vânătorul. Dick Stone să rămână cu oamenii aceştia până ce o să dispunem să fie schimbat, începând de acum, vor mai sta de pază doi indieni, ca să fim siguri că señorii nu vor fugi.

Peste cinci minute, Old Firehand plecă cu Winnetou. Nu-i fu prea greu să găsească cârciuma amintită, deoarece o

cunoştea foarte bine. Patroana îl primi în modul cel mai prietenos. În felul acesta, află că cel urmărit fusese într-adevăr pe acolo şi cumpărase un costum vechi. Din întâmplare, auzise că el ar fi plecat cu trenul de dimineaţă în direcţia San Francisco.

Old Firehand se duse imediat la gară pentru a se informa. Lăsase să i se descrie amănunţit costumul cumpărat de Bill, astfel încât descoperi că un individ îmbrăcat astfel scosese un bilet pentru San Francisco. Acum începu să telegrafieze. Mai era o oră până la plecarea trenului următor în aceeaşi direcţie. Old Firehand se hotărî să-l folosească şi se sfătui cu Winnetou asupra măsurilor ce erau de luat. Toate persoanele ce se aflau în Valea morţii, urmau să rămână acolo. Mâine sau poimâine vor sosi funcţionarii tribunalului, care vor începe cercetările; cu ei se va înapoia şi el, în cazul când va termina până atunci urmărirea.

Aşadar, Winnetou plecă înapoi călare, ducând de dârlogi şi calul lui Old Firehand, iar o oră mai târziu vânătorul se găsea în trenul ce mergea spre San Francisco.

În compartiment se găseau puţini călători; după obiceiul american, nu se sinchiseau unul de altul. Trenul trecu prin Bernardino, Los Angeles şi ajunse târziu, după-amiază, la Tulare. Aici, iată că uşa vagonului se deschise şi se auzi o voce:

— Scuzaţi, nu se găseşte aici un oarecare señor Winter?

— Eu sunt, răspunse cel căutat, sculându-se şi apro-piindu-se de noul venit.

Omul acesta era îmbrăcat în haine civile, dar se prezentă în şoaptă ca fiind funcţionar poliţienesc.

— Dumneata cauţi pe un anumit Bill Newton, după cum rezultă din telegrama dumitale, zise el. Noi am pus mâna pe el.

— Unde?

— Aici. E la închisoare. Îl poţi lua imediat în primire. Premiul oferit a fost câştigat.

— Merg cu dumneata, señor.

Old Firehand îl urmă pe poliţist. Vânătorul era foarte nerăbdător să-l revadă pe Bill Newton. Dar, cu tot regretul, urma să sufere o mare decepţie: găsi numai costumul pe

care-l cumpărase Bill la cârciuma Juanei Alvarez; omul care-l purta era cu totul altcineva.

El povesti că se întâlnise cu Bill în tren şi se lăsase convins de vulpoiul acela şiret să-şi schimbe reciproc costumele, bineînţeles în schimbul unei recompense. Zicea că purtase un costum de cowboy care-i plăcuse foarte mult lui Bill. De altfel, omul făcea impresia de a fi cam mărginit, astfel încât fusese convins cu uşurinţă de către vicleanul Bill. La Tulare, omul fusese arestat.

Fireşte că Old Firehand luă primul tren spre San Francisco. Dar nici aici Bill Newton nu putu fi găsit. Dispăruse în vălmăşagul portului. Ajutorul poliţiei şi iscusinţa lui Old Firehand rămaseră fără rezultat. Criminalul scăpase din nou de neîndurarea justiţiei.

Sfârşitul volumului 20

20

karl may

OPERE

VALEA MORȚII

Romanul continuă șirul tensionatelor confruntări din „Dervișul", de data aceasta exclusiv pe teritoriul dur al Vestului Sălbatic. Pe urmele banditilor, ce au izbutit să fugă în ultima clipă din încercuirea lui **Sam Hawkens, Will Parker** și **Dick Stone**, se află acum **Old Firehand** și însuși **Winnetou**. Drama familiei Adlerhost, pecetluită nemilos într-un târg de sclavi, dramă care constituie pretextul întregii acțiuni, cunoaște o clarificare prin regăsirea unui nou frate, Martin, el însuși angajat într-o fantastică luptă pentru salvarea iubitei sale Almy, căzută în mâinile acelorași bandiți. Roman de aventuri, cu momente antologice de înalt sacrificiu, de iscuțime în luptă și dragoste adevărată, **VALEA MORȚII** se definește ca o carte de prim rang în creația lui Karl May.

Lei 6000 + 120 T.L. = 6.120